This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

N Stack
20h RBS

~~15~~

62178

2m

[illegible]

a. d. XIX kalend. Sept. MDCCC

Gedani.

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

AMMONIVS

DE

ADFINIVM VOCABVLORVM DIFFERENTIA

CVM SELECTIS

L. C. VALCKENARII

NOTIS ATQVE ANIMADVERSIONIBVS

EDIDIT

SVASQVE OBSERVATIONES

ADIECIT

CHRISTOPH. FRID. AMMON

BARVTHINVS

ERLANGAE

SVMTIBVS IOH. IAC. PALMII

1787.

ASHMOLEAN MUSEUM
LIBRARY
7 OCT 1964
OXFORD

CL

VIRIS

ERVDITISSIMIS ET DE LITTERARVM FLORE OPTIME MERITIS

SVMME REVERENDO

IO. ZACHARIAE LEONHARDO

IVNKHEIM

THEOLOGIAE ET PHILOSOPHIAE DOCTORI

SERENISS. MARGGR. ONOLD. SVMMO DIOECESIBVS SACRIS PRAEFECTO CONCIONATORI AVLICO SVPREMO SENATVI ECCLESIASTICO IISQVE QVIBVS CVRA FRIDERICO ALEXANDRINAE VNIVERSITATIS ADSCRIPTO

FAVTORI SVO INDVLGENTISSIMO

ATQVE

ILLVSTRI ET EXCELLENTISSIMO

THEOPHILO CHRISTOPHORO

HARLES

PHILOSOPHIAE DOCTORI

SERENISS. MARGGRAVIO BARVTHINO A CONSILIIS AVLAE PROFESSORI ELOQVENTIAE ET POESEOS IN FRIDERICO ALEXANDRINA CELEBERRIMO SEMINARII PHILOLOGICI DIRECTORI ET BIBLIOTHECAE PVBLICAE PRAEFECTO PRIMARIO

PRAECEPTORI INNVMERIS NOMINIBVS

COLENDO

LEVES HAS STVDIORVM ACADEMICORVM

PRIMITIAS SACRAS

ET

EXIGVVM ANIMI DEVOTI DOCVMENTVM

ESSE CVPIT

EDITOR

DEDICATIO

Nominibus magnis tenues ornare libellos,
Addere ſi paruis lumina magna decet;
Ammonio VESTRA *quoque nunc ſplendeſcere luce*
Et pede VOS *timido forſan adire licet.*
Qui magis exiguum poſſem decorare libellum,
Quam ſic eximiis egregiisque VIRIS?
Nomine IVNKHEMI *laetum ecce ſuperbit Onoldum,*
Atque tenere diu TE VENERANDE *cupit.*
Mira TVAE *ſuadae dulcedo pectora mulcet,*
Auguſtusque TVO *ſplendet in ore decor.*
Scrutator felix in ſacris atque profanis
Sublatus celeri tendis ad aſtra gradu.
Vix TE, *dulce meum decus*, HARLESI, *celebrare*
Carmine ſat digno Muſa puſilla poteſt.

TE placidò veteres ornant amore Camoenae
Et nectunt capiti laurea ſerta TVO.
Ingenii monumenta TVI poſt fata ſuperſtes
Gloria ab aeterna poſteritate manet.
Accipitè exilem librum, rogo, fronte benigna:
Laetus tunc operae praemia magna tuli.

CHRISTOPH. FRIDER. AMMON
BARVTHINVS

PRAEFATIO
EDITORIS.

Si verum eſt, quod litterarum hiſtoria nos edocet, Grammaticos, inprimis eos, qui Alexandriae ex ARISTARCHI ſchola tanquam ex equo Troiano prodiere, eo de lingua Graeca non parum meruiſſe, quod luxuriantem iam tum temporis linguae vſum reſciderunt, vocabulorum adfinium differentias certis limitibus diſterminarunt, idoneisque demum locis auctorum veterum adlatis voces degeneres ad originem ſuam reuocarunt, vix vllum adhuc ſuperfuturum eſſe iudico, qui haec Grammaticorum ſtudia inania pronuntiare iisque merita ſua

abiudicare audeat. Quis neſciat indefeſſum ARISTARCHI de reſtituendis HOMERI ſcriptis ſtudium? Quis non aeneam DIDYMI illius vere Χαλκεντερου, qui ter mille et quinquaginta libros, ſiue libellos potius conſcripſiſſe fertur, admiretur diligentiam? Quis ignoret denique praeſtantiſſima ARISTOPHANIS Grammatici, TRYPHONIS, HERACLIDARVM, AELII DIONYSII, aliorumque ſcripta, quae vel plane interciderunt, vel particulatim tantum in HESYCHII, EVSTATHII et SVIDAE libris ſuperſunt, qui hodie non raro, neglecta veri auctoris mentione, temporis quodam beneficio aliorum opera ſuperbiunt? Iniuſtus eſſem erga AMMONIVM meum, ſi inter principes harum rerum ſcriptores locum ei denegandum cenſerem, cum ſummi Viri *) vtiliſſimi auctoris atque Grammatici eruditiſſimi laudem ei tribuerint. Quo quidem in teſtimonio cum lubens adquieſcam, vix opus erit, vt iteratis

*) Vid. VALCKENARII praef. ad AMM. ſub finem, et HARLESII V. C. Introductio in Hiſtor. Ling. Gr. p. 589.

ratis encomiis AMMONIVM extollam, cuius nouam editionem aequis litterarum Graecarum amatoribus nunc exhibeo.

Non multo post, ex quo exoptatissima illustris HARLESII institutione vti mihi contigit, inter alia scripta praeclara, quorum ex bibliotheca exquisitissima tironibus copiam facit Vir praestantissimus, etiam cum iis, qui supersunt, Grammaticis Graecis familiaritatem quandam contraxi. Placuit nimirum in eorum libris subtilitas quaedam et discernendi sedulitas, quae, licet in nonnullis ab insana Scholasticorum distinguendi libidine parum abhorreat, facile tamen frequenti auctorum proborum lectione tentari et ad cotem seueriorem exigi potest. Quo quidem in negotio per tempus aliquod versatus, cum scripta Grammaticorum inter se contulissem atque saepius non sine voluptate in manifesta eorum plagia incidissem, AMMONIVM linguae Graecae peritia, eruditione et obseruationum dexteritate non parum inter eos eminere, facile intellexi. Dolui primum sor-

tem lepidiſſimi auctoris, qui, ſiue ob pretii caritatem, ſiue alias ob rationes, in Germania multis linguae Graecae ſtudioſis ne nomine quidem cognitus eſt: deinde libelli vtilitate, nec vano, vti quis ſuſpicetur, ὁμωνυμίας pruritu, permotus, nouae eiusque compendiariae editionis curandae conſilium cepi, cuius rei rationem nunc paucis declarabo.

Nouam textus, licet multis in locis adhuc in mendo cubet, recenſionem exhibere nec volui, nec potui. Tanta enim eſt Codicum libelli noſtri MSS. raritas, vt hac ex parte votis meis ſatisfacere nullo modo potuerim. Hanc ob rationem a recenſione VALCKENARII parum diſceſſi, et in quibusdam etiam locis, vbi emendatior ſcriptura facile potuiſſet reſtitui, v. c. ποιησις et σωματος in n. Ἀλλοιωσις, librariorum oſcitantiae documenta ſtudio in textu reliqui. Reuocaui tamen in quibusdam obſeruationibus genuinam lectionem ex EVSTATHIO, aliisque Grammaticis: in aliis etiam VV. DD. emendatio-

dationum, quae mihi quidem innotuere, nonnullas in textum recepi. Diſcrepat autem haec editio a VALCKENARIANA ſequentibus in locis: v. Ἀναλγητος recepi MS. voss. lectionem: in v. Βωμος textum occuparunt ARNALDI et VALCKENARII emendationes: n. Γερων reuocaui EVSTATHII lectionem: v. Γραμμα reduxi *vett. edd.* et MS. ſcripturam: v. Ἐξανεψιοι mutaui accentum: n. Ἐπιτιμος recepi lectionem edit. FRELLONII: n. Ἐρωταν mutaui vulgatam ex EVSTATHIO: v. Ἐξαῖ placuit VALCKENARII coniectura: v. Θυεσθαι emendaui operarum vitium: in nott. Ἱερα et Ἰσοτελης adblandiebatur HARPOCRATIONIS ſcriptura: vv. Ἰδι et Κυειν mutaui textum ex recentiori VALCKEN. emendatione: vv. Λαλειν et Λεμβοι recepi TOVPII coniecturas: v. Μετρειθαι introduxi EVSTATHII lectionem: v. Πω adriſit ed. ALDINAE ſcriptura: v. Πρεσβεις diſceſſionem a VALCKENARIANA ſuaſit cl. d'ORVILLIVS: v. Σκωμμα denique eruditiſſ. OVDENDORPII emendatio reliqua-

liquarum edd. lectione praestare videbatur. Maiorem lectionum variantium segetem ex Codice Traiectino publicauit SEGAAR V. V. in *epistola critica ad* VALCKENARIVM etc. quem libellum illustris BERGSTRAESSERI beneuolentiae acceptum refero. Hinc multae bonae frugis lectiones enotari et non paucae AMMONIO restitui potuissent. Sed cum typothetae in excudendo Grammatico meo iam longius progressi, quo minus id fieri potuerit, prohibuerint, omnes quas noui, MS. istius diuersas lectiones post praefamina typis repetendas curaui. Reliquas editionum et MS. VOSSIANI discessiones, quas celeberr. VALCKENAER passim in notis indicauerat, in ordinem redegi, vnius editionis variantes lectiones adiunxi, easque cum illis, quae criticae audiunt sensu stricto, adnotationibus, textui subieci.

In addendo commentario hanc secutus sum rationem. VALCKENARII notas atque animaduersiones selegi: in posterioribus

ribus multa, quae ad AMMONIVM minus ſpectauerunt, reſcidi, meaſque adnotationes paſſim adieci. EVSTATHIVM, Noſtri opera ſaepiſſime vſum, reliquosque Grammaticos cum Noſtro contuli, eorumque obſeruationes, vbi dignae videbantur, excerpſi. Auctorum, qui ab AMMONIO laudantur, vulgo minus cognitorum, breuem notitiam in gratiam tironum, quibus FABRICII *Bibliothecam Graecam* ſiue cl. SAXII *Onomaſticon* non ſemper adire licet, ex SVIDA aliisque fontibus adieci. In reliquis autem commentationibus ita verſari ſtudui, vt neque ea, quae alicuius videbantur momenti, intacta praetermitterem, neque prolixis excurſibus libelli volumen nimis extenderem.

Nunc de ipſo huius libelli auctore quaedam adhuc in medium proferre iuuabit. Non multo poſt, ex quo Grammatici noſtri libellus ope ALDI MANVTII, de vniuerſa re litteraria immortaliter ſane meriti, primum in lucem prodiit, eum vel incerto cuidam auctori, vel PHILOPONO, vel

vel HERENNIO PHILONI tribuerunt Viri docti. Cum enim vtriusque mentionem feciſſet EVSTATHIVS, atque praeter aliorum Grammaticorum ſcripta etiam horum et noſtri ſcriptoris obſeruationibus, in conſarcinandis ſcholiis ſuis vſus eſſet, nuſpiam vero AMMONIVM laudauiſſet; ſine dubio etiam noſtrum libellum alteriutri adſcribendum eſſe crediderunt. Quod quidem argumentum etſi ſatis leue ſit, nec ab eo probari poterit, cui frequentia Scholiaſtarum et Lexicographorum plagia non ſunt ignota, vix tamen primum potui, quin huic ſententiae calculum meum adiicerem, quum ſequentem legiſſem in ſcholiis ad *Od.* M. p. 495. HERENNII obſeruationem, ab AMMONII nota v. Νῆες non longe diſcrepantem: Ἑρεννιος οὖν Φιλων διαφερειν φησι νηας πλοιων κατα Διδυμον. τα μεν γαρ στρογγυλα, αἱ δε στρατιωτιδες, εἰς ὁ φερει χρησιν. Ἀριστοτελους ταυτην· Ἀλεξανδρος ὁ Μολοττος, αὐτον μεταπεμψαμενων Ταραντινων προς τους βαρβαρους πολεμον ἐξεπλευσε ναυσι μεν πεντεκαιδεκα, πλοιοις δε συχνοις ἱππαγωγοις τε και στρατιωτικοις.

Cum

Cum vero vidiſſem, vtrumque obſeruationem ſuam e DIDYMI commentariis hauſiſſe, in quibus totidem fere verbis exſtiterat, cum ex ſcholiis ad *Il.* M. p. 867. intellexiſſem, HERENNII libellum inſcriptum fuiſſe περὶ διαφορῶν σημαινομένων, cum denique ingens Grammaticorum numerus, in elaborandis eiusmodi ſcriptis occupatorum, animum ſubiiſſet; ſtatim hanc opinionem repudiaui. Reliquas de HERENNIO et PHILOPONO ſuſpiciones feliciter remouit eruditiſſ. VALCKENAER in praef. ad Noſtrum, ita, vt hoc labore facile ſupersedere poſſim. Fuiſſe quendam antiquitatis AMMONIVM ſcriptis Grammaticis inſignem, atque procul dubio libelli noſtri auctorem, ex teſtimonio ETYMOLOGI pag. 714. l. 17. et ex ineditis ad HOMERVM ſcholiis, mox copioſius laudandis, ſatis ſuperque patebit. Sed tantum abeſt, vt cuncta nunc plana atque extra omnem dubitationis aleam poſita exiſtimare poſſimus, vt nouis potius, iisque maioribus impedimentis vndique nos circumuentos ſentiamus. Tantam

tam enim AMMONIORVM copiam tulit antiquitas, vt ſummos iam Criticos exerceret quaeſtio, cuinam inter illos libellus *de vocum differentiis* tribuendus ſit? Nihil itaque praeter rem mihi facere videor, memoria digniſſimos, addita de quouis ſententia noſtra, breuiter commemoraturus. Antiquiſſimus, ni fallor, AMMONIVS eſt Alexandrinus ille, ſucceſſor ARISTARCHI in ſchola eius celeberrima, Alexandriae. Huic quo minus is, de quo agimus, adſcribatur libellus, prohibent temporis rationes. Quia enim in Noſtro citantur multi ſcriptores ſub AVGVSTO, ſiue poſt eum clari, ARISTARCHVS vero, quem celeberr. SAXIVS in Onomaſtico ad A. M. 3849. refert, cum ſucceſſore ſuo ante eius imperium vixerunt, prono alueo fluit ſententia, de hoc neutiquam hic cogitari poſſe. Sic V. C. TRYPHON, AMMONII huius filius *), ſaepiſſime in libello noſtro citatur et non raro perſtringitur. Alius, quem huius opuſculi auctorem

*) Vid. *Suidas* v. Τρύφων, T. III. p. 513.

tem ſuſpicari poſſimus, eſt ille, quem VALCKENAER in praef. ſeculo p. C. I^mo aut ſub initium II^di vixiſſe, duplici argumento probaturus erat, altero ex libelli noſtri quodam loco, altero vero ex Grammaticorum, ab AMMONIO memoratorum agmine deſumto, qui ei vel aequales, vel ante eum inſignes laude fuerunt. Cui quidem ſententiae, quam multa etiam ſint, quae ei faueant, tam frequentes dubitationes obmoueri poſſunt. Quod enim ad Grammaticorum aetatem attinet, ab AMMONIO citatorum, ea valde eſt incerta, nec a nobis ſic cognita, vt omnes ad ſec. I^mum ſine dubio reiicere poſſimus. Eadem fere eſt ratio ſecundi argumenti, quod in adnotatione ad iſtum praefationis VALCKENARIANAE locum paucis dilucidare ſtudui. Sed haec omnia, ſi etiam minoribus difficultatibus laborarent, quis eſſet quaeſo AMMONIVS ille ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων auctor, HERACLIDAE diſcipulus? Quis auctorum Grammatici huius temporis atque nominis vnquam facit mentionem? Ego

quidem ignoro huius aeui AMMONIVM quendam, praeter PLVTARCHI praeceptorem: neque huic vel inuito libellum noſtrum obtrudere poterimus, minus opportuna APOLLONIDIS Nicaeni, aliorumque apud Noſtrum obuiorum, cum eo ſocietate. Conſtat praeterea Athenis huncce vita deceſſiſſe, neque probabile eſt, eum ſectae ARISTARCHEAE, Alexandriae florentis, aſſeclam fuiſſe.

Sed adhuc ſupereſt AMMONIORVM cohors, quorum memoratu digniſſimos mihi tantum liceat in medium proferre breuitatis ſtudioſo. Reſtant adhuc AMMONIVS Saccas, Ἀμμουν, monachorum Aegyptiorum pater, AMMONIVS quidam Longus, AMMONIVS Alexandrinus idolorum cultor, et Ammonius denique HERMEAE filius. Horum primum, vix credibile eſt, librum conſcripſiſſe, adſiduum a teneris veterum auctorum ſtudium requirentem, cum a prima inuentute non niſi ſaccis bene portandis humeros adaptaſſet. Nolo interim

hac

hac σαπκοφοριας mentione meritis et eruditioni huius AMMONII, qui PLOTINI et ORIGENIS praeceptor fuerat, aliquid detrahere. Hoc tamen adſeruiſſe licebit, illum magis illorum temporum philoſophiae, quam vero Grammatices ſtudio, inclaruiſſe. AMMON monachus et Longus *) de conſcribendis libris profanis nunquam cogitaſſe videntur. HERMEAE filium qui libelli noſtri auctorem pronuntiarent, fuere quidem: ſed iam refutauit eos FABRICIVS **).

*) Liceat mihi ex vtriusque vita pauca deprompere. Ἀμμων monachus, cum propinquorum precibus victus, nuptias celebraturus eſſet, ſponſae cum ſolemni pompa in cubiculum deductae, digreſſis neceſſariis, caput ex PAVLI epiſtola ad Corinthios praelegit, et expoſitis coniugii incommodis, ei perſuaſit, vt incorrupta virginitate vitam ſolitariam ſecum in monte Nitriae degeret. Alter magnos honores et dignitates auerſatus, cum ad epiſcopatum traheretur, dextram aurem ſibi amputauit, vt corporis mutilatione ordinationis honorem effugeret. SOCRATES in H. E. L. IV. c. 23.

**) In B. Gr. T. IV. p. 174

Solus itaque adhuc ſupereſt Alexandrinus, in cuius commemoratione pauliſper adhuc verſabimur.

AMMONIVS Alexandrinus, quem praeter illum ARISTARCHI diſcipulum, quantum quidem ſcio, ſolum Grammatici nomine inſigniuerunt veteres, vixit circa annum C. 389. *) Ipſum procul dubio iam a iuuentute literis vacauiſſe variamque eruditionem ſibi comparauiſſe, vel inde patet, quod ex eius ſchola prodiit SOCRATES ſcholaſticus, Vir doctiſſimus. Scribit enim iſte SOCRATES **), ſe adhuc adoleſcentulum Conſtantinopoli HELLADII et AMMONII Grammaticorum inſtitutione vſum eſſe. Vixit vero hic Grammaticus Alexandriae, quantum ex libello noſtro colligimus, ſectae ARISTARCHEAE deditus, atque ſtrenuus ſuperſtitionum ethnicarum aſſecla, quippe qui iam inualeſcente tunc temporis Chriſtianorum religione, Πυθικου ſacer-

*) Vid. cl. SAXII Onomaſt. T. I. p. 449.
**) In Hiſt. Eccl. L. V. c. 16. Ed. Mog. p. 275.

ſacerdotio fungi non dubitaſſet. Hic muneris ſacri tranquillitate fruens, ſcripta ſua, ſi quae confecit, procul dubio elaborauit. Dulci enim hoc literarum otio priuatus eſſe videtur tumultu illo, Alexandriae ob idolorum exſtirpationem exorto, quo eum in Simiam ſuam religione exarſum THEODOSII mandato vi atque armis reſtitiſſe, veriſimile eſt. Quapropter imperatoris et THEOPHILI epiſcopi animaduerſionem extimeſcens, vrbe patria cum multis aliis relicta, cum HELLADIO collega Conſtantinopolin ſe contulit, Grammaticam ibi profeſſus. Haec omnia ſunt, quorum notitiam de hoc AMMONIO nobis ſeruauit aetas, haud quidem omnino ſufficientem, vt ei confidenter libelli noſtri confectionem adſeramus. Nihilo tamen ſecius id iam factum eſt a Viris ſummis, inter quos FABRICIVS l. c. neque ego iis, quas adduxi, rationibus permotus, ab hac ſententia diſcedere audeo. Cui enim AMMONIO opuſculum noſtrum adſcribamus, cum id reliquis a nobis recenſitis vix tribui poſ-

ſes ostenderimus? Quis esset ille sectae suae tam strenue addictus? Cum quo tutius conspirabit scriptorum ab eo laudatorum aetas? Haec me retinuere, quo minus cum VALCRENARIO de AMMONIO antiquiore cogitarem, atque haec nobis sufficere credidi, vsque dum aliunde auctori nostro maior lux, inexspectato forsan adfulgeat.

Scripta, quae vulgo ei tribuuntur, sunt, περι ὁμοιων και διαφορων λεξεων, et liber MS. publica luce hucusque nondum donatus, περι ακυρολογιας. In scholiis ad HOMERVM ἀνεκδοτοις Bibliothecae Venetae S. Marci, quorum in lucem edendorum spem nobis fecit gratissimam illustr. de VILLOISSON *), inter multos alios ARISTARCHI discipulos atque τους των Ομηρικων ἀπορων λυτικους, vt EVSTATHII verbis vtar, saepius etiam ad partes vocatur AMMONIVS Alexandrinus ἐν τω προς Αθηνα-

*) In *Anecdotis Graecis* T. II. p. 184. *Venet.* 1781.

νοκλεα συγγραμματι et ἐν τω περι των ὑπο Πλατωνος μετηνεγμενων ἐξ Ὁμηρου et ἐν τω περι της ἐπεκδοθεισης διορθωσεως. Ex his forſan ſcholiis, ſi in publicum aliquando prodierint, multa ad vitam et ſcripta AMMONII ſpectantia, adcuratius definiri poterunt.

Quod ad libellum, de quo agimus, attinet, ei grauiſſima vulnera in locis maioribus atque citatis inflicta deprehendimus, quae apertam interdum librariorum inſcitiam teſtantur. Neque tamen prorſus horum incuriae tribuere velim locorum citatorum diuerſitatem, alio ex fonte adhuc deriuandam. Merito igitur oritur quaeſtio, vnde originem duxerit mira locorum ex aliis ſcriptoribus aduocatorum diuerſitas atque deprauatio, quae, ſi cum codicibus, qui in notitiam venerunt noſtram, et editionibus conferantur, toto coelo ſaepiſſime inter ſe differunt. Quae quidem cogitatio tunc inprimis mentem ſubit, ſi primas Grammatici noſtri editiones MSS. lectionem

fideliter adhuc ſecutas, inſpicimus. Facillime quidem toto negotio nos expediemus, ſi vnius eiusdemque ſcriptoris codices, iam antiquis temporibus in locis quibusdam diſcrepantes fuiſſe, contenderimus. Sic ſcholiaſtae ARISTOPHANIS lectiones codicum varias iam notarunt: atque EVDOCIA, aut quisquis fuerit VIOLARII collector, codicem SVIDAE valde corruptum manibus triuit atque expilauit. Certe veri aliquid habet haec ſententia, quam nemo plane repudiabit, qui difficultates nouerit, vel exercitatiſſimo in libris adcurate deſcribendis ſuperandas. Vereor interim, vt illa nobis vnice ſatisfacere poſſit, propterea que duplicem adhuc in ll. cc. lectionum varietatis rationem adiungendam eſſe cenſeo. Prima ſic ſe habet: *ſaepiſſime ex memoria citauit* AMMONIVS, inprimis loca eiusmodi ſcriptorum, qui aeuo ſuo in omnium manibus et Grammaticis notiſſimi erant, v. c. HOMERI, EVRIPIDIS. Quam adſidua enim manu Grammatici antiquorum Claſſicorum ſcripta verſa-

ſauerint, vel ex SVIDA patet, aliisque catalogis innumerorum commentariorum, quibus HOMERVM in infinitas paene partes diſſecuerunt, et qui maximam partem, ſiue temporis iniuria, ſiue beneficio, ad nos non peruenerunt. Alteram rationem in recentiorum librariorum tarditate et corruptela inueniſſe mihi videor. Nusquam potius haeret inſcitia, quam in locis verbisque citatis, quae per ſe ſenſum plenum non ſemper conſtituunt et aliqua tantum ex parte ſcriptoris fini reſpondent: nuſpiam ſciolorum librariorum emendandi pruritus plenius ſe exſeruit. Huiusmodi fragmenta ſunt verae cautes atque ſcopuli, in quibus ſummi ſaepe Critici haeſerunt et naufragium fecerunt.

Sed haec de AMMONIO atque eius libello dicta ſufficiant. Quod reliquum eſt, nihil magis habeo in votis, quam vt Viri eruditi leuem hunc-

ce laborem iuuenilem non plane improbent et a maturiore aetate aliquando maturiora exſpectent. Scripſi Erlangae XII. Calend. Maii cIↃIↃCCLXXXVII

PRAE-

PRAEFATIO

VALCKENARII V. C. *)

Ammonii Grammatici libellus, indigno loco neque vllo ſuo merito paene abiectus, in hunc vsque diem delituerat. Accidit inopinanti, quum aduerſaria Iſ. Voſſii verſabam, quae Lugduni ſunt Batauorum, vt varias etiam in Ammonium lectiones offenderem e ſcripto Codice cum cura enotatas. Tum primum Amm. cognoſcendi inuaſit me cupido. Vbi animum huc conuerti, protinus non vulgares libelli dotes perſpicere occepi, et praeſtantiſſimi Auctoris ſortem leuiter dolui, qui cum foedis maculis, quas plerorumque errorum, qui Veterum ſcriptis inſident, procreatrix, inconſulta correctorum temeritas, ſeu Veterum librariorum inſcitia invexerant, deturpatus etiamnum iaceret, gra-

*) Eruditam V. C. praefationem typis hic repeti, nemo facile, qui eam legerit, ſuperuacaneum iudicabit. Ne tamen in molem excreſceret libellus, multa, quae nunc minus ad rem facerent, reſcidimus. A.

grauiſſimam quoque ab H. Stephano iniuriam perpeſſus, dum alii meliuſcule habebant, et finitimae materiae ſcriptor, ad huius bonitatem nulla ratione comparandus, Phrynichus commodam doctorum hominum manum dudum fuerat expertus. Neque nupera haec mea erat querela: ante hos certum et ſeptuaginta annos ad hunc modum ſcriptum eſt a Paulo Leopardo in libro X. emendatt. c. VI. *Extat de differentiis vtiliſſimus libellus, quem quidam Ammonio tribuunt* — Sed dolendum eſt, eum tot *in locis mendoſum eſſe*: quin etiam *in multis eſſe illum prodigioſe mendoſum*, adſeruit XI. emend. c. XV. Pulcrum itaque eſſe exiſtimabam, rem in medio omnium poſitam mihi vindicare, et in Ammonio emaculando, iſtius artis, quae pulcerrima iudicatur, periculum facere. Non eram MSS. copia inſtructus, ſine quorum adiumento, quae Veterum ſcriptis admouetur medicina, in multis periculoſa cenſetur: verum tamen ea erant ad manum ſubſidia, quae ſcriptorum Codicum vices in AMM. emendando ſuſtinere poſſe viderentur. Horum auxilio magnam mendarum partem ſuſtuli, atque opuſculum hacce tandem exegi.

Recudi vero curaui Ammonium ſecundum literarum ſeriem diſpoſitum, qualem nobis tradidit Aldus, quem hac in parte reliqui etiam

edi-

editores ſunt ſequuti. Par eſt, vt credamus, ea ratione extitiſſe Amm. in ſcripto, quem Aldus vſurpauit, codice, neque etiam aliter hunc libellum legit Moſchopulus: nam in vocum Atticarum, quam confecit, Sylloge, alibi parce Ammoninm deſcribit, ex litera autem K. plurimas Amm. obſeruationes propoſuit. Eo haec a me dicuntur, quod perſuaſus ſum, Ammonium Lexicon conſcripſiſſe, quod vocant ἀτακτον et quas tradit verborum differentias in certas potius claſſes diſparaſſe, neque vllam habuiſſe ordinis literarum rationem. Primum, quoniam is ordo Veterum repugnat conſuetudini, deinde libelli naturae. Addde quod eodem frequenter recurrant, quae manifeſto recentioris curam produnt, qui lectoris, vt putabat, commoditati ſeruire voluerit. Clariſſimum denique huius rei argumentum ex animaduerſionibus noſtris [vid. n. καν9αριζειν] peti poterit. Dedi itaque operam, ne errorem, quem corrigere non potui, propagarem. Scilicet ita eſt ſecundum literas concinnatus Ammonius, vt binarum priorum tantum habita videatur cura, reliquarum nulla. Hunc ordinem non migraui. Etiam Phrynichum, quem primus Editor literarum ſeriei adligauerat, hac parte meliorem, ſcripto libro adiutus, ἀτακτον nobis reſtituit Nunneſius: eamque ſcribendi

di methodum, quoad primas vocum literas indigeſtam, huiusce moduli ſcriptores adeo frequentauerunt, vt ne Ptolemaeus quidem, qui dicitur Aſcalonita, ab ea ſeſe abſtinuerit.

Deinde verſionem Ammonio non adieci. Ob vulnera, qua Ammonio inflixerunt, nihil ego in librarios veteres grauius dicendum cenſuerim: primum quoniam Auctorum loca deſcribere non faſtidiuerunt, deinde quia errorum, quos commiſerunt, incredibili multitudine illos omnes deterruerunt qui olim in huiuscemodi etiam libris Latine vertendis obſcuram operam collocarunt. Saepius animo obuerſatur calidum hominis venuſtiſſimi, Mureti dictum, ſed in hanc rem oppido opportunum ex Var. Lect. III. c: XV. *Conuertunt, aut inuertunt potius et peruertunt omnia, — Grammaticos, etiam ea, quae naturam, vt verti poſſint, non habent.* Quibus absque verſione ad Grammaticos aditus non patet, hos volo rogatos, vt manus ſuas libello noſtro non admoueant. Si quis porro hic criminari velit, rei difficultatem a me pulcre obtectam, ſeu quomodocunque demum ſoleat hac in re multum diſputare, per me equidem licet, vt ingenio ſuo non aduerſetur.

Quid itaque praeſtiterim, ſcire ſi deſideres, haec habeto. Inter editiones Ammonii, quae pluri-

plurimae circumferuntur, illa ſuo merito cenſetur optima, quam Theſauri Graeci appendici inſeruit H. Stephanus: ab hac editione non diſceſſit Bonau. Vulcanius. Stephani editionem recentaui. In notis id mihi fuit propoſitum, vt huius editionis, quam vulgatam voco, mendoſas lectiones detegerem et emacularem *). Subſidia, quibus eum in finem vſus ſum, haec fuerunt. Primum doctorum coniecturae: deinde collatio MS. et variarum editionum: tandem Grammatici, qui Ammonii notas deſcripſerunt. Sine adminiculis etiam fuit coniectandum.

Inter Virorum doctorum coniecturas, quarum offendes in notis memoriam, cum bonitate ſua, tum Auctoris nomine elucent Scaligerianae. Eas debes exemplo Theſauri Vulcanii, quod ex Voſſiana bibliotheca in Batauam delatum nobis inſeruiit. Non quidem Scaligeri, verum Iſ. Voſſii nomen is liber praefert, e quo Scaligeri notas depromſi. Sed literarum tractum Scaligero proprium probe calleo, itaque emendationes ab huius manu profectas agnoui: ad Scaligerum proinde eas referre peni-

*) Quamuis non omnes VALCKENARII notae in hac editione recuſae ſint, criticas tamen plerasque, in iis quas textui ſubiiciendas curaui adnotationibus, reperire poterit L. B. A.

penitus non dubitaui. Vulcanii caſtigationes editas ſuis locis ferè memoraui: integras notas adiicere commodum non erat. Aliorum autem, vbi ſparſim ſuis in operibus, occaſione inuitante, Ammonio operam dederunt, emendationes, quas quidem cognitas habuerim, vniuerſas huc retuli. Verum hac in parte ſine dubio pernimium deficit.

Deinde ex Variis in Amm. lectionibus, quas e MS. aduerſariis inſeruerat Iſ. Voſſius, ſuis etiam emendationibus interpoſitis, multum profeci. Etiam leuiores et nulli forte vſui futuras omnes produxi. Vtinam moleſtum laborem peregiſſet Vir clariſſimus! qui ad vocem Ἐμπειρία ab incoepto deſtitit.

Prima Ammonii editio ab Aldo procurata pro meritis ſatis a me laudari non poteſt. Ab hac editione poſtea operarum negligentia et mala correctorum ſedulitate, in plurimis fuit receſſum: id enim ſcriptorum Codd. auctoritate factum non fuiſſe, clariſſimum in modum mihi adparuit. Poſt Aldum nunquam ad ſcriptum librum Ammonius a quoquam editorum fuit collatus. Stephanus, cuius nos hic editionem ſequimur, vnus omnium editorum ab Aldina receſſit quam longiſſime. Is Homeri et aliorum ſcriptorum loca, quae minus plene adferri vi-

de-

debantur, ſuo periculo ex editis ſuppleuit et correxit, malo inſtituto, ſed ſatis tum vulgato. Ne tamen ob leue peccatum debita laude careret Stephanus, veterum editionum lectionem in notis aduocaui. Per *vett. edd.* non omnes intelligo, quae Stephani editione ſunt anteriores, ſed Venetas tantum *) primam atque ſecundam, e quibus ſcripturae varietates ſedulus exhibui. Plures quidem editiones contuli, e quibus vbi inſigniores ſcriptionis differentias adnotaui, ſingulas nominatim diſcerno. Sunt autem hae: Baſileenſis, Pariſinae et omnium edd. ſi primam excipias, ante Stephanum optima, Frelloniana, quam nimis ſero, vbi ad literam I. iam erat peruentum, mihi comparaui.

Poſt Aldinam editionem principem, inſignem operam in Ammonio emendando praeſtitit Thomas Mag. Hunc deſcripſiſſe Ammonium, plus ſemel monuit ad Pollucem cl. Hemſterhuiſius, vbi VIII. 38. n. 54. *plura*, inquit, *ſunt apud Ammonium, ex quibus Thomam, apud Thomam ex quibus Ammonium emendes: qui vtramque conferre non dedignabitur, mutuam ſibi in vices opem praeſtare reperiet.* Thomae M. ſucceſſit Ptolemaeus Alexalo-

*) Catalogum editionum et MSS. AMMONII infra adferam, quo lectorem ablegare mihi liceat. A.

calonita. Praeter hos varias Amm. obſeruationes deſcripſerunt Eranius Philo et Cyrillus in Lexico inedito. Praeterea ad Homerum longe frequentiſſimus Euſtathius, parcius Moſchopulus et Phauorinus Camers. Dubito, ſi ad hanc claſſem referre debeam Etymologum. Ex Thoma M. Ammoniana non pauca deriuauit Schol. Luciani. His omnibus antiquior Schol. Ariſtophanis vno in loco **) poſtea nobis vſui futuro, diſertam Ammonii mentionem iniecit.

Plus nimio forte verboſus eam alicui cogitationem inieci, nunc tandem Ammonium, ſerio caſtigatum et omnibus mendis liberum, in lucem emitti. Sed multum fallitur, qui id in animum ſuum inducit. Quae MS. aut prima editio meliora ſuppeditabant, ea in textum, quem vocamus, recepi, et vulgatae lectionis, quam in notis propono, loco poſui. Eadem etiam cedere debuit VV. DD. coniecturis, ſi verae videbantur, ſiue illae ad Ammonii verba pertinerent, ſeu ad Veterum fragmenta. Metricarum legum indecora ignoratio me non deterruit, quin Menandreas Bentlei emendationes in Ammonium introducerem. Haec tantum

*) Tribus in locis Schol. ARISTOPHANIS, AMMONII mentio fit. Sed de his etiam paulo infra paucula ſubiiciamus. A.

tum sunt, e quibus melior fieri potuerit Noster. Meas, quas dico, emendationes, quas coniectandi calor et aliorum Grammaticorum collatio subministrarunt, etiamsi veras, Ammonio non restitui. Formidolosam tamen hanc agendi rationem adeo non probo, vt nulla etiam sit animi mei ingenio magis contraria. Verum pravae quorundam consuetudini nunc quidem obsecundandum credidi et in hanc partem peccare adolescentior malui.

Praeter coniecturas, locorum ab Ammonio citatorum indicia, et aliorum Grammaticorum cum Nostro consensum, nihil est, quod in notis mihi proposuerim. Ad seueram cotem vniuersa Grammatici placita exigere neque volui, neque potui. Qui ad eum modum minores Grammaticos tractandos sibi sumserit, quo in Luciani Soloecista versatus est I. G. Graeuius V. C. nae is literis operam nauaret commodam et vtilem.

Ad alteram praefationis partem, quae Ammonium proprius spectat, perueni. Hic primum eam quaestionem pono, vtrum libelli auctor sit Ammonius nec ne? Postquam, quae huc spectent pertractauero, libelli argumentum indagabo et de inscriptione dicam atque auctoris proposito: tandem libelli dotes in luce col-

locabo, et aduerſus Henrici Stephani criminationes vindicare enitar.

Ex quo Aldus Manutius libellum noſtrum ſub Ammonii nomine in lucem edidit, vulgari quidem opinione Ammonius auctor fuit habitus: ſed non multo poſt ſuper hac re a nonnullis dubitari coeptum eſt. Vel enim incertum auctorem eſſe crediderunt, vel Philoponum: vtramque ſententiam tetigit Henr. Stephanus in Praefat. ad Comment. de Atticae Dial. Idiomatis. Suſpicionem de Philopono iniecit etiam Andreas Schottus ad Cornelii Nepotis Datamen cap. VIII. Verum tandem opuſculi conſcripti laudem Ammonio paene dubiam fecerunt, qui de Herennio Philone cogitant. Haec ſententia veritatis ſimilitudine commendabilis magnorum nominum auctoritate nititur. Paulus Leopardus, quod quidem ego nouerim, primus in libris Emendationum monuit, auctorem libelli de verborum differentiis a quibusdam Herennium Philonem vocari, veluti libri I, cap. 24. IX. 19. X. 6. XIII. 14. Horum opinionem ſatis fortiter tuetur Leopardus libri XI. c. 15. vbi ita ſcribit: *Bonus imprimis eſt auctor Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Qui hanc rem tanquam exploratam ſine dubitatione poſuerit, neminem noui praeter Menagium,

gium, cuius ſententiam commemorant Baylius in Lexico et Fabricius in Bibliotheca Graeca. Reliqui enim, qui ab Herennio Philone non plane abhorruerunt, rem dubitanter poſitam fere in medio relinquunt. Horum nomina, quae dum haec ſcribo, plurima obuerſantur, ſatis pudenter proferri non poſſe autumo: neque tam auctores, quam argumenta, quibus nituntur, quaerenda ſunt. Euſtathius, quem in ſententiae ſuae patrocinium praeter Leopardum vnus et item alter aduocauerunt, me in dubitationis ſocietatem pertraxerat. Sed libelli editor, et aliorum iudicio non nimium tribuens, explorandum putaui, vtrum ratione niteretur noſtra illa haeſitatio, nec ne? Quae ſuper hac re cogitaui, ita coarctabo vt nemini ſim moleſtus. Primum tanquam dubio vacuum pono, eundem hunc libellum verſauiſſe Euſtathium et indidem plurima in commentarios ad Homerum retuliſſe. Verborum, quae tradit, diſcrimina ita plerumque proponit, vt ſatis indicet, ab aliis fuiſſe obſeruata, his ad eam rem loquendi formulis: κατω τον παλαιον. Διαφερειν φασι. Φασιν οἱ παλαιοι. Σημειουνται οἱ παλαιοι. Διαφερουσι κατα τους παλαιους. Interdum tamen eos nominat, quorum fide vtitur Noſter. Quae de aetatum nominibus ex Alexionis Epitome Miſcellaneorum Didymi adnotauit Ammonius, ſub Alexio-

nis teſtimonio producit Euſtathius. Apud eundem, fide Commentatoris Bacchylidae, leguntur, quae ſub nomine Didymi apud Noſtrum. Qui verborum differentias data opera exſecuti fuerint, Philoponum ἐν τῳ περι λεξεων διαφορως τονουμενων, et Herennium Philonem ἐν τῳ περι διαφορων σημαινομενων memorat Euſtathius, et quae ex Herennio promit, eadem eſſe videntur cum illis; quae apud Ammonium proſtant, vt adeo non leue ſit vniuerſum Ammonii librum ad auctorem Herennium referendi argumentum. Prius tamen, quam praue iudicetur, eas obſeruationes conſiderari velim, quas Herennio acceptas refert Euſtathius. Illae omnino quatuor adnotantur, in quibus declaratur, quo differant Αἶνος et Παροιμια, Ἀῤῥωδεῖν et Ὀῤῥωδεῖν, Ἄσφοδελος et Ἀσφοδελὸς, Ἄσηρ et Ἄσερ. Ad primam differentiam vocum αἶνου et παροιμιας Euſtathius (loca alibi indicata vt hic repetam, neceſſe non eſt) eadem habet, quae Ammonius, Archilochi, Heſiodi et Callimachi loca, Lucilium etiam citat Tarrhaeum, vniuerſa autem ſe accepiſſe teſtatur ab Herennio Philone, ſubiungens: και ουτω μεν και τουτο κατεχρωμενον ουτω ῥητως ἐν τοις Ἑρεννιου Φιλωνος. Itane vero? Age fuerit Herennio vetuſtior Lucilius? hanc deſcripſerit Herennius? licuitne idem Ammonio? Ita opinor. Quid? non ſententiam Herennianae ob-

obſeruationis, ſed ipſa Herennii verba ῥητως nobis tradidit Euſtathius: Ῥητως δε κατα τον παλαιον ειπειν, (Αινος ἐστι) λογος μυθικος ἐκφερομενος ἀπο ἀλογων ζωων ἢ φυτων προς ἀνθρώπων παραινεσιν. Quaero nunc, vtrum ea in Ammonio legantur? Secunda obſeruatio de verbis Ἀῤῥωδειν et Ὀῤῥωδειν iisdem paene verbis apud Euſtathium ſub nomine Herennii et in Ammonii libello proſtat. Sed ponamus, ante Ammonium exſtitiſſe huiuſce moduli opus ab Herennio confectum: an non ea in nota innuit Ammonius, vetuſtiorum ſe ad eam rem declarandam verbis vti? οὑτως γαρ, inquit, ἐξηγουνται την λεξιν. Quod porro ad firmandam vocum ἀσφοδέλου et ἀσφοδελοῦ differentiam ambitioſe Herennium Philonem ἐν τω περι διαφορων σημαινομενων aduocet Euſtathius, vti et ad voces ἀσηρ et ἀσερον, admirabile videri poſſit et ridiculum. In re peruulgata et a multis ante Euſtathium tradita, adeone alterius laudem ſibi tribuere formidauit Theſſalonicae Archiepiſcopus, vt ſancte Herennium nominet? Crederemus, ſi eandem vbique diligentiam adhibuiſſet. Ita igitur ſtatuo Euſtathium legiſſe eundem, quem habemus, Ammonii libellum, et ſimile etiam opuſculum ſub nomine Herennii Philonis, non veteris iſtius, Grammatici Byblii, ſed Ammonio longe recentio-

tioris, qui multa Ammonio ſublegit et clarum nomen ſuae opellae praefigere voluerit. Huic ſuſpicioni fidem faciunt Eranii Philonis Excerpta. De eo addubito, vtrum hunc libellum pleniorem legerit Euſtathius, an plerumque Ammonium non nominatum deſcripſerit. Poſterius adeo inſolens in Euſtathio exiſtimari non debet, qui multos, quorum nomina celauit, ad verbum deſcripſiſſe a nonnullis fuerit deprehenſus. Thomas etiam Magiſter non exiguam Ammonii partem in libellum ſuum recepit, non ſolum autem Ammonii nominatim non meminit, ſed et vno in loco *), vt ne quidquam Noſtro debere videretur, Pollucis teſtimonium vſurpauit. Ex illis, quae diſputata ſunt, conſtare arbitror, nihil eſſe cauſae, quapropter Herennium Philonem libelli noſtri auctorem eſſe crederemus, quem Ammonio conſtanter tribuunt MSS. codices, qui in Regiis bibliothecis, Pariſiis et in Anglia adſeruantur.

Tandem quod ſupra incoepi dicere, antiquiſſimus **) Ariſtophanis Scholiaſta ex noſtro

*) In voce *vaos* p. 622.

**) In ſcholiis Ariſtophanis caue, ne ad eandem omnia aetatem referas. Scholia ad ſeptem priores Comoedias a veteribus Grammaticis con-

ſtro libello vnam obſeruationem attigit, eiusdemque auctorem vocat Ammonium ad Eccleſiaſ. v. 607. Verba Scholiaſtae adſcribam: *Μειρακὰξ δ' ἐνταυθα δοκει ἀρσενικως ειρησθαι, καιτοι Ἀμμωνιου λεγοντος, Μειρακιον και Μειρακα ταυτη διαφερειν, ὁτι το μεν Μειρακιον ἐπι ἀρσενικου. το δε Μειραξ ἐπι θηλυκου.* Quae vniuerſa omnem ita tollunt dubitationem, vt ne ſcrupulus amplius reſideat. Per autem velim, vt in poſterum praeſtantiſſimus libellus, quem idonei iudices Herennio non indignum iudicauerunt, Ammonio auctori tribuatur.

Si itaque Auctor noſter dicendus ſit Ammonius, quod omnino ſtatuendum cenſeo, quaeri poteſt, quis tandem ſit iſte Ammonius, et

confecta et a Muſuro Cretenſi ſeculi XVI^mi initio collecta atque in ordinem redacta, Suida certe longe ſunt antiquiora, id quod nemo negabit, niſi Suidae plagiorum plane ignarus. Reliqua ad eam aetatem non adſurgunt. Fit autem in tribus ſcholiorum iſtorum locis Ammonii cuiusdam mentio. Ad Veſp. v. 941. citatur *Ἀμμωνιος του Στεφανου*, *Hermeae* forſan filius *Stephanique Byzantini* diſcipulus. Ad Av. v. 1297. laudatur *Ἀμμωνιος*, forſan libelli noſtri auctor, qui in libro *περι ἀκυρολογιας* aut alibi, de ridiculo Midiae cognomine adcuratius egerat. In ſcholiis denique ad Eccleſiaz. legitur locus a cl. *Valcken.* prolatus, A.

et quo potiſſimum tempore floruerit. E multis, quibus id nomen fuit commune tres tantummodo in cenſum venire poſſunt: de duobus fuit a doctis hominibus cogitatum, quorum alter philoſophus fuit, Grammaticus alter. Eorum ſententiam, qui Ammonium Hermeae F. noſtrum eſſe voluerint, memorat Baylius. Ioannes Ionſius de ſcriptor. Hiſt. Philoſ. L. III. c. XVIII. *eum*, inquit, *aliquando auctorem credidi libelli de vocum Graecarum differentia.* Idem ſenſiſſe videtur elegantis vir ingenii Emanuel Martinus, aut, ſi ita mauelis, huius vitae ſcriptor Maianſius. Quod vero Codici MS. Anglicano Ammonii Hermeae nomen praeponatur, librariis acceptum referri debet, quibus philoſophi non incelebris nomen vſu frequentiori magis erat contritum. Quando itaque Ionſius idoneam rationem, qua prior iſta ſuſpicio niteretur, non protulit, [nam leue eruditiſſ. Viri argumentum repulit Fabricius:] in ea refutanda nobis non erit laborandum. Ammonii Hermeae, qui in Porphyrium et Ariſtotelem ſuperſunt, commentarios excutiens nihil offendi, quo vel probabilis ea ſententia reddi poſſet. Longe verior videtur I. A. Fabricii ſententia, Viri inter primos inſignis, cuius verba ex Biblioth. Gr. T. IV. p. 173. ſubiiciam: *Ammonius Grammaticus, cuius et Helladii itidem auditorem fuiſſe ſe teſtatur*

teſtatur Socrates Hiſt. Eccleſ. Scriptor V. 16. narratque Alexandria eos profugiſſe, in graui illo tumultu, qui accidit A. C. 389. ob euerſa Theodoſii Imp. iuſſu Ethnicorum templa. Extat huius, vt ſuſpicor, Ammonii περι ὁμοιων και διαφορων λεξεων liber &c. Quae iſto in capite de Ammonio Grammatico prodit Socrates, memoratu forent digniſſima, ſi non multa et potiora nobis agenda ſupereſſent. Quare tantum notari velim, quod Valeſio, vbi de vita et ſcriptis Socratis diſſerit, fuit animaduerſum, Socratem admodum adoleſcentulum ſenioribus Helladio et Ammonio Grammaticae vſum fuiſſe doctoribus Conſtantinopoli, quo homines antiquae religionis tenaces, popelli Alexandrini ludibrio irritati, ſeſe contulerant. Nihil autem adeo impedit, quo minus huic Ammonio ſec. IV. et ſub initium ſeculi quinti claro, homini a Chriſtianis ſacris alieno, libellum noſtrum adſcribendum crederemus. Nam quod noſtro in libello citentur verba e Lucae Evangelio *), eam ſententiam non labefactat. Deinde eam nonnihil adiuuat Helladius, quem Lexicon multis voluminibus condidiſſe, ex Photio docuit Mauſſacus in Diſſertatione Critica. Videri autem poſſet Helladii librum inuſitata operis moles oppreſ-

 ſiſſe,

*) Hoc plane dubium eſt atque incertum. Vid. not. p. 88. A.

ſiſſe, dum exiguus collegae Ammonii libellus ad noſtram vſque memoriam remanſerit.

Quae quamuis ita ſe habeant, tamen rationes, non celabo, etſi forte alicui leues videri poſſint, quae me in eam induxerunt ſententiam, Ammonium noſtrum non quidem eum eſſe, quem ante Auguſti imperium Ariſtarchi ſcholam Alexandriae moderatum fuiſſe, teſtatur Suidas, verum tamen Grammaticorum, qui ſuperſunt, fere antiquiſſimum, ſeculo poſt Chriſtum natum primo, ſeu ſub initium ſecundi maxime floruiſſe. Eam in rem bina tantummodo adferam argumenta. Primum peto a Grammaticorum agmine, quos in paruae molis libello ad partes vocat Noſter. Omnium aetas ſi vnum et alterum excipias, cognita eſt, et ab iis, qui huic eruditionis parti illuſtrandae incubuerunt, explorata. Ante Auguſtum, ſiue ſub eius imperio, diuerſis in locis Grammaticae ſcientiae fama nobiles claruerunt, Zenodotus, Ariſtophanes, Neanthes Cyzicenus, Mnaſeas, Philemon Aexonenſis, Aſclepiades Myrleanus, Trypho, Didymus, Lucius Tarrhaeus, Lyſimachides, Ariſtocles Rhodius et Ariſtonicus. His paulo recentior memoratur Apollonides Nicaenus, Ariſtocli forte et Ariſtonico coaeuus, cuius aetatem G. I. Voſſio minus cognitam in Tibe-

Tiberio Imperatore fixit Ionſius de Script. Philoſ. L. III. c. 3. Heraclides autem, Grammaticus, ab Ammonio ambiguo ἡμέτερου titulo ornatus, quem de induſtria in Grammaticorum catalogo praetermiſi, alterum, vt coniicio, pro Ammonii antiquitate nobis argumentum ſuppeditabit. Ex Heraclidis, quos Ionſius triginta cognominis recenſuit, quis Ammonianus ſit, in v. Σταφυλην citatus, fuit quaeſitum. Cl. Fabricius Bibl. Gr. V. I. p. 335. et VII. p. 62. etſi iſtis in locis, quod in tanta rerum copia mirum non eſt, leuiter labitur, Heracliden auctorem Proſodiae, cuius frequens occurrit mentio, et Heracliden, quem Ammonius vocat ἡμέτερον, vnum et eundem fuiſſe contendit. Recte! neque etiam de re vlla eſſe debet dubitatio. Huius autem Heraclidae, qui ſcripſerit περι καθολικης προσωδιας, aetatem penitus ſe ignorare profitetur Meurſius, in Chalcidii Timaeum p. 18. Ne nunc, quae ex Ionſio de S. H. P. L. II. c. 11. §. 4. peti poſſent, incertiora confecter, conſtat, neque id ignorauit Meurſius, Heracliden ἐν τω περι καθολικης προσωδιας citari ab Apollonio Alexandr. de Synt. IV. c. X. adeoque Apollonio certe antiquiorem Heracliden ante ſeculum ſecundum floruiſſe. Quod ſi nunc monſtrauero, hunc Heracliden Ammonii mei fuiſſe

praeceptorem *), quis tandem de ſumma huius antiquitate dubitet? Nimirum in v. Σταφυλην ita

*) Quam magnam etiam haec ſententia prae ſe ferat probabilitatis ſpeciem, mera tamen eſt, ſine argumentis, hariolatio. Latiſſime patet, vt ſaepius obſeruarunt VV. DD. v. ἡμιτεχος, et non ſolum de coaeuis et popularibus atque iis, qui eiusdem ſunt diſciplinae, familiae et ſacrorum, vſurpatur, ſed de illis etiam, quorum libros explicandos et emendandos ſumimus. Mirum itaque non eſt, Ammonium Heracliden, ſiue Alexandrinus fuerit, ſiue, quod verius videtur, ſectae Ariſtarchi aſſecla, ἡμιτεχον adpellaſſe, vt ab aliis Heraclidis, quorum nonnulli etiam, teſte Euſtathio, ſcriptis Grammaticis inclaruere, dignoſceretur. Quod ad aetatem huius Grammatici attinet, ea perinde ac Ammonii aeuum, incerta eſt. Suſpicabar primum, Heracliden a Noſtro laudatum, eſſe Ponticum illum iuniorem, qui teſte Diog. Laertio et Suida λεσχας ſiue φλυαριας conſcripſit, et ſub Claudio et Nerone Romae ludum litterarium aperuit. Hunc minus bene confundit Fabricius in B. Gr. T. I. p. 335. cum Heraclide antiquiore, Platonis diſcipulo. In ἀνεκδοτοις Homeri ſcholiis, quorum ſupra p. XXII. mentionem feci, teſte illuſtri de Villoiſon, praeter Ammonium aliosque Ariſtarchi ſcholae Grammaticos. etiam laudatur Heraclides Ponticus, vbi de antiquiore Heraclide vix cogitari poterit. Sed haec adhuc iniudicata in medio relinquo. Hoc extra omnem dubitationis aleam poſitum eſt, vnum tantummodo, nempe προσωδιας καθολικης

ita loquitur Ammonius: Ἡρακλειδης ὁ ἡμετερος φησιν. Triplex huius denominationis reddita fuit, ratio. Fabricius B. G. L. IV. c. 26. p. 177. ἡμετερον interpretatur, *ex Aristarchi schola Grammaticum.* Ionsius II. c. 11. ita ab Ammonio dictum putat, *vel quod vterque Alexandrinus fuerit, vel quod hic eum magistrum habuerit.* Postremam rationem solam veram esse arbitror Nam quod Aristarcheus fuerit Heraclides et eiusdem ciuitatis, habuit cum aliis, ab Ammonio laudatis, commune. Quaero enim, num non Didymus et Trypho Alexandrini fuerint et Aristarchi sectam publice professi? Neque est, quod instes atque vrgeas, Aristarcheum ἡμετερον dici, vt ab aliis Heraclidis secernatur: nam septem Didymos dabit Suidas. Sola itaque obtinet, quam probaui, nominis ratio: pari modo Damascius Simplicii praeceptor ὁ ἡμετερος Δαμασκιος vocari solet a Simplicio, obseruante Fabricio, B. G. L. V. c. 29. §. 1. Vol. VIII. p. 620. et 626. Commemini me aliquando a summo Hemsterhuisio accipere, Heracli-

auctorem, in tribus Ammonii locis laudari Heraclidem, eundem cum eo, quem sine vllo patriae cognomine saepius ad partes vocat Eustathius. Conferantur notae Ammonii vv. νυ et σαφυλη cum Eustathii scholiis ad Homer. Od. Σ. p. 659. et II. B. p. 258. A.

racliden Euſtathio citatum, Grammaticorum pene fuiſſe eruditiſſimum, vt adeo in Ammonii etiam praeſtantia Heraclidae diſcipulum non difficulter dignoſcas. Neque tamen non veriſſimum eſt, Ammonium ex iſta fuiſſe ſecta Grammaticum, cuius conditor cenſetur Ariſtarchus. Dum Homeri editionem Ariſtarcheam paſſim et clariſſime ſequitur in v. Δαι, Zenodotum reprehendit, ſuae ſectae homines potiſſimum laudat. Non tamen ſectae, cui nomen dederat, adeo male fuit tenax, vt non multa ab Ariſtophane tradita probauerit et in Lexicon ſuum receperit.

Dixi de auctore: nunc libelli argumentum, et ſi qua porro huc pertinere iudicauero, proponam. Index libelli noſtri hic eſt, etiam in ſcriptis Codd. περι ὁμοιων και διαφορων λεξεων. quem non vno modo reddiderunt Valentinus Curio, Stephanus et Fabricius. Vtrum eadem ſit in Anglicanis Codd. MSS. inſcriptio, addubito. In Catalogis reperire licet: *Ammonii Lexicon et Ammonii Liber de dictionibus.* περι λεξεων latius patet, quam vt huic opuſculo apte conuenire poſſit. Credibile, Ammonium poſuiſſe περι διαφορων λεξεων, de vocum differentia atque ita paſſim citant recentiores. Ὁμοια non extant in Ammonio, praeter paucula, veluti ſunt, Κωφος et Ἔγγεος, et Περιμαξαι et Ἐκμαξαι, Τυραννος et Βασιλευς. quae vocabu-

la

la recentiore aeuo male diſparata apud antiquos ὁμοια fuiſſe, ſiue promiſcue vſurpata, oſtendit Ammonius. Propter ea tamen poſtea vt puto, libello noſtro titulum fecerunt: περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λεξεων. Ea enim, quae dixi, ὁμοια fuiſſe vocata, ex Speuſippi opere etſi generis nonnihil diuerſi, conſtat: id enim Ὅμοια inſcriptum, frequenter laudat Athenaeus, a quo etiam Iubae et Soſibii Ὁμοιοτητες non raro ad partes vocantur. Ammonius id egit, vt vocabulorum adfinium, quae vulgo habebantur ὁμοια, differentiam declararet. Non diſſimilem ſibi operam ſumſerat Seleucus Alexandrinus, quem περὶ της ἐν συνωνυμοις διαφορας ſcripſiſſe, ex Suida fuit obſeruatum.

Quamprimum in ornatam linguae patriae culturam incubuerunt Graeci, probabile admodum, vetuſtiſſimo iam tempore in ea etiam re elaboraſſe, vt voces diſcernerent, quae ſolo accentu ſaepe diuerſae, facile a minus peritis permutari poterant. Quare primum ea cura ad Philoſophos pertinuiſſe videtur. Omnes artes, atque inprimis etiam Grammaticam Philoſophiae ſuam debere originem, alicubi hoc argumento oſtendit Ammonius Hermeae, quod Grammatica circa harmoniam verſatur, hanc autem Muſicae propriam, Muſicam Philoſophiae partem eſſe

euincit. — Praecipua tamen iſtius rei cura ad Grammaticos ſpectauit. Quando enim ſe ad Poetarum tractationem conuerterant, fieri non poterat, quin in propria vocabulorum vi cernenda, et adfinium differentiis indicandis elaborarent. Multa producit Ammonius, cum ex aliorum operibus, tum ex laborioſis Didymi in Homerum, Pindarum et Bacchyliden commentariis: ne nunc dicam in iis, quae nos vſurpamus, veterum ſcholiorum male conſarcinatis reliquiis, hoc in genere non pauca ſupereſſe. Quamcunque ſibi materiam quis tractandam ſumeret, vocabula eo ſpectantia curate diſcreuit.

Scopum Ammonii indagaturus omnibus nunc nota eſſe pono, quae in praefat. ad Pollucem p. 41. docuit celeber. Hemſterhuiſius. Qui ſermonem patrium, cuius natiuus color paene euanuerat, ad veterum normam retractare ſtudebant, Grammatici fuerunt. Ariſtarchei, ceteris, vt videtur, magis adcurati, apud Etymologum p. 787. v. 26. dicuntur οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοι, qui Thomae M. in v. Δοξα audiunt, οἱ ἀκριβολογουμενοι περι τα των λεξεων σημαινομενα. Hos inter Ammonius vocabulorum propriam poteſtatem tradidit, et differentias conſtituit, non omnium, ſed eorum tantum, quae olim diuerſo ſignificatu a bonis ſcriptoribus accepta,

cepta, ipsius aeuo promiscue vsurpabantur Ne quidem Phrynichus, homo in antiquis reprehendendis petulantior, quidquam reprobasse censeri debet, nisi quod eo, quo scribebat, tempore erat vulgatum. Primum itaque Ammonius receptae consuetudini, interiorem linguae indolem seu veterum scriptorum vsum obiecit. Hoc suum propositum subinde non obscure patefacit. In operis limine secundum veteres distinguit voces Ἀβεβηλα et Βεβηλα, atque eas vulgo quidem discerni scribit, sed minus rite. Vide porro, quae notat, ad voces Ἀπελευθερος et Βιαιν. In v. Γραμμα postquam monuerat, γραμμα pro συγγραμμα ab antiquis fuisse positum, addit, eadem ratione vulgo, ἐν τη συνηθειᾳ, vocem adhiberi. Qui aliorum in vocabulis secernendis curam non probabant, Heraclidae, in v. Σταφυλην, dicuntur οἱ βοηθουντες τη λεξει. Deinde ea demum vocabula selegit Ammonius, quae frequentiori vsu cognita et ab iis fuerint e veteribus vsurpata, qui emendatam scribendi formam secuti, sese ad elegantioris Atticismi normam conformauerant. Id Thomae Magistro non latuit, ab aliis minus perspectum, nodum soluit, sic satis intricatum. Denique significationum discrimina ex mente Ammonii, quoad eius fieri potest, late sunt accipienda, ὡς ἐπι το πολυ, siue vt loquitur noster, ὡς ἐπι πλειστον ἀει.

ἀει. Non id agit vt ſermonis vſum reſtricte concludat, et qui ipſius leges migrent, veluti patriae linguae ignaros traducat. Primam et propriam tradere voluit verborum virtutem, minus propriae et figuratae oppoſitam. Qui primam conſectatur, is ſecundum Grammaticos et Ammonium loquitur κυριως: qui alteram, ἀκυρολογει, peccat, ſiue οὐκ ὀρθοεπει, rectam normam migrat: iſta enim permutat Noſter. Itaque tam grande non eſt flagitium, optimos ſcriptores, ſi qui eas voces permutauerint, quas linguae indoles, ſiue ipſorummet alibi vſus diſcreuerant, reprehendere Ammonium. Praeterquam quod adeo ſobrie ac raro hoc facit, vt ſex tantum ſeptemue ſimplici vice nominatim corrigat, praeter Callimachum, quem vnum frequentius notat: neque adeo vacauit vitio omnibus, qui ex iſta ſunt officina, communi, qui poeticam ſuauitatem homini Grammatico inuidiſſe videntur. —

Quae huc vſque a me ſunt diſputata, quantumuis pro loci amplitudine leuia, ſatis, vt opinor oſtendunt, ſaepe temere reprehendi Ammonium. Eruditi autem homines cenſuras ſeueriores, quibus Grammaticos et Ammonium non ſatis conſiderate petunt, plerasque, ſi paucula iſta habuiſſent explorata, potuiſſent compen-

compendifacere. Hos inter hic quidem primus locus Henrico Stephano eſt aſſignandus. Is, poſtquam magnam ex Ammonio percepiſſet ad Graecae Linguae Theſaurum conficiendum vtilitatem, in appendice eius bonitatis memoriam habuit nullam, et in praef. ad Comment. de Att. Dial. Idiomatis, neſcio hercle, qua tandem intemperie agitatus, omnibus modis Ammonium vexauit et tam contumelioſe lacerauit, vt in Ammonio exemplum et incuriae et inſcitiae ponendum eſſe, ſcribere non dubitauerit: atque id prae ceteris, quibus Noſtrum excepit, etiam leue videri poſſit. Grauiſſimam enimuero iniuriam, quam a Stephano paſſus eſt Ammonius, adeo non patienter fero, vt grauius in ipſum dicerem, ſi non praeclara ornatiſſimi Viri merita calamum moderarentur, meque non inuitum ex lubrico hoc loco deducerent. Quare me ineptum Grammatici admiratorem non oſtendam, et falſis tantum Stephani criminationibus Ammonium expediam. Ab erroribus Ammonium immunem fuiſſe, quis dixerit? eas, vbi res ita ferre videbatur, retexi, in eorum etiam numerum retuli, quam tangit Stephanus, ab Ammonio traditam verborum Ἀρρωδεῖν et Ὀρρωδεῖν differentiam. In altero, quod tanquam inſigne falſitatis documentum produxit Stephanus, tantum ab ipſo diſſideo,

diffideo, vt nullam Ammonii obſeruationem meliorem eſſe aut doctiorem exiſtimem. Verum peruerſa editionum ſcriptura et analogiae minus debita cognitio, huic errori Stephanum cum aliis implicauerat, quibus nos, hac in voce feliciores ex Aldina editione genuinam vocum Ἀναπαχχη et Ἀνεπαχχη ſcripturam reduximus: vt nunc quidem liquido conſtet, in interiorem linguae indolem et veram vocum originem reliquis Grammaticis omnibus ignoratam, ſeſe penetrauiſſe Ammonium. Sed ne meliores Ammonii obſeruationes ſeligere velle videar, non alienum videtur, ſi paucis complectar, quid de vniuerſa ſcribendi ratione ſentiam. Omnes Ammonii obſeruationes poſſent in claſſes diſpeſci, quarum hae minus bonae, aliae magis. Sed hoc labore ſuperſedendum videtur. Iſtas differentias, ſine exceptione veras, et certa ratione niti exiſtimo, quas vel vnus ex antiquis ſcriptoribus idoneus obſeruauerit. Eas potiſſimum probo, quas adducto veteris auctoris teſtimonio confirmauit Ammonius. Eam in rem Homero frequentiſſime et Menandro vſus, ab Hiſtoricis, Herodoto, Thucydide, Xenophonte non abſtinuit: Oratores etiam, Antiphontem, Dinarchum, Aeſchinem aduocauit. Platonem excipio: nam quas ex Platonis Protagora producit verborum differentias, non

ex

ex animi ſententia ſcripſit Plato, ſed ex perſona Prodici, vt ſuperbas Sophiſtarum ineptias omnibus deridendas exponeret. Ea autem quae vetuſtorum Grammaticorum auctoritate diuerſa credidit Ammonius, ſi quis etiam probanda cenſuerit, non valde obnitor. In omnibus, quod ſupra dicebam, omnino eſt tenendum, nullas voces diſcreuiſſe Ammonium, niſi ab hoc, illoue promiſcue poſitas. Verum quidem eſt, quas praecipue ridet Stephanus, apud Amm. voces diſcerni, nulla ſignificationis virtute finitimas, veluti ſunt ἀδεης et ἀδαιης, λειαν et λιαν, ἐδεατρος et ἐλεατρος, φυλον et φυλλον. Has et eiuſce moduli voces diſtinguendi ratio fuit nulla, ſi a librariis recedas. Etſi autem vix quisquam ſit, quin has voces diuerſas eſſe nouerit, tamen Grammatici in talibus etiam ſecernendis cura contemnenda non eſt. Exempli gratia, ſedulo diſcernit Noſter φυλλον et φυλον. Quis tandem eſt, qui hanc cautelam inutilem eſſe iudicet? Non de illis loquor, qui a literarum vſu ſunt remoti: horum enim iudicia, fere inuidae temeritatis plena, facile contemnimus et aſpernamur: ſed homines dico, variarum rerum ſcientia commendabiles, qui, quando in talia loca forte incidunt, Grammaticos calumniantur, nihilque nugacius proferri potuiſſe ſibi perſuadent. Ego

vero

vero aliter cenſeo et iſtiuſce etiam obſeruationis vtilitatem agnoſco ſatis inſignem. Loca ſunt ad manum, in quibus voces φυλον et φυλλον, a librariis temere permutatae huc vsque remanſerint *). Pindari locus eſt, Iſthm. Od. IV. v. 46. de quo etiamnum addubito, an ad hanc claſſem referri debeat, in quo, quod vulgatur, φυλλ' ἀοιδων, *folia poetarum*, peperit, quum, ſi legatur φυλ' ἀοιδων, vt ſenſus ſit: *ſimiles laudes iſtius aeui poetas plurimos cecinisse*, ea quidem Odae profundae particula plana videatur et expedita.

Tandem, quod Stephanus Ammonium prope indignum iudicet, quem Theſauri appendicem faciat, omnium accidit moleſtiſſimum. Iuuat ipſa Viri doctiſſimi verba adpoſuiſſe: *Quod ſi quis roget, cur hunc quoque librum, quum eiusmodi ſit, appendicem Theſauri eſſe voluerim, reſpondebo primum, quod deſit, qui melius hoc argumentum tractauerit, deinde quod non ita ſit malus, quin aliquid boni ex eo pericipi queat: praeterquam quod aliquos Veterum locos affert, qui vix alibi reperiri queant. Poſtremo quod typographi conſuetudini,*

*) Exempla etiam in editis ſunt in promtu. In MSS. praeſertim recentioribus, innumeris in locis permutantur φυλλον et φυλον, cuius rei experientiam inprimis feci in collatione Cod. Monachenſis Dionyſii Periegetae. A.

tudini, quae conſuetudo peſſima eſt, aliquid tribuere coguntur.

Quanto rectius ſcripſiſſet Stephanus, e veteribus, qui adcuratiorem linguae tradiderint vſum, ſolum ſupereſſe Ammonium, propoſitum rite exſequi, atque tanta eruditionis laude eſſe commendabilem, vt nullus etiam extet, e quo habita exiguae molis ratione, tam multa diſcere queamus. Etſi enim vocum hic potiſſimum proprietas eſt ſpectanda, in quamcunque partem te vertas, habebis, quod curae ſit. Antiquos ritus et in his Attici fori conſuetudinem tetigit frequentiſſime, eam in rem tradit, quae apud alios non temere reperias. Hanc partem probe perſpexerunt Salmaſius et Valeſius, Samueli Petito vsque adeo ignotam, vt in Commentario, quam in Atticas leges conſcripſit, bis tantum aut ſummum ter Ammonii mentionem iniecerit. Sed in Oratoribus antiquis euoluendis diligentiſſimus, Petitus minori cum cura Grammaticis decenter verſandis incubuit. Inuidioſa autem Salmaſii in Ammonio citando ſedulitas Deſiderio Heraldo obfuit, quo minus Ammonio vteretur in Animaduerſionibus in Salm. Obſ. ad Ius A. et R. quarum eruditam bonitatem totam pene corrupit laborioſa conuitiorum, ſed in Salmaſium,

maſium, farrago. Si quis porro rem Veterum litterariam cogitet, quot non Tragicorum et Comicorum Fabulas legit Amm. quarum abſque eo etiam nomen ignoraremus? Libros integros citat, quorum alii etiam antiqui tantum legerint epitomas. Auctores homonymos ſedulo diſcernit. Quis Didymi in Homerum, aliosque in Poëtas commentarios memorat? Quis Ariſtotelem de iure belli ſcripſiſſe tandem tradidit? Praeter Ammonium nemo. In ea re, qua Grammaticorum bonitatem cenſere conſuevimus, veterum dico, qui nobis in aeternum perierunt, verbis conſeruandis adeo etiam excellit Noſter, vt vel eam ob rationem non ſolum Stephani cura dignus, ſed omni quoque laude ſit cumulandus, quippe qui bonarum rerum reliquias tanta cum cura cuſtodiuerit. Quod ſi peruerſa Stephani ratio locum reperiret, quis Nonium Marcellum tantum reſpiciat? hunc elegantioris doctrinae vir, Ioſias Mercerus ſcriptorem vocat, *neque ab eruditione, neque a diligentia commendandum.* Proptereane male ſedulus indicaretur, qui centenis aliquot corruptelis, quas Nonio inflixerunt MSS. auxilio perſanandis operam ſuam addiceret? Suo merito Nonium nunc magni aeſtimari iudicat Mercerus, et quae ad eam rem a Mercero dicta ſunt, in Ammonium vniuerſa commode transferri

ferri poſſunt: niſi quod hic etiam diligentia et iudicandi facultate egregie enituit. Erùditionis autem laus Ammonii nomini veluti propria fuit. Nam Ammonii Hermeae ſcriptis, quae ad nos peruenerunt, nihil eſt caſtigatius: hic materiae triſtitiam ſtilo facili atque ſitido texit et venuſtis, quos ſcriptis ſuis interſeruit, Poetarum verſiculis mitigauit. Antiquiorum cognominum meminit Longinus in maioris operis, quod ſupereſt, fragmento: quorum alterum praeſtanti doctrina praeditum, alterum vaſtae eruditionis laude adeo etiam eminuiſſe teſtatur, vt neminem fuiſſe dicat, hac in parte Ammonio comparandum.

Si autem laudi ducitur, ab idoneis laudatoribus magni aeſtimari, feliciſſima ſors Grammatico noſtro praeclarum in modum obtigit. Huius enim libelli auctorem inprimis bonum vocat Leopardus XI. Emend. c. 11. Ioſephus Scaliger, de Emendat. Temp. I. p. 26. *Ammonium vetuſtiſſimum dicit et eruditiſſimum Grammaticum.* Tiberius Hemſterhuiſius, *ſcriptorem vtiliſſimum*, ad Poll. VII. 178. In his laudibus, quibus, mea quidem opinione, maior dari non poteſt, tandem deſino.

CONSPECTVS
LECTIONVM VARIARVM
A
CAROLO SEGAAR
VIR. VEN.
E CODICE TRAIECTINO IN EPISTOLA CRITICA AD VALCKENARIVM COMPLECTENTE COLLATIONEM MS. ETYMOLOGICI CVM AMMONIO ETC.

DEPROMTARVM.

Pag. 5. v. Ἀγροικος. MS. plenius: Ἀγροικος μεν βαρυτονως, ὁ ἡμερος [leg. certe ὁ μη ἡμερος vel ὁ ἀνημερος. Cfr. *Etymol. M.* v. ἀγριον. *Seg.*] ἰσως ὁ ἀγριος. Ἀγροικος ὁ ἀμαθης και ἀπαιδευτος. ἀγροῖκος ὁ ἐν ἀγρῳ διαιτουμενος [διαιτωμενος.].

p. 6. v. Ἀγωνοθεται. MS. addit poſt γυμνικων: Ἀθλον και Ἐπαθλον διαφερει. Ἀθλον μεν γαρ καλειται αὐτος ὁ ἀγων. Ἐπαθλον δε το διδομενον νικησαντι. Connenit *Eranius*, qui bene, το διδομενον τω νικησαντι δωρεον. Vid. *Ammon.* v. Ἀθλος. Verum poteſt haec ἐναντιοφανεια ita tolli: Ἀθλος nempe tantum *certamen* ſignificat, non *praemium*, Ἀθλον *praemium*, ſed et *certamen*. Ἐπαθλον *praemium* tantum. *Segaar.*

p. 8. v. Αἰδως, ratum habet MS. quod conieceram, ὀν σεβασμιως τις ἐχει.

p. 16.

p. 16. v. Ἁλιπαξον, pro ὡς τινων φθον.. τ. π. haec habet MS. των δε ἀρχαιων τινων βαρβαρων διακειμενων προς τους Ἑλληνας, τας χωρας αὐτων ἀλσι κατησπειρον [κατεσπειρον, S.] εἰς το μηκετι δυνασθαι φερειν καρπους. Cfrtr. *Eranius* p. 157.

p. 23. v. Ἀναβατης. MS. v. Ἐπιβατης. Ἐπιβατης ἐπι ἁρματος. Ἀναβατης ἐπι ἱππου.

p. 26. v. Ἀποκηρυκτος. MS. ἐπ' ἀδικημασι et mox Ἐισποιητος δε, ὁ δοθεις ἑτερω, ὑυτως Ἐρατοσθενης.

p. 29. v. Ἀποφορα. MS. Ἀποφ. κ. Ἐ. Το δε ὑπο των πολιτων δημοσια διδομενον ἀποτελεσμα και εἰσφορα. Cfr. *Hesych.* v. εἰσφορα et *Eran.* v. ἀναφορα. *Seg.*

p. 32. v. Ἀρτι. MS. τε ἀρτιως ἐπι του ἀπηρτισμενου τελειως ἐργου, vbi illud τελειως melius collocatum *S.*

ibid. v. Ἀραχνη, Ἀραχνου διαφερει. Ἀραχνη μεν γαρ ἐστι το λεπτοτατον ὑφασμα του ζωου, τουτ' ἐστι, του ἀραχνου, Ἀραχνης δε ἐστιν αὐτο το ζωον ἀρσενικως ἐκφωνουμενον. Similiter *Eranius* p. 156.

p. 33. v. Ἀρρωστος. MS. pro ὡς Ἀριστοφ. φ. dat ὑυτως Ἀριστοτελης,

p. 34. v. Ἀρρωδειν MS. in loco *Euripidis* πεπραγοτων.

p. 35. v. Ἀσφοδελος. MS. Ἀσφόδελον και Ἀσφοδελὸν διαφερει παρα τοις Ἀττικοις. Ἀσφοδελον μεν γαρ βαρυντονως ὁ [del. S.] σημαινει το φυτον παρα τοις παλαιοις. Ἀσφοδελον δε ὀξυτονως τον τοπον, ἐν ᾧ ἀφοδελοι γινονται. Vid. *Eranius*, p. 161.

ibid. v. Ἀχρεον. Ἀχρεον μεν γαρ ἐστιν ὁλον το ζωδιον, το ἐκ πολλων ἀστερων συνεστηκος, οἱον ἀρκτος [ἀρκτος, *Seg.*]. Ἀχρης δε, ἑκαστος των ἐν τω ζωδιω ὑπαρχοντων. ὡς, ὁταν λεγωμεν την ἀρκτον ἐξ ἀστερων συγκειμενην.

ibid. v. Ἀτεχνως. MS. — περισπωμενως δε το ἀδολως και ἁπλως. τεχνη γαρ ὁ δολος. Και Ὁμηρος

— Ἀμφι δε δεσμοι τεχνηεντες ἐχοιντο,

τουτ' ἐστι δολεροι. σημαινει δε και το ἁπλως, καθαπαξ. ὁι δε ἰσως τῳ ὀντι και τη ἀληθεια. ὁι δε το παραπαν, καθολου. Conuenit tantum non, vt ſaepius, cum *Etymol. M.* Locus *Homeri*, quem reſpicit, eſt *Od.* Θ. v. 296. *Seq.*

p. 36. v. Ἀτιμουνται. MS. cum *Aſcal.* ὁλοχερη ἀτιμιαν. Subiiciuntur plura, quae deſcribere nihil attinet, cum paene eadem ſint, ac quae habet *Etym. M.* p. 164 *Seq.*

p. 42. v. Βοος. MS. ὁ ἐπι νεκρου.

ibid. v. Βουλει. MS. ὁιονει, ἐαν βουλη πορευομεθα.

p. 44. v. Βλυειν. MS. ὁτι το μεν βρυειν ἐπι της ἀναδοσεως των ἀνθεων, το δε βλυειν ἐπι της του ὑδατως ἀναδοσεως.

p. 47. v. Γαμηλιων και Ἐπιθαλαμιων, et deinde, omiſſo ὁυ, quod *Ammonius* habet, ὁ περιωρισαι. S.

p. 49. v. Γερων. MS. pro ἐκ των Ἀρισωνος praefert ἐ. τ. Ἀρισαρχου; vereor, vt recte.

ibid. pro ἐν Κρ. ἐν δε Κρητη.

p. 50. poſt μετεχειν MS. cum *Euſtathio.* Ἀχαιοι δε κουρους, Καδες [*Euſt.* Θρακες.] ἀγουρους, ὡσαυτως και Ἀττικοι.

p. 53. l. 8. MS. ἀλλα πολλων γραμματων ἐμπειρος ἐστι.

p. 61. v. Διηγησις. MS. Διηγησις μεν γαρ ἐστιν [deficiunt hic nonnulla facile ſupplenda. S.] ὁιου ἡ πασα διηγησις Ὁμηρου. Διηγημα μερος τι της ποιησεως.

στως. οἷον Αἰαντος μονομαχια προς Ἑκτορα. Totam obſeruationem ex eo, quem huic *Ammonii* notae ſubieci, *Euſtathii* loco, dellbauit ſciolus interpolator.

p. 64. l. 3. MS. ὑπο βασιλεως.

p. 71. v. Ἑλκος. In MS. additur aliarum duarum vocum diſcrimen, τραυματος et πληγης. Τραυμα δε, τρωσις σαρκος ὑπο σιδηρου γενομενη ἐφ' ὑγειου [ὑγιεινου] σωματος, πληγη δε ἐκ χειρος πληγη.

p. 79. l. 1. MS. ποιονου λ. ϰ. Duplex niſi fallor, olim hic obtinuit ſcriptio, quam in ſuo Codice ita ου repraeſentatam inuenit exſcriptor, ποιον: vtramque ille coniunxit et inde confecit illud ποιονου. *Seg.*

p. 81. v. Ἑνεκα. MS. οἷον ἑνεκα μεν Ἀλεξ.

p. 83. l. 3. MS. Ἐπικηδιον.

p. 88. v. Ἐπιτιμος. MS. ὁ ἐντιμος et mox ἐπιτιμησον αὐτον.

p. 92. v. Ἐρωτησις. MS. ὑποδιεξεων ἐξετασις.

ibid. deeſt δε in MS. poſt Ποθος.

p. 95. v. Ἐσιατωρ. In MS. traditur quoque diſcrimen inter ἑσιαν, ἐχαραν et μεγαρον, quae vero deſcribere non lubet. *Seg.*

p. 101. v. Ἐυθυς MS. pro αὐτων, αὐτι του, vt coniecerat *Valck.*

p. 104. v. Ἐχθρος. MS. χωρων προς τον πελας, ex *Euſtath.*

p. 105. v. Ζηλος φθ. In MS. deeſt μιμησις et ου in fine.

p. 109. v. Ἡμερα. MS. Ἡμερα μεν ἐστι ἡ προ ἡλιου φαυσις. Ἡως δε, ἡ μετα τον ἡλιον.

p. 114. v. Θεημαχια. MS. Θεομαχια ἡ αὐτων. —

p. 115. v. Θεωρος. Hic in MS. nonnulla desunt. Priora in eo ita leguntur: Ὁ μεν γαρ εἰς θεους πεμπομενος, ἠγουν φρεντιζων, θεωρος λεγεται.

p. 123. v. Θρασος. MS. Θαρσος και θρασος διαφερει, ὡς ἀρετη κακιας. το μεν γαρ ἐπι ἀρετη τασσεται, το δε ἐπι κακια. ὁθεν οἱ παλαιοι ἀρισαντο ὁυτω. Θαρσος ἐσι ψυχης παρασημα μετα λογισμου, θρασος δε τη ἀλογισια. ὁθεν Ἐυριπιδης ἀμαρταν ει λεγων,

Ὁυ θρασος τωδε, ἐπει ὁυδε τολμη
Κακως, φιλους δρασαντας ἐναντιους βλεπειν.

Versus *Euripidis* misere hic distorti leguntur in *Medea* v. 469. et 470. Ex iis, quae ad hunc *Ammonii* locum adnotaui, patefiet, vnde sapientiam suam hauserit miserus interpolator.

p. 125. l. 1. pro δι' ἡντινα ἀιτιαν MS. καθ' ὁντινα τροπον. Haec nota in MS. duplicata est. Additur enim: το δε, Φυσαι του Σφαξαι διαφερει. Σφαξαι ἐπι τι ζωον [l. ἐπι των ζωων]. Θυσαι δε το Θυμιασαι.

p. 126. v. Θυμος. Hic iterum MS. ἀπογραφις sequentem obseruationem aliunde conscribillauit: Τι διαφερει μηνις, ὀργη, χολος, κοτος και θυμος; Μηνις μεν ἐσιν ἡ ἐπιμονος ὀργη ἀπο του μενειν. Ὀργη δε ἡ ἐπ' ὀλιγαν χρονον παρα το ὀργαν. χολος δε ὁιονει κινησις· χολης ἀπο του κεισθαι [χεισθαι S.] Κοτος δε ἡ πολυχρονιος μνησικακια. Θυμος δε ζεσις του περικαρδιου ἁιματος.

p. 136. v. Ισθμος. MS. διοδος ἑκατερωθεν θαλασση περιεχομενος. Adiuncta est sequens adnotatio: Ἰσθμος μεν γαρ ἐσιν ἡ στενη ὁδος ἡπειρου, και ἀμφιθαλασσος. παρθμος δε στενος πλους καθ' ἑκατερος [ρον S.] μερος ἡπειρου ἐχων.

p. 138

p. 138. v. Ἱστοριογραφος. MS. addit καὶ ἀμφοτεροι πεζω χρωνται λογω; in fine autem ζωογραφος δε ὁ ζωων εἰκονας γραφων.

p. 139. v. Ἰταλοι. MS. in fine: ἐπι των Σικελων καὶ Σικελ.

p. 167. v. Αἱμα. MS. Α. μεν δ. ἑ. μ. τ. π. τ. τυχης, ἡ ἀνδρια. In fine το λαμβανομενον κερδος.

p. 171. v. Λιβανος. De hac voce in MS. duplex legitur obſeruatio. Prima: Λιβανος μεν γαρ το ὀρος. λιβανωτος δε το ἀπο του δενδρου δακρυον. Secunda: Λιβανος μεν γαρ το φυτον, λιβανωτος δε αὐτος ὁ καρπος, τουτεστι το θυομενον τοις θεοις.

p. 172. v. Λογος. MS. ſub finem confuſe: ἡ μετρα, ἡ ἐμμετρος κοσμουμενη.

p. 173. v. Λυχνιον. In MS. poſt φανος ſubiungitur καὶ λυχνουχος. locus autem *Menandri* omittitur.

p. 174. v. Μαζος. MS. Μαζος [l. Μαστος] ὁ γυναικειος κυριως, δια το εἰναι μ. γ.

p. 177. v. Μεταβαλλεσθαι. Pro μεταμορφουσθαι MS. μεταμορφωσις.

p. 178. v. Μειραξ. MS. ἐπι ἀρρενος, ἐπι θηλειας.

p. 190. v. Νεαρον. MS. δυναται δε καὶ ν. ſed αἱλσι πεπασμενων, omiſſo τω. Additur praeterea ſequens obſeruatio: Νεαρον ὀνομα γινεται παρα το ναειν [νεειν S.] καὶ το ἀρυω. το νεωσι ἀρυθεν ὑδωρ. μεταφορικως δε λεγεται ἐπι των παιδων των νεωσι γεννηθεντων. λεγεται δε προσφατον το νεωσι ἐσφαγμενον κρεας.

p. 193. v. Νηες. MS. αἱ μεν νηες στρογγυλαι φορτιζομεναι, το δε πλοιον στρατιωτικον. vnde et lectio στρατιωτικοις in loco *Ariſtotelis* firmatur. *Seg.*

p. 204. v. Ὄλβιος. In Ὄλβιος copiosus *Traiect.* v. Ὀλβιοδαιμων, tradens non tantum discrimen inter ὀλβιος et εὐτυχης, sed et inter πλουσιος, εὐπορος, ἀφνειος, εὐδαιμων et μακαριος, quod et *Ammonius* notauit v. Πλουσιος [p. 223.] *Seg.*

p. 206. v. Ὁλμος. MS. Ὁλμος. δε μυρεψικον τι σκευος εἰς ὁ etc. το ἰγδιον λεγομενον παρ Ἰταλοις.

p. 210. l. 1. confirmatur Vulgata a MS. *Ven.* *Segaar*, ὑπο του νου, ex coniectura, quam vide p. 26. 27.

p. 213. v. Ὀψε MS. pro ὡρα dat κατασασις.

p. 215. v. Παραβολη. MS. Ἡ μεν γαρ παραβολη ἀπο ἀλογων ἡ και ἀψυχων λαμβανεται. ἀπο μεν ἀλογων. οἱον ὀξυτατος ἱππος. ἀπο δε ἀψυχων, ὡσπερ τις οἰκια μεγιση. το δε παραδειγμα ἀπο ἐμψυχων και γεγονοτων πραγματων. ἀπο ἐμψυχων, ὡσπερ ἀνηρ τις. ἀπο δε γεγονοτων πραγματων, ὡσπερ το συμβεβηκος του πολεμου.

p. 217. v. Παις. MS. Ἀντιπαις δε, ὁ μεγας παις.

ibid. v. Παιδισκη. MS. Παιδισκη και Παις παρα Ἀττικοις ἡ Θεραπαινα διαφερει. Παιδισκη μεν γαρ ἐστιν ἡ ἐλευθερα. Παις δε ἡ δουλη. Delendum illud ἡ Θεραπαινα, vel locus totus, vt videtur, ita constituendus: Παιδισκη, Παις και Θεραπαινα δ. Παιδισκη μεν γαρ ἐστιν ἡ ἐλευθερα παρα Ἀττικοις. Παις δε ἡ δουλη. Το αὐτο και Θεραπαινα, vt saepius, vel Παις δε και Θεραπαινα, ἡ δουλη. *Seg.*

p. 218. v. Παχειν, turbatissimum locum MS. ea ratione exhibet, qua a *Scaligero* erat emendatus, nisi quod post διαφερει male habeat και ὁ Παχων Παχοντος et ὁ συμπαχων post ου μεν τοι repetat. *Segaar.*

p. 218.

218. v. Πατρια. MS. Πατρωα και Πατριοι και Πατρια διαφερει. Mox οἱ φιλοι et τα της πατριδος ἐθη.

p. 219. v. Πελασης. MS. Πενεσης παρα Θεσσαλοις ὁ πρωθεις ἀλλοις, ἡ μετα πολεμον δωρηθεις.

p. 220. v. Πενης. MS. πενης μεν γαρ ὁ δια χειρων πονων και ποριζων την τροφην· πτωχος δε ὁ δι' ἐνδειαν τροφων.

p. 222. v. Πειρα. MS. δερματιον pro δερμα τι.

p. 223. v. Πλειν confirmat MS. *Valckenarii* coniecturam.

p. 224. v. Πληθος. MS. addit και ἀλλως. Ὀχλος μεν το πολυ και ἀναριθμητον πληθος. Πληθος δε το ἐναριθμητον και μεμετρημενον.

p. 225. v. Πομα. MS. ἐν δε συνθεσει δια του ω μεγαλου, οἱον γαλακτοποτης, οἰνοποτης, ὑδροποτης, και τα ὁμοια. Ad locum desperatum liceat proponere, quod mihi in mentem venit. Suspicor nempe, Grammaticos in hoc decreto non adeo ipsum πομα et πωμα spectasse, quam quidem vocabula ποτης et πωτης, atque ita rem percepisse, voces illas sequi rationem του πομα et πωμα, et ita quidem, vt simplicia tantum per ο, composita autem per ω dicantur. Quorsum enim ceteroquin illa exempla, γαλακτοποτης, γαλακτοποτειν etc? *Etymol. M.* Φιλοποτης μεν δια του ο μικρου, ὁ φιλων πότους, και συμποσια. Φιλοπωτης δε δια του ω μεγαλου ὁ φιλων πολλα πινειν. πωμα γαρ τον [το] ποτον και ου πομα. Coniicio hinc et voluisse dici γαλακτοπωτης, οἰνοπωτης, ὑδροπωτης, ad denotandos homines, qui *multum* lactis, vini, aquae bibunt. Haec si ita se haberent, forte stare posset, quod Noster habet, vel saltem iuvari, addendo voculam και ante δια του ω μεγα-

γαλου. Verum haec nil nisi coniectura. *Segaar.*

p. 226. v. Πολιτης. MS. primo: Πολιται μεν, οἱ της αὐτης πολεως μετεχοντες· πατριωται δε οἱ μη κατα νομον ἐν τη αὐτη ὀντες. Tum vt *Ammonius.*

p. 227. v. Πολις. MS. principe loco eodem modo ac *Eranius:* deinde vt *Ammonius.*

p. 231. v. Προξενος. MS. ἀλους γαρ και ξενιων vt emendabat cl. *Arnaldus*, et mox μνα δε ἡ τεταγμ.

p. 234. v. Προ μοιρας, MS. μεν το βιαιως ἀποθανειν. Προ ὡρας δε τον [το] νεον ἀποθανειν.

p. 335. v. Προτερος, MS. post πολλων. ὡς Ὁμηρος ἐπι των ἐννεα ἀριζονων το πελυ μεν.

Πρωτος μεν ἀναξ κ. Ἀ.

Corrigendum certe, ὡς Ὁμηρος ε. τ. ε. ἀριζων.

Ὧρτο πολυ πρωτως μ. α. α. Α.

ibid. v. Πρωτοτοκος, pro τεκουσα MS. γεννησασα.

p. 239. v. Σταθηναι. MS. Το μεν γαρ ζηναι κατα προαιρεσιν ἰδιαν γινεται. το δε ζαθηναι ἐκ της ἀλλου προαιρεσεως· οἱαν ε'ζη ὁ ἀνθρωπος δι' ἀυτου [ἀυτον]· ὁ ἀνδριας ἐζαθη ὑφ' ἑτερου.

ibid. Multo breuius eſt MS. vv. ῥυεσθαι et ζαφυλη.

p. 245. v. Σημειον. MS. παρωχηκοτα et πισθευσθαι [l. πιζευσθαι. S.]

p. 246 v. Σικελος. MS. ὁ ἐξ ἀυτης νησου της Σικελιας ὠν. *Gloſſa:* Vid. *Thucyd.* L. V. c. 5. Mox Cod. Tr. poſteriori loco: Σικελοι μεν εἰσι οἱ ἐν τη Σικελια οἰκουντες βαρβαροι. Σικελιωται δε οἱ ἀπο Ἑλληνων πολεως μετοικισαντες l. μετοικησαντες. quae duo ſaepe permiſcentur. *Seg.*

p. 247.

p. 247. v. Σκωμμα. MS. γεφυρισμος et γεφυρισμου, vltimam vero notae partem ita exhibet: γεφυρισμος δε απο του εν ταις Αθηναις επιγραφειν τινας επι γεφυρων μετρα διασυρμους τινων περιχοντας.

p. 251. v. Στρατειαι. MS. Στρατεια το αξιωμα. εκ του στρατευομαι στρατεια. Στρατια δε το στρατευμα, εκ τουτου το πληθος το πολεμικον. εκ του στρατος, στρατια.

— v. Στρατος. MS. Στρατοπεδον μεν γαρ εστιν ο τοπος, εν ω ο στρατος ιστατai. το δε στρατευμα, ο στρατος. ο δε στρατος, το πληθος στρατευομενον.

— v. Συμμαχειν MS. Συμμαχειν μεν γαρ εστι το συν αυτοις ειναι. Επιμαχειν δε, ειτε τοις αυτοις, ειτε αυτοι ετεροις επιστρατευοιεν.

p. 252. v. Συνεργος. MS. Συνεργος δε. ο ομοτεχνος και συντεχνος.

ibid. v. Συγγραμμα confirmat MS. *Sallieri* emendationem.

p. 256. v. Τεχνιτης MS. βαναυσος δε ο χωρις λογου [illegible]τιτηδευων.

p. 259. v. Τιθησι, MS. pro αιρουμενοι, τιμωρουμενοι.

ibid. v. Τουτικα MS. κα, κεν.

ibid. v. Τιμωρεισθαι posterior nota in MS. verbotenus eadem, prior haec: Τιμωρησαι και Τιμωρησασθαι διαφερει. Τιμωρησαι μεν γαρ εστι το εκδικησαι· τιμωρησασθαι δε το κολασαι.

p. 262. v. Τηθη. MS. Τιτθη η τροφος η βαια, μαια puto: ſtrenue autem ibi nugatur de origine illius βαια. Porro: Τροφοι δε, και Τιθηνοι αι τους αλλους πονους αναδεχομεναι, λεγω δη, περιφερειν, και αποπλυνειν, και λουειν.

p. 263. v. Ὑπαρ. MS. και ονειρου διαφ. Ὑπαρ εστι γαρ, εγερμα και η εναργης οψις. Ὀνειρος δε και οναρ [ονειρον, *S.*] η. ε. τ. κ. φ.

p. 264.

p. 264. v. Ὑποψια. MS. δοξα και επι των χειρων, male. In priori parte cum *Herennio* conuenit. S.

ibid. v. Ὑπαγειν. MS. βουν ἡ ἱππον: locum autem *Aristophanis* ita habet: Συ δ' ὑπαγεις τον ὀχλον, αντι του ἐπαγῃ, vitiose certe pro ἐπαγεις. Hoc sane notatu dignum. In verbis *Eupolidis* pro ὑπαγε, ὑπαγεις. *Seg.*

p. 267. v. Φασκωλος. MS. ἱματιον φορις. Vitiose.

p. 272. v. Φρονειν. MS. Φρονειν μεν γαρ ἐστι το καλως ἐνθυμεισθαι.

p. 273. v. Φωνειν. MS. Φωνειν μεν ἐπι ἀνθρωπου.

p. 274. v. Φωλεος. MS. λεγων νεοσσοι ἀντι του τεκνα.

p. 276. v. Χλαιναι. MS. και τι διαφερει χλαινα, χλανις και χλαμυς. Χλαινα μεν γαρ λεγεται το παχυ και χειμεριον ἱματιον. Χλανις δε το λεπτοτατον και τρυφερον ἱματιον: tum, ὁπερ φορουσιν οἱ κηροφοροι, dum nihil sequitur de v. χλαμυς. MS. et in praecedd. χιτων ὑποκαμισον· το του ἀνδρος ἱματιον, παρα το περιχεισθαι τω σωματι ἡμων. το δε της γυναικος πεπλον λεγεται και χιτωνισκος.

p. 281. in MS. non distinguitur inter ὡρᾶν et ὥραν.

Ex his fragminibus de indole MS. *Traiectini* satis iudicari poterit. Negari vix potest, multas in eo contineri lectiones haud spernendas et quibusdam in locis *Ammonio* restituendas. Plerisque tamen in obseruationibus non pauca a sciolo librario ex aliis Grammaticis consarcinata et scriptori nostro obtrusa sunt, vt adeo in bonae frugis lectionibus seligendis maxima cautione opus sit.

CODI-

CODICVM MSS.

ET

EDITIONVM AMMONII CATALOGVS

MSS.

PARISINA

I. In Codice Regiae Biblioth. No. 1500. Vid. *Labbei Biturici* noua Bibl. MSS. librr. *Pariſ.* 1653. p. 103. Adiunctus eſt in hoc Cod. eiusdem auctoris libellus περὶ ἀκυρολογίας, quantum noui, adhuc inditus. Eiusdem tituli libellus MS. auctore *Polybio Sardiano* exſtat in Reg. Bibl. Matrit. Vid. *Iriarte* Catal. Matriti 1769. fol. Vol. I. p. 117.

II. In Codice R. B. chartaceo 2652. No. 1. Vid. Catal. Codd. MSS. Bibl. Reg. *Pariſ.* 1740. Vol. II. p. 534.

III. In Codice chartaceo, Conſtantinopoli in B. R. illato, 2669. No. 6. Vid. Cat. cit. p. 538.

ANGLVM.

IV. In Bibliotheca aedium Iacobaearum, Cod. 841. Vid. Catal. Librr. MSS. Angliae et Hiberniae, Oxon. 1697. Vol. II. p. 246.

VENETVM.

V. In Codice Bibliothecae S. Marci 652. Vid. celeberr. de *Villoiſon* Anecdota Gr. T. II. p. 249.

EDI-

EDITIONES.

Ao.

1497. *Venetiis* cura *Aldi* prima prodiit *Ammonii* editio, subiuncta Dictionario Graeco-Latino et *Cyrilli* opellae.

1521. *Parisiis.*

1522. *Basileae*, apud. *Valentin Curion.*

1524. *Venetiis*, cura *Aldi*, cum *Phrynicho*, *Thoma* M. et *Moschopulo.*

1525. *Basileae apud Valentinum Curionem.*

1530. *Parisiis.*

1532. *Basileae.*

1552. *Parisiis*, post calcem Lexici Gr. Lat. a I. *Tusano* locupletati. Hanc editionem, quae a Lexico decerpta in manus meas peruenit, primum mihi incognitam, in notis criticis *editionem incertam* adpellaui, qua de re monendos duxi lectores.

1553. *Lugduni* cur. I. *Frellonii.*

1554. *Basileae.*

1572. *Basileae*, H. *Stephani* Thesauro Ling. Gr. subiecta. Ex hac *Stephani* recensione editus est *Ammonius* in *Scapulae* Lexico saepius impresso.

1600. *Basileae.*

- - *Lugd. Batav.* cura Bon. *Vulcanii*, inserta Thesauro vtriusque linguae.

1637. *Londini.*

1739. *Lugd. Batav.* cum opusculis nondum edd. cura L. C. *Valckenaer.*

AM-

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ

ΚΑΙ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ἄβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γάρ, ἐφ' ᾧ τὰ a) πράγματα παρατιθέασιν. Ἀβάκιον δέ, ἐφ' ᾧ ψηφίζουσιν.

Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα b) μὲν γάρ, τὰ ἱερὰ, καὶ c) τὰ ἄψαυστα, καὶ μὴ βάσιμα· Βέβηλα δέ, τὰ ὅσια μέν, ἐχ ἱερὰ δέ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τῷ Βεβήλῳ τὴν ἐναντιωτάτην ἔχει πρὸς τὸ Ἀβέβηλον διαφοράν.

a) *Vulc.* βεώματα. *Is. Voss* ex coni. τραγήματα. b) μὲν καὶ τὰ *multae edd.* c) καὶ ἄψαυστα MS.

Πράγματα] Sine dubio bene ſe habet haec lectio, cum non ſolum bellariis reponendis ſed Mathematicorum vſui etiam inſeruiiſſet haec tabula.

Αβεβηλα] Vt adcurate intelligi poſſit haec *Ammonii* nota, conferatur infra ὅσιον. Ἡ κοινὴ χρησις τῷ Βεβηλῳ, eſt ἀκαθάρτος, ἀμύητος, μιαρος.

Ἄγγελος *d*) καὶ Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων· (ὃν Θουκυδίδης διάγγελον *e*) λέγει· ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι.) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ *f*) τὰ ἑαυτῷ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγονται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρονται *g*) δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἦγον *h*) μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.

Ἀγχι-

d) καὶ deeſt in MS. *e*) λέγει abeſt a *vett. edd.* et MS. *f*) τὰ ἐφ' ἑαυτῷ MS. *vett. edd.* τὰ ἀφ' ἑαυτῷ. *g*) καὶ τὰ ἄψυχα *Vulc.* *h*) μὲν μῆλα abſunt a MS. et vett. edd. et debentur liberalibus *Stephani* manibus.

Θουκυδ. VII. 73. vbi legitur Διαγγελοι των ενδοθεν.

Αυταγγελος] ἢ ἀφ' ἑαυτης (ſponte) ἀπαγγελλουσα. Hanc explicationem etiam *Suidas* tradit in αὐταγγελος. Suppleatur πεμφθεις poſt ἑτερου.

Οἱ δ'] Odyſſ. Δ v. 622. Interim ἄγω etiam cum ἀψυχοις conſtruitur. *Odyſſ.* A. 184. ἀγω δ' ἀιθωνα σιδηρον. Non vero adieci h. l. ad labefactandam *Ammonii* notam. Qui enim fieri poſſit, vt vnus ſiue perpauca vett. auct. loca regulam a communi linguae vſu dictatam irritam faciant? Propterea tantum eum addidi, vt intelligatur, quam difficile ſit in huiusmodi rebus *praeceptum vniuerſale* formare, id quod ſemel monuiſſe ſufficiat.

Ἀγχιστεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γάρ, οἷς ἐπειδάν τις ἐκ ἰ) τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ l) ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων δικαίων· Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἃ καλέμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια· Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

Ἀγροῖκος καὶ Ἄγροικος διαφέρει· προπεριστρωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν· προπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

i) Scal. τούτου. *Valck.* τούτῳ. Vterque ex coniectura. l) ὁ deeſt in E. i. Mox legitur νόμεων. Vitioſe.

Ἀγχιστεῖς] Primario *vicini*, deinde *propinqui*, *haeredes*. Secundum *Ammonium* et *Suidam* ἀγχιστεῖς ſunt conſanguinei in linea *collaterali* deſcendente, e. gr. fratrum, conſobrinorum, auunculorum et patruorum filii, qui ſi haeredes proximi non aderant, haereditatem adibant. Συγγενεῖς, *propinqui remotiores*. Interea confunduntur etiam apud veteres. *Lucianus* in *Timone*: συγγενης αὐτῳ ἀγχιστεις και μαθητης ὤν. —

Ἀγχιστικα δικαια ad tria potiſſimum capita reduci poſſunt. Ἀγχιστεων enim habita fuit ratio in *iuſtis ſoluendis*, vnde etiam dicti ſunt ταφηες, κηδεσται, in *adeunda haereditate* et in *ducenda orba*. Cfrtr. *Petiti* comm. ad LL. AA. [ed. Weſſel. p. 584. ſeqq.] *Valcken.*

Ἄγροικος] *Agreſtis*. Habet ſibi conſentientem Noſter *Th. Magiſtrum*, *Tim-Soph.* Ἀγροικος, σκληρος και ἀπαιδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῳ κατοικων. Diſſentiunt plerumque

Ἄγριος καὶ Ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὠμὸς· Ἀγρεῖος δὲ ὁ ἀγροῖκος.

Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλε μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν.

Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν m) σκηνικῶν λέγονται. Ἀθλοθέται δὲ, ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

Ἄγρονόμος, ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔστω ὁ ἐν ἀγροῖς n) νέμων· ἐὰν δὲ προπαροξύνωμεν, ἔστω ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. Τὰ γάρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

Ἀγό-

m) *edd. vett.* σκηνῶν. n) νεμόμενος *vett. edd.* Quae sequuntur vsque ad νεμόμενος debentur MSS. *Angl.* et *Voss.*

rumque Grammatici in constituenda earum vocum differentia, quae accentu tantum sunt diuersae, cuius rei rationem accentuum historia facile suppeditabit.

Ἀμφαγνοεῖν] Hanc lectionem *H. Stephano* non improbante in textu reliqui. Apud Grammaticos vix nisi ἀμφιγνοεῖν inuenies. Loco ἐν τισιν επιδ. lege ἐν τισιν ἔτι διστάζειν. *Valck.* Ἀμφιγνοεῖν ἡ ἀγνοεῖν, ἢ ἐνδοιάζειν. *Suid.*

Ἀγωνοθ.] Non plena veterum auctoritate nititur haec nota, quamuis Noster *Hesychium* et *Suidam* sibi habeat consentientem. Promiscue enim has voces vsurpari, patet non solum ex *Moeride Att.* et *Thoma Magistro*, sed etiam ex *Platone* de Legg. LVI et VIII aliisque. Sine dubio itaque ad locum singularem respexit *Ammonius.*

Ἀγόραιος, ἐὰν περισπασθῇ ὀξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ ο) τεθραμμένον· ἐὰν δὲ περισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον.

Ἀδεὴς καὶ Ἀδαιὴς διαφέρει. Ἀδεὴς μὲν γὰρ διὰ ρ) τῆς ε ψιλῆς, ὁ ἄφοβος· διὰ δὲ διφθόγγου, ὁ ἀμαθής.

Ἄελλαι καὶ Θύελλαι διαφέρει. Ἄελλαι μέν, ἄνεμοι συνεχόμενοι· Θύελλαι δὲ, ἄελλαι θύουσαι καὶ ὑρμῶσαι.

Ἄθλος καὶ Ἆθλον διαφέρει· ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· ἀδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

ο) τετριμμένον *Valck.* ex coni. ρ) τῆς ψιλῆς. *Vulc.*

Ἀγοραίους] Sicuti Ἀγρεικος et Ἀγρειος is dici traditur, *qui ruri vitam degit*, contra potestate ad mentem translata, *homo inurbanis moribus et incultus:* pari ratione Ἀγοραῖος eximie quidem dicitur, Deus fori praeses, sed et eum denotat, qui forensem eloquentiam sectatur, siue etiam mercimoniis emendis, vendendisue, in foro aetatem conterit. Sic Ἑρμῆς, Ζευς ἀγοραιος. Ἀγόραιος vero cuius mentem forenses sordes inquinarunt. Quum enim cocionum genus malis artibus et versutiis inuisum esset et infamatum, neque garruli sophistae et forenses rabulae maiori essent in pretio, acsidit, vt quosuis homines nequam et nauci ἀγοραίους nauarerint. *Valck.* Respondere hisce ἀγοραιοις Latino *subrostrani* apud *Ciceronem* et apud *Horat.*:

Innati triuiis ac pene *forenses.*

Ἄελλαι] ἀνεμων συρροφη. *Schol. Aristoph.*

Ἆθλον, τὸ ἀγωνος βραβειον] *Suid.* Versus *Homeri*

Οὗτος q) μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται· ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων,

— ἀέθλια r) πόσσ' ἀνελόντες.

Ἀθῆναι καὶ Ἀττικὴ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν. Ἀττικὴ δὲ ἥτε πόλις καὶ ἡ χώρα.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνιδι διασέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ s) αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτέμενος.

Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς ἔστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον t), ὡς σεβομένως τις ἔχει· Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται.

q) μὲν δὴ edd. *Hom.* r) πόσ' ἀν. *vett. edd.* δ' ἴσ' ἀν. *Hom* s) αἰτῶ et mox αἰτοῦμαι *edd.* ante *Valck.* t) *Steph. Vulc.* et e. i. ὡς σεβόμενος. *Valck.* e. c. ὧν σεβομένως seu σεβασμίως. Addo et meam ὃν σεβομένως τ. s.

ri leguntur in Odyſſ. χ v. 5. et ll ψ v. 736. Qui et ſequentes ſi non ſemper cum noſtris vett. auctorum editionibus congruant, id non tam librariorum incuriae quam memoriae vitio tribuendum eſt, quam in citandis notis auctoribus, e. gr. *Homero, Euripide,* plerumque ſecutus eſt *Ammonius.*

Οὐ πυρ.] Hunc verſum *Menandri,* ad mentem *Scaligeri, Mauſſaci* aliorumque emendatum repoſuit *Valck. Salmaſius* eum vertit: *Haud patinam mutuatus, haud ignem petens.*

νεται, ὡς μὴ δέον τὶ πράξας. καὶ Αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα· Αἰσχύνεται δὲ, ὃς μεθύσκεται· διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἔν τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδευτικῶν· φησὶ γὰρ, Διαφορὰν τήνδε νομιστέον Αἰδῶς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς, πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν· ὁ γὰρ ἐπισάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἑκάστην u) τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτως διακείμενος, ἃ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τὶ, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς· ἡ δ' Αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπαν- τα v) ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ Αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀναπόλησιν μυθικὴν, ἀπὸ ἀλόγων

 ζώων,

u) MS. τῶν ὑπεροχῶν τῶν εἰρημένων π. ἕτω δ.

v) δ' ἐπὶ e. c. *Valck.*

Ἀριστοξενος] Antiquiſſimus e ſcriptoribus Muſicis et Ariſtotelis diſcipulus. Liber eius παιδευτικοι νομοι citatur etiam in ſcholiis ad *Heſiodum* p. 54. et apud *Laertium* VIII, 15. ex quo hic reponere mallem νόμων παιδ. De aliis ſcriptis eius vid. *Fabric.* B. G. T. II. p. 257.

Αἶνος] Differentiam quam in hac nota tradit *Lucillus Tarrhaeus*, *Eraſmo*, *Grotio*, *G. I. Voſſio* probatam non adeo ſollicite Veteres videntur obſeruaſſe: Hi non ſolum *apologos* ſed et quaeuis *breuiora* antiquiorum hominum *dicta*, primaeuae ſimplicitatis et illibatae ſapientiae pulcerrimas reliquias, αἶνους vocauerunt. *Valc.* Schol. *Ariſt.* ad Σφηκ. v. 1251 Αἶνος διαφερει μυθου, τω τον αἶνον μη προς παιδας, ἀλλα προς ἀνδρας πεποιησθαι και μη προς ψυχαγωγιαν μονον, ἀλλα και παραινεσιν ἐχειν τινα. —

Ἀναπολησιν] *Valck.* legit ἀναπλασιν. Acute.

ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Λύκιος x) Ταῤῥαῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν· οἷον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς y) παρ' Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός τις z) ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κἀετὸς
Ξυνωνίην ἔθεντο· καὶ τὰ ἑξῆς·

καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη,

εἶτ' ἐπιφέρει,

Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
Μοῦνος ἀν' ἐσχατίην.
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο
Πυκνὸν ἔχουσα νόον·

καὶ Ἡσίοδος,

Νῦν

x) Ταραῖος uett. edd. pr. ἀνὼ sec. ἀνθρώπῳ. ξυνωνίαν vulg.

y) ὥσπερ' MS. z) Ald. Mox ὅδ' ὡς, et τε κἀετὸς

Λυκιος Ταρρ.] *Eustathius et Phauorin.* Λυκιλλος. Apud priorem inuenies etiam περι παροιμιων.

Ἀρχιλοχω] Fragmentum fabulae huius, quod etiam *Eustath.* ad *Il.* Λ. ed. Bas. p. 796. affert, ita constituendum putauit cl. *Valckenaer*:

Ἀινος τις ἐς' ἀρχαιος ἀνθρωπων ὁδε
Ὡς ἀρ' ἀλωπηξ κερδαλη τε κἀετος
Ζυνωνιην ἐθεντο.

Σκυταλη] Cfrtr. *Scholiast. Pind.* ad *Ol.* VI, v. 154. Nolo in huiusmodi fragmentis argutari.

Ἡσιοδ.] Εργ. v. 202.

Νῦν δ' αἶνον a) βασιλεῦσ' ἐρέω νοέεσσι καὶ αὐτοῖς,
Ὃς δ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

b) Ἄκεε δὴ τὸν αἶνον. Ἔν κοτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ παλαι Λυδοὶ
Λέγεσι θέσθαι· καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, μετὰ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ, ἡ τὴν ἀπὸ κεφαλαίου ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν τοῦ αἴνου, καὶ τὴν ἔξωθεν c) ἐνδεχομένη μετάβασιν.

a) MS. βασιλεύσιν ε. φρονέουσιν ex *Hesiodo*. b) MS. ἀκούετε. Mox edd. ante *Valck.* ἐλαίην εἰκὸς οἱ παλαιοὶ. c) ἐνδεχομένην MS.

Καλλιμαχῳ] Fragm. 93. pag. 343. ed. *Bentlei:* Fragmentum a doctiss. viris emaculatum in textum reduxit *Valck.* *G. I. Vossius* ita hoc vertit:

Apologon audi, praedicatur a priscis
Lydis, Oliuam decertasse cum lauro
In monte Tmoli.

Ἀπο κεφαλαιου] Sensus huius loci hic esse videtur. Παροιμια est sententia acuta, relationem habens malignam ad rem fine fabulam quandam, ex qua quasi praesenti ac modo enarrata fit digressio et elicitur doctrina. Ea itaque fere est distinctio Grammatici nostri: αἶνος est fabula sub narrationis specie doctrinam proponens, sed παροιμια sola eiusmodi fabulae doctrina, [in nostris fabulis die Moral] quae si emphaseos

σιν· οἷον, Μένε βᾶς ποτ' ἐν βοτάνῃ· καὶ, d) Ἄκισσός μετ' ἀνθεσήρια.

Αἶδε καὶ Ὤφελον διαφέρει· τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρεμφάτων προσώπων· τὸ δ' Ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπα· οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἶδε ἐστὶν ἐπίῤῥημα, τὸ δ' Ὤφελον, ῥῆμα.

Αἰκίαι καὶ Ὕβρεις διαφέρουσιν· Αἰκίαι μὲν γάρ εἰσιν, αἱ ἄνευ προπηλακισμοῦ πληγαί. καθὸ καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ φησίν· Ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ e) προπεπηλάκισαι δὲ τὸ σῶμα τὐμόν.

Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς· Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.

Ἄκται

d) *vett. edd.* ἄκισσος et ἀκισσός. e) MS. προπηλάκισαι *vett. edd.* προπηλάκισαι δὲ τὐμόν. *Steph.* vocem σῶμα inſeruit.

phaſeos et venuſtatis quid contineat, ad ſimiles caſus obuios adcommodatur proptereaque in prouerbium abit. —

Ἀνθεσηρια] Διονυσια feſta Bacchi, alias πιθοίγια.

Ἀπερεμφατων] *Valck.* corrigit ἀπερεμφατον. *Aſcal.* et *Suidas* αἶδε ἀπαρεμφατον προσωπον.

Αἰκιαι. Αἰκιαι, πληγαι μονον. [Eſt etiam genus actionis, quae ob verbera illata contra aliquem inſtituitur. Vid. *Harpocration* et *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad *Eccleſ.* v. 569.] Ὕβρις ἡ μετα προπηλακισμου και ἐπηρειας. *Suid.* *Vulcanius* poſt πληγαι adhuc explicationem vocis ὕβρις inferi iubet.

Δημοσθενης, ἐν τω κατα Μειδιω *Ed. Genev.* p. 1607.

Ἀκταὶ καὶ Θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης· Θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις.

Ἀκόντιον Δόρατος διαφέρει. Ἀκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος· Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ᾧ ἐκ χειρὸς ἐχρῶντο. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τὸ δόρυ προϊέναι.

Ἀκαιρία Ἀχολίας διαφέρει. Ἀκαιρία μὲν γάρ ἐστιν ἔνδεια καιρῷ ἐπιτηδείῳ· Ἀχολία δὲ, ἡ περί τι ἄλλο ἀναστροφή.

Ἀκαρὴς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῆ μὲν f) γὰρ ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχὺ

f) γὰρ abeſt a *vulg.*

Ἀκοντιον] Haec nota vitioſa viſa eſt cl. *Valckenario.* Neſcio quare? Inter δορυ enim et ἀκοντιον eandem intercedere differentiam, quae *proprie haſtam* et *iaculum* ſeu *haſtile* diſterminat, ex rei natura patet, nec opus eſt, vt exemplis id probem. Interea haud me fugit apud *Homerum* et *Virgilium* ſaepiſſime has voces confundi, cui rei commonſtrandae ſufficiant *Odyſſ.* Θ. v. 229. K. 162. *Virg. Aeneid. IX,* 402. 411. Nec *Ammonium* hoc fugit. —

Ομηρῳ] *Il.* Υ. v. 438. E. v. 15.

Ἀκαιρια] *Defectus temporis ad negotia adminiſtranda ſufficientis.* Ἀχολια, *defectus otii, perpetua occupatio.*

Ἀκαρη] Vt res omnium minimas denotarent, Graeci *tantillas* dixerunt, vt *nihil inde poſſit abradi.* Schol. *Ariſt.* ad *Veſp.* το ἀκαρη ἐπιρρημα ἀντι τυ βραχυ και ὀικτρον. Lege μικρον. *Valck.* Quae ſequuntur της τυχης, cl. *Pierſon* in notis *ad Moe-*

rid.

βραχύ, οἷον, Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσαμαι. Ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχύ ὄν. Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει.

Ἀληθὲς καὶ Ἄληθες διαφέρει. Ἀληθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει· Ἄληθες δὲ προπαροξυτόνως, τὸ κατ' ἐπερώτησιν λεγόμενον.

Ἀλοᾶν καὶ g) Ἀλοιᾶν διαφέρει. Ἀλοᾶν μὲν γὰρ δασέως, b) τὸ ἐπὶ τῇ ἅλῳ πατεῖν καὶ τρίβειν τὲς

g) MS. bis ἀλλοῖαν et mox μητραλλόιαν et πατραλλόιαν. h) τὸ abeſt ab edd. ante *Valck.*

vid. acute mutat in της τεχνης: *nullam plane habeo artis ſcientiam.* Vid. *Lucian.* T. II. p. 836. l. 9.

Ἀκαρης] Notae ſunt formulae: ἐν ἀκαρει χρονω, ἐν σιγμη χρονου, ἐν ἀτομω, ἐν ῥιπη ὀφθαλμυ, ἐν ῥιπη ματι, ἐν ταχει, ἐν ῥοπη, ἐν βραχει. Κατεπεσον ἀκαρης τ. δ. *Prae timore fere decidi. Valck.*

Ἄληθες, το κατ' εἰρωνειαν ἀντι του ὀντως λαμβανομενον. *Th. Magiſter. An vere? reuera. Ariſt. Ran.* a. 864.

Ἀλοαν] Vix aliter videtur ſcripſiſſe *Ammonius*, quam ἀλοαν και ἀλοαν διαφ. Primum enim, hoc tantum diſcrimen adnotauit; [δασεως, ψιλως] deinde ἀλοιαν poeticum eſt neque a proſae ſcriptoribus vſurpari ſolet. Quidquid eligas, ἀλοαν ſignificationem habuit *verberandi, terendi*, et eximie de *frumento* fuit vſurpatum. *Valck.* Proxime a veritate abeſſe mihi videtur *Schol. Ariſtoph.* ad Θεσμ. v. 2. quem omnino vide. Scribit: ἀλοαν δηλοι τε τυπτειν και κοπτειν. μετενηνεκται δε τυτο το ῥημα απο των τριβοντων και κοπτοντων σαχνας. κ. τ. λ. Eadem tradit *Suidas*, vt mihi videtur, haud leuia. Vid. l. c.

τοὺς στάχυας· Ἀλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης,

Ἢ μητέρ' ἠλοίησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
Ἐπάταξεν.

ἀφ' οὗ καὶ μητραλοίαν φαμὲν καὶ πατραλοίαν.

Ἀλλοίωσις Ἑτεροιώσεως διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἴησις ἑτέρα· Ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἁλίπαστον καὶ i) Ἁλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πεπασμένον κρέας, ἢ ἰχθὺν, ἔλεγον Ἁλίπαστον·

i) *vett. edd.* bis ἁλιπαρτον, ἁλιπάρτους et ἐπαρμένην.

l. c. *Aristoph.* et *Theocr.* Id. X, 48. Interim si vera dixit *Ammonius*, *Valckenarii* emendatio procul dubio amplectenda est.

Ἀριστοφ.] in *Ranis* v. 149.

Οἴησις] Vid. infra μεταβαλλεσθαι et *Eustath.* ad *Odyss.* Π. p. 601. vbi legitur ποιησις et mox pro χρωματος, σωματος, quas lectiones etiam huc reuocandas puto. *Valckenaer* aliunde [scripturus erat infra ex μεταβαλλεσθαι] hanc notam irrepsisse credidit. Saltem non *graeca* videtur explicatio ἑτεροιωσεος. Rectius *Eustath.* ἡ ἀφ' ἑτερου σωματος εἰς ἑτερον μεταβολη.

Ἁλισπαρτον. το ἁλικτον χωριον και ἀλευρον. *Hesych.* Creta enim, et si haec non suppetebat, sale et farina loca deuota conspersa sunt. Sic Alexandriae fundamenta conspersa farina notata fuere. *Plutarch.* in Alexandro. —

πασον· Ἀλίσπαρτον δὲ, τὴν ἁλὶ ἐσπαρμένην χώραν, ὡς τινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιούντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος τὰς k) ἠκισμένας καὶ δυθεραπεύτους ἔχοντας τὰ σώματα, ἁλισπάρτους καλεῖ.

Ἄλλος καὶ Ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν γάρ, ἐπὶ δυοῖν· Ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλειόνων.

Ἁματροχία καὶ Ἁρματροχία διαφέρει. Ἁματροχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ l) ταυτοσυνδρομὴ τῶν ἁρμάτων

m) Τῇ ῥ' εἶχε Μενέλαος ἁματροχίας ἀλεείνων.

Ἁρματροχία δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς,

οὐδέ n) τι πολλὴ

o) Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχίη κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἀμυγδα-

k) MS. οἰκισμένους. l) ἡ εἰς ταυτὸ συνδρομὴ *Steph.* m) τῇ ῥ' deeſt in *vett. edd.* n) *edd. Hom.* τε. o) MS. γίνεται ἐπὶ σώτρων. *Vett. edd.* ἐπισώτρας. *Tuſ.* ἐπὶ σώτροις. Mox v. e. κάτω et hic ſubſiſtunt. Quae ſequuntur, adiecit *Steph.*

Δυθεραπευτους] *Euſtath.* ad *Odyſſ.* P. p. 642. οἱ δεινως δυσθεραπευτοι τα σωματα ἁλισπαρτοι κωμικωτερον ἐκαλουντο. Βιος paulo ante, *vulgus.*

Ἁματροχιαι] Vulgatior ſcriptura eſt ἁμαξοτροχιαὶ et ἁρματροχιαὶ. Differentiam harum vocum, a *Suida* et *Heſychio* neglectam, confirmat *Porphyrius* in *quaeſt. Homericis*: ἐστι δε ἁματροχια το ἁμα τρεχειν. και μη ἀπολειπεσθαι. οἱον ὁμοδρομια τις οὐσα. ἁρματροχια δε, των τροχων το ἰχνος. Vid. *Euſtath.* ad Il. cc. p. 1425 et 1431. Loca *Homeri* inueniesin *Il.* Ψ v. 422 et 504.

Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περισπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ· Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως, τὸν καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησὶ,

Δίδε μασᾶσθαι p) Ναξίας ἀμυγδάλας.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, εἴπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν. ὁμοῦ μέντοι ἐκέτι· ὃ γὰρ ἐν

p) edd. ante *Vulcan.* et *Valck.* ἀξίας

Ἀμυγδαλῆ] Eadem pene inueniuntur apud *Thom. Magistrum.* Ἀμυγδαλῆ *arbor*, contracte ex ἀμυγδαλέα, vt συκῆ, *ficus arbor*, ex συκέα.

Εὔπολις] Athenienſis, Cratini imitator, Comoediae veteris poeta clarus Ol. 88. Fabr. B. G. T. I. p. 761. Duo verſus ex comoedia eius Ταξιαρχοι [ſeu potius Ταξιαρχαι. *Suidas* in ἀλφανεῖ. Schol. *Ariſtoph.* ad Ορνιθ. v. 1294] profert *Athenaeus.*

Δίδου μασασθαι, Ναξίας ἀμυγδαλας,
Οἶνον τε πινειν Ναξιῶν ἀπ' ἀμπελων

ex quo priſtinum textus méndum ἀξιας, *Scaliger* et *Vulcanius* emendarunt.

Ἅμα] Acutum ſane diſcrimen non ſemper obſeruarunt auctores veteres. Inde Criticis non parua ſane lis exorta eſt. Vid. apud *Salmaſ. Spec. Conſ. Anim. ad. Herald. c. XII.* Apud *Demoſth.* ἅμα ſaepe idem eſt ac εὐθεως, παραχρημα. Ὁμου apud hunc et *Ariſtophanem* ſaepe vſurpatur pro ἐγγυς. Εις. v. 512. Ιπ. v. 242.

ἐν τῷ αὐτῷ q) τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ' ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διαςέλλει,

Ἔνθ' ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

ἀντὶ r) τοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐταὶ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

καὶ,

Οἱ δ' ἅμα πάντες s) ἐφ' ἵπποισι μάςιγας ἄειραν.

t) τοπικῶς δὲ τὸ Ὁμῷ,

Τῇ ὁμῷ ἐτρεφόμην.

καὶ πάλιν,

u) Ἀλλὰ θ' ὁμῷ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν v) τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ

x) Τὸ περ

q) τόπῳ non legitur in *Aldina*. Mox *vett. edd.* ὁ δὲ ἐν Σκ. r) τῷ deeſt in e. i. s) MS. ἐφίππιοι μαςιγασεάσι *vett. edd.* ἐφίππιοι μάςιγας nec agnoſcunt ἄειραν, quod pro more ſuppleuit *Stephanus*. t) Sic *Steph. Vett. edd.* ἐπιτροπικῶς δε τῇ ὁμῷ ἐτρεφόμην. Sic et MS. et ἐπιςρεφόμην. u) MS. et *vett. edd.* ἄλλοθ' ὁμοῦ et pro νεῶν legunt κρεῶν· quod vltimum ſciolus verſui inſeruit, memor, κρειῶν πίνακας plus ſemel vſurpauiſſe *poetam*. *Valck.* v) MS. et *vett. edd.* αὐτῷ τῷ τ.

Διας.] Quae citantur, ita ſe ſubſequuntur *Homeri* loca. *Il.* Θ. v. 64. Γ. 1. Ψ. 362. *Odyſſ.* O. v. 364. M. 67. *Il.* A. v. 126. A. v. 61.

x) Τῶπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων.

Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας· ὁμῶ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

ἔθθ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ Ὁμῶ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιρρήματος, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης·

Εἰ δὴ ὁμῶ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.

ἐι μὴ ἄρα τις ἔποι, καὶ νῦν y) τὸ Ὁμῶ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. οἷον, ἐν Τροίᾳ ὅ τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τὲς Ἀχαιούς.

Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐρῶμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· Ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν ἕσαν φέρουσιν. Ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτῶ πράττῃ· οἷον, Ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν z) φέρει. ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τὲς προαδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἁμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων.

Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμητος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα,

τα,

x) *Steph.* τῶπερ καὶ δύο MS. τῶ περ δὴ καὶ. e. i. δὲ. y) *edd. vett.* δὲ ὁμῶ. z) Ita MS. Edd. φέρων.

Ἄμητος] In longe alia abeunt *Hesychius*, *Suidas* et *Eustathius* ad *Il.* T. v. 223. pag. 1247. Etiam analogia vocis

τα, τῦτ' ἔστι τὸν καιρπόν· ὀξυτόνως δὲ, ὁ καιρὸς τῦ θερισμῦ, ὥσπερ καὶ ὁ Τρυγητὸς, a) ὁ καιρὸς τῦ τρυγᾶν.

Ἄμαθος καὶ ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις· ψάμαθος δὲ, ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

Ἀνακεῖσθαι καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γάρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κατὰ τιμήν· Κατάκειται δὲ ὁ ἐυωχούμενος.

Ἀνδραγάθημα καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γάρ ἐστιν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυρῦσαν· Ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινεμένη.

Ἀνοχὴ καὶ Ἐπικηρυκεία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ κατὰ τὸ

a) ὁ καιρὸς deeſt in edd. Suppeditauit ea MS.

vocis τρυγητος *Noſtro* obeſt. Nam ſecundum *Suidam* et alios τρύγητος eſt ὁ καιρος τȣ τρυγαν et τρυγητὸς, ὁ τρυγωμενος βοτρυς. Ἔμετος, ἡ των περιττωματων κενωσις. ἐμετὸς, ἀυτο το κενωθεν. Cfr. *Heſiod.* Ἔργ. v. 382. Procliuis itaque eſſem mutatis accentibus ad tranſpoſitionem τȣ περισπαρο-ξυτονως et ὀξυτονως: quae vt MSS. auctoritate aliquando confirmetur, *Ammonii* cauſa ſaltem cupio.

Ἀναικ.] Sic et *Suidas* et vt videtur Th. *Magiſter*. Addit prior: και ἀνακεισθαι πολλακις ἀντι του κατακεισθαι.

Ἀνδραγαθημα] Secundum *Ammonium virtus, magnitudo animi.* Ἀνδρια *robur virile, fortitudo corporis. Suidas:* Ἀνδρια και δικαιοσυνη ὁμογενεις ἐισι, ὑπο το ἀυτο γενος ἀρετην. *Cl. Valckenaer* in *Phoeniſſis Eurip.* vltimam hanc notam ita correxit: Ἀνδρια σωματος δυναμις ἐπαινεμενη.

τὰ συνθήκην, κοινῇ τῷ ἐπιέναι ἀλλήλοις· b) Ἐπικηρυκέια δέ ἐστιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τὰς αἰτησομένας ἀνοχάς, ἢ σπονδάς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δέ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ c) προΐεσθαι καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων· Ὑπερτίθεσθαι δέ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

Ἀνακωχὴ καὶ d) Ἀνοκωχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δὲ διὰ

b) Sic MS. *Edd.* ἐπικηρυκία et mox, πέμπωσι. c) *vett. edd.* προΐλεσθαι. d) ἀνοκοχὴ ex Baſ. et i. Ἀνακοχὴ *Vulc.*

συνθήκην] Hic interpungo, cum omnes priores editt. vitioſe poſt κοινῃ interpunxiſſe videantur. Plura vid. infra in ἐπικηρυξαι.

Ἔλθῃ] Lege: Ἀναμνησις μεν γαρ ἐστιν, ὁταν τις ἀφ' ἑαυτου ἐλθῃ. Cfrtr. *Aſcalon.* §. 17. Hinc ſupplendum *Amm.* indicabat etiam *Fabricius.* Inter *meminiſſe* et in *memoriam redigere* eandem ponit differentiam *Nonius* p. 441. *Valck.*

Ἀνακωχὴ] Egregiam hanc *Ammonii* obſeruationem, in qua praeſtantis Grammatici laudem tuetur, et quae in edd. *Steph.* et *Vulcan.* plane fuerat diſtorta, ex *Aldina* editione emaculauimus, niſi quod in noſtra, auctoritate cl. *Dukeri* ad *Thucyd.* I. c. XL. p. 31. μικρα pro μακρα et e con-

τῶ ο Ἀνοκωχὴ, ἀνοχὴ μικρὰ πολέμω. e) Διοκωχὴ καὶ f) Ὀκωχὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀναί-

e) διακωχὴ E. B. et i. f) Ἀκωχὴ et breui ante μακρὰ edd. ante *Valck.* omnes.

coniectura ἀχωχὴ pro ἀκωχὴ posuerimus. Praestabit paucis bonitatem του ἀνοκωχὴ certa formationis lege nixam adseruisse. Itaque ab ἔχω, ἐκεχω, ἀχωχα cuius remansere reliquiae in genuina lectione *Homerici* συνοκωχοτε *Il.* B. v. 218. ab *Hesychio* conseruata. Hinc ἀκωχὴ et ἀ[illegible]χευειν diuersum sane a κωχευειν, vnde *Ammonii* ἀνακωχὴ et ἀνακωχευειν. Ὀκωχὴ seruauit *Etymologus* p. 596. v. 50. ἔχω, ὀχὴ, ὀκωχὴ. Hinc sponte fluunt, librariorum imperitia fere obsoleta, ἀνοκωχὴ pro ἀνοχὴ et διοκωχὴ. *Thucydides*, nisi me omnia fallunt, scripserat antiqua forma διοκωχὴ III. c. 86. quod ei itaque restituendum videtur etc. *Valckenaer.* Qualiscunque sit eruditissima haec *Valck* disquisitio, summorum virorum auctoritate iam confirmata [vid. cl. *Alberti* ad *Hesych* διοκωχὴ et *Pierson* ad Moerid. ἀνακωχὴ] hoc persuadere nobis nullo modo poterit, ἀνακωχὴ *induciae*, semper in ἀνοκωχὴ esse mutandum. Nam vt taceam non malam certe huius vocabuli apud *Suidam* etymologiam, ἀνακωχὴ, ἀναπαυσις, παρα το ἀνω τας ἀκωκας ἐχειν, quam etiam inuenies apud *Etymologum* MS. tritum est ἀνακωχὴ, ἀνοχὴ, *induciae* et saepius apud bonae notae scriptores occurrit, quam vt librariorum vitio tribui possit. Cfrtr. *Moeris* in ἀνακωχὴ et ibi cl. *Pierson* nota. Διακωχὴ, διαλειψις, legitur apud *Suidam*, et etiam apud *Hesychium* prima scriptura fuisse videtur. Διακωχὴ, διαλειμμα τινος πραγματος ἐνεστωτος. *Th. Magister.* Διακωχὴ, διαλειψις *Phauorin.*

Ἀνάλγητος καὶ Ἀναλγὴς διαφέρει. Ἀνάλγητος μέν γάρ ἐστιν ὁ ἀνεπίσχεπτος τῶ καθήκοντος· Ἀναλγὴς δὲ, ὁ μὴ g) ἀλγῶν.

Ἄντικρυς καὶ Ἀντικρὺ διαφέρει. Ἀτικρὺ μὲν γάρ, τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τῶ σ, ὡς κατεναντικρύ· Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς, καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν.

Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γάρ, ἐπὶ ἵππε· Ἐπιβάτης δὲ, ἐπὶ νηός.

Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γάρ h) ἐπὶ ἔργον. Ἐγερθῆναι δὲ, ἐξ ὕπνε.

g) Hanc MS. lectionem reponere non dubitaui. *Vett. edd.* ἀινῶν. *Valck.* ἀνιῶν. h) Sic *MS.* et *Ald.* Quaed. edd. ἐπὶ ἔργε.

Ἀναλγητος] *Qui nullo dolore concuti potest.* Ἀναλγης, *Dolore expers.*

Ἀντικρυ] κατευθυ. Pro *illico* aut *palam* occurrit *Axioch.* p. 730. Hoc est τοπικον: non vero ἀντικρυς, διολε, παντελως, *prorsus, omnino. Aristoph.* Ec. 339. Apud *Hom. Il.* Γ. v. 359. occurrit fine s. Iure itaque *Valck.* quae sequuntur και ἐπ. εὐθ. τοπ. a sciolo quodam introducta et delenda censuit. Cfrtr. adhuc *Suidas* in ἀντικρυ.

Αναβ.] Sic etiam *Suidas* et *Th. Magister.* Ἐπιβατης της νεως, Tragicis est ναυβατης. Interea ἐπιβαινω et επιβατης etiam de *equis* dicitur. *Hom. Il.* Ε. v. 46. *Arrian.* ἀναβ. L. II. c. XI. LIV. 16. και των ἱππων ἐπεβαινον. Vid. notae doctt. vir. ad *Th. Mag.* ἀναβαινω.

Ἀναστηναι] In hac, quam etiam *Th. Mag.* tradit, et aliis eiusmodi regulis plerumque subaudiri velim κυριως. Nam *Xenophon* K.

Ἀναγόμενοι καὶ i) Ἀναχθέντες διαφέρουσιν. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναγόμεναί τε l) αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν· Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ ἐισιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες· Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν γάρ ἐσιν ἐπὶ m) ἐμψύχων. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων, οἷον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

Ἄναρχον καὶ Ἀναίτιον διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται· τὸ δ' Ἄναρχον πρὸς ἑαυτόν.

Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

Ἄξο-

i) edd ante *Valck.* ἐγερθέντες. l) ἀνήχθι edd. ante *Steph.* m) *Ald.* ἐμψύχῳ.

Π. L. VIII. nominat κατα, κομιζοντας και ανισαντας. Ανασηναι quoque de *morbo* vſurpatur.

Αναχθεντες] Id ex ſchepis *Ptoi. Aſcal.* §. 147. in textum recipere non dubitani pro ἐγερθέντες, quod e praecedenti obſeruatione irrepſerat. *Valck.*

Ἐμψυχων] Ex *Thoma Mag.* ſupplendum eſt μονον et mox pro δε ex *Valck.* mente legendum και. Βιαζειν enim περι ἀψυχων και ἐμψυχων dicitur. Pro την ναυν cl. *Hemſterhuis* manult τον ξυν. Cfrtr. Sirac. IV. v. 26. Praeplacet tamen *Valck.* ſententia qui *Ammonium* ad *Thucyd.* VII. c. 38. ἐι τις βιαζοιτο ναυς, reſpexiſſe putauit.

Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ μηδὲν νοῶν· Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, ἀ φρονίμως δὲ διοικῶν.

Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρουσιν. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν Ἄξονες εἶχον τὰς ἰδιωτικὰς n) νόμους ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν, ὁ ἐπιλῦσαί τι ἱκανός· Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

Ἀξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ' ὑπερβολὴν διαπρέπον. Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις.

o) Ἀποστάσιον Ἀπροστασίᾳ διαφέρει. Ἀποστασίᾳ μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποστὰς

 στὰς

n) ex MS. Νόμους deerat in *edd.* o) ex MS. *Edd.* ἀποστάσιος. Mox vitiose legebatur in MS. ἀποστασίου διαφέρει. Ἀποστάσιον μεν δ.

Ἄξονες] Sic appellarunt Athenienses Solonis leges, quod ligneis tabulis quadratis inscriptae essent. *Gell.* N. A. L. II. c. 12. Recondebantur, vt quidam volunt in *Prytaneo*, κυρβεις vero in *Stoa* publice stabant. Κυρβεις adcuratius explicat *Schol. Aristoph.* ad Ορνιθ. v. 1354. Vid. *Barnesius* ad *Eurip. Hippol.* v. 1252. et ante omnes *Salmasius* de *Modo vsur.* c. III. p. 98. — 104.

Αποστασιον ἀπρος.] De actionum harum differentia copiosius agit *Suidas* et *Petitus* in comm. ad LL. AA. p. 250. Interim haec ex priore adposuisse iuuabit. Ἀποστασιου δικη instituebatur contra eos seruos, qui libertatem sibi vindicaban

σὰς τῷ δεσπότῃ. Ἀπροσασίᾳ δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ὃ λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν.

• Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν

bant, neminem aliquid iuris in se habere, dicentes. Ἀπροσασίου vero actione eum *inquilinum* persequi fas erat, qui siue *patronum* non habuerat, siue tributum, [μετοικιον] non pependerat.

Ἀποκηρυττειν] *Per praeconem aliquid promulgare, publica auctoritate filium abdicare*, et ἀποκηρυκτος *abdicatus*. Lex enim fuit Athenis, τους γονεας κυριους εἰναι ἀποκηρυξαι, quam exposuit *Petit.* ad LL. AA. p. 234. [Hic de eiectione e domo paterna sermonem esse, etiam ex *Suida*, *Hesychio* et *Etymol.* patet.] Ἐκποιητους] *emancipatus*: certo consilio a patre naturali alii in adoptionem datus. Fuisse interim, qui ἀποκηρυκτος et ἐκποιητος confudissent, ex *Suida* et Etymol. notum est. Cfrtr. *Th. Magister* in ἀποκηρυκτος. *Valck.*

Ἀδικηματι. *Valck.* maluit ἀδικημασιν: deinde pro ὁ λεγ. ᾧ λεγουσιν, ex Th. M. vbi idem correxit cl. *Oudendorp.*

Ἀπολογεισθαι] Bene se habet haec obseruatio, quamuis turbato ordine occurrat apud *Ptol. Ascal.* §. 11. Cfrtr. *Aeschines* contra Ctes. p. 278. et 181.

τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλῶν p) Λογίζεσθαι. καὶ Λογισαὶ, ἀριθμητάι.

Ἀποδεάναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδεάναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα ἔυδηλον εἶναι ὅπυ ἐςίν. Ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύναθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει, Οὔτε ἀποδεδεάκασιν, (οἶδα γὰρ ὅπυ q) ἴσχονται) ἔτε r) ἀποπεφεύγασιν.

Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ, τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων· οἷον, ἀπ' Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ, ἐπὶ τῶν ἐμψύχων. οἷον, παρὰ Σωκράτυς. οἱ ἐναλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνυσιν, ἢ ἀλλαγῇ προθέσεως χρῶνται, ὡς καὶ Ὅμηρος,

— παρὰ νηῶν ἀνιόντε.

ἀντὶ τῦ, ἀπὸ τῶν νηῶν. ὡς καὶ ἀλλαχῦ φησι κυρίως,

Οὔτέ ποτε προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρυσιν. Ἀπελεύθερος μὲν γάρ ἐςιν ὁ ἐκ δύλυ s) ἠλευθερωμένος. Ἐξε-

p) Pr. *Ald.* λογίζασθαι. q) Sic *edd. vett.* et MS. *Tuſon.* er *Steph.* ἔχονται et paulo ante ἀποδεάκασιν. r) *Edd.* omnes ἀποφέυγυσιν. At MS. ἀποπεφέυγυσιν quod e *Xenophonte* leuiter reformaui. *Valck.* s) *Vulc.* ἐλευθερωμένος et *vett. edd.* ἠλευθερωμένου.

Ἀναβασει] L. I. p. 253. E. vbi pro ἔτε editur ἤδε ἀποδ. et pro ὅπυ, ὅπη.

Ὅμηρος] *Il.* Ξ. v. 28. vnde corrigendum παρ νηων ἀνιοντες. Sequens verſus deſumtus eſt ex *Il.* E. v. 700. quem *Amm.* confu-

diſſe

Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος, ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δεδεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέν τοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς τ) νοήμασιν.

Ἀπο-

τ) *Salmaſius* corrigit *ἐνόμασιν*, vt videtur rectiſſime.

diſſe videtur cum *Il.* Π. v. 304. Nam in priori vulgatur *ἐπινηων*. Vid. ſupra not. ad *ἀθλος*.

Προσηλυτος] Ingentem huius vocis expoſitio peperit litem inter *Salmaſium*, [*de Modo Vſur.* c. XVIII. p. 803. et c. XIX. p. 875.] et *Heraldum* [*de Rer. Iudic. auctoritat.* II. c. 24. §. 17.] Prior *προσηλυτον* interpretatus eſt, per *addictum, qui ſponte ſe in ſeruitutem dedit: Heraldus* de eo accepit, *qui propter aes alienum in alicuius fundum confugit*. Optimam ſine dubio huic voci lucem adfudit *celeberr. Valck.* in eruditiſſimis ad *Noſtrum* animaduerſionibus. Probat ibi ex *Demoſth.* adu. Nicoſtr. p. 724. B. apud Graecos plenam creditori fuiſſe poteſtatem, debitorem ſoluere neſcium, domum atque in ſeruitutem deducendi. Fiebat ſic, vſque dum expunxerat nomen, creditori ſubiectus, [*οἰκεύς*] atque ſic peſſima eiusmodi hominis erat conditio, quia amiſſa libertate omnium ludibrio fuerat expoſitus. Talis debitor, *γενομενος διὰ χρεα προσηλυτος* i. e. *ἐπηλυτος, ἐποικος, μετοικος*, nomen hocce propterea ſortiebatur, quia a creditore ſuo pro *μετοικῳ* habebatur. Erant autem, vt cum Ariſtophane loquar, hi homines vilior pars ciuium, vt hordei palea, et ſi ſerui antea fuerant, dominis *μετοικιον* pendebant. Poterant rurſus, bene ſe gerendo et aliis meritis ex hoc ſtatu emergere, et tunc fiebant *ἰσοτελεις, ἐξελευθεροι*. *Vid. Euſtath.* ad *Odyſſ.* Ξ. p. 531. et *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 834. *Heſychius. ἐξελευθεροι, οἱ των ἐλευθερωμενων υἱοι.*

Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δέλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσιν· Εἰσφορὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

Ἀποκριθῆναι καὶ υ) Ἀποκρίνασθαι διαφέρει. Ἀποκριθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι. Ἀποκρίνασθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

Ἀπονίψασθαι καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν γάρ ἐστι, μετὰ τὸ φαγεῖν. Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν.

Ἀποφορὰ καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν, ὁ νῦν καλέμενος φόρος. Ἀναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν υ)ὐωδῶν ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος x) ὀσμός.

Ἀπεί-

u) *Steph.* ἀποκρίνεσθαι. v) ἰυόδων prim. edd. Aliae ἰφόδων. x) MS. ἄσμος. *Vett. edd.* ἀσμὸς.

Ἀποφορὰ] τὰ παρὰ τῶν ἡττόνων τοῖς μείζοσι παρεχόμενα χρήσα. *Th. Magister.* Cum Ammonio consentiunt *Corinthius et Suidas.* Vid. *Valesius* in notas *Mauſſaci.* ad *Harpocr.* p. 97. b.

Ἀποκριν] Vid. *Th. Mag.* et *Euſtath.* ad Il. E. 12. p. 389.

Ὕδωρ κατὰ χειρός.] οὕτω ἔθος λέγειν, πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν τραπέζαν, μετὰ δὲ τὸ δειπνῆσαι, ἀπονίψασθαι δος, ὦ παι. *Schol. Ariſtoph.* ad Σφηκ. v. 1211. Cfrtr. *Euſtath.* ad *Od.* A. p. 34. *Spanhem.* ad *Ariſt. Pl.* v. 84. p. 247. Ceterum αἰτῆσαι, *poſcere aquam poſt coenam*, vſitata in hac re formula. Vid. *Burmann* ad *Petron.* c. 27. p. 97. e. pr.

Ὀσμος] *Valck.* corrigit ἄτμος. Bene ſic conuenit cum

Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι. ὡς, Περιεπάτησε μεν ὁ δεῖνα σήμερον, Περιπεπάτηκε δὲ πάλαι.

Ἀπόδοσις μὲν ἀψύχε λέγεται, Ἀποκατάστασις δὲ ἐμψύχε καὶ ἀγομένε.

Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει· Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ τινῶν ἕπ' ὠφελείᾳ προϊσαθαι· Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ τινὰς ἄγειν ὑπακεομένες ἐπὶ δελείᾳ· καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν ἀλλ' ἐκ ἄρχειν λέγεται.

Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη y) διαφέρει παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττι-

y) Deeſt in *Tuſ.* et *Steph.* edd. Reuocauit *Vulc.*

cum Hebraeorum עלה. Inter alias etiam hanc notam *Ammonio* obtruſam fuiſſe, exiſtimauit celeb. *Valck.*

Καὶ ἀγομ.] Deleatur *καὶ* ex auctoritate cl. *Oudendorpii* ad *Th. Magiſtrum*, qui eadem tradit.

Κρατειν του σωματος] *Ariſtoph. Plut.* v. 7. Ἄρχειν ανδρων και κυνων apud *Iſocr.* ad Nicol. p. 50.

Ἁρπάγη] Nimis arctis limitibus finiunt latiſſimi vſus vocabulum Ἁρπαγη. quo *inſtrumenta* cuiuscunque generis, *quibus aliquid violente attrahebatur*, olim fuere denotata. Deinde inter bellica inſtrumenta Ἁρπάγας olim numeratas, indicio ſunt *Sibyllinae* verba Hiſt. IV. ita, vt videtur, ſananda. *Falces intectos* [corio ſcil.] *comminuunt pluteos, quos propius collocatis harpagis deiiciunt. Heſychius.* Ἁρπάγη, ἑξαυσηε, ἔσι δε σκευος ἐχον ὀγκινους, ὡ τους καδους ἀναστωσιν ἀπο των Φρεατων, και ὁ λυκος [Λυκος, *lupus*, harpago bellico vſui inſeruiens occurrit apud *Liuium* L. XXVIII. 3.] Porro operi ruſtico inſeruiebat ἁρπαγη. *Eurip. Cycl.* v. 33. *Valck.*

Τρυφων] *Alexandrinus*, Gramma-

Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν z) ἀιφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει. ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἁρπάγην, ὡς Ἀνάφην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τὰς κάδους ἐξαίρεσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

Ποτήριον, τράπεζαν, ἁρπάγην, δεύτερον κάδον.

καὶ ἐν Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ' ἃ δίδομεν, ἀλλ' ἁρπάγην
Αὐτῷ παρασκευάζομεν.

Ἆρα καὶ Ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος, ἀπορηματικός ἐστιν, ὅτε ἀπορῶντες λέγομεν, Ἆρα τέλος ἔξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ κατὰ a) συζυγίαν, συλλογιστικός. εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστι. ἀλλὰ

a) MS. συλλογιστικὴν συλλαβιστικός.

Grammaticus et poeta, qui vixit Auguſti temporibus et ante. Scripſit de dialecto Atticorum, Argiuorum, Himeraeorum &c. de dialectis apud Homerum, Pindarum, et alia multa. *Suidas.*

Μενανδρῳ] Forſan ſcripſit *Menander*

— — δευτερα
Ποτηριον, τραπεζαν, ἁρπαγην καδον.

In ſequenti verſu *Scaliger* emendauerat διδωμεν. Pro ἁρπάγην omnino ſcribi debet ἁρπαγήν et raptus intelligi. *Valck.* Vid. ad priorem *Menandri* verſum *emendatt. in Menandri reliquias* p. 107. In ſequenti ἁρπάγη poſſet metaphorice explicari, cum *Ammonius* vnius vocis ſignificatum ſaepius pluribus locis confirmare ſoleat. Vid. ἁμα.

ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί. φῶς ἄρα ἐστί. εἰ τοῦτο συμφέρον ποιεῖν, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα, τὸ δ' Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου b) ἔργου τελείως. ὥστε ἁμαρτάνει Σαπφὼ, λέγουσα,

Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος c) ἀυώς.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας. τὸ δ' Ἄρτι παραστατικὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρωχηκότος.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ ἁδετέρως, τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης, τό ζῶον.

Ἄρνες

b) e. i. ἔργον. c) edd. ante *Valck.* omnes ἄυ ὡς ἀντὶ χρ. Ἀυὼς aeol. pro ἠὼς.

συμφερον] *Valck.* manult συμφερει ποιειν ex coniectura. Certior eſt euidens atque lucida apud *Noſtrum* argumentandi methodus.

Ἄρτι] διαφερει του ἀρτιως παρα Ἀττικοις. Ἀρτι μεν γαρ ἀντι του νυν, ἀρτιως δε προ ὀλιγου. *Schol. Ariſtoph.* ad Νεφ. v. 1148. Diſſentiunt inter ſe Grammatici. Vid. ill. *Graeuium* ad *Lucian.* Soloec. p. 553. 729. et viros doctos ad *Thom. Mag.* et *Timaeum* in ἀρτι.

Ἀραχνη] και ἀραχνης διαφ. Sic legendum videtur: ſiue cum *Valck.* ἀραχ. και ἀραχνιον ἀραχνου διαφ. Eadem paene inuenies apud *Suidam* et *Thomam*, niſi quod hic diſtinguat inter ἀραχνη, το ὑφασμα et ἀραχνιον, το νημα. Interim ἀραχνη et ἀραχνιον etiam de animalculo occurrunt. Vid. *Poll.* l. VII. §. 76. et d. v. ad *Th. Mag.*

Ἄρνες καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον.

Ἀρνειοὶ δὲ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὅστ' οἴων μέγα πῶϋ d) διέρχεται ἀργεννάων.

Ἄῤῥωστος καὶ Ἀῤῥωστῶν διαφέρει. Ἄῤῥωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν· Ἀῤῥωστῶν δὲ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀῤῥωστεῖν τοῦ Νοσεῖν διαφέρει· Ἀῤῥωστεῖ μὲν γὰρ ὁ καχεκτῶν τῷ σώματι· Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο, σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν· Ὄῤῥος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν

d) Absunt a *vett. edd.* duae voces postremae.

Ἄρνες] μικρὰ προβατα. ἀρνειος, κριος τριετης. *Hesych.* Versus seqq. videbis in *Il.* Π. 352. et Γ. 197. 198.

Ὀῤῥωδεῖν.] Totam hancce notam elegantissimam esse, summorum virorum iudicio iam notum est. Vid. *Eustath.* ad *Il.* M. p. 867. *Odyss.* Γ. p. 705. et Schol. *Aristoph.* ad Pl. v. 122. Interim *Herodotus* saepius ἀῤῥωδειν pro ὀῤῥωδειν adhibet.

Ὄῤῥος] Non placet huius vocis mox iterum obuiae correctio *Valck.* in ὁρος et ὀρ-πυγ. Nam, quamuis semel apud *Eust.* l. c. occurrat ὁρος, quod praeterierat Vir. cl. saepius tamen legitur ὄρο- apud eum, in MS. *Amm.* et *Moeridis.* Ὀῤῥος frequentatur apud *Aristophanem* et ὀῤῥοπυγιον. Ὀρθον

C πυγιος

ἔν τινες ταῦρον λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος e) ἔτος ὀρροπύγιον καλεῖται, οὐχ, ὡς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθοπύγιον. ἐτύμως δ' εἴρηται, f) ὄρος ὢν τῆς πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὀροπύγιον. οἱ δ' ἐυλαβέμενοί περί τινος, ἀναστρέφειν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐράν, ὅταν g) ἐυλαβῆται. ἐυλόγως ἄν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀρρωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ ἐυλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει,

h) Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων
Ὑπώπτοθ' ὕβρις αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀρρωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δ' Ἀρρωδεῖν, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ' ἔστι, μὴ ἐυλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαρρηκέναι.

Ἀσφό-

e) *Vulc.* τοῦτος. Perperam mox MS. cum *vett. edd.* ὀῤῥόπυγ:ν. f) *prior. edd.* ὄῤῥος. MS. ὅρος. et ὀροπυγιον. Hoc in ὀροπυγ. et illud in ὅρος mutaui. *Valck.* g) *Steph. Vulc.* et e. i. ἰυλαβεῖται. *Vett. edd.* ἐυλάβηται. h) τα MS. τὰσ γὰς συμφ. τ. κ. πραχότων ὑπεπώποθ' ὑβρις. i) ἀυτος deeſt in *Vulc. ed.*

πυγιον occurrit in *Eratoſthen. Cataſter.* c. XLI.

Ταυρος] το αἰδοιον τε ἀνδρος. et *virgo* ἀτανυσωτη, *nullum paſſa virum*, ἀμιατος. *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 217. De eodem *tauri* ſignificatu vid. *Horat.* L. II. od. V. v. 3. et *Petron.* c. 25. ed. *Burm.* p. 85.

Ευριπιδης] In *Andromeda.* Vid. *Euripid.* ed. *Barneſ. Lipſ.* T. II. p. 422. vbi hi verſus vertuntur. *Calamitatibus enim hominum infelicium. Numquam inſultaui, metuens ne ipſe paterer.*

Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτόν· ὀξυτόνως δ' ὁ τόπος.

— κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀσεῖος καὶ Ἀσικὸς διαφέρει. Ἀσεῖος μὲν γὰρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀσικὸς δὲ, ὁ ἐν l) ἄσει διατρίβων.

Ἄσερον καὶ Ἀστὴρ διαφέρει. Ἄσερον μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷον Ὠρίωνος, Ἄρκτος. Ἀστὴρ δὲ, ὁ εἷς.

Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ m) ἀδόλως καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἀντικρυς, ἢ φανερῶς.

l) *vett. edd.* ἄσυ. m) omnes ante *Valck.* edd. ἀδήλως.

Ἀσφόδελος] Scribitur etiam ſine α. σφόδιλος. Vid. *Euſtath.* ad ſequentem ex Odyſſ. Λ. verſum 538. p. 454. et *Heinſium* ad *Heſiod.* ἔργ. v. 41.

Ἀσικὸς an ἄσυκος? V. traque in uſu eſt ſcriptura, monente cl. *Heinſterhuiſ.* ad *Poll.* IX. 17. *Valck.*

Ἄσερον] Vid. *Pind. Olymp.* I. v. 9. *Anacr.* 32. v. 8. et 11. atque ibi cl. *Brunk.* p. 111. ed. ſec. Neutrius locus *Noſtro* repugnat: nec tanti eſſet poetarum diſceſſio. Vid. omnino *Hom.* Il. E. v. 5. et ad illum *Euſtath.* p. 389.

Ἀδόλως] Rectiſſime hanc lect. repoſuit cl. *Valckenaer.* ex *Schol.* ad *Ariſtoph. Plut.* v. 109. quem vide.

Ἀτιμᾶται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμᾶται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁλοχερεῖ ἀτιμίᾳ. Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι.

Ἄτται ψιλέμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. Ψιλέμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά. δασυνόμενον δὲ, τὸ ἅτινα.

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον. Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. οἱ ἓν ἐναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

Ἀυχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Ἀυχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, καθ' ὃ ἐστιν ἡ n) φάρυγξ.

Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις ἐστι τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ δ' Αὖθι, αὐτόθι. κακῶς ἓν Καλλιμαχος φησι.

Αὖθι τό δ' ἐκδύοιμι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

o) Αὖθις διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

Ἄχρι

n) MS. φάραγξ. o) MS. et *vett. edd.* ἄυτις διὰ μὲν τοῦ τ et mox διὰ δ. τ. θ.

Ἀτιμος] ἀτιμωρητός, quem ſanctio legum a vi et iniuria aliorum non defendit. *Suidas.* Vid. *Petitus* in c. ad LL. AA. p. 675.

Ἄττα] Plura de hac et ſequenti nota inuenies apud *Th. Mag.* et nouiſſimos eius commentatores.

Καλλιμαχος] Fragmentum eſt inter *Bentleiana* CCLXXXVI.

Αυθις] διὰ μὲν τοῦ θ. Recte reuocauit *Valck.* le-

Αυθις

Ἀχρί χωρὶς τῦ σ, χρονικὸν ἐπίρρημα· Ἄχρις δὲ μετὰ τῦ σ, ἀντὶ τῦ ρ) ἀκριβῶς. Ὅμηρος, Ἄχρις ἀπηλοίησεν· οἷον ἀκριβῶς ἀπέκοψεν.

B.

Βασιλεὺς, Κοίρανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατόν.

Ἡγεμὼν δέ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγέμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐταὶρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

p) Edd. ἀκριβῶς ἀπέκοψεν et intermedia non agnoſcunt, quae mihi ſuppeditauit MS. *Valck.*

ſtionem paulo ante ab *Ammonio* commonſtratam. *Heſych.* αὖθις παλιν, ἐξ ἀρχης ἐς αὐτις παλιν ἐκ δευτερου.

Ὅμηρος] Il. Δ. v. 522.

Κοίρανος] ὁ προς καιρον ἀνασσων. *Euſtath.* ad *Od.* Σ. p. 659. vbi tota haec nota ſub *Heren. Philonis* nomine profertur. *Thomas M.* eam adhuc hac differentia auget. Ἀρχων ἐπι τριων τετων λαμβανεται, κρατων δε ἐπι μονου του βασιλευοντος. Apud *Ptol. Aſc.* §. 52. pro κοιρανος legitur τυραννος. Male. Τυραννος γαρ, ὁς βιαιως την ἀρχην σφετεριζεται. *Suidas.* Verſus *Homeri* leguntur in *Il.* B. 207. et Γ. 1.

Ἡγεμων primario ὁ της ὁδου ἡγουμενος: deinde ὁ των ἀλλων ἡγεμονευειν ἐπιλημμενος. *Suid.*

Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρόν μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ ἀχ' ἑλληνικόν· Βαρβαρικὸν δέ, τὸ τῶν βαρβάρων.

Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ ὁ βαράθρου ἄξιος q) ἄνθρωπος· Βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον.

q) MS. νοῦς ex vitiosa τοῦ ἄξιος descriptione.

Βαρβαρον:] Cl. *Abresch* ad *Th. Magistrum, Ammonium* ita interpretatur, vt hic βαρβαρον sumi gro βαρβαρικον, at non contra, contendisset. Vellem sic eum explicari posse. Conf. *Thomas* et nota illa: βαρβαρος πολεμος, φωνη βαρβαρος, βαρβαρον στρατευμα.

Βαραθρος] Rariorem huius vocis vsum solis Grammaticis acceptum referimus. Sic ἀλεθρος in significatione *nullius frugis homo*, longe frequentissimum. *Lucian. Dial. Mort.* IX, XII. quod etiam *Thomas* in fine notae βαραθρ. pro ἀλεθρ. restituendum videtur. *Valck.* Non in textum receperunt hanc *Valck.* emendationem, nouissimi atque eruditissimi *Thomae* editores. Nec immerito. Videtur enim *Thomas* ad singularia quaedam *Philippicarum* loca respexisse, vbi *Demosthenes* saepius βαραθρον metaphorice pro ἀλεθρος vsurpauit.

Βαραθρον.] Sic appellabatur locus quidam profundus in Attica, in quem malefici coniiciebantur. Erant autem in eo vnci, alii superne et alii inferne. V. *Schol. Aristoph.* ad *Pl.* v. 431. Eiusmodi locus apud Lacedaemonios audiebat κτεας. Diuersum vero sentserunt viri docti de vera huius vocis scriptura, cum alibi et apud *Suidam* καιαδας, κταδας et τον καιαδαν occurrat. Interim vera videtur scriptura apud *Nestrum* obuia, quam etiam *Lexic. Coisl.* comprobat.

λον; ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὲς καταδικαζομένες ἔβαλλον εἰς τὸν r) Κεάδα.

Βασιλεῖα καὶ Βασίλεια διαφέρει. προπεριςπωμένως s) μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή· προπαροξυτόνως δὲ, ἡ βασιλέως γυνή.

Βάρις μὲν t) γάρ ἐςιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, u) ὡς ὑπὸ Φιλίππε.

Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

r) κέατον MS. s) Deeſt μὲν in e. l. t) Γαρ ex MS. u) ὡς Ποσιδίππος *Valck.* ex coni.

Βασίλεια καὶ βασιλὶς] [ναι βασίλισσα] γυνη *Th. Mag.*

Βαρις] *Herodotus*, hoc *Aegyptiacum* vocabulum eſſe et fluuiatilis nauigii genus deſignare, auctor eſt. *Phauorinus* et eum eo *Barnes* inter Ionicas voces illud retulerunt. Alii deriuant a בירה *arx, palatium.* Βαρβάρους βαριδας adpellat *Eurip.* in *Iphig. i. A.* v. 297. *Heſychius* Βαρις, πλοιον, ἡ τειχος, ἡ ςοα, ἡ πυργος. atque ſic etiam *Suidas*, niſi quod hic pro βαριδες habeat βαρεις. LXX. interpretes Hebraeorum ארמון maximam partem per βαρεις expreſſerunt. Ἐπιχωριον vero Palaeſtinae verbum eſſe hanc vocem et vſque hodie domus ex omni parte concluſas et in modum turrium aedificatas, βαρεις adpellari, oſtendit *Bielius* in Th. Ph. *Stephanus Byzant.* Βαρις ἡ δικια, ὡς Ποσιδιππος. quod etiam Ammonio pro ὡς ὑπο φιλιππε, ex auctoritate cl. *Valckenaer* et *Alberti* ad *Heſych.* reſtituendum erit. Vid. *Valckenarii diſſert. de Byrſa Phoenicum* c. 5.

Βασανος] ἡ τε δοκιμασια, καὶ ἡ δια λογων, καὶ ἡ δια πληγων. Sic Ammonium ex *Thoma* ſupplendum

Βασκαίνειν δὲ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ υ) τὸ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἂν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν.

Βεβλῆθαι καὶ Οὐτᾶθαι διαφέρει. Βεβλῆθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ βολῆς τετρῶθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων. Οὐτᾶθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶθαι.

Βιῶν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιῶν μὲν γάρ, ἐπὶ ἀνθρώπων χ) μόνων λέγεται· Ζῆν δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἤδη δέ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν.

Bios

υ) το abeſt a vulg. χ) MS. μόνον.

dum eſſe, iudicauit cl. *Stoeber* ad *Magiſtrum*. *Confeſſiones ferocum verbis et tormentis expreſſae*, et Βασανος λιθος, *lapis Lydius*.

Βασκαινειν.] Βασκανος, φθονερος, ἀχαριστος, συκοφαντης. *Heſychius*: vbi *Fungerus* adnotauit. „Hinc *faſcino* inditum nomen aiunt Grammatici. At το βασκαινειν tantundem illis atque το φασκειν καινειν.„

Δημοσθενης] ed. *Genen.* p. 340.

Βιουν] apud *Theophraſtum* de *ſignis pluu.* de *auibus* [ὀρνιθες βιουντες] et in *Hiſt. plant.* etiam de plantis dicitur. Noli tamen propterea in hac, quam etiam *Thomas* profert, et ſequenti nota, culpare *Ammonium*. Quid exinde ſequeretur, ſi etiam ſaepius *Theophraſtus* et alii βιειν pro ζην vſurpauiſſent? Nihil aliud certe, quam non plane *vniuerſalem* eſſe Ammonii notam. Sed quis, quaeſo peritus linguarum arbiter, in rebus philologicis, vbi ſaepiſſime a praeceptis generalibus fit diſceſſio, a Grammatico obſeruationes plane *vniuerſales* exſpectet? Quis non nouerit vſus loquendi tyrannidem? Peccare itaque videntur atque parum aeque

iudicare

Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων· Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο ἕξιν, Βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή· ὁ δὲ ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ.

Βιῶναι μέν ἐστι τὸ ζῆν· Βιοτεύειν δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιῶν μὲν φήσομεν ἀνθρώπους· Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν· Βλέπειν μὲν γὰρ ἁπλῶς, τὸ ὁρᾶν τι γ) ὁπωσοῦν· Θεᾶσθαι δὲ, τὸ

γ) Curatius ὁπωσοῦν. *Valck.* e. c.

iudicare Grammaticorum commentatores, qui pauca vniuscuiusque antiqui ſcriptoris loca, bonam alias obſeruationem ſtatim abolere opinantur. Cfrtr. ſupra nota in ἀγειν et *Ariſtot. Ethic. ad N.* L. X. c. 9. βιουμενοι κατα τινα νουν και ταξιν ὀρθην.

Ἀκυρολογει.] Itaque etiam *Xenophon* ſecundum Grammatici noſtri placita ἀκυρολογει, quem hoc ſenſu vocem βιος vſurpaſſe conſtat, in *Mem. Socr.* L. III C. XI. 6. *Valck.* Neutiquam vtitur *Xenophon* vocabulo βιος pro ζωη, ſed frequentiſſimo eius ſignificatu, βιοτος, *victus*, atque idem illi eſt, ac praecedens ἐπιτηδεια. Ἀκυρολογει pro ἁμαρτανει, *non ſtricto verborum ſenſu vtitur, improprie loquitur.*

Βιωναι.] *Heſychius.* Βιουν μεν το ἐξαγειν το ζην. [*vitam agere*] Βιοτευειν δε, το ποριζειν τα προς τον βιον. Quae ſequuntur, βιουν μεν φ. ſuſpecta viſa ſunt *Valckenario.*

Βλεπειν] το ἁπλως ὁραν· θεασθαι δε, και το ὁραν τι των ἐν τω θεατρω γινομενων, οἱον παλην, πυγμην κ. τ. λ. *Thomas M.*

ὀρῶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν.

Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ z) τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα. Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

Βόος καὶ Βόειος διαφέρει. Βόος μὲν γάρ πῶς ἐστιν ἐπὶ ζῶντος· Βόειος δὲ, ὁ τῦ νεκρῦ.

Βέλει καὶ Βέλῃ διαφέρει. τὸ Βέλει μὲν γὰρ ὁριστικόν ἐστιν, οἷον βέλει a) χολάσαιμι· τὸ Βέλῃ δὲ, διεκτικῶς, οἷον βέλῃ πορευσώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συνών, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν· Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων· Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τῦ ἀπολωλότος.

Βεκε-

z) MS. τὰ ἐπικλυόμενα δέυματα. Vitiose. a) Sic vett. edd. Steph. et Vulc. χολάσαι μοι.

Βλεφαρα.] *Palpebrae*, Latinis *genae* dicuntur, tegumenta oculorum. Βλεφαριδες *cilia* et *pili* in extremis palpebrarum oris inferti, quibus aciei obtutus dirigitur. *Foesius* in *Oec. Hipp.*

Boos.] Supple πως ad mentem *Valck.* Βοειη, βυσσα. *Il.* Σ. v. 582. Βοος μεγαλοιο βοειην.

Ἀπολωλοτος.] Nulla vix apud nos est dubitatio, quin scripserit *Ammonius*: ὑπερ του πεπονθοτος. *qui iniuriae sibi illatae vindictam sumit. Th. Magister.* Ἀμυνει δε, ὁ ὑπερ του πεπονθοτος κακως, τω δεδρακοτι μαχομενος. *Valck.* Si ad hanc *Valckenarii* mentem *Ammonii* nora corrigeretur, necessario etiam ex *Thoma* κακως

Βουκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βουκολεῖν μέν ἐστι τὸ ἐπιπλεῖξον ἀεὶ παραλογίζεσθαι· Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ περὶ b) οἷς πράγματα συναρπάζειν.

Βουλεύσασθαι καὶ Βουλεῦσαι διαφέρει. Βουλεύσασθαι μὲν γάρ ἐστι ταυτὸν τῷ σκέψασθαι· Βουλεῦσαι δὲ, τὸ ἐνθυμηθῆναί τι, καὶ συντάξαι κακόν. οἷον βουλεῦσαι φόνον, ἢ ἱεροσυλίαν.

Βέλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνῳ λεκτέον τῷ λογικῷ· τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγῳ ζώῳ.

Βρύκειν

b) *Vett. edd.* εἷς. MS. ᾗς. Vitioſe.

κακως in textum recipiendum eſſet. Sed hac explicatione ſenſus enaſceretur a *Noſtri* et *Thomae* ſcriptura plane alienus. Apud hunc enim ἀμυνειν eſt *decertare pro eo, qui ab altero iniuriam paſſus eſt*, et apud illum, *vlciſci eum, qui alterius iniuriis ſuccubuit.* Additur adhuc apud *Mag.* παντα δε ταυτα και ἀντι του βοηθειν ἁπλως λεγεται.

Βουκολειν.] Diſtinguit *Th. Magiſter* inter βουκολειν et ἀποβουκολειν, cum vtriusque idem plerumque ſignificatus ſis, τινα εἰς ἐλπιδας ἀγειν, κενεαις ἐλπισι τρεφειν, σοφιζεσθαι. Βουκολημα, το θελγητρον. *Schol. Ariſtoph.*

Βουλευσασθαι.] Non agnoſcunt hanc differentiam reliqui Grammatici. *Thomas.* Ου μονον βουλευομαι ἀλλα και βουλευω. ἐπιβουλευω δε, το ἐπιβουλην ἀρτυω κατα τινος. *Euſtath.* ad Il. A. v. 531. Βουλευσαντε ἠγεον βεβουλευμενοι.

Βέλεσθαι.] Vid. ſupra θέλειν.

Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τῶ ἀνθεῖν· Βλύειν δὲ, ἐπὶ τῶ ἀναβάλλειν.

Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τῶ κ, τὰς ὀδοῦσι· Βρύχειν δὲ διὰ τῶ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι.

Βωμὸς, Ἑστία, Ἐχαρὰ καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ c) Λαμπρίευς ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν.

c) *Valck.* emendat. Λαμπρεὺς et mox πρόσβασεις.

Βρυειν.] Cfrtr. *Heſych.* et *Euſtath.* ad *Il.* p. 1126.

Βρυκειν.] Nolo lectorem hic recenſendis coniecturis atque diuerſis plane doctiſſimorum virorum opinionibus detinere, ſed eiusmodi quid cupientem ad *Valckenarii* notam, et copioſas in *Moerid.* eruditt. virorum animaduerſiones ablego. Niſi me omnia fallunt, bene ſe habet Ammonii nota, nec emendatione indiget. Βρυκειν *rodere, dentibus ſtridere*, deinde *cupide aliquid deuorare*. *Euſtath.* ad *Od.* T. p. 688. βρυκειν, τραχεως, μετα πιου τινος ἠχῳ ἐσθιειν. *Heſych.* Βρυκουσα, δακνουσα. Sic frequenter occurrit apud *Ariſtophanem*: nec de hac re dubium eſſe debet. Βρυχειν atque βρυχεσθαι, *dentibus prae ira frendere, mordicus aliquid tenere.* Βρυχειν, τοις ὀδουσι πιεζειν. *Heſych.* Βεβρυχως λεων, ἁπριξ ἐχομενος της γης, χερσι ἡ ὀδουσι. *Euſtath.* ad *Il.* N. p. 912. *Suidas.* Βρυχων τους ὀδοντας ὁ λεων. Βρυχω de apro et καταβρυχω de leone in Anthologia L. IV. vſurpatur. Si vero denotat *mugire, de leone*, tunc circumflectitur atque hoc innuere videtur *Euſtath.* ad *Il.* P. p. 1142. Ἐπι ἀλογων περισπαται. Λεων βρυχᾶται.

Ἀμμωνιος] Λαμπρευς ſiue vt rectius in Scholiis ad

θυσιῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, εἰ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἐχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν d) βιωτικὴν γινομένη, ἐπὶ τῆς τάδε e) πολὺ ἑσία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιωκοδομημένη Ἑσία, ἔνθα τὰ μυσικὰ

d) *Vett. edd.* βοιωτικὴν. e) *Priores edd.* πολυεσία.

ad Hermogenem. Λαμπρεὺς, e Lampris, Atticae pago, scripsit librum, cuius inscriptio integra fuit, vt patet ex Harpocratione, περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν. *Fabric.* in B. G. L. IV. c. 26. p. 171.

Βωμοὶ] *Suidas.* Βωμος, τοπος ἀναβασιν ἐχων, προς το λεγειν ἐπηκοα. *Eustath.* ad *Od.* π. p. 272. Βωμοι ἀναβαθμοι ἐνταυθα, ἐφ' ὧν λυχνοφοροι κουροι ἱσαν, το χρυσεοι και αὐτοι. Distinguit vero idem inter *βωμους sanctos* et *profanos*, ad *Od.* p. 127. Ἱεροι δε βωμοι, ἐφ' ὧν ἱστανται χρυσεοι κηροι δαιδας ἐν χερσι ἐχοντες, ἀγαλματα δε παρα μεν τοις ὑστερον, τα ξοανα. Totam hancce notam profert ad *Od.* ζ. p. 265. vnde huc reuocanda erit lectio πρόβασεις.

Ἐχαρα] τοπος ἐφεσιου πυρος. Locus humilis atque depressus, ad quem Vlysses peregrinatis semper resedit ἐν κοινῳ. Idem vero est *Homero*, vt etiam tradit Ammonius, cum ἑσια sine ἱσια, quod et etymologias vide. ἐχαρα, inuenies apud *Eustath. Od.* Π. p. 278. Hoc manifeste innuere voluit *Ammonius* addens, ἐπι ταυτης δε το πολυ ἑσια. Miror, quare cl. *Valckenarius* verissimam hanc *Arnaldi* emendationem non statim in textum receperit.

Μέγαρον] Ad *Ammonium* explicandum faciet, *Eustath.* nota ad *Od.* A. p. 14. Μεγαρον ὠ μονον τα κοινως, ἀλλα και ἰδικως μεμαρα, καταγεια οἰκημα τα φησι ταιν θεαιν, ἠχουν Δημητρος και Περσεφονης. Αιλιος

καὶ τῆς Δήμητρος. παρὰ δ' Ὁμήρῳ ἡ Ἑχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὴν βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐυδμήτων ἐπὶ βωμῶν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

f) καὶ ἀνέστιος ὁ ἄοικος. Παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

Ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν g) κατὰ πόλιν βωμοὺς θεῶν φησιν, ἑχάρας δ' ἡρώων· παρὰ δὲ

f) Totum hunc locum ad mentem *Valckenarii* emendani, cuius rei rationem in notis reddam. *Priores editiones*: καὶ Ἀνέστιος, ὁ ἄοικος πάρ Ἡσ. κ. ἡ. σ. Ἑστία ἐστίν. Ἦν καὶ Δήμητραν κ. τ. λ. g) κατὰ πολύ. MS. Haec MS. lectio coniecturae *Valck.* ansam dedit, qua legendum suspicabatur: ἐν τρίτῳ τελετῶν, καταπολὺ βωμοὺς θεῶν, φ. ἰ. δ. ἡ.

Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησι καὶ ὅτι μαγαρεῖον ἐχὶ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυσικὰ ἱερὰ κατατίθενται.

Χρύσειοι] *Od.* H. v. 100. at sequens Ξ. v. 159.

Ἑστία σημ.] Schol. *Eurip.* ad *Hecub.* v. 22. Ἑστία λέγεται ἡ ὅλη κατοικία, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν κ. τ. λ.

Ἀνέστιος] Cfrtr. Hom. Il. I. v. 63. et *Eust.* ad *Od.* p. 265. atque tunc mihi non vitio vertetur, me *Valckenarii* emendationem in textum recepisse. Versus adlatus est in *Hesiodi* Theog. 454.

Νεάνθης] Cyzicenus, orator, discipulus Philisci Mile-

δὲ Ἐυριπίδῃ Ἐχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλειοθένει,

b) Μηλοσφαγεῖτο δαιμόνων ἐπ' ἐχάραις. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν πόιημα· ὁ δὲ Γαμήλιος ὑπεριώρισται χρόνῳ· τάττοιτο δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς i) ἐν γάμῳ διδομένης.

Γεγενῆσθαι ἐρῶμεν τὸ ὡσανεὶ γεγενημένον. Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

Γενέ-

h) Ex auctoritate *Eustathii* mutauit *Valck.* vulgatam: μῆλος φάγεται. i) *Vett. ed.* τῆς ἐν. γ. δ.

Milesii. *Suidas.* Non obuium est nomen libri eius των κατα πολιν: sed apud *Harpocrationem* atque *Etymologum* citatur *Neanthes* περι τελετης et τελετων. Iure itaque *Valck.* legendum suspicatus est: ἐν τριτω τελετων.

Πλειοθενει] Ed. Barnes. Lips. p. 469. Adde *Heraclid.* v. 128. et *Herc. Fur.* v. 922.

Γαμηλιος] Nollem corrigere γαμηλιον et ἐπιθαλαμιον, vt id placuit *Valck.* Vid. *Eustath.* ad *Od.* Ε, p. 232. coll. ad It. Σ. p. 1213. *Schol. Eurip.* ad *Orest.* v. 89. Γαμηλια, ἡ ἐν γαμω τελουμενη ἑορτη. Cfrer. *Petit. Comm. ad LL. AA.* pag. 229. Γαμηλιον λεχος frequentat *Aristophanes.*

Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγενήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα· Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκὼς διαφέρει. Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων, λέ-

Γενεσια] ἑορτη τεθνηκοτων Ἀθηναιοις· οἱ δε, τα νεκυσια και ἐν τη ἡμερᾳ τη γη θυουσι. *Hesych.* Thomas etiam Ammonii obseruationem confirmare videtur. *Suidas* in longe alia abit. Vid. not. d v. ad *Magistrum*, vbi promiscue γενεθλια et γενεσια apud probos auctores vsurpari, adseritur.

Γερων] Quae hic traduntur, pleraque omnia descripsit, et sub *Alexionis* nomine vulgauit *Eustathius* ad *Od.* O. p. 585. Nihil interim nobis adfert adiumenti. Adcuratissima iterum diligentia Ammonius hanc obseruationem legisse sese praecipit in *Alexionis* Epitome Mi scellaneorum *Didymi*, qui eadem hauserit ἐκ τε Ἀρισωνος περι ανθρωπε γ. κ. τ. λ. Dabo operam, vt lectori persuadeam, pro Ἀρισωνος legendum Ἀριστοφανους. In veteribus membranis nomina propria raro integra poni solent, frequenter media, parte truncata. Plurimos hinc ortos errores passim eruditi viri detexerunt. Suspicor itaque nostro in loco MS. praetulisse: Ἀρισονους: pro Ἀριστοφανους. Citatur hic *Aristophanes* ab *Ammonio* in ἀερωσος, atque notum est ex *Athenaeo* elaborasse eum opus περι ηλικιων. Extra omnem vero dubitationis aleam ponunt hanc opinionem verba *Eustathii*

ad

λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀρίστωνος περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γάρ ἐστι, τὸ γεννηθὲν εὐθέως. Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ. Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον. Παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· τὴν δ' ἐχομένην τούτης ἡλικίαν, οἱ μὲν k) Πάλληκα, οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ l) Μελλέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Ἔφηβος. ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους m) Τριακάπους καλοῦσιν· ἐν n) Κρήτῃ Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν

k) *Vett. edd.* πάλλικα. l) *Vulc.* Μελλέφηβον. m) Reuocaui *vulgatam*. *Valck.* τριακατίους ex *Scaligeri* mutatione. *Aldd.* τριακαταίους. n) MS. ἐν δὲ.

ad Il. N. pag. 944. v. 18. quem vide. *Valk.*

Βρέφος] καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ γαστρὸς ἔτι ἐμβρύου ἐλέχθη, καὶ αὖ πάλιν ἔμβρυον ἐπὶ βρέφους. *Eustath.* l. c.

Παλληξ] *pupa, pupula, catulaster.* Apud *Eustath.* etiam παλλαξ legitur. Origo vocis graecae est ἀπὸ τοῦ παλλειν, ficuti a *catuliendo, catulaster.* Arabes non aliam ob rationem *puerulum* צבי nuncupabant, a *subsiliendo. Valck.*

Βπαις] μεγας παις, ἐφηλιξ. Ἀντιπαις, *cuius genas iam lanugo vestire incipit.* Μελλεφηβος, *paene adolescens.*

Τριακαπους]. Reuocaui vulgatam, quam *Valck.* ex *Scaligeri*, et hic sine dubio ex *Hesychii* auctoritate mutauerat. Sed dubia ibi adhuc est lectio. Vid. *Hesych.* in τριακατιοι et ibi viri eruditi. *Eustath.* ad *Od.* Θ. p. 303. et Il. Θ. p. 619. differte: ἐν Κυρηνη τους ἐφηβους

νῶν δρόμων μετέχειν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Μειράκιον, εἶτα Μείραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Προβεβηκὼς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα ο) Ἐσχατόγηρως.

Γελοῖον καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐςι τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως. Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι, τὸν λόγον.

Γέλοιος καὶ Γελοῖος διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαςος. Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γῆμαι

ο) ex *Eustathio.* MS. et *vett. edd.* ἔσχατος ἥρως.

ἐφηβους τριακαπους καλουσιν.

Ὠμογερων.] *Senex nondum maturus: Schol. Hom. ined.* τους μη τελειως ὑπο του γηρους καθηψημενους δηλοι. ἡ δε μεταφορα ἀπο των κρεων των ἑψηθεντων μεν, ὁυ μην τελειως. Contra *decrepitus senex*, ἑφθος γερων dicebatur. *Valck.*

Γελοιον.] Eadem infra suo loco reperies in v. Σκωμμα. Quod hic legantur, illi tribuendum censeo, qui ἀτακτον *Ammonii* Lexicon primus secundum alphabeti ordinem disposuit. *Valck.*

Γελοιος.] Cum *Nostro* consentit *Etymologus:* in alia abeunt, *Th. Magister, Suidas* et *Eustath.* ad *Od.* Ω. p. 843. Optime hanc litem componere videtur *Schol. Arist.* ad *Ran.* v. 6. Γέλοιον, Ἀττικως. Γελοῖον δε κοινως. ἡ δε σημασια ἡ αὐτη. Cfrtr. nota in Ἀγροικος.

Γῆμαι τῷ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ. Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τῷ Γήμασθαι εἰπών,

Γημαμένη ᾧ υἱῷ· ὁ δ' ὃν πατερ' ἐξεναρίξας,
Γῆμε.

καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι,

Καὶ p) θάλαμος ἐν ᾧ κεῖνος
Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ;

q) Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτὴν πόρευσις· μήποτε ἂν τούτῃ καὶ γηρᾷν τῷ γηράσκειν διαφέρει.

p) Ex emendatione *Scaligeri*. *Vulg.* θαλάμοις.
q) *Vett. edd.* σοὶ μὲν γὰρ γαμ.

Γημαι.] Vbi ab hac lege veteres diſcedunt et de viris γημασθαι vſurpant, id de iis accipiendum, *qui dotibus deleniti vltro etiam vxoribus ancillantur*. *Nonius* p. 278. et p. 143. in v. *Nubere*: *Pomponius*, *meus frater maior nupſit poſterius dotatae vetulae*. *Valck.* Γαμειν de *Atalanta* adhibet *Apollod.* L. III. Verſus *Homeri* eſt 272. in *Od.* Λ.

Γαμειν δε μη.] Parum dubito, quin pro μὴ legi debeat μοι, ad hanc rationem: *tibi quidem viro nupſiſſe*, *at mihi vxorem duxiſſe fatale fuit*. Verſus enim non alium in vſum, quam ad vulgare diſcrimen confirmandum adfertur. *Valck.*

Ταὐτῃ.] *Sic*, *ita*. Non opus eſt vt cum *Valckenario* legamus ταυτῃ. Μήποτε,

Γραμμα Στοιχείῳ διαφέρει. r) Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· ὃ δὲ τὸ γράμμα σημεῖον, ἢ τύπος, σχῆμα. ὡς ἐν τῷ, τρίγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον, τὸ ὁλόκληρον, οἷον, s) ἄλφα, βῆτα, καὶ τὰ λοιπά. t) τά δὲ στοιχεῖα καταχρηστικῶς

r) Totam hanc notam *Valck.* ex *Valeſii* ſententia mutatam in textum receperat. Nolui ab *edd. vett.* et MS. quibus in hac emendatione fidiculae adhibitae videntur, auctoritate diſcedere. *Ed. Valckenar.* Στοιχεῖον μέν γάρ ἐστιν ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· ὃ τὸ Γράμμα ἐστὶ σημεῖον ἢ τύπος ἢ σχῆμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τριγ. μ. γ. ε. τ. Δ. σ. δ. π. Ο. τὸ δε στοιχ. κ. τ. λ. s) Etiam haec debentur ſtudio *Valeſii. Vett. edd.* α. β. t) Vt ab omnibus intelligeretur *Ammonius* in hac nota paululum obſcurus, cl. *Valck.* textui inſeruit voculas τὰ δὲ, praemiſſa interpunctione.

ποτε, *fortaſſe*. Nec tamen placet haec lectio. Eandem enim, quam inter γηρας et γηρασις poſuit differentiam, etiam inter γηρᾶν et γηρασκειν conſtituere videtur *Ammonius*. Mallem itaque καὶ ποτε.

Γραμμα.] Latini Grammatici non minus ſeduló *literam* et *elementum* diſtinxere. *Valck.* Tota haec nota originem trahere videtur a diuiſione Rhapſodiarum Homericarum ſecundum literas facta, cuius mentionem facit *Euſtath.* ad ll. A. Confirmat ibi etiam ea, quae paulo poſt tradit Noſter, his verbis: καὶ τε εἰκοσὶ τεσσαρα τμηματα της Ὁμηρικης ποιησεως, οὐ μονον ἀλφα, βητα, ἀλλα καὶ γραμματα καλουνται, καθα καὶ τα ῥηθεντα στοιχεια της φωνης.

ϛικῶς γράμματα· καὶ τὰ u) συγγράμματα ἐκάλȣν οἱ παλαιοὶ, γράμματα. Καλλίμαχός πȣ φησί,

Γράμματα v) δ' ȣ̓χ ἕιλισσαν ἀπόκρυφα.

τοῦτ' ἔϛι τὰ συγγράμματα. καὶ πάλιν,

— — — x) Πλάτωνος

Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν ἐιδέναι γράμματα τόνδε. ȣ̓ γὰρ τὰ ἔικοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνᾶσθαι διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γάρ ἐϛι τὸ ὑφ' ἑτέρȣ· Γυμνᾶσθαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτȣ̃.

u) Ex emendatione *Bentleii*. Priores editiones γράμματα et paulo post, τȣ̃τ' ἔϛι τὰ γράμματα. v) *Edd. Amm.* habebant δ' ȣ̓κ ἔιλησσαν. *Ill. Bent.* in *Callim.* fragm. 142. vulgauit δ' ȣ̓χ ἕιλισσεν. Malui ἕιλισσαν ex *Etymologo. Valck.* x) Omnes ante *Steph.* editiones vitiose habebant: Πλάτωνος ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς· quod data opera a sciolo videtur profectum. In fine huius notae legendum ἔμπειρον συγγραμμάτων. *Valck.*

Συγγραμματα.] Fundus emendationis erat locus *Dion. Thracis Scholiastae* apud *Valcken.* in animadv. obuius: ἐιρηται δε γραμματικη παρα τα γραμματα. ȣ̓τω γαρ και Καλλιμαχος συγγραμμα βουλομενος ἐιπειν ἐχρησατο· κ. τ. λ.

Γυμνασθαι.] Malim Γυμνασασθαι ex *Ascalon.* §. 119. V.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν.

Δ.

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄῤῥην μόχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόχος δὲ κοινῶς ἐπ' γ) ἀμφότερων.

Δαὶ σύνδεσμος ζ) ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένως,

τίς

γ) Sic *Vulcan*. Prior. edd. ἀμφότερα. ζ) Pleraeque *edd*. Δ. σ. ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένος. *Vett*. Δ. σ. ἔρτιματικως ἐκτεταμένως.

Γυμνασιον.] De gymnasiis nota res. Ἄσκησις ἡ του σωματος θεραπεια ἐν ταις τροφαις. τοιουτοι γαρ οἱ παρ' Ἕλλησιν ἀθληται, σωματων ἀσκηται. *Eustathius*.

Δαμαλης.] Nusquam vt puto, ὁ δαμαλης reperitur, neque id hic etiam locum inueniet, si mecum scribendum iudices: Δάμαλις Δαμάλης διαφ. Δαμαλις μεν γ, ὁ α. μ. Δαμαλη δε κ. τ. λ. *Valck*. Mitiorem huic notae medicinam adhibuere cll. *Stoeber* et *Oudendorp*. qui ex codd. *Thomae* Mag. Δαμάλης tantum in Δαμάλη mutandum existimarunt. Difficile interim est hanc obseruationem ab omnibus naeuis vindicare, cum vtrumque δαμαλη et δαμαλις de *iuuenca femina* passim occurrat. Verissima sunt *Eustathii* verba ad Od. I. p. 350. vbi de iuuencis sermo: τα δε νεα δαμαλαι, και δαμαλιες και μοχοι και ποριες και πορτιες και πορτακες.

Δαῤ.] Obseruanda sunt *Homeri* loca *Od*. A. v. 225. et Il. K. v. 408. in quorum primo vulgatur: τις δαις,

— τίς δαὶ ὁμιλος,

καὶ,

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δὲ, συνεξαλμένως.

Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ κύριος· Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ υἱοῦ, καὶ αὐτός τις a) ἑαυτῦ.

Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ, ἡ παραυτίκα b) πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει Φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ Δημόκοινος διαφέρει. Δήμιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τὰς καταδίκας. Δημόκοινος δὲ, ὁ βασανίζων.

a) E. i. ἑαυτῶν. b) *Vett. edd.* πώησις et πτώησις.

δαις, τις δε ὁμιλος; et in altero, πως δ' αἱ των ἀλλων Τρωων. *Ammonius* vtrobique legit δαι, secutus *Aristarchum*, cuius in haec loca crisin ex *Apoll. Dyscolo* ad vtrumque locum memorat l. *Barnes.* [Δαὶ est *Atticum* interrogatiuum, vel admirationi inseruit pro δε. *Idem.*] *Aristarchi* lectionem vulgo etiam fuisse in *Homero* receptam, cum aliunde discì possit, tum ex *Hesychio* in Δαὶ. *Valck.*

Καὶ κυριος.] Delendum videtur και et legendum ὁ των ἀργυρωνητων κυριος. *Valck.*

Ἡροδότος] L. IV. c. CXV.

Δημιος.] Etiam Δημιος *tortorem*, et Δημοκοινος *carnificem* denotat. Hoc iam innuere videtur Thomas, apud

Δήμητερ καὶ Δάματερ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητερ γὰρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεᾶς· Δάματερ δὲ ἐπὶ θαυμασμοῦ.

Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος, ὡς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύριον, Ὅμηρος,

— σό-

apud quem pro δημοσιος legendum eſt δημιος, diſerte vero adfirmat Euſtathius, apud quem inuenies: Δημιος ὁ ζημιων τους κολαζομενους. Δημιοι οἱ μεθ' Ὁμηρον, κολασαι σωματων. οἱ δε παλαιοι, ἐκλογη δημου ἠσαν ἐνδοξος. Δημοκοινος, κοινος ζημιωτης, ὁς και ἀνδραχνος, ἀνδραγχος ἐκαλειτο.

Δήμητερ.] Vid. *Euſtath.* ad Il. A. p. 9.

Δίσκος.] *Lapis perfuſus.* Σολος *ſolida ferri maſſa complanata*, vt in orbem rotari poſſit. Schol. *Homeri* ad Il. B. v. 774. Δισκος ἐστι βαρυς λιθος, ὃν ἐρριπτουν οἱ γυμναζομενοι. Τον γαρ σιδηρουν, σολον προσαγορευουσι. *Valck.* Multum lucis huic notae adfundit *Euſtathius* ad *Od.* Θ. p. 301. vbi *Tryphonis* obſeruationem ex *Homeri* v. 90. Od. Θ. enatam ſuſpicatur. Deinde explicationem *diſci* ſubiungit, quam decurtatam hic adponam. Δισκος ἀλλως μεν ἐκ σιδηρου, ὁποιος ὁ ἐν Ἰλιαδι σολος, ἢ ξυλινος, ἰσως δε και χαλκους, και που και λιθινος. ἐνταυθα δε λιθας τετρημενος και ἐχων ἐκ μεσου καλωδιον, ὃν ἐχομενοι οἱ ἀγωνιζομενοι ἐδικον, ὁ ἐστιν, ἐβαλον.

Ὅμηρος] Il. Ψ. v. 826. Od. Θ. v. 186 et 190.

— σόλον c) αὐτοχόωνον,

καὶ ἐν ἄλλοις

— λαάβε δίσκον,

εἶτ' ἐπιφέρει,

Βόμβησεν δὲ λίθος,

καὶ Πίνδαρος,

Λιθίνοις ποτ' d) ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν e) Παιδίῳ

Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

c) *Vett. edd.* αὐτοχόοναν. d) *Vett. edd.* ἀναδίσκοισι. e) Ex MS. *Edd.* ante *Valck.* ἐν πέμπτῳ.

Πινδαρος.] *Isthm.* Od. I. v. 34. vbi vulgatur ὁπότε δισκοις ἰεν. *Eustathius* l. c. eundem *Pind.* versum ita praefert: λιθινοις ὁποταν δισκοισι. Optime h. l. dilucidauit *celeberr. Heyne*, in praeclara *Pindari* editione, quem omnino vide.

Διαιτηται *arbitri* fuerant Athenis, siue *forte* siue pro *libero* partium diffidentium *arbitrio electi*. Priores dicebantur κληρωτοι: horum numerus, aetas, aliaque lege fixa erant et definita. Vid. *Petit.* ad LL. AA. *Valck.* Διαιται, Αττικως. κρισις προ δικης, Ἑλληνικως. *Moeris.* Adcurate *Hesychius.* Διαιτηται Ἀθηνησιν ἕτεροι τινες των δικαστων, οἷς ἐπετρεπον οἱ ἀμφισβητουντες τα ἐγκληματα, καὶ αὐτοι δικητων· εἰ δε μη, ἀνεπεμπον ἐπι τας δικαστας.

Εἴ τις] Cl. *Pierson.* ad *Moer.* manult. ἢ τις.

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι. Διέφθαρται μὲν γάρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις,

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορώς.

Ὅμηρος,

— φρένας ἠλεὲ διέφθορας,

διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

Δια-

Διέφθαρται] Falsam esse *Thomae* notam, qui διέφθορε semel tantum actiue, aliasque semper passiue occurrere statuit, copiose demonstrarunt nouissimi eius interpretes. Verior contra est *Ammonii* obseruatio, qui tam actiuam quam passiuam h. v. significationem apud optimos scriptores obtinere, exemplis probauit. Patet enim ex verbis διεφθαρῆς τ. σ. φ. *Nostrum* etiam posteriorem agnouisse id quod praeterierat cl. *Stoeber* ad *Magistrum*. Plura de h. v. dabit *Graeuius* ad *Luciani Soloecismum*.

Ἀριστοφ.] Vtriusque *Comici* versus, vt totam *Amm.* notam, adfert *Eustath.* ad Il. B. p. 145. In priori cl. *Pierson.* inuito hoc et *Moschop.* ὄρκον mutat in οἶκον. In posteriori ex *Eustathio* post ἐστι reponendum est ἅτος.

Ὅμηρος] *Il.* O. v. 128. Eadem verba occurrunt apud *Euripid.* in *Hippol.* v. 1014. vbi διεφθορε actiue sumitur.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων *f)* ἐν δευτέρῳ,

— καὶ μ' *g)* ἐπίβωτον
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον καλοῦσιν.

Διαβόητος Περιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν *b)* παραδίδωσιν ὁ ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον,

Ἥττων

f) *Aldus* e MS. ἐν β. ante *Valck.* ἐπιβότον. *g)* Ex *Euſtathio.* Edd. *h)* Deſunt voc. παραδ. ὁ. in *Edd. Ven. Baſil.* et *Ald.* additae in edd. *Tuſan. Steph.* et *Vulc.*

Διαβοητος.] Conſentit cum *Noſtro* in definienda v. ἐπιβοητος ſignificatione *Thomas Magiſter:* diſcedit vero ab eo in explicatione v. διαβοητος et περιβοητος. Vtrumque ſic interpretatur *Heſychius:* ὁ ἐπι κακῳ ἢ ἀγαθῳ φημην ἐχων· [*famoſus*] quae verior explicatio paſſim comprobata eſt a VV. DD. Interim *Ammonium* ſecutus eſt *Euſtathius* ad *Od.* T. p. 683 vbi pro ἐπισφα-τος, quod alio loco apud eundem et *Heſych.* occurrit atque ſine ratione a quibusdam tentatum videtur, legitur ἐπιφατος.

Ἀνακρεων ἐν δ.] *Anacreontis* carmina in libros fuerunt diſtributa. Hos verſiculos ad mentem *Barneſii* conſtitui. *Valck.*

Διαβοητος Περιβ.] Secundum *Ammonium* διαβοητος *virtute clarus,* περιβοητος *flagitiis infamis.* Eo ſenſu διαβοητος vſurpauit. *Alci-*

Ἥττων ἑαυτῷ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
Ἑαυτὸν ἕτω παραδέδωκεν.

Διπλῶν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλῶν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, κατὰ ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλασμένων τὸ διπλῶν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἰ) πτυσσομένων ἱματίων, διπλῶν τὸ ἱμάτιον, ἐκέτι διπλάσιον.

Διχότο-

ἰ) *vett.* edd. πτυσομένων.

Alciphron. I. ep. 31. II. ep. 1. Interim iudice cl. *Hemſterhuiſio* nihil exploratius eſt, quam Veterum more in vtramque partem dici. [Nec habemus, quod ſignificatuum diuerſitatem miremur, ſi βοας ambiguitatem conſideremus. Vid. nota antec.] Ne quid tamen diſſimulem, Veteres vocem Περιβοητος in deteriorem plerumque partem accepiſſe, plurima ſunt, quae perſuadent. Cfrtr. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 201. *Evenus Anth.* I. c. LXX. ep. 1. et III. c. XII. ep. 13. *Demoſthenes* de Corona. pag. 354. C. αἰσχρας καὶ περιβοητου συγκλησεως. Idem contra Boeot. II. περιβοητος γαρ ἡ πραξις ἐγενετο. loquitur de Plangonis periurio. *Valck.*

Διπλουν.] *Ammonium* expilauere *Thomas* et *Euſtathius.* Eſt vero haec differentia in ſe ſpectata admodum ſubtilis, et frequens harum vocum permutatio magis ex *idearum* cognatione, quam iniquo *Grammatici* diſcrimine deriuanda. Sic διπλασιον de magnitudine *numeris* enuncianda adhiberi et ad vtrumque referri poteſt. Vid. Il. *Theophr.* a cl. *Sallier* contra *Noſtrum* apud *Magiſtrum* adlata.

Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διηρημένος. Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μέτρῳ τὰ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ κ) βραχύτερον.

Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μέν γὰρ δι' ἑαυτοῦ· Διδάξομαι δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς λ) Οἰκοδομήσειν μὲν δι' ἑαυτοῦ· Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν· Μηλωτὴ δὲ, προβάτων.

Διορ-

κ) MS. βαρύ. λ) *vett. edd.* οἰκοδομήσω.

Διηγησις.] Liceat mihi *Thomam* describere. Διήγησις, ὅλον τὸ συγγράμμα, ἤγουν ἡ Ἰλιὰς ἢ ἡ Ὀδύσσεια· διήγημα δὲ μέρος τι, οἷον ἡ τοῦ Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. ὥσπερ καὶ ποίημα. παραχρῶνται δέ τινες. Belle distinxit *Eustathius* inter διηγησεις ὁμιλητικας, ἀπαγγελτικας et ὑποστατικας ad Il. A. p. 92. P. 5. ποιησις μεν ἡ ὁλη βιβλος, ποιημα δε το γραμμα [vid. supra nota in Γραμμα] ἠδε ἡ ῥαψωδια.

Διδαξω.] ὁ Φιλοσοφος διδασκαλος ἐστι. Διδάξομαι δὲ ὁ πατὴρ καὶ πᾶς ὁ παραδιδους ἕτερον μανθανειν. *Schol. Aristoph.* ad N. v. 127. quem vide.

Διφθερα.] τοιμινικον περιβολαιον. Ἀττικοι δε λεγουσιν, ἣν νυν ἰσαλην καλουμεν. Schol. *Aristoph.* ad N. v. 72. Μηλωτην aliter explicuit *Aristophanes* Grammaticus, quem allegat *Eustath.* ad *Od.* P. p. 643. μηλωτην καλουμεν καὶ την αἰγειαν δοραν, την δε των προ-

Διορθῶν καὶ Ἐπανορθῶν διαφέρει. Διορθῶν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων· Ἐπανορθῶν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ, λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς *m*) αὐτῆς πόλεως· Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ, τοὺς ἐξ ἑτέρας *n*) δι' ἑτέρας ἀντιδιατεταγμένους ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ, καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους, Ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων· Ἐπιστάτης δ' ἔργων.

Δια-

m) Voculam αὐτῆς, quae in omnibus editionibus deerat, ex *Ptol. Aſcal. Ammonio* reſtituit *Valckenaer.* *n*) Bina vocabula δι' ἑτέρας ex MS. in textum retulit *Valck.*

προβατων ἐνιοι οἰεὴν καὶ ὠὰν ἐκαλουν.

Διορθουν] κυριως ἐπι δοράτων βολης, vt ait *Thomas*, ſiue in genere τα διαστρεφα ἀπευθυνειν [*peruerſa corrigere*] deinde vt erudite oſtendit cl. *Sallier dicta vel literis conſignata* emendare. Ἐπανορθωσαι, λεγω των ἡμαρτημενων. Κατορθωσαι ἐπι πολεμου και των τοιουτων: ἁπαξ δε ἐπι λογων. *Herodianus.*

Ἀντιπολιτευθαι] *Valcki* hanc vacem diſtortam et in ἀντιδιαπολιτευεσθαι mutandam exiſtimauit, ductus ipſa *Ammonii* expoſitione, ἀντιδιατεταγμενους. Vereor vt ſic occurrat apud probos ſcriptores. Aliam vocis διαπολιτευεσθαι ſignificationem, *rempublicam adminiſtrare* frequentauit *Aeſchines.*

Ἐπιστατης] γυμνασιου ἐπιμελητης. In hoc ſaltem ſen-

Διαλέγεται μὲν ὁ διδὲς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ ο) σπεδαιολογέμενος· Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοάσσατο τῷ Δοιάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσσατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσσατο, ἀντὶ τῷ ἐδίσασε.

Δῆλος

ο) Ita MS. et *Aldinae*: reliquae σπουδαῖον λεγόμενος.

fenſu apud *Noſtrum* et Thomam ſumitur. Eſt vero ἐπισατης vox πολυσημαντος, de qua plura tradunt *Schol. Ariſtoph.* ad O. v. 436. *Euſtathius* ad *Od.* P. v. 641. et *Suidas*.

Δοασσατό.] Fallitur. *Ammonius* et quae diuerſa credidit, amice conſpirant, atque ab vna, niſi fallor, origine deſcendunt. Sicuti δις, δισαζειν, ita a δοιος, δοιαζειν, a δοος; δοαζειν quae omnia *dubitandi* poteſtatem habent. Vocabuli δοιος procul omni dubio veteſta forma et ſimplicior fuit δοος. Hinc δοαζειν et δοαζεσθαι. Formam mediam frequentauit *Homerus*, qui quoties διανδιχα μεριμνιζοντας, ſiue, vti admirabili etiam venuſtate loqui ſolet, δαιζομενους κατα θυμον διχθαδια, in ſcenam producit, toties, vbi in alteram partem inclinaſſe videbantur, ſubiungere amat:

Ὧδε δε οἱ φρονεοντι δοασσατο κερδιον εἶναι.

— — Non male itaque *Etymologus* Δοασσατο reddidit ἐνεδοιασε, atque idem eſſe credidit, quod δοιασσατο. Apud *Apollon.* III. v. 769. Medea infortunia ſua δοασσατο, *animi dubia ſecum verſabat*, etc. *Valckenaer*. Nequeo hic totam eamque elegantiſſimam *Valck.* animaduerſionem ad h. l.

Δῆλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι· Δῆλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Δόξα

h. l. adponere. Idem de hac *Noſtri* obſeruatione iudicium tulit *Alberti* V. R. in nota ad *Heſych.* δοξάζει, vbi ſcribit: „differentiam, quam ſtatuit *Ammonius*, nullam eſſe, adparet ex Euſtathio ad Il. Υ.„ Vereor vt iure carpſerint Grammaticum noſtrum duumuiri iſti eruditiſſimi. Primum enim non idem eſt, ἔδοξεν atque ἐδίξασεν, proptereaque etiam voces diuerſae ad inſigniendam vtramque ideam in lingua exculta neceſſario requiruntur. Deinde fit inuitis grammaticis haec deductio. *Euſtathius* ad *Homerum*, vbi δοασσατο ſemper per ἔδοξεν explicandum erit, diſerte h. v. deducit a δοκαζω [ἀποβολην ἐπαθε του κ. ἀντι δακασατο] neque iis adſentit, qui eam a δοιαζω deriuant. Eandem etymologiam etiam amplexus eſt cl. *Damm* in Lexico *Hom.* et *Pind.* quem vide. Erit itaque diſtinguendum inter δοασσατο a δοιαζειν, et δασσατο a δοκαζειν deductum. Nolo interim amplius *Ammonium* defendere, ſi locum mihi quis indicauerit, vbi δοιασσατο, per ἐδοξε, ἠρεθη, προεκριθη explicandum erit. Cfrtr. adhuc *Euſtath.* ad *Od.* K. p. 338.

Δουλοι.] Debetur haec nota *Chryſippo*, vt colligimus ex *Athenaei* L. VI. Διαφερειν δε φησι Χρυσιππος δουλων οἰκετου, γραφων ἐν δευτερῳ περι ὁμονοιας, διοτι τους ἀπελευθερους μεν δουλους ἔτι εἶναι, οἰκετας δε τους μη της κτησεως ἀφειμενους. ὁ γαρ οἰκετης φησι, δουλος ἐςι κτησει κατατεταγμενος. Ὑπο βασιλεα *Valckenaer* mutaturus erat in ὑπο βασιλεως.

Δόξα καὶ Κλέος διαφέρει. Δόξα μέν ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· Κλέος δὲ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

Δύναμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι p) δύναμίς τε καὶ ἰσχύς. ἡ μὲν γὰρ Δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας· καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. Δυσπειθὴς μὲν γάρ ἐστιν, ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀπορρέεται, καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστι πείθεσθαι.

Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· Δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

E. Ἐγ-

p) Sic *Vulcan.* Edd. priores δύναμίν τε καὶ ἰσχύν.

Δοξα.] Promiscue occurrunt δοξα et κλεος. *Hesych.* Κλεος, δοξη, τιμη, φημη ἀγαθη, ὀνειδος. *Schol. Euripid.* Ὀνειδος, κλεος, ἐγκωμιον et ὠνειδισεν, ἐκλεισεν και ἐνδοξον ἐποιησε.

Πλατων] in *Protagora* ed. Bip. p. 170. Vol. III. Quem locum si non cum nostris editionibus consentientem videbimus, id fallaci *Ammonii* memoriae, librariorum, qui quam maxime in ll. cc. haeserunt, incuriae, doctoque emendandi pruritui, tribuendum erit. Ceterum tota observatio magis est philosophica, quam grammatica. Vsurpatur enim δυναμις pro ἰσχυς, ῥωμη.

Δωματιον] ὁ κοιτων, οἰκημα τιον, θαλαμος. *Aristophanes* aethera, Iouis *cubile*, Διος δωματιον appellat.

Δωροδοκειν,] οὐ μονον

Ε.

Ἐγχρίσαι καὶ q) Ἐναλεῖψαι διαφέρει. Ἐγχρίσαι μὲν γὰρ, ἐπὶ σκορπίε ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτε λέγεσιν· Ἐναλεῖψαι δὲ, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

Ἐγγυᾷ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾷ μὲν γὰρ ὁ διδούς· Ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.

Εἰδέναι

q) Sic *Aldinae* et *Basil. Vulc. Steph.* et *Tusani* vulgata bis praefert ἀναλεῖψαι.

δωρεὰ διδοναι καὶ ἀναπειθειν, ἄλλα καὶ το λαμβανειν. *Aristoph.* Schol. ad Ιππ.

Ἐγχρισαι] *Hesychius.* ἐγχριει, τυπτει, ἐγκεντριζει: et mox ἐνεχρισεν, ἐνεκεντρισεν quod male in ἐνεχριψεν mutaturus erat cel. *Kusler.* *Pungendi* enim atque *aculeo feriendi* potestatem inesse voci ἐγχριω, patet non solum ex hac *Ammonii* nota, sed etiam ex *Eustath.* ad *Od.* B. p. 102. vbi ex *Aelio Dionysio* v. ἐγχριω significatum του παιειν adscrit: ἐγχρισαι, το πασαι κεντρω σκορπιον ἢ σφηκα ἢτι τοιουτον. Rarius occurrit ἐναλεισαι, quod hanc ob causam *Stephanus* in ἀναλεψαι mutatum voluit. Cfr. tamen *Heliod.* VII. ἐναλειψομενος τω ὀφθαλμω.

τινος τοιουτου.] Additur apud *Ascalon.* §. 132. ὁταν παταξη, quibus clarior fieret sensus. Vix hoc auxilio opus erit in hac nota satis iam perspicua.

Ἐγγυα.] καὶ Ἐγγυαται. Hoc vocabulum sollemne fuisse videtur in pactis veterum, ita, vt prius a *sponsore*, alterum ab *acceptante* vsurpatum fuerit. Amplificatam inuenies hanc obseruationem in *Eustath.* ad *Od.* Θ. p. 313. vbi scribitur: Ἰσεον δε ὁτι ἐγγυη, καθ' ἣν ἐγγυα μεν φασιν ὁ διδους, ἐγγυαται δε ὁ λαμβανων, γινεται παρα το ἐγγυοις, ὁ ἐσι χερσι τινος κεισθαι το κατεγγυηθεν, καὶ

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συσήσας. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Ἐδιδαξάμην μέν τοι νὴ Δί' ὦ μέλεε.

Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπῳ· Προτομὴ δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν ἄλλων.

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν

καὶ οἷον ἐχεσθαι ὑπ' ἐκείνου ἰσχυρὰ λογω. In ſequenti v. ἐγγυη expoſitione, vbi de *ſponſa* adhibetur et idem eſt ac γαμου ἀπογραφή, prouocat *Euſtathius* ad Λεξικον ῥητορικον ab *Aelio Dionyſio*, vt ipſe monet ad Il. T. p. 1301. l. 46. olim conſcriptum, cuius rei notitia hucusque deſideratur in Fabric. B. Gr. T. I. p 310.

Ἐδίδαξα] ἐπαιδευσα αὐτος δι' ἑαυτου. Ἐδιδαξαμην, ἐπαιδευσαμην δι' ἑτερου, αὐτος ἐπιμεληθεις τουτου. *Timaeus* Sic *Heſychius*: ἐπαιδευσατο τον υἱον ὁ πατηρ, ἐπαιδευσε δὲ ὁ διδασκαλος. Vide ſupra v. Διδαξω. Nota eſt verborum mediorum differentia, de qua et *Ariſtoph.* loco apud *Noſtrum* adcuratius egit *Kuſterus* de V. M. p. 109.

Ἀριστοφάνης] ſ. N. v. 1341. ex quo *Ammonio* ſe ante νη Δι' reſtituendum eſt. Valde deprauatus idem verſus adfertur apud *Th. Magiſtrum*.

Εικὼν] Προτομη, κυριως ἐπι ἀλογων ζωων λεγεται, ὡς ἐπι ἀνθρωπων προσωπον. Sic προτομαι λεοντων. *Suidas*. Improprie etiam de hominibus vſurpatur: προτομαι βασιλικαι, εἰκονες βασιλικαι, ἑως του ὀμφαλου του σωματος εἰδος. *Heſychius*. Etiam anterior pars arietis, machinae bellicae, adpellatur προτομη. Vid. *Weſſeling*. ad *Diodor. Sic.* I. 96.

Ἐκκλησια.] Athenis quouis

κατὰ τὴν πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὁπότε καὶ τὰς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλεν, πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. ἔτως ἐρῶμεν· Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύσομαι.

Ἐκπο-

quouis menſe ter populus conuocabatur, vt lites diiudicarentur et de rebus dubiis decreta fierent. Hae conciones adpellabantur ἐκκλησιαι νομιμοι, κυριαι. Exigente rerum neceſſitate etiam extra ordinem populus Athenienſis conueniebat, et eiusmodi conciones vocabantur ἐκκλησιαι προσκλητοι, ſiue συγκλητοι. Schol. *Ariſt.* ad *Acharn.* v. 19. In rebus maximi momenti etiam incolae Atticae per agrum diſperſi ad concilium conuocabantur, qui *conuocandi actus* ab *Ammonio* adpellatur κατακλησις. Κατακλησια eſt ipſa *populi* in vnum euocati *multitudo*. *Heſych.* Κατακλησιας ἐποιουν τῶν ἐν τοις ἀγροις οἰκουντων, ὅταν μειζον τι ἡ πραγμα ἐπικρινναι.

Ἐκει.] Liceat mihi *Th. Magiſtri* ad h. v. obſeruationem grammaticae eruditionis pleniſſimam, decurtatam hic adponere. Ἐκει ἐπι ςασεως τιθεασι οἱ δοκιμωτατοι των παλαιων, οἱον, ἐκει τυγχανω, ἐκει ευρισκομαι. το δε ἐκεισε ἐπι κινησεως, οἱον, ἐκεισε ἀπεχομαι. Hanc differentiam, pergit doctiſſimus *Magiſter*, omnes bonae notae ſcriptores obſeruarunt, nec *Euripides* regulae noſtrae aduerſatur, qui bis ſcribit in *Phoeniſſis*, v. 363. et 1427. „τον δε νουν ἐκεισ' ἐχει.„ Το γαρ ἐκεισε ἐχει τον νουν ἀντι του ἀγει καὶ φερει, ὡςε καταυθαι ἐπι κινησεως τη ἐννοια καὶ τη ὁρμη, το ἐκεισε ἐςι. Vltro intelligent lectores, quam

longe

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι r) διαφέρει. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν· Ἐκπολεμῆσαι δέ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

r) *Vett. edd.* διαφέρουσιν et mox εἰς τὸν πολ. ἐμβ.

longe praeſtet ſingulari hac et garrula expoſitione *Ammonii* breuitas.

Ἐκπολεμῶσαι] πολεμιον τινα ἑτερῳ ποιειν. πεπολεμωται, ὁ πολεμιος γενομενος. *Th. Magiſter.* Etiam *Heſychius* ἐκπολεμωσαι explicat, *ad bellum incitare.* Vocis ἐκπολεμειν vero ſignificatum, *debellare*, in dubium vocare videntur *Zonaras* in Lex. MS, et *Suidas*, quorum vterque ſcribit: ἐκπολεμωσαι γραφεται και διὰ του ῆ ἐκπολεμησαι. Sed veram eſſe eam, quam *Noſter* ſtatuit, differentiam. commonſtrat *Euſtathius* ad *Il.* A. p. 53. cuius ſententiam adpoſuiſſe iuuabit. Ἡ διαφορος σημασια των ῥηματων, διαφορους πολλακις συζυγιας ποιει. Δηλω μεν γαρ, δηλωσω, το φανερον ποιησω. δηλω δε, δηλησω, το βλαψω. ουτω και νοω, νοησω, το εἰς νουν ληψομαι. νοωσω δε, το ἐμβαλω νοειν. και πολεμησω μεν, το μαχησομαι. πολεμωσω δε, το κινησω ἑτερον εἰς μαχην.

Ἔκγονος.] Iam *Euſtathii* tempore diſputatum eſt de vera h. v. ſignificatione. Cum enim v. ἐκγονος ab *Homero* frequentata, a quibusdam librariis in ἐγγονος mutata fuiſſet, dubitauerunt Grammatici, cuinam vocabulo *filii* et *filiae* ſignificatus tribuendus eſſet? Variae inde exortae ſunt ſententiae. Nonnulli adfirmauerunt, eſſe ἐγγονον τον υἱον, ὡς ἐγγυς γονον. ἐκγονοι δε τον υἱωνον, ὡς

ἐκγονου

— — — — εἰ ἐτεόν σ). γε
Κείνῳ ἔκγονος ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δ' ἐ ἤτοι τ) υἱωνὸς, ἢ ἔτι ἄποθεν. καταχρῶνται δ' ἔθ' ὅτε οἱ ἰσορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱῷ.

Ἐκμαξ.

σ) *Vett. edd.* vsque ad *Stephanianam* omnes γ' ἐκείνου ἔκγονός ἐσι θάμβος μ. ε. ε. Vel ex hoc loco, quem nimis anxie ex *Homero* reformauit *Stephanus*, patebit, Ammonium saepissime ex memoria citauisse. τ) E. i. υἱονὺς.

ἔκγονου ὄντα. Ab horum partibus iam antea stetérat *Hesychius*, qui ἔκγονα et ἔγγονα per τεκνα των τεκνων explicat. Hanc litem, vt videtur, bene dirémit *Eust.* ad *Od.* Λ p. 431. vbi ostendit, in *Homero* semper reponendum esse v. ἔκγονος, i. e. ὁ προσεχως ἐκ τινος γεννηθεις, *filius*: ἔγγονος vero idem illi est, ac ἐγγυγονος, *qui genus cum aliquo communicat, siue recta siue transuersa linea.* Interea apud scriptores post *Homerum* saepius confunduntur, et vt ἀπογονος sensu angustiori interdum pro *filio* sumitur, ita ἔκγονος et ἔγγονος sensu latiori haud raro *eum* denotat, *qui recta linea ab altero descendit.* Verior tamen in hoc sensu scriptura videtur ἔκγονος. V. *Aristoph.* Ἱππ. v. 783. atque ibi magnum *Casaubonum*: et *Eurip. Hipp.* v. 450. Ἀπογονοι, οἱ ἔκγονοι. *Suidas.*

Ἀποθεν] *Valckenaer.* maluit ἀπωτερος, atque ostendit vitiosam lectionem ἀνωθεν in *Eustathii* l. c. vbi *Ammonii* notam expilatam inuenies, ex *Nostro* corrigendam esse. Praecedens *Homeri* versus legitur in *Od.* Γ. v. 122.

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει, δηλοῖ υ) Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημέντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημέντων ἐκμαρτυρίας.

Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρει. Ἕλκος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος μόνον, ἐκ σιδήρου γινόμενον· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκύσθαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δ' ἔστιν ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ σιδήρου πληγή.

υ) Ex emendatione *Kusteri* aliorumque dd. VV. Edd. ante *Valck.* vitiose praeferebant Μέναιχος.

Μαρτυρίαι] των παροντων ἐστιν, ἐκμαρτυρίαι δε των ἀποντων. Ἐκμαρτυρίαι γαρ γεγραμμενη ἀναγινωσκεται, ὁταν τις ἡ τελευτησας ἡ ὑπερορίος. *Suidas.* Eodem modo differre μαρτυρειν et ἐκμαρτυρειν docet *Thomas* quem adi. — Inusitatam formulam διαφερει ἐν τινι, pro τινι siue τι διαφ. merito iam notauit *Valck.* Interim, licet alio sensu, tamen occurrit διαφερειν ἐν πολεμω. — Totam notam infra in v. μαρτυρίαι repetitam legimus, cuius rei ratio in pristina huius libelli ἀταξίαι quaerenda est.

Δειναρχος] Corinthius, vnus ex X. illis oratoribus, in quorum numero etiam ponitur Demosthenes [floruit circa Olymp. CXV.]: Scripsit secundum quosdam orationes CLX, siue quod verius videtur LX, omnes forenses et obiit Peloponnesi, praeses ab Antipatro constitutus. *Suidas.* Cfr. *Fabric.* B. G. L. II. c. 26. et *Ruhnken.* V. C. ad Rutil. Lup. pag. 88. et 126.

Διελκυσθαι] την σαρκα. Clariorem v. ἑλκος etymologiam monstrat *Suidas*, ἀπο του μετα την τρωσιν ἑλ-

Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Ἐλέατρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, υ) παρὰ τὰς ἑλεάς· τράπεζαι

υ) *Vett. edd.* et MS. παρὰ τοῖς ἑλεοῖς.

ἕλκεσθαι τὸ σῶμα. Quam exigua vero fide ſaepius dignae ſint etymologiae, docebit alia; ἀπὸ τοῦ ἑφέλκεσθαι τὸ βέλος ἐκ τῆς ὠτειλῆς, ex qua ſenſus longe alius enaſcitur. Ceterum vaga eſt v. ἕλκος ſignificatio, nec de *vulneribus inueteratis* ſola vſurpatur, vt *Ammonius* aliique tradiderant. *Homerus* ὠτειλὴ et ἕλκος promiſcue vſurpat, id quod verſus *Il.* Δ. v. 140. 149. 190 et 217. loco ſexcentorum euincent. Etiam in *Eurip. Hipp.* v. 1359. et *Troad.* v. 1232. et *Theocr.* Idyll. XXII. 100. ἕλκεα de vulneribus recentioribus occurrit. Tutius itaque *Heſychius* ἕλκος per παν τραυμα et *Euſtathius* per την κατα τραυμα λυσιν της συνεχειας explicuerunt. Hos ſecutus eſt *Faeſius* in O. H. vbi ſcribit: „ἕλκεα omnis quacunque in parte ex erroſione continuitatis ſolutio, praeter eam quae in oſſe fit et τερηδων vocatur. „Ὠτειλαι οὐ μονον αἱ οὐλαι ἀλλα και τα ἑλκη. *Galenus.*

Ἕλεοι] τραπεζαι μαγειρικαι, *menſae coquinariae.* Ἕλεοι, τὰ τραπέζια ἐν ᾧ ἦσαν οἱ ἀλλαντες. *Schol.* ad *Equit.* v. 152. Inde deriuat *Ammonius* cum *Euſtathio* v. ἑλεατρος, ὁ δαιτρος, παρα τοις ἑλεοις. V. ἐδεατρος ex *Aelio Dionyſio* explicuere *Euſtathius* ad *Od.* A. pag. 37 et *Suidas*: Ἐδεατρος, τα μεν ὀνομα Ἑλληνικον, ἡ δε χρεια Περσικη. ἐν δε προγευσης το πρωτον και προησθιειν του βασιλεως εις ἀσφαλειαν. ὑστερον δε ἐνομισθη ἐδεατρον καλειν τον ἐπισατην της ὅλης διακονιας και παρασκευης. In *Athenaeo* L. IV. vbi *Artemidorus* ἐκαλουν δε, φησι, και τους προγευσας ἑλεατρους, ὅτι προησθιον των

πεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

— καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευαν.

Ἐδέατρος δὲ, ὁ x) προγέυστης παρὰ τὰ ἐδέσματα.

Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἔμβατα δὲ, τὰ τραγικά.

x) Ex MS. Edd. ante *Valck.* legebant προστάτης. Placet vtraque lectio, vnde quis suspicetur ex MS. et *vett. edd.* genuinam lectionem ita reponi posse: ὁ προστάτης, προγέυστης παρὰ τὰ ἐδέσματα.

των βασιλεων προς ἀσφαλειαν, pro ἐλεατρους reponendum esse ἐδεατρους, ex ipsa, quam scriptor subiecit, etymologia, ὁτι προησθιον, demonstrauit *Valckenaer.* Caeterum haec διττογραφια ex adfinitate literarum Δ et Λ facillime oriri potuit.

Ὅμηρος] *Il.* I. v. 215. cfrt. c. *Od.* Z. 432.

Ἐμβαδες] *Aristophanes* etiam ὑποδηματα των γεροντων και δικαστων adpellauit ἐμβαδες, de quibus *Schol.* ad Eq. v. 321. De *cothurnis* Tragicorum adhibetur in *Luciano* et *Polluce.* Vid. *Spanhem.* ad *Arist. Plut.* v. 759. De tragoediis etiam *Arrianus* ἐμβαδας vsurpat in *Epict.* Diss. L. I. c. 29. ἐσται χρονος ταχα ἐν ᾧ οἱ τραγωδοι οἰησονται ἑαυτους εἰναι προσωπεια και εμβαδας και το συρμα.

Εμβατα] Legendum sine vlla dubitatione ἐμβαται. Ptol. Asc. §. 42. Ἐμβαδες μεν κωμικα ὑποδηματα. Ἐμβαται, τραγικα. *Valck.* Nusquam occurrit ἐμβατα nisi apud *Thomam* atque *Phauorinum*, quorum vterque *Ammonii* nota iam deprauata vsus

Ἐμεῖο καὶ y) Ἐμοῖο διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γάρ ἐστιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὅμηρος,

— ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον,

τὸ δὲ Ἐμοῖο σύναρθρον. τῆ ἐμοῖο παιδός. καὶ,

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς z) ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τῆ πατρὸς σῆ.

Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς a) ἢ δευτέρᾳ, γνῶσίς ἐστι δοκιμαζομένη Ἐμπει-

y) *Vett. edd.* μοῖο et mox pro ἐμοῖο, μεῖο. z) *Vett. edd.* ἐπείκελ' et mox absque σοῦ. a) Ex MS. *vulg.* ἢ δύο correxit *Valck.* Easdem MS. Oxonienſe *Thomae* ſuppetias tulit. Mox *vett. edd.* mendoſe δοκιζομένη.

vſus videtur. Notandus adhuc eſt *Scholiaſt.* ad *Luciani* Iou. Frag. ἐμβατα μεν, τα ξυλα, ἃ βαλλουσιν ὑπο τους ποδας οἱ τραγωδοι, ἱνα φανωσι μακροτεροι.

Ἐμειο.] Grammatica *Noſtri* ſubtilitas effugerat *Heſychium*, cui ἐμειο et ἐμοιο ſunt συναρθρα. Verſus *Homeri* leguntur in *Od.* P. v. 153. et Il. Ω. v. 486. in quorum poſteriore pro σοιο vulgatur σεια, quam priorem lectionem etiam agnouit *Heraclitus* in *Allegoriis Homericis.*

Πειρα] ἡ ἑνος ἢ δευτερου γνωσις, ὁταν εἰδειη γεωργος, ὁτι δρεπανω πληγεις ἰαθησεται ὁπω συκης κ. τ. λ. *Schol. Dionyſ. Thrac.*

Ἐμπειρια] Illuſtris eſt ad h. n. locus *Euripidis* in *Phoeniſſis* v. 531. Οὐχ' ἁπαντα τω γηρᾳ κακα προσεστιν. ἀλλ' ἡ ἐμπειρια ἐχει τι λεξαι των νεων σοφωτερον. Diſcrimen inter ἐμπειριαν et τεχνην in ſpecie γραμματικην

Ἐμπειρία δὲ ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπειρίας διαφέρει· ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς b) κανόσιν. ἡ γραμματικὴ δὲ τέχνη ἀδιάπτωτος, ὡς καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δε εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει ἓν ὃ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχεῖ· φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις,

Γυναῖκες c) ἅι τε ἔσω στέγης, ἅι τε ἐκτός.

δέον

b) E. l. κανονόσιν. al. κανονίσιν. c) *Vett. edd.* ἅιτ' ἔσω et mox δέον εἰπεῖν ἅιτ' ἔνδον.

ματικην non agnoſcit *Thomas*, qui alias *Ammonii* nota egregie vſus, in ſequenti Grammatices definitione ab eo diſcedit: Γραμματικη, ἡ ἐμπειρια των παρα ποιηταις τε και συγγραφευσιν ὡς ἐπι το πολυ λεγομενων.

Ἔνδον] *Thomas* M. pro ea, quam ſupra in v. ἐκει vidimus, ſubtilitate, ἔνδον et ἔσω ita diſtinguit: Ἔισω και ἐπι κινησεως και ἐπι στασεως. τοδε ἐντος και ἔνδον ἀει ἐπι στασεως. *Ammonium* ſecutus eſt *Euſtath.* ad *Od.* Σ. p. 659. Eodem modo, quo Graeci ἔνδον et ἔσω Latini differre tradunt *intro* et *intus*.

Ἁμαρτανει] ἀκυρολογει, improprie *loquitur*, *non ſtricto verborum ſenſu vtitur*, id quod ſupra iam adnotauimus. Confidentius atque audacius *Phrynichus*: ἔνδον εἰσιεχομαι, βαρβαρον. ἔνδον γαρ ἐστι, και ἔνδον εἰμι, δοκιμον. δει οὖν εἴσω παρεισχομαι λεγειν, εἴσω δε διατριβω, οὐκ ἐρεις, ἀλλ ἔνδον διατριβω.

Σοφοκλης] in *Trachiniis* v. 204. cfr. v. 911. παρηλθε δοματων ἔισω.

Non

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ.

Καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν δόμων, ἀντὶ τῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ σπεύσεϑ' ὅτι τὶς γέρων ἔσω,

δέον εἰπεῖν ἔνδον.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦϑα καὶ Ἐνϑάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦϑα δὲ, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνϑάδε. τὸ δ' Ἐνταῦϑα καὶ Ἐνϑάδε,

Non vero a *Sophocle* ſolum, iisque quos *Noſter* laudauit, ſed ab aliis etiam probatiſſimis antiquitatis ſcriptoribus negligitur haec diſtinctio.

Ἡρακλειδῃ.] Lege: ἐν Ἡρακλειδαις. Verſus eſt 584.

Εὐβουλος.] Athenienſis, Comicus. Docuit fabulas CIV vixitque Olymp. CI, medio inter mediam et veterem comoediam tempore, *Suidas*. Scripſit eodem *Suida* auctore dramata XXIV. *Athenaeus* L ei tribuit, et *Meurſius* in B. A. recenſuit LIX huius Comici fabulas, quarum numerus adhuc augeri poteſt.

Το δ' Ἐνταυθα. Haec feſtinanti librario debentur ac proinde delenda ſunt, eorumque loco ponendum, το δ' Ἐνθα. Id ex *Herennii Philonis* excerptis et ex *Homeri* quae ſubiiciuntur locis clariſſime patet. *Valck.* Subſcriberem *Valckenarii* ſententiae, niſi iuuaret, quinque has voces, το δ' Ενταυθα και Ἐνθαδε pro interpolatis habere, quae negligentia ob vocabulorum ἐνταυθα et ἐνθα in hac obſeruatione frequen-

δε, καὶ τὴν ἐν τόπῳ,. καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικῆ ἐπιῤῥήματος τῆ τότε. ἐπὶ μὲν ἓν τῆ Ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας ἀπερύκων.

ἐπὶ δὲ τῆ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ,

Ἐνταῦθα d) πέμψειν, ἔνθα μήποθ ἡλίᾳ
Φέγγος καθορᾷ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ ἐπὶ e) τῆ Ἐνθάδε φησὶν ἡ Καλλυψώ,

Ἐνθά-

d) *Vett. edd.* πέμψειεν. E. i. πέμψοιεν. e) τοῦδε. ἔνθά φησιν ἡ K. *vett. edd.* et in verſu, Ἐνθάδε κἄυθι μένων.

quentiam a librario facillime admitti potuit. Flagitat hanc emendationem habitus atque ordo notae *Euſtath.* ad *Od.* Σ. pag. 659. qui explicato vv. ἐνταυθοι et ἐντἀυθα ex *Ammonio* diſcrimine, ita pergit: τοιουτον δε φασι και το ἐνθαδε την ἐν τοπω σημασιαν δηλοι και την εἰς τοπον. Niſi fallor, etiam ſenſus iuuatur hac coniunctione: ὁμοιως και το Ἐνθαδε και την ἐν τοπω κ. τ. λ.

Ἐνταυθοι νυν. *Hom. Od.* Σ. v. 104.

Ἠλέκτρᾳ. v. 381. vbi vulgatur προσοψει pro καθορᾳ. *Euſtath.* l. c. eundem Sophoclis verſum adferens legit κατοψει. Sequentia *Homeri* loca ita ſe inuicem excipiunt. *Od.* E. v. 208. *Il.* Π. v. 836. *Od.* Z. v. 161. *Od.* Γ. v. 109. *Od.* I. v. 142. et *Il.* E. v. 1. Ad poſtremum locum *Scholiaſt.* ad mentem *Amm.* Ἐνθ' αὐ, exponit τοτε δή, addens ἐπιῤῥημα χρονικον. ἀλλως δε ἐνταυθα τοπικον.

Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ, τόδε δῶμα φυλάσσοις.

f) καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

— σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.

ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Τὸ δ' εἰς τόπον ἔτως,

— g) τῆς δ' αὐτῆ λύτο γύναια καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῦ δ' αὐτῆ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθαδ' Ὀδυσσεύς.

ἐπὶ τῆ Ἔνθα ἐν τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἤγεμόνευεν.

ἀντὶ χρονικῆ ἐπιῤῥήματος τῆ τότε,

Ἔνθ' αὖ Τυδείδη Διομήδει Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν

f) In e. i. deeſt καὶ. g) *Vett. edd.* τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γόνα. Vtrumque frequens apud *Homerum*, ſed ad hanc notam nihil facit, proptereaque hic verſus iure pro intruſo habetur.

Ἐνθύμημα] ῥητορικὸς συλλογισμος. *Suidas.* Apud *Gellium* in N. A. C. XIII. quaeſtiunculae ſympoſiacae atque facetiae, quibus otium temporis luſerunt conuiuantes, ἐνθυμηματα vocantur. V. ποιειν, quam etiam

μὲν γάρ ἐστι ποιοῦ λόγου χήμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον
h) ἐτίθετο ἐπὶ τῶ προσροπαίω παρ' Ἀττικοῖς. ὁ
γοῦν

h) ἐτίθετο deeſt in E. *Vulc.*

etiam *Thomas* tuetur, *Valck.* mutaturus erat in ποιόν, inuitis codd. ſenſuque eodem redeunte.

Ἐνθυμιον.] Ἐνθυμιον ποιεισθαι vi vocis primum ſignificauit *animo reponere*, ἐν φρεσι βαλλειν ſiue ἐν φρενος δελτοισι θεινα, vti loquitur *Sophocles* apud *Schol. Pind.* ad *Olymp. Od.* X. 1. Sed vſus inprimis Athenis voluit, vt ἐνθυμιον de tali cogitatione vſurparetur, quam inexſpectatus caſus, ſed a ſuperiori virtute oblatus ſuggereret, quaeque religionem et ominoſum quid animo moueret. Cfr. *Euripid.* Ion. v. 1347. *Valckenaer.*

Προσροπαιου.] Prima huius vocis ſignificatio, niſi fallor, ea eſt quam *Euſtathius* ex Lexico Rhetorico adfert ad *Od.* Π. p. 612. Προσροπαιος ὁ ικετης, ὁ προς τινα δηλαδη δεητικως τρεπομενος, vnde etiam Ζευς προσροπαιος, ὡ ἂν τις φασι προσρεποιτο δεομενος. Quia vero *ſupplices*, ſiue piacula adferebant, ſiue alia religione ſe obſtringebant, *anxii* et *dubitabundi* ingrediebantur, ἐνθυμιοι ſunt vocati. Hanc ob rem *Heſychio* ἐνθυμιος eſt, ἀπορος, *qui neſcit, qua ratione ex difficultate ſe expediat*, quia *res anxiae* et *perplexae* perpetuo in animo voluuntur. Hac vocabuli poteſtate pollent ἐνθυμιοι ἐνναι in *Sophocl. Trachin.* v. 110. quas veteres Grammatici exponunt, ἐνναι μεριμνητικαι, πολυφροντιστοι. Mox *religioſum* ſignificatum nacta eſt vox ἐνθυμιον, *id, quod ominis loco ducitur*, vnde *Scholiaſt. Thucyd.* ad L. VII. c. L. ἐνθυμιον ποιουμενοι explicat, δεισιδαιμονησαντες, ἢ ἐκλογισαμενοι, κατα νουν ἐχοντες. Ad ſenſum deteriorem

γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Φονικοῖς φησὶ, Τεθνεὼς ἴ) ἔτος ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ k) προσδοκώμενος καὶ ἐλπιζόμενος.

Ἔνεκα

ἴ) Vitiose *Vulc.* ed. τοῦτο. Neque tamen ἔτος reperire licet in verbis *Antiphontis*, ὑμῖν προσφόπαιος ὁ ἀποθανὼν ἂν ἔσαι, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται, quae in Comm. L. Gr. p. 858. produxit *Budaeus*. *Valk.* k) E. i. προσδοκούμενος.

rem detorta est v. προσφόπαιος, quia de *flagitiis expiandis* plerumque. sollíciti erant *supplices*, propterea que saepius idem denotat, ac παλαμναῖος, φόνιος, αἵματι μεμιασμένος. *Hesych.* In alia abit *Photius* in Lex. MS. προσφόπαιος, δαίμων τις ἐπὶ τῶν ἐναγῶν, ἐπεὶ οἱ μετὰ τὸ σαθῆναι ἤδη τὸ τροπαῖον οἱ ἀναιροῦντες τινα τῶν πολεμίων, προσφοποι καὶ ἐναγεῖς εἰσι.

Ἀντιφῶν] Athenienſis, pago Rhamnuſius, aequalis praeſtantiſſimorum oratorum, Themiſtoclis Ariſtidis aliorumque. Cum Antiphone Tragico et aliis ſui nominis confunditur apud veteres quosdam. Proditionis adcuſatus capitisque damnatus fuit Olymp. 92. anno IIdo. Exſtitere olim ſub eius nomine orationes LX. inter quas nonnullae καθηγορίαι καὶ ἀπολογίαι φόνου fuere, vnde prono fluit alueo in Noſtro legendum eſſe ἐν τοῖς φονικοῖς. *Fabricius* in B. Gr. T. I. p. 844 ſqq.

Ἐπίδοξος] οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὡς τινες [e. gr. *Suidas*] ἀλλ' ὁ προσδοκιμος. *Thomas* M. Ἐπίδοξον, τὸν προσδεκώμενον καὶ ἐλπιζόμενον, οὐχ ὡς οἱ ἀμαθεῖς, τὸν ἐπίσημον. *Phrynichus.*

Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἷον, Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου, καὶ ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάῳ χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ l) ἐπισήσας· Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρὰν διαλογιζόμενος.

Ἐξόσον

l) Vulgatam lectionem ἐπισὰς mutaui ad mentem cl. *Hemſterhuiſii*. *Scaliger* pro ἐπισὰς, in margine correxerat ἐπισὰς. *Valck.*

Ἕνεκα.] Haec nota rectius abeſſet: nam quae hic traduntur, nullius ſunt frugis, et *Ammonio* diſerte repugnant, qui in Οὕνεκα, ἕνεκα ſiue ἕινεκα expoſuit χαρίν. Priora aderant tamen etiam in libello *Aſcal.* §. 41. et quidem pleniora, ὁ ἕνεκα συνδεσμος κ. τ. λ. *Valckenaer.* Exinde certe non ſequitur, nullius frugis eſſe *Ammonii* notam, quia infra ἕινεκα per χαρίν explicuit. Quis enim non videt in tradendo adfinium vocularum ἕνεκα, οὕνεκα et χαρίν diſcrimine, vnam per alteram explicari poſſe, praeſertim cum arctior ſit in ſignificatu vv. ἕκεκα et χαρίν, quam ἕνεκα et οὕνεκα neceſſitas? Quam iniquum vero iudicium de hac Noſtri obſeruatione tulerit *Valckenaer*, amplius patebit ex *Euſtath.* ad verſ. antepen. *Il.* Θ. p. 1050. Χαρὶν Ἕκτορος, ἀντὶ τοῦ πρὸς χαρὶν, ὁ ταυτόν ἐστι, χαριζομενος τῳ Ἕκτορι. Ἐνθα σημειωσαι, ὡς ἐκ ἀεὶ τουτον το χαριν καὶ το ἑνεκεν. ἀλλ' εἰ καὶ ἀμφοτερα αἰτιολογικα εἰσιν, ὁμως το μὲν χαριν, ἐπι των χαριτος ἑνεκεν γινομενων τιθεται. αὐτο δὲ ἑνεκεν ἐπι των ἁπλως διατι.

Ἐννοειν, ἄφνω μὴ ἐπισησας.] Non potui cla-

Ἐξόσε καὶ Ἐξότε διαφέρει. Ἐξόσε μὲν γὰρ χρόνε· Ἐξότε δὲ, τὸ ἐξ ἔ τινος.

Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρει. καὶ βαρυτόνως προφέρονται τὸ νομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι ἀς ἀμέριμνοι, m) ἀναξελλομένης τῆς ὀξείας ἐκ τῦ Ἀνεψιοὶ, ὀνόματος ὀξυνομένου· εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· n) Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἐοι-

m) Sic *vett. edd.* Ed. *Vulc.* ἀναθελλομένης.

n) Mutaui accentum ex ſuperiori *Ammonii* nota in ἀνεψιοὶ, vt de differentia conſtaret. *Valck.* prioresque edd. ἐξανέψιοι.

rum ex hac definitione ſenſum eruere. Nihil enim profeceris, ſi etiam poſt ἐπιζησας ſubaudiueris, *τινα την διανοιαν, non ſubito animum alicui rei intendere.* Parum itaque abeſt, quin h. l. corruptis adcenſendum putem, cui ex MSS. ſolum medicina adferri poſſit.

Ἐξανέψιοι] ſecundum *Ammonium* et *Tryphonem* idem eſt ac ἀνεψιοι. Eosdem ſequitur *Thomas:* ἐξανέψιος, ὁ ἐξαδελφου υἱος. Niſi fallor, etiam ex *Euſtathio* probari poterit Noſtri ſententia, ad Il. Ξ. p. 957. qui ἐν παροδῳ tantum v. ἐξανεψιοι explicat, οἱ πατερες ἀλληλων ἀνεψιοι, quaſi adhuc addere voluiſſet ἐξανεψιοὶ δε, αὐτων τεκνα. Ceterum minus mihi perſuaſum habeo, graue vulnus, vt *Valck.* ait, inflictum eſſe huic notae, cuius veritatem tamen plane defendere nolo et nequeo. Notandus eſt *Nunneſ.* ad *Phrynich.* p. 164. et *Heinſius* ad *Heſychium* p. 1273. Ἐξανέψιοι, οἱ γε μεν ἐξ ἀνεψιῶν φυντες, ἀλληλοις ἀνεψιαδαι· οἱ δε ἐκ των ἀνεψιαδων, ἀλληλοις ἐξανεψιοὶ καὶ ἐξανεψιαί.

Ἑοικότα Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα· τὰ δ' ἐμφερῆ, Ἑοικότα.

Ἐπικήδιος καὶ Θρῆνος διαφέρουσι. Ἐπικήδιον μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ κήδει· Θρῆνος δὲ, τὸ ἐν ᾠδῇ· οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τέμπαλιν. φησὶ γάρ, Θρῆνος δ' ἐστὶν ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὀδυρμὸν ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τῶ τελευτήσαντος· τινὲς μέν ἓν κοινῶς πάντα εἶπον Θρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν Θρῆνόν τε καὶ Ἐπικήδιον· τῷ τὸν Θρῆνον ἄδεσθαι παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ τῆς ταφῆς, καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον o) τῆς κηδείας, ᾀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδιον, ἐπαινόν τι-

o) *Vett. edd.* τὰς κηδείας ᾀδόμενος ὑ. recepta itaque *Stephano* debetur. V.

Ἑικως] Ἀττικως. ἑοικως, Ἑλληνικως. *Moeris.* Cfr. *Ariſtoph. Acharn.* v. 692. 703. *Moeridi* repugnat *Euſtathius* ad Il. Σ. p. 1117. εἰκος, παρα Ἡροδοτω καὶ τοις ὁμοιοις, οἰκος. παρα δε Ἀττικοις ἑοικος. Si quis haec nauci faciat, illi reſpondebo, verba praeeunte *Pierſon* V. C. ad *Moerin.* „Levia haec ſunt, fateor: ſed in Grammaticis aliquando λεπτολογητεον.„

Ἐπικηδειον] ἐπιταφιον, ἐπιθανατιον, και ἐπικηδειος θρηνος, ὁμοιως. *Suidas.* Reliquorum, quos noui, Grammaticorum nullus *Ammonii* veſtigia premit. Ἐπικηδιος in ἐπικηδιον mutandum cenſuit *Valck.* in quo ab eo diſſentio, quia ſaepius maſcula adfert Grammaticus

Ἀριστοκλης.] Rhodius, Auguſti imp. tempore clarus Grammaticus et Rhetor. *Fabricius* in B. G. T. VII. p. 52.

νὸν τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ.

p) Ἐπισραφὴς Ἐυσραφοῦς διαφέρει. Ἐπισραφὴς, ὁ προσακτικὸς καὶ ἐπιμελής. Ἐυσραφὴς δ' ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δι' ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφοράν. οὐκ ἔξιν οὖν παρ' αὐτῷ q) ἐπίκουρος Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

Ἐπισεῖλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπισεῖλαι μὲν, διὰ γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων.

Ἐπαγ-

p) Vulg. ἐπισρεφὴς et ἐυσρεφής. q) *Vett. edd.* ἐπικούρους Ἑλλήνων λεγομένους.

Ἐπισραφης.] *Suidas*, ἐπισρεφης ὁ ἀγχινους. *Heſychius*, ἐπισροφος, ἐπισροφην ποιουμενος, καὶ φροντιζων ἡ ἐπιμελητης.

Ἐπικουροι] ὡς οἱ Λυκιοι των Γρωων. Συμμαχοι, ὡς του Ἀγαμεμνονος Μυρμιδονες καὶ οἱ ἀλλοι Ἑλληνες. Ptol Aſc. §. 40.

Ἐπισκηψαι] μεν γαρ το αὐτοπροσωπως προσαξαι. ἐπισειλαι δε, ου μονον το δια γραμματων, ἀλλα καὶ το αὐτοπροσωπως κελευσαι, καὶ ἡ ἐπιστολη ὡσαυτως. *Th. Mag.* Rectius ſenſiſſe *Thomam*, qui a Noſtro diſcedens, ἐπισειλαι non ad γραμματα ſolum coarctauit, probabit *Euſtathius* ad Il. Λ. p. 761. Ἐπιτελλειν, ἐντελλεσθαι, ὁ ἐσιν εἰς τι τελος ἐργου προσκαλεισθαι. λεγεται δε ποτε παθη-

Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, τὸ προστάσσει. Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γὰρ, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον δὲ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε ἃ δεῖ λέγειν, Ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον.

παθητικως και αὐτο ἐπιτελλεσθαι· ἀπο δ' αὐτου, σπανιως μεν ἐπιτολη, ἡ ἐντολη. ὡς ἐπι πολυ δε, ἐπισολη πλεονασμω του σ. ἐχει και αὐτο το ἐπιτελλειν, ἐπισελλειν ἐυρισκεται. Non culpabor hanc obſeruationem adpoſuiſſe, quae veram cognationem vv. ἐπισελλειν et ἐντελλειν oſtendit, nec priorem tam arctis limitibus circumſcribit, quam Noſtri animaduerſio. Ἐπισολη *litterae*, *nuntius*, *mandatum*: cfr. *Eurip. Andromache* v. 965. *Bacch.* 442. et *Helen.* 1665.

Ἐπιτιμιον] προσιμον, τιμωρια. Differunt vero ἐπιτιμιον et τιμωρια vt *multa* et *poena* apud ICtos. Deinde ἐπιτιμιον etiam denotat μισθον, και το ἐπι τιμη τινος γινομενον. *Suidas.* Bis eadem paene nota occurrit pro more *Ammonii* noto iam et conſueto: [v. n. γελοιον et γελοιος,] nec propterea interpolationis ſuſpicio oriri debuerat *Valckenario.* Genuinam enim obſeruationis paulo poſt ſequentis originem adſerere mihi videtur *Moſchopulus*, ſaepiſſime *Ammonii* veſtigia premens, qua ex re oppoſitum probaturus erat *Valck.* Mirum vero in modum me pupugit deductio et citatio formulae ἐπιτιμησον αὐτ. ex *Luc.* XVII, 3. cuius phraſeos ſimilitudine *Valck.* ductus hanc notam ad Chriſtianum Grammaticum ablegauerat. Sed de his plura in v. ἐπιτιμος.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει.

r) Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποχέσθαι χρήματα

r) In hoc etiam loco emaculando egregiam operam collocauit *Paulus Leopardus* X. c. VI. cuius emendationes vulgatae lectionis loco repoſui. Priorum editionum haec erat ſcriptura: Ἐπικηρύξαι μέν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποχέσθαι χρήματα δωσειν τῷ συλλαβόντι. καὶ ἀναγοντες ἢ ἀποκτείναντες τινα τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο δι' ἀγορὴν, τὸ μήλιον δώσειν ταλαντον, εἰ δ' ἀνέλοιτο, ἥμισυ. e quibus haecce δι' ἀγορὴν τὸ μῆλιον pulchrum erat mutaſſe in Διάγοραν τὸν Μήλιον. *Frellonius* vulgauit εἰς ἀγορὴν τὸ τέλειον atque ea ratione ſincerae lectionis veſtigia plane obſcurauit. *Valck.*

Ἐπικηρύξαι.] De hoc verbo non pauca ab eruditis hominibus fuere in medium prolata, quibus nonnulla hic adiicere animus eſt. Duplici poteſtate vſurpari ſolet, quarum prior vulgatior, minus frequens altera. Ἐπικηρύξαι τινι χρηματα, *certa pecunia per publicam praeconis vocem alicuius caput licitari:* aliquoties apud *Demoſthenem*, ab aliis hanc in rem citatum, et apud *Harpocrat.* καθαπερ Ξέρξη ἐπεκηρυξαν οἱ Ἕλληνες. Sed et *dicitur* aliquis, ἐπικηρυττειν τινι ἀργυριον, *praemium publice per praeconem alicui conſtituere, qui promulgatum hominem occiderit.* Ea ratione acceperunt *Ammonius*, *Etymologus* et *Moſchopulus*. *Suidas*, Ἐπικηρύξαν, διασημως καὶ διαπρυσιως ἐλαλησαν. καὶ ἐπεκηρυξαν τε ταλαντον δωσειν τω μηνυσαντι. Hanc pecuniam in aris poni ſolitam, docet *Harpocrat.* Ὅτι τα ἐπικηρυττομενα τισι χρηματα

-ματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀναγόντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καταδικαθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ

συμβι-

τα ἐπι των βωμων ἐτιθετο, ἐιρηκεν Ἰσαιος. Ad ἐπικηρυξιν egregia eſt *Vlpiani* obſeruatio: ἀλλα δε ἐσιν ἐπικηρυκεια και ἀλλο ἐπικηρυξις. ἐπικηρυκεια μεν ἡ Φιλιπ. ἐπικηρυξις δε, ὁταν πολις, ὡς ἐφημεν, ἐχθρον ἐχουσα τινα, ἐπιβουλευοντα αὐτη, και βουλοιτο αὐτον ἀνελειν, χρηματα κηρυττει δουναι τω ἀνελοντι αὐτον. πολλακις δε και ἐπι ἰδιωτων τουτο ἐγινετο. Eodem conſilio ab ἐπικηρυξαι verbum ἐπικηρυκευσασθαι diſtinxit *Ammonius*. [Ἐπικηρυκευεται, δια κηρυκος τινος συνθηκας τινας, ἡ πρεσβειας ποιειται. *Suidas*. In hac ſignificatione, *pacem offerre*, etiam occurrit in *Ariſtoph.* Θεσμοφ. v. 343. et 1174.] Differentiam perſpectam habuit *Heliodorus* L. I. p. 69. IX. p. 414. Neque tantum de caduceatoribus publica auctoritate miſſis, ſed et de priuatorum hominum nunciis ἐπικηρυκευεσθαι adhibetur a Thucyd. VII. c. 48. etc. *Valekenaer.*

Διαγορας Μηλιος.] Fundus emendationis erat *Ariſtophanes*, ἐν Ὄρνισι v. 1073. et Scholiaſtes ad illum locum, quem vide. Adhuc notandus eſt ordinarius huius Scholiaſtae expilator, *Suidas*, qui ſcribit, poſt captam Meium Athenis habitauiſſe Diagoram, et myſteria adeo contemſiſſe, vt multos induceret, ne ſacra ſuſcirent. Quare Athenienſes, eo proſcripto non ſolum voce praeconis pronuntiari, [ἐκηρυξαν] ſed etiam aereae columnae inſcribi iuſſerunt, eum, qui Diagoram occidiſſet, talentum. qui vero viuum adduxiſſet, duo talenta accepturum eſſe.

συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γάρ, ἔντιμος. Ἐπιτίμιος δὲ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀφ' ὃ τὴν ἐπίπληξιν Ἐπιτίμιον φαμέν. καὶ, Ἐπιτίμησον s) αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον.

Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις

s) Sic ed. *Frelloniana*. Vett. et ipſa *Valck.* ed. αὐτὸν, quod tamen iam mutandum putauerat V. D. Eodem iudice in initio h. n. poſt μέν γὰρ legendum erit ὁ ἔντιμος. Quod ad lect. ἐπιτ. αὐτὸν adhuc attinet, eam pro plane falſa declarare non auſim.

Ἐπίτιμος] ὁ τετιμημένος καὶ οὐκ ἄτιμος. *Suidas.* Ἐπιτίμησις, ἀποτροπή, *increpatio.* Ἐπιτίμαν τινί, ἐπιπλήττειν, frequens Graecis ſcriptoribus atque inprimis Ariſtoteli formula. Quo magis miror, κριτικώτατον alias *Valckenarium* verba ἐπιτίμησον αὐτῷ, *Lucae*, quaſi re indubitata, aſſignauiſſe et exinde conſequentiam elicuiſſe „locum e Nouo Foedere petitum, alium auctorem demonſtrare.„

Ἐπιχαίρειν] Hanc *Ammonii* noſtri obſeruationem inter illas reponendam eſſe cenſeo, quarum bonitatem conſtanti Veterum Scriptorum vſu firmatam nemo ſobrius harum rerum aeſtimator facile negauerit. Ἐπιχαίρειν *inſultandi* et alterius mala *inridendi* poteſtate vſurpari ſolet, et praepoſitio ἐπι verbo χαίρειν eandem virtutem conciliat, quam in ſimilibus praeſtat, qualia ſunt, ἐπιγαν-

τρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδούς· Μεταδοτικὸς δὲ, ὁ φίλοις.

Ἐρωτᾶν τοῦ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γὰρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ' ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν

ἀπό-

γαυρίαν, ἐπιγαννυσθαι, ἰφηδεσθαι, ἐπιτερπεσθαι, ἐπιγελαν. Pari ratione ἐπιχαιρειν dici ſolet ἐπιγελαν τοις ἀλλοτριοις κακοις, quod *Ammonio* videtur reſtituendum, a cuius ſcriptura leuiter receſſit, errantis librarii manus, ponendo συνεπιγελαν. Quod *Menander ſcripſit:*

Ταις ἀτυχιαις μη ποτ' ἐπιχαιρε των πελας·

id ſapienter olim praeceperat Lacedaemonius *Chilo:* Τω δυσχουντι μη ἐπιγελα, teſte *Stobaeo* p. 45. et 42. Apud eundem *Teles* Tit. 91. p. 510. *mortuo*, inquit, *diuiti heredes* ἐπιχαιρουσι. Qui ignobilem animum ſordido hoc vitio gerebat inquinatum, is admirabili et aliis in linguis incomperta breuitate, Lacedaemoniis, obſeruante *Heſychio*, dicebatur Ἐπιγελασας, Graecis vulgo Ἐπιχαιρεκακος. Id nominis erat Comoediae, in qua maleuolorum hominum mores expinxerat *Timocles*. Ἐπιχαιρεκακιαν peſſimam animi adfectionem inter φθονον et ὑβριν mediam collocauit *Stobaeus*. *Valck.*

Ἐρωταν.] Egregiam operam haec obſeruatio tulit *Euſtathio* ad *Od.* Γ. p. 112. et 113. vbi eam iisdem paene verbis expreſſam inuenies. Admirandum eſt vtplurimum notis, nunquam nomine *Ammonii* vſum eſſe *Euſtathium*.

ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα,

t) Εἰρεαι ὁππόθεν εἰμὲν, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεύς φησιν,

Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔροιο Ὁντινα τοῦτον ἄγει.

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλῷ τῷ ἀκούειν τάσσεται, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον·

Νῦν δ' ὅτε u) δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,

Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι·

Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους Ἐρώτησίς ἐστι φράσις v) συμβολικὴν ἀπόκρισιν ζητοῦσα, οἷον ναὶ, οὐ, ἀμφίβολον,

t) E. i. ἐρεῖς. u) Deeſt δὴ in eadem, et *vett. edd.*, in quibus mox pro ἀέξεται, vulgabatur ἄυξεται, et pro Κρήτῃ, Τρόιῃ. v) Ita correxit *Scaliger* vulgatam συμβολικὴ. Manifeſte falſam lectionem νέον in ναὶ, οὐ, mutare non dubitaui, cum vulgata omnis ſenſus expers fuiſſet. Flagitauerunt hanc emendationem ipſe *Ammonius*,

Νεστορα.] Verſus *Homeri* ſic ſe excipiunt: *Od.* Γ. 80. *Il.* Λ. 110. *Od.* Β. 314. et 315. *Od.* Ν. 256. *Il.* Ξ. 377. et 386. Vtrumque locum poſteriorem ex *Hom.* refinxit *Stephanus*.

φίβολον, σαφὲς, ἄδηλον. αὗται γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλοῦνται. ἔστι μέν τοί γε ὅτε ἐχ ἔτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστὶν· καὶ ἔτως· ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα· καὶ ἔτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις, πρὸς ἣν ἐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον· Πῆ οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη; ἡ δ' ἀποκρίνεται·

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, ἕνεκ' *y*) ἄκουσε

Τειρεσίαο Τρῶας.

Οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, ναὶ ἢ οὔ· κατά τι ἂν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποταμῶν περὶ τῆς διαφορᾶς φησιν ἔτως·

Ἐρώτη-

nius, dum pergit αἱ πέντε ἀποφάσεις, et *Eustathius* l. c. ναὶ ἢ οὐ ἢ τὸ ἀναμφιβόλως, συμβόλικη ἀπόφασις. Ex huius auctoritate etiam priorum editionum ἀμφίβολον reiici, et ἀναμφίβολον *Nostro* restitui poterit. *x*) In vetustis edd. exstabat: ποῖος ἔβη ἀνδρόμαχος. ἡδ' ἀποκ. ὅτι ἐπὶ κ. τ. λ. *y*) E. i. ἄκουε.

Ἡμέρα ἐστιν.] Has argutias non capio, nisi forte scripserit Noster: οἷον ἡμέρα ἐστιν; ἐστιν ἡμέρα, ἢ οὐκ ἐστιν. Non aliter fere *Eustathius*. *Valck.*

Ποταμῶν.] Duo fuere antiquitatis Potamones, literarum gloria praecipue insignes. Vnus, philosophiae eclecticae princeps, scripsit εἰς τας Πλατωνος πολιτειας ὑπομνημα, et στοιχειωσιν, de qua *Diog. Laertius*

Ἐρώτησις, πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως x) διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι σύντομος ἀπόκρισις· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκρισις δὲ, ὑποδεεστέρων ἐξήγησις.

Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν· Ἔρως μὲν γὰρ, τῶν παρόντων. Πόθος δὲ, τῶν ἀπόντων.

Ἐρᾷν

x) E. Ald. pr. et c. i. διαφέρουσιν.

tius in Pr.n.14. et ſubAugu-ſto atque poſt eum inclaruit. Alter Mitylenaeus, orator, Romae ſub Tiberio eloquentiam profeſſus eſt, et ſcripſit Καισαρος ἐγκώμιον, περὶ τελείου ὁητορος et alia. Neuter *Potamon Ammonii* eſſe videtur.

Ἀνακρισις] ἐξετασις ὑφ' ἑκασης ἀρχης γινομενη προ των δικων περι των συντεινοντων εἰς ἀγωνα. *Suidas*. Male exinde genuinam Noſtri lectionem ſollicitauit *Valckenaer* et mutandum exiſtimauit: ἀνακρισις δε, ἡ ἀπο δευτερου ἐξετασις. Non omnes ſine diſcrimine cauſae Athenis in iudicium introducebantur, ſed lites minores et de rebus vilioribus, antea diiudicabantur. Inde ὑποδεεστερων ἐξηγησις *cauſarum minorum enarratio* et de illis iudicium. Hoc *Suidas* innuit, dum adhuc addit: ἐξεταζουσι δε καὶ εἰ ὁλως εἰσαγειν χρη ταυτας. Senſu paululum alio apud eundem explicatur, δικης ἀνακρισις. Οὐ πασας δικας κελευουσιν οἱ νομοι εἰσαγεσθαι, ἀλλ' ὁταν ὁ φευγων (reus) ἀντιλεγη καὶ παραγραφηται (exceptione vtitur), λεγων, εἰσαγωγιμον μη εἰναι αὐτην, προτερον ἐπι τουτω γινεται κρισις, ἡτις δικης ἀνακρισις λεγεται. Plura περι ἀνακρισεως dabit *Petitus* in Comm. ad LL. AA. pag. 405. ſeqq. nec tamen omnia iam expedita videntur.

Ἔρως.] Cum Hercules Colchos cum Iaſone nauigans,

Ἐρᾶν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι, τῶν ἐν ὄψει. Ποθεῖν δὲ, τὸς ἀπόντας, διαφέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος·

Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

πρὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παρῶσαν. ἐπὶ δὲ τῶ ἀπόντος,

Ἀλλά μ' a) ἵμερος τε πόθος, σά τε μηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήυρα.

φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς.

Ἐρωτᾶν

a) *Vett. edd.* σοῦ πόθος.

gans, et ad Chium inſulam nauem adpellens, dilectum Hylam ſuum aquatum miſiſſet, iuuenis interea a Nymphis raptus eſt. Quem cum longe lateque Hercules quaeſiuiſſet, [Virg. Ecl. VI. v. 44.] voce aetheria demum admonitus eſt:

Ποθεις τον ου παροντα και ματην καλεις.

Abiit hoc poſtea in prouerbium et de iis adhibitum eſt, qui fruſtra quid quaerebant. Cfr. *Ariſtophan. Plut.* v. 1128. et ibi Scholiaſt. Ποθος eſt etiam nomen floris. Ποθος, ἀνθη θερινα, λυχνις, κρινον. εἰσιν δε φασιν, διττος δε ουτος, ὁ μεν ἐχων ἀνθος ὁμοιον ὑακινθω. ὁ δ' ἑτερος ἀχρως ἐκλευκος, ᾧ χρωνται προς τους ταφους. *Euſtathius* ad *Od.* Λ. p. 427. coll. cum *Theophr.* Hiſt. pl. L. VI. c. 7. et Plin. H. N. L. XXI. c. 11.

Ὡς σεο.] *Il.* Γ. v. 446. Alter locus eſt in *Od.* Λ. v. 201. ad quem eandem differentiam adnotauit *Euſtathius.*

Ἐρωτᾶν μέν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ. Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα· οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

Ἔρως μέν ἐστιν ἐπιβολὴ φιλοποιΐας· Πόθος δ' ἀπόντος· Ἵμερος δ' ἔρως σπανίζων τῆς πρὸς τὸν ἐρώμενον χρείας.

Ἔσαι τῷ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσαι μὲν γὰρ, τὰ καὶ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως τευξόμενα. οἷον, νέος πρεσβύτης ἔσαι· τῷ δ' ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται. Ἄλλως. Ἔσαι μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον, οἷον· ὁ παῖς ἔσαι ἀνήρ· Γενήσεται δὲ, τὸ b) ἀόριστον.

Ἐσιάτως

b) In textum recepi *Valckenarii* coniecturam. Priorum editionum scriptura erat ἄριστον.

Ἐρωταν.] Quis credat hic voluisse repetere *Ammonium*, quae paulo ante scripserat? *Valck.* Nollem hanc notam plane abiudicare Nostro, quem saepius eadem adponentem vidimus. Notandus est *Thomas*: ἐρωτω, το ἀποκρισιν ζητω τινος. το ἐπερωτω κυριως, ὁταν ἐπι τη ἐρωτησει ἑτερα ἐρωτησει χρωμαι. προσεπερωτω δε, το μετα την δευτεραν και τριτην ποιουμαι ἐρωτησιν. το αὐτο και ἐπι του εἰπον, ἐπειπον, προσεπειπον.

Τον ἐρωμ.] Lege το ἐρωμενον, sensu, vt vides, a vulgata lectione non parum diuerso. *Valck.*

Ἔσαι.] Φασιν οἱ παλαιοι ὁτι το μεν ἐσαι ἐπι ὑπαρχοντος λεγεται, οἷον ἐσαι γερων, ὁυτος ὁ νυν ὑπαρχων ἐν νεοτητι. το δε γενησεται ἐπι μη ὀντος. ὡς το γενησεται παις ὁ μηπω δηλαδη ὠν. *Eustath.* ad *Il.* B. p. 162.

Ἑσιάτως καὶ Δαιτυμὼν διαφέρει. Ἑσιάτως μὲν γάρ, ὁ ὑποδοχεύς· Δαιτυμόνες δὲ, οἱ ἑσιώμενοι.

Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ, βραδέως, καὶ c) μεθ' ὁντινοῦν χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ προσιθάσιν, Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ Ἑταῖρος· ὁ δ' Ἑταῖρος, ὁ πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου φησὶν Ὅμηρος.

— πλησίστιον ἔσθλὸν ἑταῖρον..

καὶ ἄλλως· Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται πάντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι

c) In *vett. edd.* μεθοντιοῦν legebatur, mendose. V.

Δαιτυμονες] οἱ δαιταλεοι, θιασωται, συμποται, παρα δε τοις ὑστερον, οἱ κλητοι φιλοι. *Eustath.* Eodem sensu, quo ἑσιατως, sumendam esse hanc vocem in Od. v. 621. idem Scholiastes auctor est. Ἰστεον δε ὁτι δαιτυμονες ἐνταυθα κατα παλαιαν παρασημειωσιν, οὐχ οἱ φιλοι, ἀλλ' οἱ την δαιτα ἑτοιμαζοντες.

Ἑσπερα.] Liceat mihi iterum *Eustathii* opera vti. Ἑσπερα το μετα δυσιν ὡριου κατασημα. ὀψε δε οὐχ ἁπλως το μετα πολυ της δυσεως, ἀλλα το μετα παραῤῥοην χρονου.

Ἑταιρος.] Veritatem huius differentiae nemo in dubium vocabit, quamuis confundantur interdum φιλος et ἑταιρος apud poetas. De voce ἑταιρα nota est obseruatio: ἑταιρα ἡ φιλη, οὐκ ἀν ευρεθειη. ἑτεθη γαρ ἡ λεξις ἐπι πορνης ευφημοτερον. *Eust.*

Και ἀλλως.] Haec formula

Ἑταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἑτερόφθαλμος μὲν γάρ, ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς

mula apud *Ammonium Eustathiumque* idem plerumque valet, ac, *alius Grammatici, quem expilaui, sententiam adferam.* Patet vel ex hoc eruditissimo *Hom.* commentatore, quantam Grammaticorum cohortem tulerit antiquitas, quorum recentiores non raro priores exscripserunt et compilauerunt. Inde deducendus erit mirus saepissime Scholiastarum in explicandis vocibus formulisque consensus. Sed his nunc non est locus.

Ἑτεροφθαλμος.] Neque hanc legem vetustissimi scriptores migrant, qui Polyphemum nusquam ἑτεροφθαλμον vocasse deprehenduntur. *Altero oculorum casu quodam priuatum*, [Zaleucum] qui inter Locros antiquarum legum tenacissimos nouam ferre sustinuerat, ἑτεροφθαλμον vocat *Demosthenes.* Ἑτεροφθαλμος fuisse dicitur etiam Lycurgus Spartanus, πηρωθεις ὑπο τινος των πολιτων ὀφθαλμων τον ἑτερον. vti scribit *Rufus* apud *Stobaeum* Tit. XIX. p. 169. et recte obseruat Cyrillus in Lexico inedito, eo vsu adhiberi vocem ἑτεροφθαλμος, ὁ την θατερων των ὀφθαλμων βεβλαμμενος. Contra *Cyclopas* et eiusce modi hominum portenta, μονοφθαλμους dixerunt *vnoculos natura*, φυσικως. vti recte addit in hac differentia tradenda *Thomas M. Pollux.* το δε μονοφθαλμος παρα Ἡροδοτῳ, ἐπι των ἐκ φυσεως ενα ἐχοντων ὀφθαλμον. οἱον Κυκλωπων και Ἀριμασπων. Binis vocabulis transpositis lege potius: και Ἀριμασπων παρα Ἡροδοτῳ.

ρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν· Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύκλωψ.

Ἕτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται, ὡς Ὅμηρος

Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὅμηρος.

— Διὶ δ' ἡμεῖς ὄισομεν ἄλλον.

Εὐρυὴς

δοτω. *Issedonum vicinos Arimaspos* ἀνδρας fuisse μονοφθαλμους tradit *Aristeas*, apud Herodot. IV. c. XIII. [Arimaspi populus scythicus et fere vbi hodie Russia. Vid. *Pompi Mela* L. II. c. I. l. 15. ed. *Kapp.*] *Cyclopas* μονοφθαλμους και ὠμοφαγους και ἀγριους τινας ἀνθρωπους Alcinoo narrabat Vlysses, teste *Luciano*. Ab hoc veterum vsu temere discedentes recentioris aeui scriptores reprehendit *Phrynichus*. Μονοφθαλμον δυ ῥητεον, Ἑτεροφθαλμον δε. Κρατινος γαρ μονομματον εἰπε τον Κυκλωπα. *Valckenaer. Eustath.* Ἑτεροφθαλμος ὁ δυοιν ὀφθαλμων ἐχων τον ἑτερον. Cum *Ammonio* adhuc consentiunt *Thomas* et, vt videtur, etiam *Suidas*. In alia abeunt *Moeris, Photius* in Lex. MS. ἑτεροφθαλμος, ουτω λεγεται μονοφθαλμος, aliique. Pro vtraque sententia scriptorum Graecorum loca allegari possunt. Sic a *Luciano* Ἀντιγονος ὁ φιλιππου, βασιλευων Μακεδονων saepius μονοφθαλμος adpellatur. Interea solita fides minime detrahenda erit huic obseruationi, quam in veterum auctorum scriptis fundatam inuenimus, quamuis recentiores Graeci saepius hanc legem migrauerint.

Ἕτερος] οἷα ἐπι δυο τινων εἰωθος λεγεσθαι. ἄλλος δε ἐπι τριτου. *Eustath.*

Ὅμηρος.] *Il.* B. v. 217.

Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐφὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός. Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Ἐυρεῖν

Tum legendum ὡς ὁ αὐτος Ὁμηρος, *Il.* Γ. v. 104. *Valckenaer.*

Ἐυφυης.] Quaecunque *laeto germine ſata, feliciter ſurgunt,* Graecis dicuntur ἐυφυη. Apud *Pollucem* κλαδοι ἐυφυεις. *Laeta paſcua*, *Oppiano* ἐυφυεις νομοι, *Halieut.* I. v. 603. *Schol.* ἐυθαλεις, αἱ ἐυ ἐχουσαι φυσεως καὶ θεσεως. Hinc elegans facta ad humani corporis venuſtatem, et naturalem quandam mentis virtutem translatio. *Felici ingenio nati* et ad quaeuis *parato*, habebantur ἐυφυεις. Eo vſu non diſtabat ab ἐυτροχος, quo nomine eximie laudatur Plato, Anthol. II. c. LII. ep. 8. Virtutem feliciter metaphoris vtendi, neque docili aut attento, ſed *naturae ingenioſo* tribuit *Ariſtoteles* de Poet. c. XXII. το μεταφορικον ἐιναι, ὀτε παρ' ἀλλων ἐςι λαβειν, ἐυφυιας τε σημειον ἐςι. Athenis autem hi fere cenſebantur ἐυφυεις, qui a *iocis vrbanis* atque *facetiis* eſſent *paratiſſimi.* Vltimum σκωπτικος, non temere poſitum, tantum diſtat a σκωπτης, quantum ab *eleganti*, et ingenuo homine digniſſimo, iocandi genus *petulans* et flagitioſum. *Heſychius:* Ἐυφυης ὁ ἐξ ἑτοιμου λεγων καὶ σκωπτων μετριως. vbi ὁ σκωπτων μετριως idem eſt, qui σκωπτικος. Grauiter, ſed perſpicue, vocum ἐυφυης et ἐυμαθης differentiam declarat *Pindarus* Olymp. Od. II. v. 154. ſeqq. *Valck.* In *Homero* v. φυη de homine vſurpata, duplici ſenſu adhibetur de *corpore* et *animo.* In priori poteſtate ſumta idem eſt, ac δεξιατης σωματικη, quam φυσιν adpellant Tragici. καλλος, εἰδος. Sic ſaepius poeta, εἰδος μεν καλη, ἀτας δυκ ἐχεθυμος, et de ſingulis corporis

Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· Εὑρέσθαι δὲ, οἱονεὶ τὸ ἐκ πορίσασθαι. Μένανδρος d) Δυσκόλῳ,

Εὑρηκὼς κἀγὼ τοῦτο τέχνην·

Δίφιλος ἐν Πύῤῥᾳ,

Δῶρον δ' ἐμαυτῇ παρὰ θεῶν e) εὑρημένον·

d) *Vulcanius* edidit ἐν Δυσκόλῳ. In *Menandri* fragmine, quod varie tentant, *vett. edd.* legebant εὑρηκὸς, eaedem mox Δίφυλος. *Valckenar.* e) *Scaliger* et *Vulcan.* corrigunt εὑρημένη. dubito, an recte. V.

poris partibus, πρόσωπον εὐφυες, μῆροι εὐφυεις· de arbore, πτελέα εὐφυης. Alio sensu, facultate ad mentem translata, est εὐφυης, ὁ ἐν ἑαυτῷ τοιαυτης φυης εἰς τὸ εἰδέναι, ὁ κατὰ νουν δεξιος. Ἀττικοι δὲ καὶ τὸν σκωπτικὸν εὐφυη ἐκαλουν κατα τινας. *Eustathius.*

Δυσκόλος] *morosus homo* interprete Causabono, *cui nihil placet, nisi quod ipse faciat, imo ne illud quidem*, titulus comoediae *Menandri*, in qua μισανθρωπων mores depinxit. Procul dubio Comici nostri opera usus fuerat *Plautus* in *Dyscolo*, cuius pauca verba tantum supersunt. Plura Δυσκολου fragmenta inueniuntur in collectione *Menandri* reliquiarum ed. Clerici Amstel. p. 48.

Δίφιλος:] Sinopensis, nouae Comoediae poeta, auctor dramatum. C. γνωμικωτατος, χάριεις et κωμικωτατος, ludicio Clementis Alexandrini, etsi frigiditatem eius iam olim perstrinxit Gnathaena. Coenanti enim apud se et frigidam laudanti, *non mirum*, inquit, *ego enim aquam frigefacio iniectis in lacum Comoediarum tuarum prologis*

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

Εὔμορφος Εὐειδὲς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ, ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως χηματίζειν, f) Μορφάζειν λέγομεν) Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα.

Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲν γὰρ, ὁ κανών· g) Εὐθὺ δὲ τὸ γυμνασίε αὐτῶν,

f) Reuocaui lectionem *Aldinam*, quam postea Editores temere mutarunt in Μορφίζειν. V.

g) Edd. omnes, ἐνθὺ δὲ, το γυμνάσιον, αὐτῶν κατ' ε. hanc lectionem ita in libro suo emendarat *Scaliger*, vt deleta voce αὐτῶν legerit ἐυθὺ δε τ. γ. κ. ε. Malui *Vulcanii* coniecturam in textu reponere: non quod Grammatici manum exhiberet, sed quod ea ratione, relicta voce αὐτῶν corruptae lectionis vestigia remanerent. Scripserat *Ammonius*, nisi fallor: ἐυθὺ τῦ γυμνασίου, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐυθεῖαν τοῦ γυμνασίου. Ista ἀντὶ τοῦ, in αὐτῶν latent. *Valck.*

prologis, vt refert Athenaeus, L. XIII. *Fabricius* in B. Gr. T. I. p. 757.

Εὔμορφος] οἷον εὐπρόσωπος. ἀρεσκει γαρ τοις παλαιοις, ἐπι προσωπον τιθεναι την μορφην. *Eustathius.*

Μορφαζειν] νευειν annuere. Μορφασμος saltatio ridicula. *Athen.* L. XIV.

Εὐειδὴς.] In *Homeri* poematibus εὐειδὴς semper de *feminis*, θεοειδὴς et ἀρίσος το εἶδος plerumque de *viris* vsurpatur. Sic εὐειδὴς Ἑλενη, ἀρίσος το εἶδος Ἀλεξανδρος, Ὀδυσσευς θεοειδὴς. Eadem fere ratione differre ait *Eustathius* vv. εὐμορφος και εὐειδὴς. εὐμορφος μεν γαρ ἡ εὐπροσωπος, εὐειδὴς δε ἡ κατα πᾶν το ἐκτος καλη, ὁπερ περικαλλὴς ἐν συμμετρια μελεων και μερων.

Εὐθὺς.] Auctor mutationis

αὐτῶν, κατ' εὐθεῖαν τῆ γυμνασίῳ· ἢ Εὐθὺ τὸ κανόνιον. τὸ h) δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τῆ χρονικῆ ἐπιῤῥήματος. ὁ ἓν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ.

Τί φῄς ἰδὼν ἔνθεν γε i) πᾶς δ' ἐλευθερῶν,
Ἀπῆλθες εὐθύς, ὡς ταχύ.

h) *Vett. edd.* δ' εὐθέως et infra οἱ δ' ἀρχαῖοι.
i) *Vulcanius* et *Scaliger* πῶς ex coniectura.

tationis αὐτων in ἀντι του [vid. nota g)] est ipse *Ammonius*, qui in vltima nota veteres aliquando. το Εὐθυ posuisse scribit ἐφ' ὁδου της τ. κ. τ. λ. Hinc petenda videtur ratio, cur *Menandrum* reprehenderit, qui ἐν Δυσκ. neglecto hoc Atticorum vsu, εὐθυς adhibuerat. Obscuram fragminis *Menandr.* sententiam, quam alii etiam exponere tentarunt, hac, ni fallor, ratione illustriorem reddes:

Τι φῃς ἰδων, εὐθεγδε πως
γ' Ἐλευθερων
Ἀπηλθει εὐθυς ὡς ταχυ;

Quid si tu vidisses, quam celeriter hinc sese recta Eleutheras coniecerit? Εὐθυς Ἐλευθερων positum pro Εὐθυ. Cfr. *Eurip. Hippol.* v. 1197. Alios etiam Atticistas secutus εὐθυς et εὐθυ sedulo discernit *Ptolem. Asc.* §. 25. Εὐθυς ἐπι χρονου και ἐπι ὀρθου. Εὐθυ δε οὐκετι ἐπι χρονου, ἀλλ' ἐπι του ἀπ' εὐθειας οἱον εὐθυ χωριον. Corrigendum οἱον εὐθυ χωριου. [Nolim plane abiicere lectionem χωριον, quamuis non frequens sit v. εὐθυ cum accusatiuo constructio. *Timaeus* S. et *Photius* in L. MS. εὐθυ Λυκειον, pro ἐπ' εὐθειας εἰς Λυκειον.] Ab his probe secernenda est diuersa vocis εὐθυ potestas, qua monente etiam *Ammonio* significat το ἐξ ἐναντιας, *ex aduerso. Valck.*

Τινὲς μέν τοι τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς ἀντὶ χρονικῶς κεῖσθαι. φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν. Τινὲς δὲ τὸ μὲν k) εὐθὺ λέγουσιν ἐπί τινος l) εὐθέος. οἷον ἐάν μέν ἡ θηλυκὸν τοὔνομα, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα βακτηρία. ἐὰν δὲ ἀῤῥέν, εὐθὺς ὁ κανών· ἐὰν δ' ἀδέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ Εὐθὺ ἐτίθεσαν, m) τὸ ἐφ' ὁδῷ τῆς τεινούσης ἐπί τινος τόπου· εὐθὺ τῆς φωνῆς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον·

n) Γήμαντος αὐτοῦ δ', εὐθὺς ἔσομ' ἐλεύθερος.

καὶ

o) Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω, κάτω.

Εὐφραί-

k) Ex emendatione *Vulcanii*. Priores editiones praeferebant: ἓν λέγειν. l) Ita *Steph.* et prima *Aldina*. Sec. *Vulc.* et e. i. εὐθέως. m) Probem absque τὸ, legi ἐφ' ὁδοῦ. V. n) *Vett. edd. Ald.* Γ. δ' ἀυτοῦ. o) Textus habet emendationem *Scaligeri* et *Vulcanii*. Priores editiones legebant Ὡς τοῦτ' εἶδεν. Quod in hoc verficulo extat, ἄνω, κάτω *Menandro* placuit, neque dubito, quin hic versus cum praecedenti e Comoedia sit desumtus. In altero seruum audis de herili filio verba facientem. *Valck.*

Εὐθὺς, ἀντὶ] του ἐν ἀρχῇ, παραυτικὰ, *continuo*, *statim*. Hoc sensu frequentatur ab auctoribus Graecis. Cfr. *Plut. Aristoph.* v. 238. et *Anacreont.* Od νγ. ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας ἰδὼν ἐπίσαμ' εὐθύς. Nostri sententiam tuetur *Suidas*: εὐθὺς καὶ εὐθέως ἀμφοτέρως Ἑλληνικά· τὸ δὲ ἐνθὺ διαφέρει τούτων. οὐ γὰρ τὸ παραχρῆ-

Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἥδεσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ, Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντά τί καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἥδεσθαι δὲ, ἐδίσματά τι p) ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺς, q) χρονικόν ἐστιν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Εὐθὺ, [τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάρις· Χάρις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κύνα χαρίζεται, εὐεργετεῖ δὲ ἕ.

p) ἢ. ἀ. ἡ. πάσχοντα. Haec verba, quae vniuerſa in vetuſtis *Amm.* edd. deerant, primum in *Stephani* editione proſtant. *Aldus* ita vulgauerat: Ἥδεσθαι δὲ ἐσθέοντα αὐτῷ τῷ σώματι. in quibus facile quis ſuſpicetur legendum ἀισθόντα, ſiue ἀισθάνοντα [vti legit apud *Ammonium Phauorinus* Camers in εὐφραίνεσθαι] pro ἐσθέοντα. vltimum hocce in ἐσθίοντα demutauit *Tuſanus:* quod non ſolum recepit *Stephanus*, ſed et eam, quam dixi laciniam in *Amm.* intulit. Qua, inquies, auctoritate? non niſi vulgata in *Platone* ſcriptura motus: is in Protagora [ed. Bip. p. 141.] eadem illa Prodicum dicentem introducit, quae poſt *Stephanum* in *Amm.* leguntur. Ea vero auctores interpolandi ratio ſobria non eſt. *Valck.* q) *vett. edd.* χρόνιον.

παραχρῆμα σημαίνει, ἀλλὰ τὸ ἐως, καὶ εἰς οἷον. ad quem cl. *Kuſter* Schol. *Thucyd.* locum in c. V. l. II. adfert: εὐθὺς ὑποχρεοῦσθαι· τὸ εὐθὺς οὐκ ἐστι παραχρῆμα, ἀλλ' ἐξ εὐθείας καὶ ἀσκόπως. Cfr. not. antec.

Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ ἀντίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

Εὖ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον r) συνηρημένως. τὸ οὖν Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

Ἐχθρὸς Πολεμίᾳ καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μέν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας. Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνιον πρὸς τόν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον.

r) *Ald.* prima συνηρημέναν *sec.* συνηρημένων.

Χρησιμον.] Forsan legendum χρησιμως. *Moschop.* Εὖ ἀντὶ τοῦ ὀρθῶς, καλως, καὶ ἀντὶ τοῦ χρησιμως. Scribe καὶ καλως ἀντὶ τ. *Valck.*

Ἐχθρος.] Iisdem fere verbis hanc obſeruationem ab *Euſtathio* adlatam inuenies ad Od. B. p. 80. niſi quod ibi ſcribatur, πολεμιος ὁ δι' ὁπλων χωρων προς τον πελας. δυσμενης ὁ προς τον ποτε φιλον ἐχθραν τηρων καὶ δυσδιαλλακτος. Illuſtres ſunt ad h. n. *Euripidis* verſus, in *Hecuba* 848. ſeqq.

Δεινον γε, θνητοις ὡς ἅπαντα συμπιτνει.,
Και τας ἀναγκας οἱ νομοι διωρισαν,
Φιλους τιθεντες τους γε πολεμιωτατους
Ἐχθρους τε τους πριν ἐυμενεις ποιουμενοι.

Ζηλοτυπια] ζηλος ἐξ ὑπονοιας του ἀνδρος κατα της

ὑπάρχον. Ζῆλος δὲ, μίμησις καλῶ· οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δὲ s) τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐπὶ καλῷ. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τόνδε.

Ζηλῶσαι τοῦ Ἐρίσαι διαφέρει. Ζηλᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· Ἐρίζειν δὲ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν.

Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ δι' ἐπιθυμίαν μίμησις γινομένη, δοκοῦντος τινὸς καλοῦ· Φθόνος δὲ, βασκανία τὶς τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' οὔ.

s) *Vett. edd.* δὲ fine τε.

της οἰκειας γυναικος. *Suidas.* Addere debuiſſet Lexicographus, et vice verſa ὑπανδρια γυναικος κατα τ. ο. ἀνδρος. *Ariſtophanes* in *Pluto* v. 1017. οὑτω σφοδρα ζηλοτυπος ὁ νεανισκος ἠν. *Euſtath.* ad Il. E. p. 212. ζηλοτυπει γουν Ἡρα κατα Σεμελης. vnde ſua ſponte fluit ſignificatio, ζηλοτυπειν et ζηλοτυπια ἐπι μισους. ζηλος δε μιμησις καλου. Ζηλοτυπειν την ἀρετην *obtrectare virtutem*, habet *Aeſch.* Rh. deinde etiam occurrit pro ζηλωσαι *aemulari*. *Moeris* Att. ζηλω Ἀττικως, ζηλοτυπω Ἑλληνικως.

Ἡσιοδος.] Ἐργ. v. 23. Quae mox ſequuntur ἡ δεινα τονδε, *Aſcalonita* tradit ὁδε τηνδε, ſenſu eodem redeunte.

Ζηλω] ζηλωσω το μιμησομαι, ζηλω δε ζηλησω, το φθονησω. *Euſtathius.* In hoc ſenſu, ζηλουν τινα της ἐυτυχιας, παιδευσεως, ἐυγλωττιας, frequentes *Ariſtophanis* formulae. Ἐριζειν, φιλονεικειν. *Heſychius.*

Φθονος] βασκανια τις τοις ἀλλοις μεν ὐσα ἀγα-

θη

Ζῆλος μέν ἐστι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, ὅτι καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζήλου τρία εἴδη. ὁ μὲν γάρ ἐστι Μακαρισμός, καθὰ καὶ φησί τις, Ζηλῶ τὸν τοῦ δεῖνα ἐπὶ τῷδε· δεύτερος, καθὸ ζηλωτής τινος λέγεται· οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέους. τρίτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

Ζυγὸς, ἀρσενικῶς μὲν, ἐπὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ζυθμῶν.

t) Ζώνη

θη [ἀγαθοις ex auctoritate cl. *Pierſon* ad *Moerin* A. Mallem tamen ex Noſtro emaculari *Cyrillum*.] ἡμιν δε ου. Aliam v. φθονος explicationem inuenimus in *Schol.* ad *Hecub.* v. 288. Διαφερει δε φθονος μεμψεως, ὁτι ὁ μεν φθονος εἰς τους καλους και ἀγαθους ἀπο των κακων. φθονουνται γαρ καλα τοις κακοις. ἡ δε μεμψις ἀπο των καλων εἰς τους κακους τε και πονηρους. Inſignes ſunt *Euripidis* verſus ex *Oedypi* fragminibus:

φθονος δ' ὁ πολλων φρενας
διαφθειρων βροτων
Ἀπωλεσ' αὐτον κἀμε συνδιωλεσεν.

Ζηλου.] Compendifacit nunc Ammonius, quae antea περι ζηλου tradiderat. Triplicem nempe ſenſum admittunt vv. ζηλος et ζηλωσαι: primus, *beatum aliquem praedicare*, deinde ζηλος denotat *ſtudium praeclaris factis aliquem adſequendi*, tertius denique, *cupiditas boni alicuius cum inuidia*.

Θηλυκως δε.] Quinimo ἐνδετερως δε, atque ita, vt opinor, ſcripſerat *Amm.* ΟΥΔ. et ΘΗΛ. facile a librario permutari potuerunt, huiusce moduli vocabula nunquam in ſcriptis libris niſi decurtata occurrunt. *Moſchopul.* Ζυγος, ὁ των βοων. Ζυγον δε, ὁυδετερως,

το

το ζυγιον. Poll. IV. 171. Ζυγα, τρυτανη. Vulgatam libelli noſtri lectionem ſecutus videtur *Auctor* voc. acc. diſt. Ζυγος, ὁ, *iugum boum.* Ζυγος, ἡ, *iugum librae. Valckenaer.* Recte et acute *Valck.* ἐυθετερως in *Noſtra* reponi iubet, quamuis ſententiae ſuae non faueat *Thomas*, ſequentem ſtatuens differentiam: Ζυγος ἀερσενικως, ἐπι ἁμαξης· ἐπι δε ςαθμου ἐυ ζυγος, ἀλλα τα ζυγα ὀυδετερως πληθυντικως· το γαρ ζυγον ἀδοκιμον. Patet enim vel ex Lexicis vulgaribus v. ζυγος *trutina*, *libra*, vtplurimum in auctoribus bonae notae occurrere. Quod vero hoc ſenſu το ζυγον ἀδοκιμον eſſe ait, in eo lubenter *Magiſtra* adſentimus, quamuis in *Orphei* Hymn. 62. v. 6. de *lanciibus* vſurpetur. Ζυγον το, περικειμενος γυναικειοις σανδαλιοις ἱμας, habet *Ariſtophan.* in *Lyſiſtr.* v. 418. quae vox etiam ἀερσενικως occurrit. — Reuocata probabili, vt videtur, in *Ammonio* lectione, pauca adhuc de veritate huius obſeruationis differere lubet. Ζυγος, ἀερσενικως, *libra*, *ſtatera*, ſaepius legitur: ζυγος δολιος, ὡ ἀντικειται το δικαιον ςαθμιον. *Euſtath.* Contra ζυγον το, *iugum*, habet *Homerus* in *Il.* IV. v. 706. Recte itaque animaduertit *Euſtath.* ad h. l. p. 935. vnam vocem eſſe ζυγος, quae diuerſo tantum genere vſurpetur. Licebit totam obſeruationem adponere: το ζυγον, ὀυδετερως κανταυθα εἰρηται κατα γενους μεταπλασμον. Ἰςεον δε ὡς πολλαχως ὁ ζυγος. διο και τα ἀπ ἀυτου διαφερα. ζυγος ἱππων ὀθεν και ἱππος ζυγιος. ζυγος βοων και τοιουτων τινων, ἀφ' ὁν τραπικως αἱ ὁμοζυγοι, και το διαζυγιον και το ζυγομαχειν ὁ ἐςιν ἀντιζιζειν. ζυγος ἐπι ςαθμου, καθ' ὁν ζυγοςατουντες λεγονται ἀδικειν τινες ἐν ζυγοις· ζυγος ἐπινυος, ἐξ ὁυ ζυγιοι ἐρεται. ἐςι και σανδαλιου ζυγος κατα Παυσανιαν [adde *Ariſtoph.* in l. paulo ante c. et eius *Schol.*], το συνεχον τους δακτυλους· και κιβωτου, ὡς

t) Ζώνη καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικός.

Η.

Ἠγέρθη καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον, u) ἀπὸ ὕπνου· Ἀνέστη δὲ, ἀπὸ κλίνης.

Ἦθος

t) In editione *Vulc.* haec nota deficit, quae in praecedentibus aderat, nisi quod in illis vulgabatur: ἡ τῆς γυναικός. cum recte extet apud *Moschop.* et *Ascal.* §. 87. *Valck.* u) *Vulc.* ἐκ ὕπνου.

ὡς δηλοι το ζυγαστρον, ἡ ξυλινη σορος. παρα το ἐζυγωσθαι οἱον κοιλω ζύγαστρω. καὶ θυρας δὲ ζυγος, ὁ μοχλος, ὁθεν το ἐπιζυγωσαι θυρας.

Ζωνη.] A partibus *Nostri* stant *Moeris*; *Hesychius* et *Thomas*, licet formula sit frequentissima, λυσαι ζωνην παρθενιαν, atque ζωνη in *Homero* plurimisque scriptoribus Graecis de *feminis* passim adhibita. *Od.* Λ. v. 244. Ζωνιον in ea, quam Noster h. v. adsignat, significatione, occurrit in *Aristoph.* Lysistr. v. 73. et in elegantissimo *Asclepiadis* epigrammate:

Ἑρμιονη πιθανη ποτ' ἐγω συνεπαιζον, ἐχουση
Ζωνιον ἐξ ἀνθεων ποικιλον, ὠ Παφιη.

Vid. Miscell. *Lips.* Vol. IX. P. II. p. 309. Fortasse *Amm.* de indumentis sermo est. *Herodot.* ζωνη, πορφυρεον ἐνδυμα.

Ἀπο ὕπνου.] *Ammonius* in v. Ὀρθρος scribit: ἡ ὡρα, καθ' ἣν ἀνασταντες ἐξ ὕπνου ὀρθοι γινομεθα. Viden? Leges, quas aliis ponunt, ipsimet Grammatici non curant; nam istic loci dici debuisset Ἐγερθεντες. *Valck.* Posset forsan

Ἦθος μέν ἐστιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος· Τρόπος δὲ, ἐπίστασις πράξεων κατὰ στάσιν καὶ ἀναστροφήν.

Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες, περί τινος· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ κατάστημα μόνον ἀσώματον, ἣν Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ,

Νυκτὸς

san excuſari, ſi diſcrimen inter *expergefactus eſt* et *ſurrexit* vlterius vrgere volupe eſſet. Cfr. *Od.* O. v. 58. Sed res non tanti eſt. V. n. ἀναστῆναι et ὀρθρος.

Ἤλπισαν.] Haec verba peritiſſime ſecernit *Ammonius*, et quae obmouit vir Doctiſſ. in Miſcell. Obſ. vol. VI. p. 402. huc non pertinent. Diuerſi generis ſunt ἐπελπίζειν τινι ſeu ἐπί τινι et ἐπελπίζειν τινα: prius denotat *ſpem in aliquo collocare*, poſterius, *ſpem alicui facere*, quorum alterum tantum tangit Noſter, ἐπήλπισαν, ἕτεροι ἑτέρους. *Valck.*

Ἡμέρα.] Totam hanc notam ſpiſſis adhuc tenebris ſibi obuolutam videri, ingenue faſſus eſt optimus alias *Ammonii* ſoſpitator cl. *Valckenaer*. Ne tamen omni explicatione deſtitutus iaceret locus, ita ex his difficultatibus ſe expediuit, vt συναμφοτερον, in quo potiſſimum haeſerat, per *vtrumque ſimul* explicaret, et, ad praecedens νυξ et ἡμερα, vt videtur, referret, atque ſic Ἠως noctis et diei ſignificationem ſimul hic obtinere contenderet. Vereor, vt Grammaticus noſter hanc interpretationem admittat. Cui enim non ſtatim pateat no-

ctis

Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέραι ἐξεγένοντο.

Ἡσίοδος

ctis et diei, ἡμέρας καὶ νύκτας in ſenſu ſtricto, differentia? Nullus igitur dubito, ad mythicum diſcrimen ſolum, *Ammonium* noſtrum reſpexiſſe et ad hanc notmam obſeruationem eius exigendam eſſe. Ἡμέρα, ſcribit Noſter, quam *Heſiodus* in Θεογ. v. 124. cum aethere ex Noctis et Erebi concubitu procreatam tradit, ἐστι κατασημα μόνον ἀσωματον h. e. nunquam προσωποποιιαν ſtricte ſic dictam obtinet apud poetas. *Euſtath.* ad *Il.* Ξ. p. 968. ἡμέρα, ὅ ἐστι πρατια Φαυσις, ἡ ἡμέρα κατασασις ἀερος, ὅπερ ἡ νυξ μη ἐχουσα, δειδια λεγεται, δια το Φοβερον καὶ μη ἡμερον. Nec ego apud veteres ſcriptores, inprimis Graecos, legere memini, v. ἡμέρα, *dies naturalis*, Dei ſiue Deae perſonam vnquam induiſſe. Nam quod *Macrobius* in *Saturn.* L. I, c. XV. ait, Cretenſes Iouem, quia lucis auctor ſit, ἡμέραν adpellaſſe, id neque vniuerſim in Mythologiae Graecae dogmatibus receptum fuerat, neque ad locum noſtrum labefactandum facit. Sic etiam trina *Pauſaniae* loca, ed. *Kuhnii* p. 8. 256. et 435. in quibus Ἡμέρα occurrit, huc non pertinent, cum ibi *auroram* denotet. Sed fac etiam, praeteriiſſe me quaedam auctt. vett. loca, in quibus Ἡμέρα perſonam ſuſtinet, parum tamen explicationem hancce labefactaueris, cum haec *diei* et *aurorae* differentia, flagitante ſenſu, in mentem et notam grammatici noſtri inferenda videatur, qui aeque ac ego a veritate aberrare potuerat. *Heſiodi* locus itaque, a Noſtro citatus, ſic interpretandus erit, vt, ſiue cum *Ammon.* ἡμέραι, ſiue ἡμέρη cum *Heſiodo* legatur, de phyſica potius ratione, quam de ſtricta et religio-

ſa

Ἠοῦς δὲ τὸ συναμφότερον, υ) ὃν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτίθεται·

Θείαι δ' ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Γείναντο — —

Ἐπὶ δὲ τῆς σωματοειδοῦς,

Ἀλλ' ἤτοι χ) τοῦτον χρυσόθρονος ἦρπασεν Ἠώς.

Ἧς,

υ) Optimus quisque videbit v. ὃν mira librariorum oscitantia deprauatam, in ἣν mutandam esse. Praeiuit hanc emendationem iam *Valckenarius* de interpretatione h. n. alias desperans. χ) *Vett. edd.* τοῦτον μὲν: et paulo ante, Θείαι δ' αὖθ' ἠέλιον τ.

sa prosopopoeia cogitandum sit. Mox pergit: Ἠοῦς δὲ [quam a *Thia* natam commonstrat ex *Hesiod.* Θεογ. v. 371. seqq.] συναμφότερον, i. e. *non solum κατασημα ἀσωματον est, sicut ἡμερα*, quo sensu sexcenties occurrit, sub nomine κροκοπεπλος, ῥοδοδακτυλος ἠως apud *Homerum*, vbi poetice tantum πρόσωπον accipit, *sed etiam σωματοειδης* i. e. *Deae personam sustinet*, quod probauit ex loco subiuncto *Od.* Ο. v. 250. cui addi potest *Od.* E. v. 121. Ceterum notum est ἠως et ἡμερα saepius per enallagen temporis confundi. *Hesych.* Ἠως, ἡμερα, το πρωτον φως, ἠγουν αὐγη, ἀνατολη, το αὐγος. *Diluculum*, in quo sensu est νυχθημερος, *tempus a summo mane vsque ad meridiem, totumque diem* insignit ἠως in seqq. *Hom.* vv. *Od.* B. v. vlt. *Il.* Θ. v. 66. et *Il.* Φ. v. 155. Ἡμερα pro ἠως occurrit in *Eurip. Troad.* v. 849.

Ἧς, καὶ Ἦθα, καὶ Ἦ, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἦθα, παρώχημένον δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἧς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος,

Δηίφοβ' ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦθα.

Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἧς, Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ·

Ὑπὲρ μὲν οἴνου, μηδὲ γρῦ γ) τιτθὴ λέγε,
Ἀν τ' ἄλλα δ' ἧς ἄμεμπτος, εἰς τὴν ζ) ἑβδόμην
Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἕξεις ἀεί.

καὶ

γ) *Vett. edd.* τυτθή. ζ) *Menandri* fragmentum occupauit *Scaligeri* emendatio, ἑβδόμην, pro ἕκτην quod in *Ammonii* editionibus erat. Vitium ſenſerat *Clericus* et proinde edidit ἑχάτην.

Ἧς.] Quae de vv. ἴσθα et ἦ profert *Ammonius* in aprico ſunt poſita, nec de hac re dubitatio. *Phrynichus*: Ἧς ἐν ἀγορᾷ, σολοικον· λέγε οὖν ἴσθα. ὀρθώτερον δὲ χρῶτο ὁ λέγων, ἐὰν ἦς ἐν ἀγορᾷ. Patet vero exinde etiam, quam incerta ſit regula, v. ἦς tantum ἐπὶ μελλόντος adhiberi, cum in *Ariſtophane* ſenſu conſueto non ſemel occurrat. Ἧς pro ἦν frequentauit *Theocritus*. Tutius itaque *Moeris*: ἴσθα, Ἀττικως· ἦς Ἑλληνικως.

Ὅμηρος.] *Il.* X. v. 233. et mox A v. 528.

ἑβδόμην.] Bene cum hoc loco *Heſychium* comparauit *Valck.* in ἑβδομαι τομαι· ἑβδόμην ἡμέραν ἀπογενέσεως παιδίου ἑορταζουσιν. vbi male de *circumciſione* cogitauit *Sopingius*. *Suidas* ex verſ. *Kuſt.* Ἑβδομευόμενα, *celebratio diei ſeptimi. Septimos enim et decimos a natiuitate infantum dies veteres celebrabant, nominaque eis imponebant, alii ſeptimo, alii vero decimo die.* Cfr. eundem in βους ἑβδομος.

καὶ καθόλου πάντοτε οὕτω λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἷον, ἐὰν νοῇς, ἐὰν λαλῇς, ὅπως λαλῇς. ἐὰν ἦς ἀγαθός· ὁ γὰρ λέγων πρός τινα, Ἧς ποτε πλούσιος, ἀγνοήσει τὴν διαφοράν, δέον φάναι Ἦθα. τὸ δὲ Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, τάττει Ὅμηρος.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ a) τρίτου προσώπου μόνον τάσσεται· τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν.

Ἡσυχίαν ὁτὲ μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὁτὲ δὲ τὴν ἐπιείκειαν, ὁπότε φαμὲν, ἐν πολλῇ διάγειν b) ἡσυχίᾳ.

Θ. Θα.

a) *Aldi* ſcripturam reuocaui, quam primus mutauit ſua in edit. *Valentinus Curio*, ſubſtituendo πρώτου. Hanc lectionem poſtea expreſſerunt *Tuſanus*, *Steph.* et *Vulc.* oppido ridiculam: quanquam ſi verum velimus fateri, vltima haec nota a nemine hactenus fuit intellecta. Auxilio nobis hic fuerunt *Herennii Philonis* ſchedae, e quibus legendum: τὸ δὲ ἔφη ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφην, ἔφης, ἔφη. *Valck.* b) *Vett. edd.* ἡσυχίαν, mendoſe.

Ἡσυχίαν,] *otium*, et ἡσυχίαν ἔχειν et ἄγειν, *tranquille viuere*. Mirum eſt, h. l. et 1 TIM. II. 2. βίον ἡσύχιον διαγειν, non Chriſtiani Grammatici ſuſpicionem in interprete quodam excitauiſſe.

Θ.

Θαλαμὰς ὡς ἀγαθὰς, καὶ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, c) διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκόρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συνταττόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορῶ. οἷον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τὲς ἔτω φρονοῦντας.

Θεημαχίαι καὶ Θεομαχίαι διαφέρει. Θεημαχίαι μὲν γάρ ἐσιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχίαι, d) αὐτῶν τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλες μάχη.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐσιν

c) *Tuſani* ed. διαφέρει. φησὶ T. d) Vitioſe in quibusdam edd. τῶν αὐτῶν τῶν θεῶν.

Θαλαμαι.] Differentiam manifeſtat *Euſtathius* variis in locis. Θαλαμος εἰς ὁ ἐνδοτατω, καὶ το ἐξωτερω αὐτου δωμα, καὶ μετ' αὐτα ἡ αὐλη. Ἡ Θαλάμη οὐ δομον δηλοι, καταδυσιν δε τινα των ζωων ἀλογων, οἱον πολυποδων και τινων τοιουτων, ὁθεν μεταφορικως καὶ Θαλαμιται καὶ Θαλαμακες ἐρεται οἱ ὑπο τους θρανιτας. Θαλαμαὶ, τοποι ἱεροι Διοσκουρων, ὡς Ἀιλιος Διονυσιος παρεσημειωσατο. fine dubio in Lexico ſuo Rhetorico, quod faepiſſime laudat *Euſtath.* Qualiumcunque Deorum templa Θαλαμαὶ ſunt vocata, monuit ὁ παυ *Salmaſius* in *Exerc. Plin.* p. 440. B.

Θεωρος.] Nomen θεώρων, per ſane honorificum, diuerſi

ἐςιν ὁ εἰς θεὸς πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

diuersi generis legatis olim fuit tributum, nullis, nisi τοις εἰς θεους πεμπομενοις· qua generaliori loquendi ratione, praeter *Ptolem. Ascal.* qui *Amm:* sequitur, vsus etiam fuit in Lex. *Hipp. Erotianus* [ed. *Franzii* p. 182.] subiungens, χρησμων ἐπισκεψεως χαριν. Illis quidem id nominis eximie adhaesit, qui ob rem, siue publicam, siue priuatam, Delphos, aut aliouorsum proficiscebantur. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 113. Laius Θεωρος ἐκδημων. *Schol.* ὁ προς τους θεους δια χρησμον ἀπερχομενος. [Nauis, quae vehebat legatos, audiebat θεωρις.] Qui Iouis Ammonis oraculum consuluerant, θεωρους vocat *Serinus* apud *Stobaeum* Tit. VII. p. 91. Neglecti officii adcusantur Athenienses in oraculo Dodonaeo apud *Demosth.* in Midiana: ὁ του Διος σημαινει, ὁτι τας ὡρας παρηνεγκατε της θυσιας και της θεωριας· αἱρετους δε πεμπειν κελευει θεωρους ἐννεα· vbi notatu digna sunt, quae scribit *Vlpianus* pag. 203. θεωροι ἠσαν οἱ τας θυσιας τοις ἐξω θεοις ἀποφεροντες. Quod autem res ipsa suadet, munus θεωρου admodum fuisse honorificum ex *Demosth.* de falsa legat. aestimare licet, non nisi primi ordinis et dignitatis praecipuae viros ad istud obeundum electos: ὡςε μητε τους ἐκ της βουλης θεωρους, μητε τους θεσμοθετας εἰς τα Πυθια πεμψαι, ἀλλ' ἀποςηναι της πατριου θεωριας. Missos fuisse cum *Legatis*, θεσμοθετας, ἱνα μειζον ἢ το ἀξιωμα της θυσιας, monuit *Vlpianus* in commentat. ad h. l. p. 112. Prae reliquis vnus eminebat Ἀρχιθεωρος. *Valckenaer.*

Θεατης.] etiam ille, *qui rem quamcumque inspicit. Eurip. Suppl.* v. 652 et *Bacch.* v. 827. Θεωρειν de *ludis Olympicis* semel adhibet *Aristoph.* in Vesp.

e) Πότερον θεατὴς, ἢ χάριν μαντευμάτων; καὶ Αἰσχύλος·

Βοᾶς τοιῶδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

ἁμαρτάνουσιν ἓν οἱ λέγοντες, θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν, θεάσασθαι· διαφέλλει ἓν τοῦτο ἐπιμελῶς f) Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ

e) Excidit procul dubio ex *Amm.* quod apud *Herenn.* legitur Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι [v. 301.] vbi pro πότερον habes πότερα. In *Aeſchyli* v. pro Βοᾶς coniici poſſet Θόας. *Valck.* f) *Vulc.* ed. Λισιμ. Pro Καικίλιον *vett. edd.* Κεκίλιον et Κεκίλιος.

v. 1273. vbi metro aliquid tribuendum erit. Mirum in modum hanc ob rem Grammaticos, et *Amm.* in ſpecie increpauit cl. *Sallier* ad *Thomam* M. qui in θεωρὸς ab *Ammonio* diſcedens, ait: θεαμένοι οὐ μόνον ἡ θεωρία τινος πραγματος, ἀλλα και ὁ τοπος, ἐν ᾧ καθημενοι ἐθεωρουν τα ἐν τω θεατρω τελουμενα. De θεωροις adhuc vid. *Schol.* ad *Hippol. Eurip.* v. 292. et ibi *Barneſium.*

Λυσιμαχίδης.] Si quis ſub teſte *Lyſimachide* ab *Ammonio* prolata, rite animaduertat, non facile hunc fuiſſe credet libri *Lyſim.* quem *Noſtri* edd. praeferunt, indicem. Ego certe nullus adſequor, qui in huiuscemodi argumenti libro haec materia commode pertractari potuerit. Modo a Caecilii cogitatione animus ſit liber, non dubitabis mecum reponere: περι των παρα τοις Ἀττικοις ἑορτων· Leuiſſimam mutationem ſuadet *Harpocration*, qui in v. Σκιρον teſtes citat, τους γραψαντας περι τε ἑορτων και μηνων Ἀθηνησιν, ὧν ἐστι και Λυσιμαχιδης. De feſtis egerant, eidem

περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται, καὶ ἔστι τὸ Θεάσασθαι,

eidem alibi citati, *Apollonius* Archanenſis, *Philochorus* et alii, quos inter *Lyſimachides:* fieri non poterat, vt qui feſtos Athenienſium dies exponerent, non ſimul menſium etiam haberent rationem: neque mirarer, potiorem tantum operis partem ab *Ammonio* memorari, cum et alibi Lamprenſis *Ammonii* τὸ περὶ θυσιῶν citauerit, qui tamen liber περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν inſcribitur apud *Harpocrat.* Idem Lyſimachides, quamuis nomen in Fabriciano indice non compareat, teſtis adducitur in *Scholiis* ad *Soph.* Oed. Col. v. 56. quaeque ibi de Prometheo et Vulcano, Athenis vno in loco cultis, ſub eius nomine producuntur, ex eodem libro videntur deſumta. Haec quidem ſpecie ſua non carent: at *Caecilii* nomen coniecturae meae dubium obmouet, cui non ſim ſoluendo. *Caecilium* quendam, ſub Auguſto in primis clarum, in oratoribus antiquis illuſtrandis operam ſuam collocaſſe, liquido conſtat, deque eo notant Commentatores ad *Longinum.* Ea res *Voſſium* et I. *Ionſium* de Hiſt. Philoſ. Script. III. c. I. §. 5. permouit, vt ſuper recepta in *Ammonio* ſcriptura nulli dubitauerint. Suſpicionem, quam poſui, nondum tamen repudio, neque horum me auctoritas de priori ſententia dimouit. De Rhetoribus ſcripſerat *Caecilius:* idem de Lyſimachide nemo tradidit: ac propterea eo deuenit *Ionſius,* vt hac ratione in *Ammonio* vertendum cenſuerit: *Lyſimachides libro aduerſus Caecilium, de iis, quae apud Rhetoras Athenienſes occurrunt:* quae quam ſint a Graecis aliena, vel tiro viderit. Interim *Caecilii* mentio apud *Harpocr.* in v. Ἐξουλῆς ad *Amm.* comparari debet. *Valck.*

ὥσπερ πρόκειται, παρὰ τὴν θέαν· τὸ δὲ Θεωρεῖν (φησὶν) ἔκ ἄλλό τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὠρεῖν, τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους, σὺν θυσίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωρούς. καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον Θεωρικὸν, ἐχὶ g) διὰ τὰς θέας, (ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν, καὶ ἐπιθεῖν, καὶ εὐφραίνεσθαι,

Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ὑπατεταγμένοι φίλοι, h) ὑφ' ὧν θερα-

g) Particulam διά, quae in edd. deerat, iuſſu *Scaligeri* in textum introduxi. *Valck.* h) Haec veterum edd. et e. i. lectio eſt, male in ἐφ' ὧν a *Stephano* mutata.

Θυσιαις δε] Mallem θυσ. τε. V.

Ἐπιθειν] Antiqua lectio fuit, vti auguror, ἐπιθυειν. *Moſchopulus* περι χιλιων p. 10. Θεωρικα χρηματα diſtributa fuiſſe ſcribit, εἰς θεας, και ἑορτας, και θυσιας, ἱνα μη της θεωριας αὐτων ἀπολιπωνται. *vt ne quis* pauperior *feſtorum celebritate careret.* Plura de *Theorica pecunia* notarunt S. *Petitus* ad LL. AA. pag. 340 et 476. *Valcken.* Θεωρικα χρηματα, τα εἰς θεων τιμας και ἑορτας διδομενα ἐν τοις Παναθηναιοις και Διονυσιοις. Θεωρικον ἀργυριον, το εἰς θεων ἑορτην διδομενον, θεωριας ἑνεκα, του και τους πενητας μετεχειν των θεωριων. *Heſych.*

Θεραπων.] δουλον ὁπλαφορον δηλοι κατα την Κρητων γλωτταν, ἀλλα παρα τω ποιητη [*Homero*] ὁυδαμου θεραποντες οἱ δουλοι, ἀλλα των φιλων οἱ δρασικωτεροι. *Euſtath.* ad Il. T. p. 1240. Multa vero fuiſſe veteribus ſeruorum genera, patet

θεραπεύονται οἱ προσήκοντες· Οἰκέται δέ, δεσποτῶν.

Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι διαφέρει. Θέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέσθαι δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

tet ex eodem *Euſtath.* ad *Od.* O. pag. 1031. vbi non paucae δουλικαὶ κλῆσεις recenſentur, quas adponens praeter rem nihil facturus mihi videor. Οἰκεται, οἱ κατα την οἰκειαν διατριβοντες, κἂν ἐλεν ἐλευθεροι. Ἦσαν δε ἀλλως δουλικαι λεξεις ἐν Κρητη μεν, οἱ κλαρωται δια το κληρωθηναι. ἐτι δε οἰκεται μεν, οἱ κατα πολιν χρυσωνητοι. ἀμφαμιωται δε, οἱ κατα ἀγρον ἰδιοι δουλοι. Ἑκαλουν δε Φασι Κρητες, και μνοιαν την κοινην δουλιαν, και μνωντας τους ἐγγενεις οἰκετας· Παρα δε τοις γλωσσογραφοις, παρ' οἷς και ὁ Θεραπων δεδουλωται, δουλικα ὀνοματα και οἱ ἀζοι, και οἱ παλμονες, και οἱ λατρεις και οἱ ἐρκιται, οἵπερ εἰσιν οἱ κατ' ἀγρον οἰκεται. και οἱ σινδρωνες, οἱ κοινως δουλεκδουλοι. ὑδη δε και οἱ ἀκολουθοι, και οἱ ὑπηρεται. Παρα δε Λακωσιν οἱ παρα το ἑλος ἑιλωτες, ἐλευθερωθεντες, ἐκαλουντο ἀφεται. οἱ δε ἀδεσποτοι. τινες δε ἐρυκτηρες. ἀλλοι δεσποσιοναυται οὓς εἰς τους σολους κατετασσον. Plura ſeruorum nomina videſis in v. Θης et Οἰκοτριψ.

Θεσθαι] *Thomas* addit et aliam poteſtatem, το ἀρεσθηναι ὡς το, τουτοις ἐθεμην ſc. ψηφον, *calculum meum his adieci, ſuffragio meo eos probaui*, vnde ſignif. ἀρεσθηναι, *adquieſcere in aliqua re, adprobare aliquid*, id quod erudite commonſtrarunt VV. DD. ad *Magiſtrum*. Ὑποθεσθαι και το συμβουλευσαι auctore eodem Grammatico.

Θέλειν καὶ βέλεσθαι ἐὰν λέγῃ τὶς, δηλώσει, ὅτι ἀκουσίως τε καὶ ἐυλόγως ὀρέγεται τινός.

Θερίζειν, τό, τε i) διατρίβειν τὴν τῦ θέρους ὥραν, (ὡς τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τὸς Δημητριακὸς καιροὺς συλλέξαι.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρυ φησὶν, Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τότε Θηβαγενὶς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμηνὸν πρῶτον. Ὃ τὶς δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενέων τρὸς Θηβαίους, Ἔφο-

i) *Vett. edd.* διατρίψειν. l) E. i. τὶ δ' ἐστὶ et mox Ἔφερος vitiose.

Δημητρ.] κ. *Hesych.* Δαμματριζειν, το συναγειν τον Δημητριακον καιρον. Κυπριαι.

Διδυμος ἐν ὑπ. Vti reliqua quae in nota ex *Ephoro* obseruauit *Ammonius* propter mendas, quibus sunt inquinata, densam mihi offuderunt caliginem, ita priora Grammatici verba non minus sunt obscura. Cum enim ignoremus, quid in *Didymi* commentario praecesserit, dici etiam non potest, quo eius verba ἀπὸ τουτου referri debeant. Quod tamen poterimus lucis, id optimo Grammatico adferre non pigebit. Hunc in finem *Pindari* verba adscribam ex *Pyth. Od.* XI. v. 6-11. In hac Ode Thebanum Thrasydaeum laudaturus primum adloquitur Καδμου κοραις, Semelen et Ino, quas vna cum Herculis matre ire iubet

— Χρυσεων
εἰς ἄδυτον τριποδων
θησαυρον, ὃν περιαλλ' ἐτιμασε Λοξιας,
Ἰσμηνιον δ' ὀνυμαξεν ἀλαθεα μαντειων
θωκον·

Huic loco is ex Paeanibus fine dubio fuit adfinis, ad quem

Ἔφορος ἐν τῇ δευτέρᾳ φησί. m) ἔτοι μὲν ὖν συνεταύχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολ-

H 5 λαχό-

m) *Ephori* verba in hunc modum reſtituenda cenſuit. I. I. *Reiſke*: Ὅσοι μὲν ὖν συνεπήχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, τοὺς δὲ τοις Ἀθηναίοις ὁμόρους, [προσοικοῦντας] ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγοροῦντο· πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πανταχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπεναντίον [l. *Schultens* ex coni. ὑπεναντίον] τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὴ Θηβαγενεῖς etc. vt hic ſit verborum ſenſus: *quotquot in Boeotiam adducti fuerint, et ad Atticorum confines, eximie Thebanos audiiſſe. Caeteros, multis poſt annis, qui vndecunque collecti, ad Citheronis radices et ex Euboeae regione conſederint, dictos eſſe* Θηβαγενεῖς.

quem olim commentabatur *Didymus*, in cuius verbis facile vides ſcribendum Ἰσμήνιον. Sequens vocabulum πρῶτον quid hic notet, minus perſpicio. In hoc μαντεῖον iis tantum, qui erant Θηβαγενεῖς, licebat τριποδοφορεῖν. Sic *Didymus* et *Schol. Pindari* ad Od. cit. v. 5. τριπόδων δὲ εἶπε θησαυρὸν τὸ Ἰσμήνιον, διὰ τὸ αὐτοθι πολλοὺς ἀνακεισθαι τρίποδας. οἱ γὰρ Θηβαγενεις ἐτριποδοφορουν ἐκειστε. *Valck.*

Ἔφορος] ἐν τῃ δευτερᾳ ſc. τῆς ἱστορίας, Εὐρωπη δ' ἐπιγεγραφομενη βιβλω. Hic enim *Ephori* liber et alius, ἡ Εὐρωπης πολιτεια, cum aliis eius ſcriptis a *Strabone* laudatur. Fuit autem *Ephorus* noſter, tradente *Suida*, aequalis Theopompi Chii, et cum eo Iſocratem audiebat. Ambo ingenio et ſcribendi genere maxime

λαχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν π) Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπομέντιον τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαιγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Θῆς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος, διαφέρουσι. Θῆς μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων·

— θῆτές τε δμῶές τε.

Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς. Ἀμφίπολος δὲ κοινὸν ὄνομα

π) E. i. ἠνθαιρῶνα.

maxime inter se discrepabant. Ephorus in dictione historica segnis semperque remissus, Theopompus vero copiosus et vehementiae plenus erat. Dicebat propterea Isocrates, hunc frenis, Ephorum calcaribus indigere.

Θῆς.] Homines *pauperes*, sed *liberi*, qui *mercede operas suas* ditioribus *locabant*, Θητες vocabantur. *Poll.* III. 82. Πελάται δὲ καὶ Θητες, ἐλευθερων ἐστιν ὀνόματα, διὰ πενιαν ἐπ ἀργυριω δουλευοντων. Hoc sensu θησσα γυνη legitur apud *Apollon. Rhod.* I. v. 193. Solonis aeuo Athenis inualuit, vt quarta et infima ciuium pars, το θητικον, quique ex hac plebe censerentur, θητες et θησσαι nuncuparentur. Vid. *Petit.* ad LL. AA. [p. 249 et 551.] Deinde Λατρις et Ἄτμενος, qui natura etiam liberi, seruitutem seruiebant, siue bello capti, siue alia ratione in eum statum redacti. Inde recte *Hesychius*: λατρευει, ἐλευθερος ὢν δουλευει. Versus *Eurip. Helen.* 734. vbi nuncius ait,

Ἐγω μεν εἰμι, καὶ πεφυχ' ὁμως λατρις, κ. τ. λ.

Ammonii legem non parum labefactant, et eorum potius, qui usum voci ampliorem

tri

ὄνομα ἄῤῥενος καὶ θηλείας ὄβλης. Ἄτμενος δὲ ὁ μόνον ὁ ὄβλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμένος ἐλεύθερος.

Θράσος καὶ Θάρσος διαφέρει. Θράσος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἄλογος ὁρμή· Θάρσος δὲ, ἔλλογος ὁρμή.

tribuebant ſententiam adſerit. *Euſt.* ad Od. Ξ. p. 531. Λατρις κατα τινας μεν ὁ ἁπλως θεραπων. dignioris ordinis miniſter et pediſſequus. Vltimum nomen ἄτμενος rariſſimi, ni fallor, vſus, non ſolum ſeruum, ſed et, auctore *Ammonio*, τον ὑποτεταγμενον ἐλευθερον denotat. *Valck.* Vt ſeruilium nominum, quae ad v. θεραπων ex *Euſtath.* adtulimus, numerum compleamus, reliquam eiusdem ad Od. Ξ. pag. 531. obſeruationis, qua iam *Valck.* vſus eſt, particulam adponere lubet. Δουλος μεν τοι, μοναζει τη δουλεια, καθα και ὁ δμως, ὡς δηλον και ἐν τω, θητες τε, δμωες τε. οὑτω δε και το ἀμφιπολος, κοινον φασιν ἄῤῥενος δουλου και θηλειας ὀνομα.

Θύρα θρασος.] *Scholiaſt.* ad *Eurip. Med.* v. 470. pro conſuetudine, non ſatis vere hh. vv. differentiam tradit, ſcribens: Θρασος και θαρσος διαφερει ὡς ἀρετη κακιας. το μεν γαρ ἐπι κακου και ῥιψοκινδυνου τασσεται, το δε ἐπι ἀγαθου. ὁθεν οἱ ἀγαθοι αὐτο διωρισαν οὑτως, ὁτι θαρσος μεν το της ψυχης παρασημα μετα λογισμου, θρασος δε ἡ ἀλογιστος τολμα. Inepte ibi reprehendit Euripidem, quod non ad mentem ſuam v. 469. θαρσος pro θρασος adhibuerit: nam innumeris in locis vett. auctt. nec apud poetas ſolum, hae voces confunduntur. Vid. *Alceſt.* v. 608. Inde *Heſychius*: Θαρσος, ἀνδρεια, θρασος. *Euſtath.* Θαρσος θερμοτης ἐμφρων [*animi confidentia*] ἐναντια τω θρασει [*audacia* ſive

Θύρα καὶ Θυραία διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ, Θύραν ἔξελε. Θυραία δὲ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος.

Θύεσθαι τῷ Σφάττεσθαι διαφέρει. Θύεσθαι μὲν γάρ ἐστιν, ἐπὶ τιμῇ θεῷ· καὶ τὸ μαντεύεσθαι ο) ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων Θύεσθαι φαμέν. Σφάττεσθαι

ο) *Pierſon* V. C. ad *Moerin* acute: „Deletis vocibus ἐπὶ τιμῇ ſcribendum, καὶ τὸ μαντέυεσθαι διὰ σπ. Sic ſtatim *Ammonius* in θύονται.„ Quae ſequuntur ἤντινα οὖν male in *Valckeriana* ed. cohaeſerant, et hic ſeparata ſunt.

ſiue ἀλογος ſiue ἐλλογος.] Inde θρασυμεμνων ſenſu bono et περι ἐλλογου ὁρμης vſurpatur, in Il. E. v. 639. pro ἐυτελμος, θαῤῥαλεος, vbi male *Euſtath.* h. v. ex θαρσος et μενος compoſitam ait. Vulgaris enim ſignificatus v. θρασυμεμνων, ὁ θρασυς κατα μενος, τολμηρος, τραχυς, σκληρος, veram a θρασος originationem innuit.

Παρακαταθηκη. Nomen dramatis, Athenaeo, Heſychio et Polluci laudatum. *Photius* in *Lex.* MS. Θυραια, το ἀνοιγμα της θυρας. Μενανδρος. Et Θυραιαν, την του μεσοτοιχου διακοπην, qua explicatione ad h. l. nihil adcommodatius. Neſcio, cur iterum *Valck.* hanc obſeruationem corruptam eſſe putauerit. *Heſychius*: Θυραια, και ἡ μεταξυ δυο οἰκιων θυρα.

Θυεσθαι καὶ σφ.] Eadem fere eſt in Cyrilli vocabulario nota. Verba Grammatici haud pigebit adpoſuiſſe: Θυεσθαι του σφαττεσθαι διαφερει.

τεσθαι δὲ, τὸ δι' ἥντινα ἔν αἰτίαν φονέυσασθαι· καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγε, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπε p) τάττεται.

Θύουσι καὶ Θύονται διαφέρει. Θύσσι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα· Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

Θύρα

p) Quod in *vett. edd.* extat τάττεσθαι forsan indicio fit, olim lectum fuisse σφαττεσθαι.

φερει. ὅτι το μεν θυεσθαι δια σπλαγχνων θυεσθαι φασι. το δε ΣΦαττεσθαι το φονευεσθαι καθ' ἥντινα αἰτιαν, και το μεν ἐπ' ἀλογου, το δ' ἐπι ἀνθρωπου. *Valck.* Non leuia sunt, quae in *Thoma* adduntur: και θυεται οὐ μονον ἀντι του σφαττεται, ἀλλα και ἀντι του θυει: cuius rei veritas in scriptoribus antiquis passim comprobatur.

Θυουσι.] *Eustath.* ad Od. Ξ. v. 446. p. 554. ἐθυσε θεοις, κατα τους παλαιους, ἐθυμιασεν. οὐδεποτε γαρ φησι, παρα τω ποιητη, το θυσαι ἀντι του σφαξαι ἱερειον, λεγεται. συλλαλει δε τουτοις, και ὁ γραψας, ὁτι σφαξαι μεν το ἱερουργησαι ζωον, θυσαι δε, το θυμιασαι: θυη δε τα θυμιαματα, ὁθεν και νεφος θυοεν, και κολπος θυωδης. Sic etiam *Suidas*: θυσαι το σφαξαι. και το θυμιασαι παρ' Ὁμηρω: et *Schol.* ad *Theocr. Idyll.* II. v. 10. Interim non abiicienda erit Nostri obseruatio: Θυειν enim de *thure, frugibus*, et *primitiis* apud *Homerum* solum et antiquissimos scriptores occurrit: recentioribus idem est ac σφαξαι. Vid. *Aeschyli Agam.* v. 682. et ante omnes

Θύρα καὶ Θύραι q) διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων· Θύραι δὲ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ, καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας.

Θυμὸς μέν ἐστι πρόσκαιρος· Ὀργὴ δὲ, πολυχρόνιος μνησικακία.

Ἱερεῦσαι

q) *vett. edd.* διαφέρουσιν.

omnes *Sallierum* V. C. ad *Thomam.* Θυεται, ἱεροσκοπειται. *Heſych.*

Θυρα.] *Auctor* voc. acc. diſtinct. Θυρα, ἡ, *oſtium*, h. e. *lignum*. Θυραι, αἱ, *fores* h. e. *apertura*. Diſcrimen haud agnouit *Moſchopulus*. Θυρα καὶ πυλη λεγεται· αἱ σανιδες αἱ ἀνοιγομεναι καὶ κλειομεναι, καὶ το διασημα ὁπερ ἐπεχουσιν αὐται. *Valck.*

Θυμος.] En medicam h. v. explicationem in *Euſtath.* ad Il. A. p. 7. ex cuius obſeruatione quaedam decerpam. Quatuor irae, ait, ſunt nomina: θυμος χολος, μηνις, κοτος. Θυμος, χολος καὶ ὀργη συνωνυμα εἰσι κατα τους Γραμματικους. κατα δε ἄλλους πολυωνυμα. κινησις γαρ αἱματος ἐν καρδια ἐστιν ὁ θυμος. ὁ δε χολος, παρα την χολην. ἡ δε ὀργη, παρα το ὀρεγω. ὁ δη παθος, ἐι παραμεινη, μηνις λεγεται. Ἰστεον δε, ὁτι τινες, οὐχ ὡς ἑιρηται ταυτιζουσιν θυμον καὶ ὀργην, ἀλλα διαφορας αὐτων οἰδασι καὶ ἑτερας μεν, καὶ ταυτην δε, ὡς ὁ μεν θυμος ὀξειαν του παθους ἐχει κινησιν. ἡ δε ὀργη μονιμωτεραν καὶ παρατεταμενην φασιν ἐμφαινει την ἐπι τη λυπη ἐκπληξιν.

I.

r) Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· Ἱερῶσαι δὲ καὶ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων.

Ἱερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲν γάρ ἐστι κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν· Χρηστήριον δὲ, τὸ s) ἱερὸν, ᾧ χρῶνται χρηστηριαζό-

r) In edit. *Frelloniana* alia nota hanc obſervationem antecedit. Ἰδεῖν καὶ Ὑπεριδεῖν διαφέρει· Ἰδεῖν μὲν γάρ ἐστιν ὁρᾶν. Ὑπεριδεῖν δὲ τὸ ὑπεροράν, τὸ καταφρονεῖν. Cum vero ex MS. V. ceterisque edd. ne minima quidem auctoritas ei acceſſerit, nullus dubito, quin ex n. ὁρᾶν confecta atque ex Graeculi cuiusdam liberalitate textui intruſa ſit. Secuuda pars huius obſeruationis in *Steph.* et *Vulc.* edd. ab iis, quae praeceſſerant, male erat ſeiuncta. s) Lege: ἱερεῖον· vti in *Aſcal.* membranis extabat. §. 140. *Valck.* Eadem lectio infra recurrit in χρηστήριον, minimeque erit ſollicitanda. Ἱερὸν pro ἱερεῖον notiſſimum, atque in omnium ore *Homericum* illud: ἱερὰ ῥέζειν, ἱερὰ τέλεια. Procul dubio propterea tantum in ἱερεῖον h. v. mutandam putauerat *Valck.* vt de rariore v. χρηστήριον ſignificatione, *victima*, eo certius conſtaret. In *Suida* v. χρηστήριον ἱερεῖον male in ἱερὸν mutaturus erat. *Kuſterus* V. C.

Ἱερευειν] οὐ μονον θυειν ἀλλα καὶ το ἁπλως σφαζειν *Euſt.* Ἱερωσθαι, το ἱερους νενομισθαι, καὶ οἱον καθιερωσθαι. *Suid.* Καθιεροι, θεω ἀνατιθησιν. *Heſych.* *Pollux.* I. 11. ἀγαλμα καθιερωσαι. Cum noſtro conſentit *Thomas*, quem adi. *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 938. Ἱερον παν ἀνατιθεμενον τοις θεοις.

Ἱερειον] παν το θυομενον τοις θεοις χωρις ὑος.

Moe-

ριαζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρησήρια θύσαιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἱερὰ, τές τε περιβόλες τῶν ναῶν, καὶ τὰ σφάγια, καὶ τὰ ὀσᾶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς τ) Ὑπερίδης

t) *Steph.* et *Vulc.* Ὑπερείδης. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου, ab *Harpocr.* frequenter ad partes vocatur: non aliter scripserat *Ammonius*. *Valck.* Ex hoc et *Apsine* veriorem lect. Ἀρχεσ. reposui.

Moeris. Ἱερεῖα ἐπὶ τῶν θεῶν. τὰ δὲ σφάγια ἐπὶ χθονίων νεκρῶν, τομία φασὶν καὶ ἔντομα. *Eust.* Χρησήριον, μαντεῖον, ἱερεῖον, μάντευμα, ὁ χρησμὸς, τόπος. *Suidas.* Plura vide infra in v. χρησήριον.

Ἡρόδοτος.] Quae velut *Herodotea* citat *Ammonius*, ea ne quis frustra quaerat, apud *Herodot.* non inueniuntur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam noui, qui dixerit χρησήρια θύειν — qui χαρισμήρια θύειν plurimus *Valck.* ad *Herodot.*

Ἱερὰ.] Ἱερὸν ὀσοῦν τὸ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν μετὰ τοῦ σπονδύλου κείμενον. *Hesychius.* Ἵνα δὲ ὁ σφονδυλοι καταλήγουσι, ἱερὸν ὀσοῦν καλεῖται. *Pollux.*

Ὑπερίδης.] Atticus, Platonis et Isocratis auditor, sublimitatis expers et affectus vehementius commouendi imperitus, orator, scripserat LII. orationes, teste Plutarcho. Periit eodem fere tempore, quo *Demosthenes*: victis enim ad Cranonem Athenienſibus ex templo Cereris, quo confugerat, protractus et Antipatro regi traditus est, sed excisa, siue praemorsa lingua, ne res patrias prodere coge-retur, occubuit Ol. CXLV.

3.

ἰδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεξρατίδε· καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοσῇ ἑνδη.

Ἰκέθαι καὶ Ἀφικέθαι διαφέρει, ὥς φησιν Ἡρακλείδης. Ἰκέθαι μὲν γάρ ἐςι, τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὴν διαφορὰν φησιν,

— ἐδ' ὅτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.

καὶ

Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.

Ἰδομαῖοι καὶ Ἰσδαῖοι διαφέρεσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδε τε βασιλέως. Ἰσδαῖοι

u) Sic. veteres editiones. Sequiores ἄυθις. Pro Ὅμηρος *vett. edd.* corrupto scribendi compendio praeferebant ὅμως.

3. Fabric. in B. G. T. I. p. 931.

Θεοπομπος.] Chius, orator, vixit Olymp. XCIII. coaeuus Ephoro. Scripsit epitomen historiarum Herodoti libris II. Philippica libris LXXII, historias graecas libr. XI. aliaque multa. *Suidas.*

Ἡρακλειδης.] De Heraclidis est res satis impedita. Tantam enim eorum cohortem tulit antiquitas, vt vel ii, qui scriptis inclaruere, non facile dignosci possint. Vid. ea, quae in praef. *Valck.* ad Nostrum, de Heraclidis in *Ammonio* obuiis, subiecimus.

Ὅμηρος] in Il N. v. 645. et Od. Π. 80.

Πτολεμαῖος.] In libello, cuius auctor *Ptolemaeus* fertur *Ascalonita*, pau-

Ἰουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί· Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν ἐκ Ἰουδαίων, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτων, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι.

Ἶπες, καὶ Θρίπες, καὶ Κίες, καὶ Ἶκες διαφέρουσιν. Ἶπες μὲν γὰρ λέγονται θηρίδια τὰ διαβρωτικὰ τῶν κεράτων. Ὅμηρος,

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.

Θρίπες

cula reperire licet, quae hinc defumta videntur §. 105. Ἰουδαιοι καὶ Ἰδουμαιοι διαφερουσιν. οἱ μεν γαρ Ἰουδαιοι ἐξ ἀρχης. Ἰδουμαιοι δε το μεν ἀρχηθεν ουκ Ἰδουμαιοι [l. Ἰουδαιοι] ἀλλα Φοινικες καὶ Συροι. Eadem autem loquendi formula, quam de Idumaeis apud *Amm.* adhibuit *Ptolemaeus*, vtitur etiam *Lucianus* in Timon. εἰς ἔθος τι ἀρχαιον συντελειν. *Valck.* Videtur de *Ptolemaeo* quodam Geographo cogitaſſe *Valck.* cui ſententiae etiam ego primum faui. Cum vero propius oculis ſubieciſſem hanc obſeruationem, vidi eam non Ptolemaei Geographi, ſed Grammatici ingenio deberi. Cognomen *Aſcalonita* etiam omittitur in n. σαφυλος, vbi certe conſtat, eundem, qui in v. τριετες, auctorem, ibi laudari.

Ἶπες.] Minutam hanc ce vermiculorum nocentium turbam in totidem diuerſas ſpecies ſecernunt etiam Etymologus et Moſchopulus, ita vt vterque *Amm.* obſeruatione videri poſſit vſus. Quod vero in huiuscemodi Grammaticorum placitis plerisque omnibus tenendum, id hic eximie locum habet: probatiſſimos ſcriptores hanc differentiam

Θρίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα· καὶ Θριπηδέστατα, τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀν-

rentiam ignorauiſſe, ex iis quae ſubiiciam, patefiet: Κὶς *Heſychio* θηριδια σιτοφαγα· apud *Plautum* vocantur *curculiones* in fabula cognomine, IV. 4. v. 30. At niſi de *ligni teredine* Κὶς vſurparetur, dici non potuiſſet ab *Heſiodo* Ἔργ. v. 435. ἀκιωτατοι ἰσοβοῆς [*ſtiuae teredine non corroſae.* Addendus *Heſych.* Κὶς, ζωυφιον ἐν τοις ξυλοις και τω σιτω γινομενον.] Deinde nullius itidem eſt momenti, quam inter ἴπας et ἰκὰς ponunt, differentia. *Inuolutulum*, ſiue *conuolutulum*, vti Latini vocant, docente *Bocharto*, viti infeſtum animalculum, ἰκὰ nominauerat *Alcman*: *Homerus* pro *cornuum eroſore*, ἴπα poſuerat Od. Φ. v. 395. Sed plura ex idoneis auctoribus loca, in quibus, qui in vitibus naſcuntur *vermiculi*, ἴπες dicuntur, produxit l. *Bochartus* in Hieroz. P. II. L. IV. c. 27. propterea que veriſſimam eius cenſeo ſententiam, ἰκὰ ab *Alcmane* ex dialecto pro ἴπα poſitum eſſe. Recte itaque *Cyrillus* in Lex. ined. Διαφερει θριψ, Σης και Ἰψ. Θριψ μεν ἐστι σκωληξ ἐσθιων τα ξυλα. Σης δε, ὁ τα ἱματια. Ἰψ δε, ὁ τα κερατα και τας ἀμπελους βλαπτων. Non aliunde repetenda eſt ratio, cur in *Homero* l. c. nonnulli ὑφ' ἑν ſcribi maluerint κεραΐπες, ἀντι του ἐν κερασιν ἴπες, προς διαφορὰν των ἐν φυτοις, vti commode in rem noſtram ſtatuit *Euſtathius* p. 767. bene etiam vocabulum ἰψ deriuans, παρα το ἱπτειν, ὁ ἐστι φθειρειν. Eſt itaque ἰψ ſimpliciſſima veteris verbi, quod in compoſitis fere remanſit, propago. *Valeken.* Ἴπες, θηριδια σκληροειδη, ὁ κατεσθιει τα κερατα και τα ξυλα. Ἰξ, θηριδιον τι, ἀμπελους ἐσθιον. *Heſychius.*

Θρίπες,] *tarmites. Teredonas Graeci vocant lignorum vermes, eo quod terendo edant, hos nos Tarmites*

τὶ υ) σφαγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν χ) δυσπαραποίητα· Κίες δὲ, τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς, καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια· Ἶκες δὲ, τὰ διεθίοντα τὸς ὀφθαλμούς

υ) E. i. σφαγίων mendoſe. χ) Vulgata priorum edd. ſcriptura erat δυσπαραπίσα, quam in δυσπαραψήσα commutandam ſuſpicabantur *Scaliger* et *Vulcan.* Verbi παραποιεῖν in alterius etiam ſigillo *effingendo* haud infrequentem tum e *Thucyd.* I. c. 132. παραποιησάμενος σφραγῖδα, tum ex aliis locis, edocefecit et in *Amm.* δυσπαραποίητα legendum eſſe admonuit ſummus *Hemſterhuis*, quam emendationem in textu decenter depoſui. *Valck.*

mites dicimus: non *termites*, vti vulgatur. Veteribus etiam *Coſſi* appellabantur, obſeruante *Feſto. Etymologus:* Θρὶψ ἐσι ζωον κατεσθιον ξυλα και κεραια, και θριπηδεσα, τα ὑπο θριπων διαβεβρωμενα ξυλα. ybi obſeruandum, θριπηδεσα dici, quae *Ammonius* vocat θριπηδεσατα. quae potior ſit ſcriptura, neque ipſis Veteribus conſtitit. Ad Θριπηδεσα σφραγιδια inſignis eſt *Schol. Ariſtoph.* ad *Theſmoph.* v. 434. obſeruatio. [Pleniorem adponam hanc obſeruationem, qua ad Noſtri locum nihil diſertius. Sermo eſt de *Euripide*, qui primum docuiſſet ianuis appendere σφραγιδια θριπηδεσα.] Θριπηδεσα λεγεται κυριως τα ξυλα βεβρωμενα και διεφθαρμενα ὑπο των θριπων. Θρὶψ δε ἐσι ζωον κατεσθιον τα ξυλα, ἐνταυθα καλει σφραγιδια θριπηδεσα πολλοις και μικροις τρυπημασι τρυπηθεντα, βουλομενος την λεπτοτητα τουτων δεικνυναι, και δια τουτο την δυσχερη μιμησιν ἐκεινων και παρασφραγισιν. και γαρ χαλεπον ἐσι τα σφραγιδια διατρυπητα παρασφραγιζειν. *Valckenaer.* Eiusmodi ſigilla

μους τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμαὼν, y) καὶ ποικίλον ἵκα, τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ἐλετῆρα.

Ἴσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ, χρὴ γὰρ τὲς ἐν z) τοῖσδε λόγοις παραγε-

I 3 νομένες

y) Reduxi ex *Aldina* voc. καὶ quae in plerisque edd. omiſſa erat. *Valck.* z) Lege τοῖοις δε ex *Plat.* et mox παραγιγνομένους. V.

gilla inprimis Laconibus in vſu et ab Hercule primum adhibita fuiſſe aſſerit *Heſychius* in θειποβρωτες.

Ἀλκμαων.] Poetae ἡησιν in hexametrum ſequenti modo refingendam credidit *Reiske* V. C. Ποικιλον ἱκα των ὀφθαλμων ἀπαλων ὀλετῆρα. Vereor vt locum habere poſſit haec coniectura.

Πλατων.] (Ed. Bip. p. 140.) Quamuis Platonis verba a dialogi nexu auulſa Grammatico fauere videantur, nihil tamen continent, praeter acumen ſophiſticum et Platone non ſatis dignum: itaque etiam Prodicum ea dicentem facit *Plato*, vt hominem aliquantiſper ludat et inepte ſedulam Sophiſtarum in vocabulis diſtinguendis diligentiam Attico aceto perfundat. Nullam enim inter ἰσους et κοινους ἀκροατας differentiam agnouit *Plato*, quippe ſaepius eos Athenis oratores iunxerant. *Demoſthenes* in *Aphob.* III. ἀνηρ ἰσοι καὶ κοινοι γενησεσθε ἀκροαται. et in vltima oratione contra Calliclem: ἑτοιμοι μεν ἡμιν ἐπιτρεπειν τοις ἐιδοσιν ἰσοις καὶ κοινοις. Pari ratione ἰσος et κοινος alias etiam coniungi ſolent. Vid. *Eurip. Oreſt.* v. 9. Tantum vero abeſt, vt cenſeamus *Platonem* credidiſſe decere iudices, κοινους μεν ἐιναι ἀμφων τοιν διαλεγομενοιν ἀκροατας, ἰσους δε μη. vt contra *Plato* de Legg. XII. dixerit: χρη τον μελλοντα δικασην ἰσον ἐσεσθαι. teſte

νομένες κοινὲς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατὰς, ἴσες δὲ μή. ἔστι γὰρ ὁ ταυτόν. a) κοινῇ μὲν γὰρ ἀκέσαι ἀμφοτέρων χρὴ, μὴ ἴσον δὲ b) νεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ c) μὲν σοφωτέρῳ πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ, ἔλασσον.

Ἰσοτελὴς καὶ Μέτοικος διαφέρει. d) Ἰσότελὴς μὲν γὰρ, ὁ τετιμημένος μέτοικος ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι

a) Sic ex Plat. edidit Stephan. Priorr. edd. κοινὸν. Mox apud Platonem δεῖ ἀμφοτέρων. b) Edd. ante *Steph.* εἶναι. c) Μὲν deeſt in e. i. d) Hunc locum emaculatum *Scaligero* referen. Vulgata priorum edd. haec lectio; Ἰσοτ. μ. γ. ὁ τετιμημένος. Μέτοικος δὲ ὁ ἐν τ. ι. τ. in quibus indicia ſunt librarii aberrantis haud obſcura. *Frellonius* ediderat: ὁ τετιμημένος καὶ ἐν τῷ ἴσῳ τ. *Valck.*

teſte *Stobaeo* p. 319. Turpiſſimum vitium, iudici *ἴσῳ* oppoſitum, *Theocritus* vocat ἐν χαριτι κρινειν, *Idyll.* V. v. 69. *Homerus*, ἐπ' ἀρωγῃ δικασαι. *Il.* ψ. v. 574. Docte ad h. l. *Schol.* MS. ἐξ ἰσου, ἐκ παραλληλου, μη ἑτεροβαρεις. in quo, quod minus etiam eſt tritum, ἑτεροβαρης, *in alteram partem propenſum* commode expingit, ἑτεροῤῥοπον, oppoſite ad *ἰσοροῤῥοπον*, quorum vtrumque extat apud *Poll.* VIII. 10. et 12. et ab aequiſſimae librae imagine, hac in re notiſſima, deſumtum eſt. *Valck.*

Ἰσοτελης.] Inquilini a ſoluendo tributo immunes dicebantur Ἰσοτελεις. Si enim qui ex infima plebe praeſtanti virtute ſeſe emergebant, hi, a ſordidis operibus, quibus capite cenſis inferiores admouebantur, liberi, μετοικιον non ſoluebant, et pari cum ciuibus honore, iisdemque priuile-

giis

ματι τοῖς πολίταις· καὶ τὰ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις πλὴν τοῦ ἄρχειν· Μέτοικος δὲ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲν ξένου πλέον τι ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ'

ἐνιαυτὸν

giis fruebantur. *Cyrillus* in Lex. MS. Ἰσοτελεῖς, *ἴσα τοῖς ἄλλοις, ὁ ἐστι τοῖς πολιτικοῖς, τελη διδοντες.* Singulare autem ἰσοτελίας beneficium discrimen inter ciues indigenas et hosce ἰσοτελεῖς minime tollebat. Ad rempublicam administrandam accedere ipsis non licuisse, praeter *Ammon.* *Thomas* etiam M. adnotauit in *ἰσοτελη.* Hi ἰσοτελεῖς a nonnullis dicti videntur *ἀξοξενοι. Valck.* Plura de hac et v. μέτοικος tradit *Petitus* in C. ad LL. A. A. p. 246 - 248.

Μέτοικος,] auctore *Ammon.* dicebatur, *inquilinus, qui urbe patria relicta in aliam migrauit.* Rectius *Hesychius*: Μέτοικοι, *οἱ ἐνοικουντες ξενοι ἐν τῃ πολει, peregrini, qui in urbe, Athenis* puta, siue *Attica, fortunarum sedem fixerant.* (Cfr. tamen *Aristoph. Acharn.* v. 346. et sqq. v. 296.) Quae sequuntur *Hesych.* μεταναστας δημοσιοι notanda sunt, eum antiquum fuisse videatur inquilini nomen μεταναστης. Contumelioſe semet ab Agamemnone habitum, impatienter ferebat Achilles apud *Hom.* I. v. 644. *ὡστε τιν' ἀτιμητον μεταναστην.* [Adde *Il.* Π. v. 59. vbi *Eust.* ποιητικη λεξις, ὁθεν καὶ ἐπι μετοικιας το ναιεσθαι καὶ ἀποναιεσθαι καὶ μεταναστης.] Quam misera fuerit Athenis inquilinorum conditio, vel ex comicorum iocis disci potest, qui hos homines sibi frequentissime sumserunt petulanter deridendos. *Valck.* Auctore *Suida* hi μετοικοι, si tributum non pependerant, vel ad Poletas deducti vendebantur, vel in naues

ἑαυτὸν Μετοικίδ δραχμὰς e) δώδεκα, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφην ἔφερε κηρία ἔχουσαν· ὅθεν καὶ Σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους. πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

Ἰθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰθμός μέν γάρ ἐστι f) γῆς στενῆς δίοδος ἑκατέρωθεν θαλάσσης περιεχομένης· Πορθμὸς δέ ἐστι g) στενὸς θαλάσσης πόρος, ἑκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

Ἰθι

e) In tanto omnium fere ſcriptorum conſenſu, duodecim, nec decem drachmas quotannis ſoluiſſe μετοίκους, non dubitaui ad mentem *Weſſelingii* V. C. ad Pet. C. p. 248. δώδεκα pro δέκα in *Ammanio* reponere. Facillime enim librarii negligentia Δ. pro Δι. textum occupare poterat. Etiam *Photius* in Lex. MS. Μετοίκοι, ξένοι, οἱ Ἀθήνησιν οἰκοῦντες διδοῦντες τὸ μετοίκιον δραχμὰς ιβ. f) τῆς στενῆς. *vett. edd.* Malim γῆς στενῆ δ. *V.* g) Sic *Frellonius.* Reliquae habent στενὸς θαλάσσης πόρος. *Vulc.* inſerit ἐν perperam omnino. Pro περιεχόμενος *vett. edd.* legebant περιεχόμενος. *V.*

nes coniiciebantur. Σκαφηφόροι adpellati ſunt, quia in feſto Bacchi, quo vter circumferebatur, veſtibus puniceis induti, ſcapham portabant: ciues vero, ſuo quisque arbitrio veſtiti, vtres ferebant, vnde ἀσκοφόροι dicti ſunt. Etiam filiae μετοίκων, lege obligatae erant, ἐν πομπῇ hydrias ferre atque vmbellas.

Ἰθμος] γῆ στενὴ, ἑκατέρωθεν ἔχουσα θαλασσαν. ſenſu metaphorico, ſiue ad corpus translato ἰσθμὸς et ἰσθμιον, „pars, quae os et gulam interiacet, per quam, quae comeduntur et bibuntur transire ſolent„ *Foëſius.* Etiam

Ἴσθι καὶ Γίνωσκε διαφέρει. Ἴσθι μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάσσεται

αὐτὴ δ' οἵη ἴσθι,

ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν h) ἴστε, ἀντὶ γινώσκετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ·

Εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσεσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ i) ἰδίου τὸ Ἴσθι.

Εὔφημος ἴσθι μᾶλλον ἐξορμωμένη,

ἀντὶ τοῦ γίνου.

I 5 Ἰσχιο-

h) Ἴστε edidi pro ἴσθε emendante *Scaligero*. V. Priora αὐτὴ δ' εἴη ἰ. vna ſerie proceſſerant in priorr. edd. atque hic ſeparata ſunt. i) *Valck.* ſcribendum ſuſpicatus eſt, ἐπί τοῦ γίνου. bene atque ſenſu faciliori. Interim etiam ἐπί τοῦ ἰδίου poſitum eſſe poteſt pro: ἐπὶ τοῦ εἰμί. Quae ſequuntur, in prioribus editt. ita fuerant expreſſa, quaſi Εὔφημος auctoris nomen eſſet. Sed cum nec Tragicus neque Comicus Euphemus dictus fuiſſet, morem gerens *Valckenarii* ad *Hippolytum* deſiderio, exhibui verſum, prout legitur, atque vt ſuſpicatur, Euripidis forſan ſenarium.

Etiam poculum quoddam Cyprium, monente *Euſtath.* ἰσθμιον adpellabatur. Πορφύριος δέ, θαλάσσια ἑκατέρωθεν ὠτειρον ἐχουσα ἐπικειμένην. *Suidas.*

Ἴσθι.] Crediderim fere *Ammonium* ſcripſiſſe: Ἴσθι καὶ Γίνου διαφέρει. ea videlicet ratione, vt ἴσθι denotet tum γίνου, tum etiam γινωσκε, cum poſterior ſignificatus alienus ſit a γίνου. quod tantum vſurpari poſſit pro ὑπαρχε, et eatenus diuerſum ſit, ab ἴσθι. *Ptol.*

Ἱστοριογράφος Συγγραφέως διαφέρει. Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ περὶ αὐτῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Σύγγραφεὺς δέ, ὁ τὰ ι) ἐφ' ἑαυτῦ, ὡς Θέκυδίδης.

Ἰσοδόκη καὶ Ἰσοπέδη διαφέρουσιν. Ἰσοδόκη μὲν γάρ ἐστιν, ἐφ' ἧς ὁ ἱστὸς κατακλίνεται. Ὅμηρος,

Ἱστὸν δ' ἰσοδόκῃ πέλασαν.

Ἰσο-

ι) *Vett. edd.* ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ptol. Aſc. §. 99. Ἴσθι καὶ γινου διαφερει, ὁτι το ἴσθι σημαινει το γινωσκε, σημαινει δε καὶ το γινου. *Moſchop.* Ἴσθι ἀντι του γινωσκε καὶ ἀντι του γινου. *Valck.* Vereor, vt Grammatici mentem nobis exhibeat haec emendatio. V. γινωσκε ſignificatus cuiuis patuit. Ἴσθι ita diuerſum eſſe putauit, vt non ſolum idem eſſe poſſit ac γινωσκε, ſed etiam adhibeatur pro ἔσο ab εἰμι. Primi verſus particulae leguntur in *Od.* Β. v. 356.

Συγγραφευς] ὁ τα ἐφ' ἑαυτου γινομενα ἱστοριων. *Phauorinus.* *Diomedes* ad *Dionyſ. Thracem* MS. Συγγραφεις, κυριως μεν, οἱ τα ἀφ' ἑαυτων γινομενα συγγραψαμενοι. καταχρησικως δε, καὶ παντες οἱ περὶ φρασει κεχρημενοι. Aliter *Thomas.*

Ἰσοδοκη.] *Iodnnes Scheſferus* V. C. in libris de Militia Nauali non memorat ἰσοπεδην. Ea non erat diuerſa a *modio*, ſiue foramine in media naui, cui mali erecti pars inferior [πτερναν vocabant] inſerebatur. Μεσοδμην adpellant *Orpheus* Argon. v. 1150. Λῆνιδα *Pollux* ληνον vocat, *torculare*, cui malus intorqueatur; I. 91. καὶ το μεν ὑποδεχομενον τον ἱσον, ληνος. το δε ἐναρμοζομενον αὐτα, πτερνα. *Valck.* V. ληνος etiam de curru quodam foramine adhibitum fuiſſe ex *Aelio Dionyſ.* oſtendit *Euſtath.* γεωνη, το κοιλον του

Ἰσοπέδη δὲ, ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεῶς κοῖλος τόπος (τινὲς δὲ m) Ληνίδα καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται.

— ἀλλά με δεσμῷ
Δῆσαν ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,

Ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ.

Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γάρ, οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες. Ἰταλιῶται δὲ, ὁπόσοι τῶν Ἑλλήνων ἐπῴκησαν μετὰ ταῦτα. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Σικελιωτῶν.

K.

Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις διαφέρει, ὡς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τριτῷ περὶ n) κατεψευσμέ-

m) Vulgatam λινίδα monitu *Scaligeri* leuiter mutaui. V. n) *Kett. edd.* κατεψεμμένων. Pro κατοίκησις in MS. bis legebatur κατώκησις.

του ἁρματείου διφροῦ, εἰς ὃ τας μασιγὰς οἱ ἡνιοχοι ἀπετιθεντο, το δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ληνον τινες ἐλεγον. Aliis locis idem *Eustath.* Ἰσοπεδη ἡ ὁ τοπος, ὡ ἐντιθεται ὁ ἱστος, ἡ ξυλόν ὀρθον ὡ προσδεδεται ὁ ἱστος. atque ad hoc se adligari iussit Vlysses. Ἰσοδοκη δε ξυλον κατα πρυμναν ἐξεχον, κἀθ' ὃν κλινεται ὁ ἱστος. Versus *Homeri* leguntur in *Il.* A. v. 444. et *Od.* M. v. 161.

Ἰταλοί.] *Ptolem. Asc.* §. 145. Ἰταλιωται μεν λεγονται Ἑλληνες, οἱ ἐν Ἰταλιᾳ. Ἰταλοὶ δε, βαρβαροι. καὶ ὁμοιως Σικελοι μεν βαρβαροι, οἱ ἐν Σικελιᾳ. Σικελιωται δε, Ἑλληνες, οἱ ἐν τῃ Σικελιᾳ. Vid. omnino *Fischer* V. C. in indice ad eos, qui *Aeschini* vulgo tribuuntur, dialogos, vv. Ἰταλιωται et Σικελιῶται.

Ἀπολλωνιδης.] Nicaeus sub

τεψευσμένων. Κατοίκισις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις· Κατοίκησις δὲ ὅταν αὐτοί τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες. οἷον, Ἀθηναῖοι κατῴκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκισαν δὲ Ἴωνας. καὶ ἔστι παρὰ μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Κατοίκησις. παρὰ δὲ τὸ κατοικίζειν, ἡ Κατοίκισις.

Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γάρ, ἡ ἔκτισις τῶ εἰσφερομένω ἀργυρίω· Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τῶ πυρετῶ.

o) Κάταγμα καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμ-

o) Editiones omnes bis mendose praeferebant Κάταμμα. *Scaliger.* emendauit, prouti nunc

sub Tiberio imperatore clarus, scripserat libros; περὶ παροιμιῶν, περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας, εἰς τοὺς Σίλλους ὑπομνήματα, Tiber. Caes. dedicata, et alia. Cfr. Diog. Laert. L. IX. c. XII. n. 1.

Καταβολὴ.] Cum *Ammonio* facit Cyrillus in Lex. MS. Καταβολὴ ἡ ἔκθεσις [ἢ] καταθεσις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου. Εἰσβολὴ δὲ περιόδος τοῦ πυρετοῦ. Καταβαλλειν ἀργυριον, *pecuniam statuto tempore repraesentare.* Hinc καταβολὴ, *pensio* exponitur in Gloss. *Pollux.* VIII. 137. τέλος, καταβολὴ, εἰσφορὰ. et IX. 31. καταβολὴ τελοῦς. Frequens vsus vocis παρακαταβολὴ. Apud *Etymologum* in ἀρραβὼν habes προκαταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας. Porro εἰσβολὴ secundum *Amm.* dicebatur περιοδος του πυρετου. Verum eo significatu venustissime etiam καταβολὴ adhiberi solet et quidem a probatissimo *Platone.* [Καταβολὴ, περιοδικὴ ληψις πυρετου. *Timaeus* S.] *Valck.*

Κατάγμα.] Ab ἄγειν, in veteri lingua *frangere*, ἄγμα

τετριμμένον· Κάταγμα δὲ, βραχέως; τὸ τῦ ἐρίε ἕλκυσμα.

Καταχύματα καὶ Καταχύσματα διαφέρει. Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τῦ σ, τὰ καταχεόμενα

editum. Eidem debetur, quod pro ἔργου ἕλκυσμα in vltima nota vulgatum sit ἐρίου· ἕλκυσμα. Pro ἐκτεταμένως, in *vett. edd.* erat τὸ ἐκτεταμένως, τὸ κ. V.

ἄγμα *fractum*. *Eust.* ad Od. H. p. 32. ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλαν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ συντριμμα. Sic ἀγματα ἀέρτου dici potuerunt *Lucilio* apud *Nonium* in v. *interfici*, *fragmenta panis*. Pleniori forma: κατεαγμα, *fragmentum*. Distinguendum vero est inter ἄιαγμα, θρηνὸς, διὰ τοῦ διφθογγου, et ἀάγμα τὸ συντριμμα, διὰ τοῦ ε ψιλου. vti laudanda diligentia obseruat *Phauorinus*. Porro *fracta* siue potius *tracta lanea* κατεαγματα etiam dicebantur. [*Schol.* ad Lysistr. Arist. v. 583. καταγματα, τὰ τῶν ἐρίων κατασπασματα.] Κατάγειν, *deducere*. *Hesychio* κατακτρια, ἐριουργος, quae interprete *Catullo*, carm. LXIV. v. 312.

— — *deducens fila*
supinis
Formabat digitis. —
Valck.

Κατεκχυσματα.] In seruos aliosque recens domum ingressus, *nuces*, [*palmulas*, *colliphos*, *ficus*,] et alia *hellaria*, quae καταχυσματα vocabantur et a conseruis rapiebantur, effundere mos erat *Athenis*. [Sic in sponsum et sponsam et omnes alios, de quibus boni aliquid ominari volebant, effundebantur καταχυσματα, ad indicandam omnium rerum abundantiam.] Hinc forsitan illustrari potest Athenien-

μενα ὕδατα, ἐπὶ λετρῶνος, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων. Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα p) ἃ τῶν νεωνήτων δέλων κατέχευον. Ἀριστοφάνης,

Εἶτ' ἐχὶ δέξη δὴ τὰ Καταχύσματα;

καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνε ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν ἂν γῆμαι, ἢ τὰ Καταχύσματα αὐτῇ κατέχευε τότε, ἡνίκα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ Καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται, ᾧ ἐκ τῶ Φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον, εἰς ὁ τὰς ψήφους ἐμβάλλεσι.

Κα-

p) Quam *Stephanus* probauit lectionem, *Ammonio* reſtitui: inepta erat vulgata ſcriptura: *τῶν νέων, ἢ τῶν δούλων, ἃ κατέχευον.* V.

nienſium ritus, Πυανεψια. Circa ramum, quem in hoc feſto geſtabant pueri, varii generis bellaria pendebant. Pro *καταχυσματα* in ſcripto libro reperire licet, *καταχυματα*, litera *σ* detrita. Auctore *Amm.* *καταχυματα*, vſu latiori, quaeuis dicebantur *effuſa:* ſed ſcribendi differentiam, Veteres haud videntur obſeruaſſe. *Schol. Ariſt.* ad *Aues*, v. 535. *καταχυσματα* interpretatur *ζωμον*. *Poll.* VI. 56. *ζωμου καρυκην, καταχυσματα*. Plura de h. v. dabit *Schol. Ariſt.* ad Pl. v. 767. ibique *Ex. Spanhemius.* V.

Ἀριστοφανης] in *Pluto* v. 794. *Demoſthenes* ed. Geneu. p. 607.

Κάδος,] το ἀντλητηριον. Sic clarius h. v. explicat *Thomas*. Vncos, quibus amphorae extrahebantur, ἀρτά-

Καθάρσια καὶ Καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ q) ἱερὰ, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· Καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀποῤῥιπτέμενα.

Καν.

q) *Valck.* ex coni. χοιρίδια: omnino male et improbante *Trillero* V. C. ad *Thomam. Vulc.* in ἱερεῖα h. v. mutandam putauit. Vide notam ih v. ἱερεῖον.

ἀρπάγας dictos fuisse, iam supra vidimus. Καδος pro καδισκος occurrit in *Arist*: Auibus v. 1033. vbi Scholiasta: τους καδους τους ἀμφορικους, εἰς ὁυς τας ψηφους καθιασιν.

Καθαρσια,] *victima lustralis.* Ἔθος ἦν Ἀθηνησι καθαιρειν την Ἐκκλησιαν καὶ τα Θεατρα καὶ ὁλως τας του δημου συνοδους μικροις πανυ χοιριδιοις, ἅπερ ὠνομαζον καθαρσια. *Suidas*: ex quo, nisi fallor, *Valck.* χοιριδια pro ἱερα in *Nostro* substituere volebat. Sed eodem modo ab *Hesych.* explicatur καθαρμα. *Thomas* M. καθαρματα τα μετα τὸ καθαρθηναι τινα ἀποῤῥιπτουμενα ῥυπασματα· [*Eustath.* βύποι ἀποβλητοι] καθαρματα καὶ τα εἰς ἀπαλλαγην ἐξαισιων κακων θυομενα, ὁθεν καὶ καθαρμα, ὁ παντων ἀηδεστατος. τοιουτον γαρ τινα ἐπικειμενου λοιμου ἢ ἄλλου κακου τινος, ζητουντες ἐθυον, καὶ ἐυθυς ἐπαυετο ταυτα. ad quem omnino videndus est Triller. V. C. *Magistri* explicationem confirmat *Aristoph.* in *Plut.* v. 454. vbi *Schol.* καθαρματα ἐλεγοντο, οἱ ἐπι καθαρσει λοιμου τινος, ἢ τινες ἑτερας νοσου θυομενοι τοις θεοις. τουτο δε ἐθος καὶ παρα Ῥωμαιοις ἐπεκρατησε. [De Massilienſibus hoc *Petronius* tradit in fine: ed. Burm. pr. p. 666.] λεγεται δε καὶ καθαρισμος.

Καυθαρίζειν καὶ Τονθορίζειν διαφέρει. Καυθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν· Τονθορίζειν δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

Καιρὸς

Καυθαριζειν.] Mihi crede, verbum καυθαριζειν Athenis plane fuit inauditum, et ſine vllo dubio corruptum eſt: quod enim apud *Phauorinum* et recentiores *Lexicographos* reperiatur, nemo mirabitur, qui omnes vno *Ammonii* loco deceptos fuiſſe nouerit. Spreta literarum ſerie, cui religioſe ſemper in Grammaticis non eſt inhaereſcendum, confidenter repoſie: Ταυθαρυζειν καὶ Τονθορυζειν διαφερει. Ταυθαρίζειν μὲν γὰρ κ. τ. λ. *Ammonii* Lexicon olim ἀτακτον a recentioris aeui Grammatico in ordinem Alphabeti redactum fuiſſe, iam ſaepius monuimus: hinc repetenda eſt vitii origo. Vbi ſemel tremulus vocis ſonus animo occurrit, et *Enniaeum* ex Annali II.

At tuba terribili ſonitu taratantara dixit.

vti fieri ſolet, plurima mox praeſto fuere, quibus verbum ταυθαρυζειν firmari et in priſtinas ſedes reduci poſſet. Veterum formarum index praeſtantiſſimus *Heſychius*: ἐταυθαριζον, ἐτρεμον. Lege: ἐταυθαρυζον. Eodem auctore Doſes, ρ in λ mutato, ταυθαλυζειν vſurpabant: Ταυθαλυζει. τρεμει. Δωριεις· οἱ δὲ σπαιρει. Idem: ΤΑΝΘΑΡΥΣΤΟΣ, ὁ τρομου παρασκευαστικος. Literis maiuſculis hanc vocem expreſſi, vt vitii origo et vera ſcriptura ΤΑΝΘΑΡΥΣΤΟΣ ſimul lectoris oculis obuerſarentur. *Pollux* V, 98. ταυθευρησοι ἑρμαι παρα Θεοπομπω τω Κωμικω, ὧν κατεκρεμαντο λιθοι τινες, ὡς ἀπο της κινησεως ὠνομασθαι. Quod e MSS. proferunt καυθειρυσοι, nihili quidem vocabulum, ad *Ammonium* tamen non parum facit. Vnus *Kuhnius* rem acu tetigit, et ſagaciter animaduertit ταυθαρυσοι ἑρμοι legendum, ſimul indicans,

indicans, nouiſſe ſeſe verbum ταυθαζυζω, *tremo*. Quod a *Salmaſio* edoctus e *Suida* profert *Iungermannus* Ταυθαζιζειν, τρεμειν, id minus auſpicato in τονθοριζειν mutatum voluit *Kuſterus*. In MS. *Suidae* Codice *Lugduno-Batauo* legitur Ταυθαζυζειν. Credibile in veteri libro ταὐθαζυζειν reperiſſe *Suidam*, indicio, vtroque modo id verbi fuiſſe pronuntiatum. Excutiam loculos meos: *Heſych.* Τοιθορυκτριά, ἡ τους σεισμους ποιουσα: vetus lectio fuit, ταυθαζυκτρια. Idem: ἐκταυθαζυω, τρεμω. lego, ἐκταυθαζυζω. Haec niſi fallor animi, pleraque omnia ſunt, quae de verbo ταυθαζυζειν ex *Heſychio*, aut etiam aliunde adferri poſſent. Τονθοριζειν, quamquam ſecus fuerit *Ammonio* viſum, nihil aliud eſt, quam τρεμειν. Quid amabo, mi *Ammoni*, Ψιθυριζειν και γογγυζειν; nonne *tremulo labiorum motu murmurare?* ita opinor. *Schol. Ariſt.* ad Ach. v. 683. τονθοριζοντες, λαθρα φθεγγομενοι, και χειλη κινουντες. Verſus ex *Athenaeo* adlati particulam, ποταμοι τονθολυγουντες, *Euſtath.* ad *Il.* P. p. 1126. explicat, ἠγουν ποιον ἠχον ἀποτελουντες, ὁθεν ἰσως και το τονθορυζειν. Inde *trepidare* de tremulo aquarum murmure: *Horat.* L. II. Od. III. v. 22. Denique obſeruandum, verbum τονθοριζειν ſiue τονθορυζειν duplici ſcribendi forma alio quoties obuium. *Phrynichus*, in v. Γογγυσμος: ἡμεις δε τονθρυσμον και τονθρυζειν λεγωμεν, ἡ νη Δια συν τω ο τονθορυσμον και τονθορυζειν. *Valck.* Integram fere exhibeo Viri eruditiſſimi animaduerſionem, vt de argumenti ſiue potius coniecturae veritate melius iudicare poſſint lectores. Acute quidem et docte, ſi quid ſentio, *Valckenaer* v. ταυθαζυζειν in *Ammonio* reponendam putauit: ſed nihilominus vereor, vt omnibus placeat haec emendatio. Primum enim Attici vix h. v. vſi reperiuntur: deinde argumen-

Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον ῥ) μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα.

ῥ) Posset etiam legi μεμετρημένον. nisi prius apud *Thomam* M. extaret, qui vniuersa iterum sedulus transcripsit. V.

mentum pro ipsa vocabuli genuitate ex nimiis coniecturis consarcinatum videtur. Notior vox et Tragicis in primis frequentior est ταντάλιζειν. *Hesych.* ἐτανταλιζεν, ἐτρεμεν. ἐταντάλιχθη, ἐσεισθη. *Eust.* ad *Od.* Λ. p. 458. ταντάλιζεσθαι, το σαλευεσθαι καὶ σειεσθαι. atque ex hac, nisi fallor, ortum est *Hesychii* τανθαλυζει: nam et τονθορίζειν scribitur per υ et ι. Vid. *Arist. Ran.* v. 759 et *Ach.* v. 683. Nec tamen h. vs in *Nostro* substituendam putarem, cum genuitatis speciem prae se ferat rarioris vsus vocabulum κανθαρίζειν, monente *Vossio* ad *Hes.* etiam in *schedis Basilicis* p. 94. obuium: κανθάριζω, τρεμω. Nihil ad rem facit literarum diuersitas, quae saepius in *Amm.* occurrit: sed res non tanti est.

Καιρος.] *Schol. Theocr.* ad *Id.* ζ. v. 1. χρονος το συμπαρεκτεινομενον τη συστασει του κοσμου διαστημα· καιρος δε ἐστι χρονος ἐεων. Priorem vocem *Eustath.* deriuat, ἀπο του χεειν, ῥεειν, ναειν, ingeniosa magis quam vera originatione. *Thomas*, Nostri obseruatione vsus, egregiam hanc animaduersionem adhuc addit: καιρος, οὐ μονον ἐπι χρονου ἁπλως τιθεται, ἀλλα καὶ ἐπι του ἁρμοδιου καὶ πρεποντος. In loco *Euripid.* quem subiunxit Grammaticus, *Orest.* v. 122. *Schol.* formulam καιρος ἐστι, δηλονοτι ἁρμοδιος, ad *Thomae* mentem explicat, aliumque Tragici versum, *Androm* 131. τις σοι καιρος εὐτυζομενα, recte interpretatur,

μαι· Χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. Ἄλλως, Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνε, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν· Χρόνος δὲ ποσότητα, οἷον, πρὸ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη.

Καλλαικα καὶ Κάλλη διαφέρει. Καλλαικα μὲν γὰρ, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες· Κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων.

5) Κάθησον τῦ Κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτῦ κελεύοντες· Κάθισον δὲ, περὶ ἑτέρε, Κάθισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ Ἄκακος τοῦ Ἀγαθοῦ. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανοῦργος· Πονηρὸς δὲ, ὁ δρασικὸς κακοῦ.

5) Lege κάθησο ex auctoritate VV. CC. *Valckenarii*, *Alberti* ad *Hesych.* et *Oudendorpii* ad *Thomam.*

tatur, τις σοι ἀτυζομενη καὶ λυπουμενη ὠφελεια; Exinde locum difficiliorem *Marc.* XI. 13. οὐ γαρ ἦν καιρος συκων, ita explicuit cl. *Trillier*, vt v. καιρος non tam ad ipsum anni tempus, sed ad arborem ipsam fructu carentem referretur: *non apta erat arboris dispositio ad ficus ferendas.*

Καλλαικα] οἱ πωγωνες των ἀλεκτρυονων καὶ τα ἐν τη ἀυτων δε ὑγρα πτερα. ex qua potestate posteriori; phrasin, χιτων καλλαϊνος, *vestis versicolor*, deriuari posse, ostendit *Eustathius* ad *Il.* X. p. 1383. Alii χρωμα καλλαϊνον, colorem *venetum* siue potius *purpureum* designauisse, contenderunt. Plura in vtramque partem disputata dabit d'*Orvillius* in *Vanno Critica* p. 142.

Ὁ δρασικος κακου.] *Diuturno vsu ad quaeuis mala*

Κακοήθεια μὲν ἐϛι κακία κεκρυμμένη· Κακοτροπία δὲ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴς πανουργία.

Κέλης καὶ Ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γὰρ ἐϛι τ) πλοιαρίον τι μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ, κακοῦργον καὶ ληϛρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν υ) εἶναι, ταῦτα χ) πλη-

ϛ ῖ

τ) Priores edd. πηδάλιον. Quod apud *Thom. M.* legitur πλοιάριον, in *Amm.* reſtituendam eſſe monuerunt *Scaliger*, *Vulcan.* et *I. Scheſerus*. V. υ) Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Apud *Aeſchinem* pro εἶναι editur ἡγεῖσθαι. Penes me dubium non eſt, quin vtrumque iunxerit Orator: καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ ληϛήρια. Nihil ad Atticas Veneres ex actum magis, aut cum *Aeſchinis* ſcribendi colore conueniens: Is in orat. contra *Cteſ.* bis eandem elegantiam poſuit p. 275. A. καὶ μηδὲν μικρὸν ἡγεῖσθαι εἶναι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων et p. 281. B. μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι. *Valck.* χ) *Vett. edd.* πλησεῖ ex mox ἐκπακτροκέλητα.

mala paratiſſimus. Iſtac forma frequenter vſus eſt *Ammonius*, quod, ne quis ad eam offendat, ſemel monendum duxi. *Valck.*

Κελης.] ἱππος καὶ ἱππασης. καὶ μερος [non πλοιον, vt perperam *Voſſius*, ſed σωματος. Κελης, το αἰδοιον γυναικειον παρα τοις Κυμικοις. *Euſtath.*] καὶ εἰδος τι της νεως. καὶ μονατωρ. [*ſingulator*] *Heſych.* Relictis reliquis vocabuli proteſtatibus, *naviculam* denotare v. κελης, tradit *Ammonius*

ροῖ τὰ λησήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κυνηγέται καλοῦνται.

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ Ἔλυτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κογχυλίων· Κελύφανον δὲ, ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρίων· Ἔλυτρον δὲ, τὸ γ) ὑγρὸν χώρημα.

γ) Legendum ſuſpicor: τὸ ὑγρῶν χ. *liquidorum receptaculum.* V.

monius et quidem πλοιαριον τι, ταις ναυσιν ἑφελκομενον, [ein Boot] vt ait *Thomas.* Ἐπακτροκελης, *nauis praedatoria*, [ein Caper] quia praedam venantur piratae. Ἱσεον γαρ, ſcribit *Euſtath.* ὁτι ἐπακτρεις ἐλεγοντο οἱ κυνηγοι, ὁθεν ἐπακτροκελης, πλοιον ληϛρικον. Ἐπακτριδες, αἱ ἁλιαδες.

Κελυφος] Iſtarum vocum, quam tradit *Ammonius*, differentia plerisque olim fuit incognita. Ad mentem Noſtri, *Pollux* VI. 51. εἰποις δ' ἂν ὀστρεων κελυφη. *Schol. Ariſtoph* ad Veſp. v. 543. κελυφη, των ὠων καλυμματα. E quibus facile patet, vſum vocis non arctis adeo limitibus fuiſſe concluſum. De naui, cui mortuum nautam incluſerant, facete *Antiphilus* Anthol. I. c. LVI. ep. 3.

Τοι δε κελυφος ἐκλεισαν ἐπ' ἀνερι, τοφρα γεραιος
Πλωσιν ἐπ' οἰκειης εἰς αἴδην ἀκατου.

Κελυφαια, κελυφη καρυων. *Schol. Luciani.* Ἔλυτρον denique, interprete *Moſchopulo*, το σκεπασμα, κυριως δε ἐπι κυκλοτερων τινων, οἷον καρυων, ἢ ὠων, ἢ ἀλλων τοιουτων. *Valck.*

Κέδρος θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον· z) ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός· Ἀλλὰ θύε τοὺς κέδρους.

Κηρύξαι, Ἀποκηρύξαι, καὶ Ἐπικηρύξαι διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ a) Ἀποκηρύξαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ b) ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος, Ἀπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγὼν, οἷον, ὑπὸ κήρυκι

z) Repone ὀυδετέρως ex *Thoma* et *Etymologo*: ἀρσενικῶς enim nuſpiam occurrit. Ῥῆσιν ſequentem etiam *Etymol.* profert: legit autem τοὺς κέδρους. *a*) Vulgatam ἐπικηρύξαι putidum fuiſſet diutius in textu reliquiſſe. *Moſchopulus*, ne alios nunc nominem: Ἀποκηρύξαι, τὸ ὑπὸ κήρυκι ἀποδόσθαι. Μένανδρος κ. τ. λ. V. *b*) Antea legebatur ὑπὸ κήρυκα, mox tamen recte ὑπὸ κήρυκι. V.

Κεδρος.] *Auctor* indicis vocum acc. diſt. Κεδρος, ὁ, *fructus cedri*. Κεδρος, ἡ, *cedrus arbor*. *Moſchopulus* eadem habet quae *Ammonius*, a quo receſſit *Thomas*. *Valck.* Diſſentiunt Grammatici, inprimis a veritate aberrat *Phauorinus*, qui: κεδρος ἀρσενικως μεν το δενδρον, θηλυκως δε ὁ καρπος. Proxime a vero mihi abeſſe videntur *Th. Magiſter*, *Moeris* et *Euſtathius*, qui vno ore v. κεδρος, ὀυδετερως, τον καρπον denotare tradunt. Κεδρος, ἡ, *arbor*: nec de hac re dubium eſt. Κεδρον, το, *Homero* eſt *lignum cedrinum* dono diis incenſum. Κεδρος, ἡ, vel κεδρια, vel κεδριον, *oleum cedrinum*. *Fructus cedri* *Ariſtoph.* Θεσμ. v. 493. adpellatur κεδρις, vbi Scholiaſta: κεδριδες, οἱ καρποι του κεδρου, οἱπερ ἐκλυειν σφοφον παρ' ἰατροις νομιζονται κ. τ. λ.

Κηρυξαι.] Vide ſupra in v. ἀποκηρυκτος et ἐπικηρυξαι.

κήρυκι ἐπώλησε. Ἐπικηρύξαι δέ, τὸ ὑποχέθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνάγοντι, καὶ ἀποκτείναντι τινὰ τῶν δικαθέντων.

Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη· διὸ καὶ Ἀντίπηξ καλεῖται· Κίστη δὲ, ἡ πλεκτή.

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις· Περιφορὰ δὲ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή.

Κίθαρις καὶ Κιθάρα διαφέρει. Φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ ὀργάνων. Κίθαρις γάρ ἐστιν ἡ λύ-

Κιβωτος] ὑποδοχη ἱματιων και χρηματων. *Suidas.* Fuit autem κιβωτος *arca e ligno confecta*, χηλος, σωρος, quem monente *Euſtathio*, την κιβωτον φασιν οἱ Λακωνες, Βουτεαδαι δε λαρνακα, Μιτυληναιοι δε ἀντιπηγα. Κιστη vero, ſeu κισις, παρα το κεισθαι, *cibis reponendis deſtinata*, ἐδεσματοθηκη, erat *arca viminea*, vel ex *cortice* facta. Vide omnino cl *Sallierum* ad *Thomam* et *Valck.* ad *Theocr.* p. 334.

Κιθαρις.] *Euſtathio* vnum idemque eſt, κιθαρος, κιθαρις et κιθαρα. Scribit enim, κιθαρη, κιθαρις, ὡσπερ ἀρκη, ἀρκις, ἰωνικως: alio loco, ἀιολικως. Diuerſae ſane formae apud veteres fuiſſe lyram, atque non quatuor ſolum vel quinque, ſed ſeptem etiam fidibus conſtitiſſe, patet ex *Eurip. Ione* v. 881. vbi κιθαρα fuiſſe dicitur ἑπταφθογγος. Inſignem citharoedum ad mentem *Ammonii*, κιθαραοιδοτατον cum Eupolide adpellat *Ariſtoph.* in *Veſp.* v. 1269.

Ἀριστοξενος.] Vid. ſupra p. 9.

ρα καὶ οἱ χρώμενοι c) αὐτῇ, Κιθαρισαὶ, οὓς ἡμεῖς λυρῳδὲς Φαμέν· Κιθάρα δὲ, ἣ χρῆται ὁ κιθαρῳδός. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαξέλλει, καὶ φησὶν ἕτω· Περὶ αὐτῷ εἶχε κιθαρισὰς καὶ κιθαρῳδές. Κιθαρισὴς μέν ἐσιν ὁ μόνον ψάλλων, Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μὲν γάρ ἐσιν ἡ εἰς ὁτιῶν τῶν δικασηρίων γενομένη· Πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

Κλῆμα

c) E. i. mendose αὐτῷ. In fine huius notae deest ᾄδων in *vett. edd.*

Αἰσχίνης.] In Timarch. p. 176. B. ἀεί τινας ἔχειν εἰωθως περι αὐτον κιθαρῳδους ἢ κιθαρισας, quo in lolo malim ex *Amm.* legi καὶ κιθαρισας. *Ammonium* viciſſim emendabis ex *Aeſchine*. *Valck.*

Κλησις.] Eadem fere *Moſchopulus*. *H. Stephanus*, hac nota inductus, vocem πρόκλησις iſta ſignificatione in Theſ. ſuum recepit. Sed haud raro πρόκλησις et προσκλησις, quamquam diuerſae plane ſint ſignificationis, a librariis ſolent permutari. [Vid. VV. DD. ad *Heſych.* v. κατα πρόκλησιν.] Apud *Poll.* VIII. 55. πρόκλησις ſcribendum videtur, non προσκλησις. Mallem itaque in Noſtro reponere προσκλησις. Interim κλησις et προσκλησις vix ſolent diſcerni. Luculentus teſtis eſt *Demoſthenes*, qui in Ariſtocrat. p. 437. C. κλησιν dicit *citationem in Areopagum*: talem indicari, ex toto orationis argumento liquidiſſimum. Deinde *Harpocration* iſtum locum reſpiciens ſcribit: κλησις, ἡ προσκλησις. Idem: προσκλησις, ἡ εἰς δικασηριον κλησις, καὶ προσκαλεσασθαι, το παραγγελλειν εἰς δικην κ. τ. λ. *Valck.*

Κλῆμα Κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου· Κλῖμα δέ, μέρος τι τῦ κόσμυ.

Κλύσαι μὲν d) λέγεται ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δὲ, πρόσωπον καὶ πόδας· Πλύναι δ' ἐσθῆτα.

Κόρδαξ καὶ Καρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως· Καρδαξ δέ τις ἐκαλεῖτο

d) Scribe: λέγεταί τις cum *Phauorino*. V.

Κλυσαι] μεν λεγεται ποτηριον ἡ ἀλλο τι ἀγγειον. Νιψαι δε, προσωπον ἡ χειρα. Πλυναι δε ἐσθητας. *Moſchop.*

Καρδαξ.] *Euſtathius*: καρδακες, στρατιωται περι Ἀσιαν — οὐ δικαιον τι γενος, ἀλλα οἱ μισθου στρατευομενοι βαρβαροι, παρα Θεοπομπω. Ἁπλως δε, φησιν, οἱ Περσαι, παντα τον ἀνδρειον καὶ κλωπα, καρδακα ἐκαλουν. Perſae ad hunc vſque diem, monente *Relandio*, quemque *virum bellicoſum*, קרד adpellant. *Carduchorum*, bellicoſiſſimi Mediae populi mentionem facit *Xenophon* in Cyri Exped. L. III. ſub finem, aliique. Vid. *Heſych.* v. καρδακες ibique VV. DD.

Κορδαξ] ὀρχησις κωμικη, ἥτις αἰσχρως κινει την ὀσφυν. *Schol. Ariſtoph. ad Nub.* v. 540, Ἐμμελεια ὀρχησις τραγικη, καὶ το ὑπο την τραγικην ὀρχησιν ᾀδομενον ἀυλημα. Ὁ δε Παυσανιας λεγει ὁτι ὀρχησεως εἰδος καὶ ὁ ξιφισμος, καὶ σχημα ἐμμελειας, ὁθεν ἀποξιφισαι το ἐξορχησασθαι. Σικιννις, [ſcribitur etiam σικυνις, συκιννις, et σικιννα] ὀρχησις σατυρικη. *Euſtathius*. *A. Gellius* L. XX. c. III. „ *Sicinnium* genus veteris ſaltationis fuit: ſaltabundi autem canebant, quae nunc ſtantes canunt.„ Vnde vero vocis origo petenda

στρατιώτης. Βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν e) τραγικὴ ὄρχησις, Ἐμμέλεια· Σίκινις δὲ, ἡ σατυρική· f) Κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

Κομιδῇ καὶ Κομιδὴ διαφέρει. Κομιδῇ γὰρ περισπωμένως ἐπίῤῥημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κομιδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα, οἷον· Οὐ σφῶιν κομιδή. λέγεται δὲ ἡ ἀπόληψίς τινος Κομιδὴ, παρὰ τὸ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ, ὁ ἔσωθεν ἐξιών.

Κομᾷν καὶ Κειριᾷν διαφέρει. Κομᾷν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπί τινος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμέ-

νων,

e) Ex emendatione *Maussaci* ad *Harpocr.* in κορδακισμὸς pro στρατηγικὴ reposui τραγικὴ. Fundus huius obseruationis est *Aristoxenus* ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, *Etymologo* in v. Σίκιννις citatus. V. f) E. i. vitiose κάρδαξ.

tenda sit, iam ante eum *Accio* ignotum fuerat, qui propterea *sicinnitas nebuloso nomine* esse suspicatus est.

Οὐ σφῶιν.] *Hom. Il.* Ψ. v. 411 adde *Od.* Ω. v. 244. 246. et 248. Κομιδή, πάντα πασιν, κομιδὴ, ἐπιμέλεια. *Schol.*

Κοπτει την θυραν] ἔξωθεν, ψοφει δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. *Moeris.*

Κομαν] ἐστιν ἐπιμελουμενον τριχας ἐχειν. Κουριαν δε, το κατα συμφοραν ἀλλως καθιεναι κομην. *Hesychius.* *Etymologici* M. auctor: κομαν σημαινει ὑπερηφανευειν· οἱ γαρ κομωντες εἰωθασιν ὑπερηφανευειν [sc. capillorum ὑπεροχη.] Addo: οἱ δὲ ὑπερηφανοι, σρεψειν

νων, καὶ g) τρέφειν τὴν κόμην. Κειρᾶν δὲ, τὸ κειρᾶς ἐπιδεῖσθαι, καὶ τὴν κόμην καθιέναι.

Κόρυδος

g) *vett. edd.* lectio, τρέφειν τὴν κόμην, placuerat *Salmaſio*, qui de Coma p. 554, poſtquam *Ammonii* verba protulerat, *non video*, inquit, *quid ſit diſcriminis inter* κόμην τρέφειν, *comam nutrire*, et κόμην καθιέναι, *comam demittere*. Eidem lectioni etiam *Valckenaer* in animaduerſionibus calculum ſuum adiecerat, Vereor, vt ambo Viri eruditiſſimi iure ſollicitauerint genuinam *Ammonii* ſcripturam, cum retenta etiam ea, quae textum occupat, lectione, non leuis ſane vv. κομᾶν et κουρᾶν disiungat differentia. Primum enim κομᾶν, non, vti quis exiſtimet, idem eſt, ac, *nitidis cincinnis capillos ornare*, ſed *longos atque demiſſos habere crines*, et de iis proprie vſurpari nequit, qui, veluti molles mulierculae, ſemper ἔυκομοι incedunt. *Euſtathius* ad *Il.* Γ. p. 288. Κομᾶν μὲν γὰρ, οὐ γυναικεῖον. κόμην δὲ ἔχειν καὶ ἔυκομον εἶναι, γυναικικώτερόν ἐστι. Διὸ καὶ ὁ Πάρις ἐνειδίζεται [v. 55.] ὡς κόμην ἔχων, οὐ κατὰ τοὺς καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, οὐδὲ οἵαν ἔχοι ἂν Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης, ἄλλα ἤνκομος γυνή. Deinde τρέφειν κόμην de *capillis iam demiſſis* adhibetur: vid. *Eurip. Bacch.* v.

τρεφειν την κομην. Si forte ſuperbientis homuli imago ante oculos non obuerſetur, en *Rhiani* picturam adcuratiſſimam in *Grotii* Excerpt. e *Stobaei* Florileg. p. 33.

Ἴσα Διὶ βρομιεῖ, κεφαλὴν δ' ὑπερ ἀυχενας ἴσχει,
Καιπερ ἐων ἐλιγος — —

Nihil venuſtius: neque facile Graiae, Veneres Latine tradi poſſunt. *Valck.*

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερὸν· Κορύδαλος δὲ, δῆμος Ἀθηνῆσιν, *b*) ἐν ᾧ σωτῆρος κόρης ἱερόν. Κόνις

v. 494. *Euſt.* l. c. λέων χαίτην τρέφων, *leo longe iubatus.* Argiuis, qui ob luctum quendam crines totonderant, lege promulgata iufſerunt Lacedaemonii, vt *comam alerent* et *demiſſis capillis incederent:* μὴ κομῶντες πρώην ἀπὸ τούτου κομᾶν *Euſtath.* ad *Il.* B. p. 125. Bene itaque *Suidas:* κομᾷ, τριχῶν ὑπερβολῇ κοσμεῖται. Κουριᾷν vero eſt, *paſcere creſcentes ſine lege capillos.* *h*) Corrigendum: ἐν ᾧ Σωτείρας Κόρης ἱερὸν, ex ſchedis *Aſcalonitae* §. 156. Non aliter apud *Amm.* reperit *Moſchopulus:* neque tamen non legi poſſet: ἐν ᾧ Σωτῆρος Κόρης ἱερὸν. *Valck.*

Κορυδος] *alauda. Schol. Theocr.* ad *Id.* 2. v. 50 ὁ κορυδαλος των ὀρνεων πρωτος περι το λυκοφως ἐπι τας νομας ἀφικνειται καὶ τελευταιος ὑποχωρει. Duplex eorum genus eſſe tradit *Ariſtoteles* Hiſt. Anim. IX. c. 25. quorum alterum τυμβον ſeu λοφον in capite gerat. Huius generis aues *Theocritus Id.* ζ. v. 23. vocat κορυδαλλιδας ἐπιτυμβιδιους, i. e. *galeritas, alaudas caſſitas*, Haubellerchen: ad quem omnino videndus eſt celeberrimus *Harles.* Veriſſimum eſt, quod *Schol. Ariſt.* de auium harum nominibus ait, ad Ὀρνιθ. v. 303. ποικιλα ἀυτων ὀνοματα: occurrit enim apud probiſſimos ſcriptores, κορυδων, κορυδος, κορυδαλος, κορυδαλλος, et κορυδαλλις. Quae in Noſtro ſequuntur, ἐν ᾧ Σωτηρος κουρης ἱερον, monente *Oudendorpio* ad *Thomam*, male vulgo de *Seruatricis Mineruae templo* expoſita ſunt. Quamuis enim Σωτηρ ſiue Σωτειρα ab Athenienſibus dicta fuerit *Minerua*, nunquam tamen

Κόνις καὶ Κονὶς διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς Κονὶς, ὀξύνεται· τὸ δ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες, βαρύνεται.

Κόσμος Οἰκεμένης διαφέρει. τὸ μὲν, περιέχει οἰκεμένην καὶ ἄερα· i) τὸ δὲ, γῆν μόνον τὴν φανεράν.

Κτήματα καὶ l) Ἐπικτήματα διαφέρει. Κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ m) οἰκείᾳ· Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ.

Κτῆσις, μέν ἐστι πᾶσα ἡ οὐσία· Κλῆμα δ', ἔν τι.

Κραί-

i) *Vulcan.* ed. ὁ δὲ. l) Erudite H. *Valesius* corrigendum putat, ἐγκτήματα. V. m) Vnius literae additione commode hunc locum mihi explanauit *Dukerus* V. C. pro vulgata lectione οἰκίᾳ, legendo οἰκείᾳ, quod postea a *Scaligero* etiam notatum animaduerti. *Valck.*

tamen adpellatur κόρη, quod nomen est singulare *Proserpinae*, siue triplicis potius *Hecates*. Vtramque interim, Mineruam atque Proserpinam, vno forsan templo cultam fuisse, ex inscriptione apud *Plin.* L. VII. c 58. vero simile reddidit laudatus V. C.

Οἰκείαι] ἡ πατρὶς διὰ διφθόγγου. *Phauorinus.* Fuerint itaque secundum *Ammonium*, ἐπικτήματα, quae ἐγκτήματα dicuntur *Cyrillo* in Lex. MS. Ἐγκτήματα, ἃ κεκτηταί τις ἐν ἀλλοδαπῇ γῇ, τουτέστιν ἐν ξένῃ. Paulo aliter quam *Ammon.* κτήματα et ἐπικτήματα discernit *Ptolemaeus Asc.* §. 131. κτήματα — τὰ μὴ ἡμέτερα, Ἐπικτήματα, ὡς ἐναλλοτρία. τὰ δὲ ἑαυτοῦ, Κτήματα, ὡς ἐνοικία. *Valck.*

Κραιπάλη καὶ Μέθη διαφέρει. Κραιπάλη μὲν γάρ ἐστι ἡ χθεσινὴ μέθη· Μέθη δὲ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· Κυπτάζειν δὲ ἐστι τὸ σταγγένεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυβεύειν

Κραιπάλη] ἡ ἐκ τῆς χθες γενομενης οἰνοποσιας παρωσις. *Thomas.* Rectius *Euſtath.* κραιπαλη, ὁ ἐκ μεθης παλμος· ὁ ἐστι κινησις καὶ δινησις του καρα, ἠγουν της κεφαλης. Vtrumque vocabulum non raro etiam de recenti crapula vſurpatur.

Σταγγευεσθαι] πιεζεσθαι καὶ συνθλιβεσθαι. Στραγξ δε ἐστιν, ὁ δια λεπτοτατης ὀπης χολη κατιων σαλαγμος. *Schol. Ariſt.* ad Νεφ. v. 131. Στραγξ in Gloſſis redditur *ſtillicidium*: a σταγγος, σταγγευω, *ſtillatim cado*, ſiue proprius ad originem, *ſtringo*. *Iſidori* Gloſſarium: *ſtringina*, *reſtrictio vrinae*, ea eſt σταγγουρια. Hinc facile fluxit iſta, quae in libris obtinuit, verbi σταγγευειν, ſiue media potius virtute σταγγευεσθαι, *ceſſandi*, *laborandi*, *commorandi* poteſtas. Quod in verſu a Noſtro producto dixerat *Ariſtophanes*, id in ead. fabula Nub. v. 131. et 132. expreſſit:

— Τι ταυτ' ἐχων σταγγευομαι;
Ἀλλ' ουχι κοπτω την θυραν;

i. e. *quid ceſſo pulſare hoc oſtium?* Ex his ſatis conſtare arbitror, quam ſit iſtud verbi veteris monetae, quod recentioris aeui Grammatici ſibi veluti proprium vindicauerunt. Ceterum exigua eſt inter κυπτειν atque κυπταζειν differitas. *Valck.*

Κυβέυειν καὶ Πεσσέυειν διαφέρει· Κυβέυειν γάρ ἐςι τὸ, n) διὰ ψήφων ἢ ἀςραγάλων παίζειν· Πεσσέυειν δὲ, τὸ διὰ ψήφων.

Κρίνειν τοῦ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γὰρ, τὸ κυρίως δοκιμάζειν· Διακρίνειν δὲ, τὸ πρᾶγμα πράγματος διϊςᾶν, καὶ χωρίζειν.

Κύειν καὶ Τίκτειν διαφέρει. Κύειν μὲν, τὸ ἔγκυον εἶναι· Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. o) Ἐυριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ,

Κύουσα τίκτον (εἶπεν) (θ') ἡνίκ' ἠγόμην πάλιν.

Κύριος

n) Iure διὰ κύβων corrigendum credidit *Vulcanius*. Vide notam *Hesychii* infra adlatam. o) Omnes edd. priorr. Ἐυριπίδης, ἐναντίον, Ἡ κύουσα κ. τ. λ. Sed iam vltimo eoque diligentissimo *Ammonii* editori aliquid mendi hic suboluerat. Subiecit obseruationem: „quomodo quaeso ἐναντίον; Qui mihi auscultare velit pro ἐναντίον, Ἡ, reponet: ἐν Ἀντιγόνῃ.„ ex qua Viri eruditissimi acumen facile agnoscas. Non longe a veritate abesse hanc emendationem, alio loco idoneis argumentis ostendit *Valckenarius*, in *Diatribe ad Euripidis perditorum dramatum fragmenta*

Κυβευειν.] *Hesychius* v. πεσσα. Διαφερει Πεττεια Κυβειας· ἐν ᾗ μεν τους κυβους ἀναρριπτουσιν. ἐν δε τη Πεττεια αὐτο μονον τας ψηφους μετακινουσι. Difficiliorem ludum et prae κυβεια ἐπιςημονικωτερον fuisse Πεττειαν, idem *Hesych.* adseuerat in v. κυβευτης.

Κυειν] το ἐγκυον εἰναι,

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ. Δεσπότης δ' ἀργυρωνήτων p) τινῶν ἄλλων.

Κωφὸς καὶ Ἔννεος, ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος·

— κύματι

menta. p. 60. „Illic, in *Ammonio*, ſcribit V. C. ne iuuenis quidem cogitare debueram de *Euripidis* Antigone; quid verum ſit, *Euſtath.* monſtrat in *Od.* Π. p. 1801. l. 45. Vtrum iam ſcribatur apud *Ammonium*, Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ, an propter illud εἶπεν interiectum, et quia ipſius erant Antiopae verba, Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ — εἶπεν, nihil refert, nec multum ſane, vtrum in verſu probes *Euripidis*, Κύουσ' ἔτικτον ad ductum *Euſtathii*, an quod ego malim,

Κύουσα, τίκτω δ', ἡνίκ' ἠγόμην πάλιν.„

Priorem, ſine ipſam potius *Euſtathii* ſcripturam in textu repoſui. p) *Vulcanius* ita h. l. caſtigat, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατὴρ, καὶ τινῶν ἄλλων. Δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων. Leuiori opera corriges: Δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων, ἢ τινῶν ἄλλων. Confer. *Amm.* in Δεσπότης, ſi modo iſta ſunt ab *Ammonio* profecta. V.

σ διαφέρει του τικτειν, καθοτι αὐτο ἀπαλαττει του κυειν. καὶ φερεται εἰς τουτο χρησις ἐξ Ἀντιοπης, το, Κυουσα τικτον. ἠγουν κυουσα γαστερος φερουσα, εἰτα ἐτεκον. οἱ υστερον, καὶ αὐτο το τικτειν, κυειν λεγουσι. *Euſtath.* l. c.

Κωφος.] Hoc vocabulum mihi relictum credidi, in quo exponendo aliquantulum operae ponerem; eum

eum in finem primum adſcribam *Etymologi* obſeruationem: Κωφός παρα το κεκοφθαι. A κοπτω, *caedendo* ac *tundendo* ſtringo, Κωφος *conſtrictus*, *obtuſus*, *hebes*. Haec prima poteſtas vſu *Homerico* cognita ex *Il.* Λ. v. 390. vbi κωφον βελος, i. e. ἀσθενες, *hebes*, quum contra fortis viri ὀξυ βελος πελεται. Nihil caſtigatius *Anacreonte*, cui iſtum vſum ex *Homero*, quem lubenter imitatur, reſtituo in Ode μβ. v. 12.

Φιλολοιδορια γλωττης
Φευγω βελεμνα κωφα.

Irrita tela calumniatricis linguae fugito. Inde Κωφωσις, non *ſurditas* ſolum, quam vnicam poteſtatem agnoſcunt Lexicographi. *Hippocrates viſum obtuſum et praeſtrictum* vocabat κωφωσιν ὀφθαλμων: vbi *Erotianus*: κωφωσιν ἐπι παρεμπτοδισμου τεταχεν. κυριως γαρ ἐπι της ακοης τεταχε. Ea omnia, quorum ſonus et volubilis agitatio impeditur, dicta ſunt *tacita*, *muta*, κωφα. Maris *fluctus*, ſiue vento ſileſcente *taciti*, κυμα κωφον, *mutum mare Plauto* Mil. Glor. III. 1. v. 69. Κωφος, ait Noſter, ὁ μη φθεγγομενος *mutus*, cuius organa ad loquelam formandam adfecta ſunt, et vinculis veluti conſtricta: hinc illuſtra locutionem, a qua ſacri quoque ſcriptores non abſtinuerunt, ῥηξαι, et ῥηξαι την φωνην. Κωφην σιωπην dixit *Heraclitus* All. Hom. *Muta ſilentia*, *Tibullus* IV. el. 1. v. 130. Κωφην γαιαν *Homerus Il.* Ω. v. 54. *mutam* dicit et ἀναυδον. Vulgatiſſima ſignificatio v. κωφος, ὁ βεβλαμμενος την ακοην, alio ex fonte non manauit. Credibile, veteres dixiſſe, κωφος τα ὠτα. [*Euſt.* ad *Il.* Ξ. p. 948. δηλον ὁτι Ὁμηρος μεν, κωφον ὁυχ' ἑυρηται λεγων ἀνθρωπον. ὁι δε μετ' Ὁμηρον οἰδασι και ἐπι ἀνθρωπου την λεξιν.] *Antiphanes* apud *Athenaeum* X. poſuit κωφην ακοης αἰσθησιν, et ὠτων κωφωσιν vſurpauit ſcriptor antiquiſſimus *Pempelus* Pythagoreus apud *Stobaeum* Tit.

— — κύματι κωφῷ.

q) τῷ μὴ ἀποτελέντι ἦχον. καὶ r) ἡ Πυθία, καὶ κωφῷ ξυνίημι, καὶ ἐ λαλέοντος ἀκέω. παραλλήλως ἔταξε. νῦν δὲ Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμῳδὸς καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής· Κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. ἐνίοτε δὲ συγχέουσι τὴν διαφοράν.

Λ. Λαγ-

q) *Vett. edd.* τὸ μὴ ἀ. r) Priores edd prorſus inepte legebant ἡσυχίᾳ. Itaque etiam non dubitaui, veram ſcripturam in textu reponere, quam conſeruarant *Euſtath.* et *Herennius* Philo. *Valck.*

77. Caeterum, quod in aliis linguis fieri adſueuit, in Graeca ſolemne, quae vocabula, in ſenſuum vitio indicando frequentata, ad rationalis mentis hebetudinem transferre amat. Eo vſu κωφος apud *Soph.* Aiace v. 928. et *Pind. Pyth.* Od. IX. v. 151. *rudis, ἀμουσος, ab omni elegantiarum ſenſu alienus. Valck.*

Κύματι κωφῳ.] *Il.* Ξ. v. 16. ad quem *Schol.* MS. Κωφῳ δε, τῳ ἀφωνῳ, τῳ μηδεπω παφλαζοντι. και κωφον ὑδωρ, το ἀρρυζον. κωφην την γαιαν, την ἀναισθητον. Inde *Theocr. Idyll.* II. v. 38. σιγα μεν ποντος, σιγωντι δ' ἀηται. Sunt vero haec etiam propterea notanda, vt magis adpareat v. πεφιμωσο dignitas atque ſublimitas in *Marc.* c. IV. v. 39. quo iuſſu nil grandius cogitari poteſt. Verſus ſecundus partem facit oraculi, quod ſciſcitanti Croeſo reſpondit Pythia et ab *Herodoto* conſeruatum eſt L. I. c. 47. *Valck.*

Κωμωδος.] Haec infra plenius reperire licet in v. τρα-

Λ.

5) Λαγχάνειν καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν εἷς, ἐὰν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. Ὅμηρος,

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.

Κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ Λαγχάνειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν. Κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

Λαλεῖν καὶ λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν, τὸ τεταγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου παραδιδόναι πρὸς τὸν ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν t) Σοφιστῇ· οἱ δ' ἄλλοι φιλόσοφοι διαι-

 ῥοῦσιν

s) *Aldus* bis ediderat λαχεῖν. secutus *Ptolem. Asc.* §. 96. τὸ λαχεῖν. Non erat cauſae, cur recentiores editores inde diſcederent. In *Hom.* v. *vett. edd.* legebant ὥτκε. *Vulc.* ὅς τε. V. t) Ne quis Comicum intelligat, legendum ἐν Σοφισαῖς. V. Vix intelligo emendationis huius rationem. Comicus enim Plato ſcripſerat Σοφίσας, teſte *Suida* v. Πλάτων, et Philoſophus, vt cuilibet notum, eum qui adhuc extat, dialogum περὶ λόγου, aut Σοφίστην. Sed in hoc etiam locum, *Amm.* obſervationem claris verbis confirmantem, legere non memini.

τραγωδοι. Quae hic leguntur, alteri, ni fallor debentur. V.

Λαγχάνειν] κληρουν. nimis late *Hesych.* cuius explicationi praeferenda eſt Noſtri

ρᾶσιν ἔτως, Λαλεῖν μὲν τὰς ἀτάκτως ἐκφέροντας ὑπερῶν λόγον· Διαλέγεσθαι δὲ καὶ Λέγειν, τὰς μετ' ἐπιμελείας λέγοντας. διαφορὰν δὲ, τῶν δύο τέτων λέγεσι καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον u) συνειρόντα, Λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τὰς λόγας κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

Λαβεῖν. καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐσι, τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· Δέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.

Λέπας καὶ Λεπὰς διαφέρει. Λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐσὶν ὄρας ἀπόσπασμα· Λεπὰς δὲ, ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄσρεον.

Λέμβοι

u) *Vett. edd.* lectio erat *συναιρόντες*. Vulgata praeferebat, *συναίροντος*. *Vulcanius* et *Scaliger* emendarunt *συναίροντα*. *Toup* V. C. in *Opuſc. Critt.* p. 397. acute ad h. l. animaduertit „lege *συνείροντα*. *Continuata orationis ſerie differere*, Graeci vocant λεγειν: *alternatim autem diſputare*, διαλέγεσθαι. Ita ſcribendus et vertendus eſt iſte locus: hodie nullo ſenſu legitur, *συναίροντα*.„ Manifeſtam hanc emendationem in textu reponere, nullus dubitaui.

Noſtri interpretatio, *ſorte aliquid obtinere*. Recte *Euſtath.* ἐστον δε, ὁτι το λαχειν ἀποτελεσμα ἐσι του κληρουσθαι. Cum *Homeri* loco, *Il.* H. v. 171. a Noſtro prolato, coniungendus eſt eiusd. Rhapſ. v. 179.

Λέπας.] *Cyrillus* in Voc. ace. diſt. Λέπας, το, *promontorium*. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I. v. 1266. Λεπη, τα

Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοιαρίου τινὸς εἶδος υ) Λέμφοι δὲ παρὰ

 Ἀττι-

υ) Ex *Vulcanii* mente λέμφοι reſtitui, pro λέμφος. V.

τα ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν, a λεπος. Monente *Euſtath.* ad *Il.* Δ. p. 372. λέπας notat ὀρεινὴν τραχύτητα, ἐξ οὗ καὶ λεπαία χθὼν [*Eurip.* Hipp. v. 1248.] τραγικῶς ἡ ὀρεινή. [Addendus, idem ad *Il.* Φ. pag. 1337. ἐκ τοῦ λεπεῖν, ἡ ὀρειώδης λέπας, καὶ ἡ λεπρὰς πέτρα, ἐφ' ἧς αἱ λεπάδες, καὶ τὸ ὀρεινὸν λέπας.] Voce λέπας inprimis delectatus eſt *Euripides*, in cuius *Bacchis* v. 1043. λεπας Κιθαιρωνειον. Λέπας, ὁ, *genus oſtrei*, quod recentiores πατελλιδας, *patellas* nuncuparunt. Firmiter vero petris adhaereſcit λεπας, et nonniſi poſt multa conamina ferro χιζεται ἀπο της πετρας, vti ſcribit *Aelianus* Hiſt. Anim. VI. c. 54 *Valck.* Voce λεπας ad mentem *Amm.* vſus eſt *Ariſtoph.* in *Plut.* v. 1097. ὡσπερ λεπας τω μειρακιω προσεχεται· et in *Veſp.* v. 105. Ad locum priorem omnino videndus eſt *Schol.* et *Ex. Spanhemius.*

Λεμβος,] ἐφολκιος, καὶ Λεμβαμψχοι, οἱ τοις ἐφολκιοις πλεοντες. *Photius.* Ἦν δε και ἐπιθετον ἡ κυριον ἀνδρος τινος ὁ λεμβος. *Euſtath.* Dicitur vero λεμβος, ἀρσενικως et ὐδετερως. Idem ad *Od.* Z. p. 545. λεμφος δια του Φ, ἡ πεπηγυια μυξα, κατα τους παλαιους ἐκ των μυκτηρων. ὁθεν καὶ ὁ λεμφος, ὁ ἐνηθης ἐπειδη φασιν εἰς μυρειαν διεσκαπτον τους ῥεομενους ἐκ των μυκτηρων. ὁθεν καὶ ἀπομυξαι τινα, το ἀπατησαι. καὶ ὁτι καὶ τα μυξωδη κρεα λεμφοι ἐκαλουντο.

Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος x) Ὑποβολιμαίῳ,

— — y) Γέρων ἀπεμέμυκτ' ἄθλιος Λέμφος. —

Λέχος καὶ Ἕυνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν

x) Repoſui Ὑποβολιμαίῳ, probante *Toup* V. C. in *Opuſc. Critt.* loco priorr. edd. Ὑποβολιμαίοις. *Suidas* in v. πέμπειν: Μένανδρος Ὑποβαλιμαίῳ ἢ Ἀγροίκῳ. y) Priores editt. vna linea praeferebant, Γέρων ἀμέμικτ' ἄθλιος λέμφος. Emaculatum atque, vt nunc legitur, emendatum exhibuit b. l. *Toup* in Opuſc. Critt. ſaepius laudatis, vbi v. ἀπομύττειν vſum Comicis in hoc negotio frequentiſſimum fuiſſe, adſeritur. Loci obſcuritatem iam ante *Toupium* ſenſerat *Valckenaer*, qui demonſtrata v. ἀπομύττειν, *emungere*, in Comoedia ex *Horat.* A. P. v. 238. et *Terentii* Phorm. IV. 4. v. 1. [*emunxi argento ſenes*] frequentia, legendum putauit; Γέροντ' ἀπέμυξ' ἄθλιον λέμφον. Dubito, an *Toupius* DD. VV. parum ad h. l. vidiſſe pronuntiaturus fuiſſet, ſi *Valckenarii* notam adcuratius inſpicere libuiſſet.

Κορυζωδης,] κορυζων, μεμωραμενος ἢ μυξαζων. *Suidas.*

Λεχος,] κοιτη, κλινη, γαμος μιξις, συνουσια, γυνη. vt optime h. v. explicat *Heſych.* Λεκτρον, λεχος, ἑυνη pro *vxore*, non raro occurrit in *Euripide.* V. *Iphig.* in *Aul.* v. 1275. et 1355. ibique *Barneſium.* Eam, quam Noſter et *Thomas* inter λεχος et ἑυνη ſtatuit, differentiam, paſſim dubiam reddiderunt VV. DD.

ἐστιν ἡ κλίνη· Ἐυνὴ δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή· φησὶ γοῦν z) Πηνελόπη·

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλλετ' ἐυνὴν,
Δέμνια καὶ χλαίνας.

Λείαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λείαι μὲν γάρ διὰ διφθόγγε σημαίνει τὴν a) ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων·

Λεῖδα δ' ἐκ πεδίε συνελάσαμεν.

διὰ δὲ τῦ ι, ἐπίρρημα δηλοῖ ἐπιτάσεως, ἐάν τε b) ἐκτείνηται, ἐάν τε συστέλληται.

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς μ, τὸ παράσημα c) τῆς ψυχῆς· Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

z) *Vett. edd.* πηνίων ἔνθα οἱ ἐκθεῖσα πύκνον λεχος ἐμβάλλετ' ἐυνὴν, Δ. κ. χ. Scripturam, quam hic exhibemus, *Stephanus* reduxit. V. a) *Vett. edd.* vitiose, ἐπίλασιν. b) Vulgatam ἐντείνηται ex *vett. edd.* mutaui. V. c) Quod in

Πηνελοπή.] Od. Υ. v. 180. Memoria iterum Noſtrum fefellit: pro δέμνια enim apud *Hom.* legitur κώεα. Nec tamen Δέμνια: a poeta alienum. V. Od. Ζ. v. 20.

Ληιδα.] *Il.* Λ. v. 476. ad quem I. *Euſtathius*: ὁρα, ὅτι τε λογοειδως καὶ σαφως τα κατα την λειαν ἀπαριθμειται. *Etymologus*: Λεια, ἡ λαφυραγωγια, ἡ πραιδα. καὶ ἐν διαιρεσει, λῃϊς.

Λημα καὶ Λημμα.] Diuerſae

d) Λητεργεῖν διὰ τοῦ η, καὶ Λιτεργεῖν διὰ τοῦ ι, διαφέρει. Φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι *e*) δευτέ-

in *vett. edd.* erat τῆς τύχης, peperit Gloſſam illam per equidem ridiculam in voc. acc. diſt. Λῆμα, τὸ, *ſpatium* ſ. *fortuna.* Emendati *Ammonii* laus, tribuenda eſt P. *Leopardo* IX. emendatt. XIX. At *Stephanus* et *Vulc.* pro τύχης emendate ψυχῆς in textu iam poſuerant. *Valck.* *d*) Mihi perquam fit probabile, ſcripſiſſe *Amm.* Λειτουργεῖν διὰ τοῦ ει et poſtea λεῖτον. Si aliter cenſeas, nulla tibi diſtinctionis conſtabit ratio. *Valck.* Non opus eſt mutatione: duplex enim h. v. διὰ τοῦ ει καὶ η apud veteres fuit ſcriptura. Vid. *Thom.* v. λητουργὸς et *Moer.* v. λητουργεῖν.

uerſae originis et poteſtatis vocabula diſcernunt etiam *Etymologus*, *Moſchopulus* περὶ χεδῶν, et *Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 456. Alii, quos inter *Heſych.* et *Suidas*, differentia non animaduerſa, talia ad λημα referunt, quae non poſſunt niſi ad λημμα pertinere, frequentiſſime apud *Demoſthenem* obuium. Saepius librariorum incuria haſce voces permutauit. *Amm.* λημα reddidit το παρεκτημα της ψυχης, quod commode interpreteris, *animi impetum.* Sic Θαρσος Noſtro dicitur ὁ ἐλλογος ἕξις, et *Euſtathio* το ἐυλογον παρεκτημα της ψυχης. Sicuti autem animus ad virtutem flecti poteſt et ad vitia etiam detorqueri, vtrique indicando λημα Tragicis inprimis inſeruiit, et talia ſemper adiecta habet, quae eius ſignificatum deſignent. *Deteſtandam* Clytemneſtrae in parente contrucidando *audaciam*, μητρωον λημα vocat Oreſtes in *Soph.* Electr. v. 1429. *vehementem iracundi pectoris impetum*,

ε) δευτέρας Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ λητεργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λῆτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.

Λήϊτον ἀμφεπένοντο.

τὸ δὲ λυτεργεῖν, κακὰ λέγειν.

ε) *Scaliger* legendum credidit δευτέρῳ· atque ita etiam *Fabricius* ad Ind. Auctt. V.

petum, βαρυθυμον ὀργαν τα, βουλευματα. *Valck.* και λημα φερων *Eurip.* in Med. v. 176. Similes vſus apud *Euripidem* celeberrimi. [Nec minus *Ariſtophani* frequens v. λημα vſus, et *animi virtus* apud eum λημα οὐκ ἀτολμον, ἑτοιμον, *Nub.* 456. *Ran.* 928.] A λημα deſcendunt ληματιαν et ἐυληματειν· quorum poſterius in deperdita Tragoedia adhibuerat *Aeſchylus* teſte *Heſychio*: Ἐυληματει, ληματος και ἀνδρειας ἐυ ἐχει· Αἰσχυλος Κερκυωνι σατυρικω. *Ariſtophanes* in Ran. v. 497. λημαιᾶς κανδρειος ἐι. *Schol.* Λημα ἐϛι το φρονημα. Ληματιᾶς οὐν, μεγα φρονεις· γεγραπται οὐν και ληματίας, χωρις του ι· οἱον μεγαλοφρων και ἰσχυρος. *Heſych.* Ληματίαν, φρονηματίαν et λημάτια, φρονηματα, βουλευματα. *Valck.*

Λήϊτον] ἀμφεπενοντο. Vnde haec deſumta ſint, difficulter dici poterit. Vir quidam eruditiſſimus ϕησιν hancce nuſpiam legi et *Ammonio* inſertam fuiſſe ſuſpicabatur ab inepto interpolatore, cui vocabulum δημος ridicule in memoriam reuocauerit *Hom. Il.* Φ. v. 203. ἀμφεπενοντο Δημον etc. Ingenioſa peritiſſimi Iudicis coniectatio primum hic locum poſtulabat, cui non parum momenti addit *Phauorinus*, qui vbi hanc *Ammonii* notam deſcripſit, λήϊτον ἀμφεπενοντο intacta praetermiſit. Si quis interim haecce tueri velit, et illorum locorum numero adſcribenda iudicet, quorum auctores ignoremus,

mus, non intercedam, certus interim hanc *Ammonii* notam data opera ab otioso homine fuiſſe depraua-tam. Noli quaeſo dubitare, quin *Ammonius* ita ſcriptum reliquerit: Λειτουργειν διὰ του εἰ κ. τ. λ. Magis dubium videri poteſt, ſcripſerit ne Noſter λῃτον, an vero et hic λειτον poſuerit. Si prius eligas, id, quamuis a communi lege remotum et ex dialecto ortum, adſerendae verbi λειτουργειν poteſtati ab *Amm.* adferri potuit: *Etymologus* et *Cyrillus* in Lex. ad v. Λειτουργος — το γαρ πρυτανειον, ἠγουν το δημοσιον, λῃτον ἐκαλειτο. *Herodotus* VII. c. 197. Λῃτον καλεουσι το πρυτανηιον οἱ Ἀχαιοι. Sin vero malueris λειτον, habebis praeter analogiam, quo ſententiam confirmes, *Vlpianum* ad Leptin. *Demoſth.* pag 162. C. λειτον ἐκαλουν οἱ παλαιοι το δημοσιον. ὁθεν λειτουργειν, το εἰς το δημοσιον ἐργαζεσθαι ἐλεγον· ὁθεν και λειαι λεγεται, ἡ παρα των πολεμιων εἰς το κοινον των διαρπαζοντων ὠφελεια. quae quamuis omnia adſenſum non mereantur, id quod res erat, abunde, oſtendunt. Alterum denique, quod a λειτουργειν fecernit, Λιτουργειν, monente *Ammonio* ſignificat κακα λεγειν. Vellem, vſum in hac librorum veterum penuria, ni fallor, rariſſimum, antiqui ſcriptoris loco nobis adſertum tradidiſſet. *Phauorinus* ex *Amm.* in voc. acc. diſt. Λιτουργειν, *maledicere*. *Heſychius*: λιτουργον, κακουργον, quod nulla poteſt ratione pro recentioris Graeciae vocabulo cum *Salmaſio* haberi. Deſumtum eſt ex *Simonidis* Iambis, in quibus acer μισογυνος feminarum genealogiam contexuit non illepidam. Primam Deum dicit creaſſe ἐκ κυνος λιτουργον, *maledicam* ex cane etc. *Stob.* p. 434. *Valck.* Genuinam nobis videri v. λητουργειν, cuius διττογραφιαν alii iam notarunt Grammatici, in Noſtro ſcripturam, ſupra monitum eſt. Quod ad ἡσειν anonymi cuiusdam in h. n. obuiam

Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρει. Λίβανος μὲν γάρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον· Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς διαφέρει. Λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰς δικανικὰς λόγους γράφων· Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς.

Λόγος

ulam attinet, tantum abeſt, vt eam ex *Homero* [qua enim quaeſo veri ſpecie, ob vnius vocabuli ſimilitudinem, ineptae eiusdemque ſimul feliciſſimae, ex loco plane alieno interpolationis ſuſpicio, ſciolo cuidam librario obtrudi poterit ?] ſuppoſitam arbitrer, vt eam potius, flagitante toto obſeruationis habitu, pro genuino *Ammonii*, ex auctore nobis hucusque incognito, additamento, declarandam eſſe exiſtimem. Conferatur cum nota Etymologi a *Valck.* hic adlata, *Suidas*, qui opportune in rem noſtram: Λειτουργία, ἡ δημοσία ὑπηρεσία, παρὰ τὸ λητον, καὶ τὸ ἔργον. *Hęſych. Moeris* et *Thomas* vno ore: Λητον, τὸ δημοσιον.

Λιβανες.] Ἄλλο λιβανος, καὶ ἄλλο λιβανωτος. Λιβανὸς μεν γαρ αὐτο το δενδρον. λιβάνωτος δε, ὁ καρπος του λιβανου. ἐστι δε καὶ ὄρος Λιβανος καλουμενον. *Schol. Ariſt.* ad Pl. v. 703. atque cum eo Th. *Magiſter* et *Aſcalonita*. Videndus praeterea *Theophr.* H. Pl. L. IX. cap. 4. et 9. *Salliero* ad *Thomam* citatus.

Λογογραφος,] *cauſarum forenſium ſcriptor.* Λογοποιος, *fabularum ſcriptor, poeta.* Aliter *Thomas* atque *Moeris*, ad quem in fauorem *Amm.* multa egregia adnotauit eruditiſſ. *Pierſon*, quem omnino vide.

Λόγος Ποιήσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου σύνταξις. Ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρῳ κοσμουμένη.

Λυχνοῦχον καὶ Λαμπτῆρα *f*) φασὶ τὸν νῦν φανόν. Φανὸν δὲ, τὴν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ

f) Edd. priores omnes legebant: φασὶ τὸν νοῦν. φανὸν τὴν λαμπάδα, ſiue τὸν νοῦν φανὸν δὲ. *vbi plane pro* νοῦν *reponendum* νῦν *et nomen* φανὸν *iterandum*, inquit *Nunneſ.* ad *Phrynich.* p. 7. Acutam viri coniecturam, ſatis, vt puto, prudenter, in textum intuli. Pro τὸν νοῦν *Vulc.* ſcribendum cenſuit τὸν λύχνον. *Scaliger.* τὸ νῦν. A *Nunneſio* prope abfuit *Fabricius*, qui pro Πανὸς correxit πανὸν. *Valck.*

Λυχνουχος.] *Laterna*, quam veteres etiam λαμπτηρα: recenticres φανον nuncupabant. Saepius ad hanc rem citatus *Athenaeus*. *Schol. Soph.* Ai. v. 298. Λαμπτηρες, οἱ κατα την ὀιμαν φαινοντες λυχνοι. *Galenus* Gloſſ. Hipp. Λαμπτηρ, ὃν εἰ πολλοι φανον ὀνομαζουσιν. *Timaeus* Lex Plat. Λαμπτηρ, Φανος. [Nunc videndus ad eum *Ruhnken.* V C] *Schol Ariſtophan.* ad Acharn. v. 936. Λυχνουχον, ὃν λεγομεν φανον, ἡ λαμπτηρα. At veteres voce Φανος non *laternam*, ſed *facem* ſiue *taedam*, λαμπαδα deſignabant. *Phrynichus* ed. *Pauw.* p. 18. Φανος ἐπι της λαμπαδος, ἀλλα μη ἐπι του κερατινου λεγε· τουτο δε λυχνουχον. Quod ſcribit *Ammonius*, Tragicos πανος, Comicos vero φανος vſurpaſſe, id in libris obſeruari non ſolet. Πανος in *Athenaeo* aeque tribuitur *Menandro* et *Diphilo*, quam *Aeſchylo*, in cuius Agamnen. v. 292. hodie legitur φανον, quod in πανον

κοὶ διὰ τῦ, Φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τῦ π Παιόν. Λυχνίον δὲ ἐκάλεν τὴν λυχνίαν.

Λυχνίον g) Λύχνου διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις,

Ἑτέρᾳ λυχνῦχος, ἑτέρᾳ λήκυθος.

M.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγεσιν οἱ Ἀττικοί· Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν κερέων.

Μακρο-

g) *Nunnesius* ad *Phrynichum* p. 139. ex ipso *Menandri* versiculo legendum censuit: λυχνούχου.

τανον mutandum censuit *Stanleius*. Obnititur *Schol. Aristoph.* ad Pac. v. 841. qui promiscuum vtriusque formae vsum Tragicis adscribit. *Valck.* Cfr. *Eust.* ad Od. H. p. 272 et 273.

Ἀντιφάνης] Smyrnaeus, at secundum Dionysium, Rhodius, mediae Comoediae Comicus. Quidam etiam eum ferunum fuisse tradunt. Vixit Olymp. XCIII. scripsitque comoedias CCLXXX. vicitque decies ter. Obiit in Cio, piro forte percussus, cum natus esset annos LXXIV. *Suidas*. Adde *Fabric.* B. G. T. I. p. 742. Versiculum poetae a Nostro citatum, adseruauit *Athenaeus* XV.

Μαχαιρίδες,] αἱ μαχαῖραι τῶν κουρέων, Ἀττικῶς. μαχαῖραι κοινῶς. *Moeris*, cum quo praeter *Amm.* consentit *Thomas*: Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κουρέων, μαχαῖραι, αἱ τῶν μαγείρων, καὶ

Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστὸς Μαζὸς διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν b) ὁ γυναικεῖος· κυρίως δὲ, τὸ οἷον μαστὸς εἶναι γάλακτος·

b) Legendum fortaſſe: ὁ γυναικεῖος, κυρίως· διὰ τὸ οἷον. V. E. i. bis praefert μασθὸς.

καὶ τῶν ἄλλων. De *tonſorum cultellis* etiam μαχαιρίδιον adhibetur.

Μαστος.] Diuerſa ſane eſt, quae a Grammaticis traditur, vv. μαστος et μασθος originatio. Quamuis enim in eo plerique conſentiant, v. μαστος deriuari ἀπο του μιστον εἶναι γαλακτος, mire tamen diſcrepant in etymo v. μασθος conſtituendo. *Suidas*: μασθος, ἀπο του μη ἐσθιεσθαι, atque ſic fere *Thom.* μασθος, ὁ μη ἐσθιομενος. Inde prono alueo fluit ſignificatuum apud Grammaticaſtros differitas. *Schol. Eurip.* ad *Hec.* v. 144. ridicule diſtinguit inter v. μαστος, ὁ γυναικειος, et μασθος, ὁ των ἀνδρων, quam quidem nihili differentiam lepide perſtrinxit eruditiſſ. *Brunck* ad *Hecub.* p. 287. vbi de hac re multa egregia adnotauit V. C. *Schol.* cit. maximam partem concinit *Thomas*. Diſcrimen a Noſtro traditum agnoſcit *Suidas*, addita tamen hac limitatione, vt καταχρησικως de feminis ſaepius μαζος, et de viris contra μαστος atque μασθος adhiberi contendat. Meliora *Euſtathius* praecipit, omnes has voces ad ſtipitem communem relegans, ad *Il.* Δ. p. 344. Μαζος ἐπι ἀνδρων ἰδου κειται, ὡς τε ἀνκ ἐπι μονων λεγεται γυναικων. δοκει δε γενεσθαι ἐκ του μαδος, κατα φανεραν στοιχειακην του δ καὶ του ζ συγγενειαν. Μαδα γαρ φυσει ἀναγκαιως ἀπας μαζος, ὁ καὶ

λακτος· Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς φησι·

Νευρὰν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

Μάρτυς Ἐλέγχῳ διαφέρει. Μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθῷ λαμβάνεται· Ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ φαύλῳ.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἐπιδημούντων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς διασαφεῖ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰτίας, λέγων, Πολλαὶ καὶ ἀγαθαὶ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, γένοιτο ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

Μά-

καὶ μασδος δωρικῶς, καὶ μασος διὰ τοῦ τ καὶ μασθος δὲ διὰ τοῦ θ λεγομένος κ. τ. λ. Loca vett. auct. quibus μαζος et μασος promiscue vsurpantur, dabunt VV. DD. ad *Thomam*.

Μαρτυς] καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. ἔλεγχος δὲ ἐπὶ κακοῦ μονον. *Thomas*.

Δειναρχος.] Σαφῆσατα, inquit *Harpocration*, vbi μαρτυριαν et ἐκμαρτυριαν pari ratione distinguit, σαφῆσατα δὲ περὶ τουτων διδασκουσι, Δημοσθενης τε ἐν τω κατα Στεφανου [pag. 620. B.] καὶ Δειναρχος ἐν τω ὑπερ Λισχινου κατα Δεινιου. Fieri potuit, vt alter alterius obseruationem habuerit ob oculos. *Valck.* Vide supra n. ἐκμαρτυρια.

Μάγον, τόν τε Φαρμακόν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τὸν περὶ τὰς θεὰς ἱερουργόν, ὡς Ἡρόδοτος.

Μανία μέν ἐστιν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δέ, ἐπιτεταμένη μανία· Οἶστρος δέ, μανιώδης ἐπιθυμία.

Μαντικὴ μέν ἐστιν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ ὁ χρησμός.

Μέτοι-

Μαγος,] *praestigiator, deceptor, veneficus*, apud Graecos: Persis, κατα την ἐπιχωριον διαλεκτον, *philosophus, Deorum cultor, sacerdos*. Ex Porphyrio aliisque nota res, de qua plura in *Relandii* Diss. VIII. In Aeschinis loco ab *Amm.* prolato, contra Ctesiph. sub finem, iunguntur Μαγος και γοης, et in *Eurip.* Orest. v. 1497. Φαρμακα et μαγων τεχναι.

Λυσσα,] *rabies*, de cane eximie solet vsurpari. In *Euripid. Bacch.* v. 975. Furiae adpellantur, θοαι λυσσης κυνες. Nemo ignorat *Homeri* κυνας ἀργους. Hinc ad hominem traducta vox, *rabidum furorem* dicit. Morbi vim et granitatem adiecta plerumque declarant, λυσσα κρατερη. *Hom. Il.* I. v. 439. *Valck.* Οἶστρος, θηριδιον ὃ και μυοψ [*asilus*] λεγομενος, μυιας μεν μειζων, τα δ' ἀλλα ὁμφερες, ὁ ἐγχριπτον βουσι και δακνον, κατα δε τινας και εἰς τα ὠτα εἰστρεχον αὐτων, ὁπη τυχοι κομιζον ἀναγκαζει φερεσθαι. διο και οἶστρος καλειται, παρα το οἰω, το κομιζω. ἐντευθεν δε και πασα ὁρμη ἐνθουσιαστικη κατα ἐρωτα τυχον ἡ μανιαν ἡ θυμον, οἶστρος λεγεται. *Eustath.* ad *Od.* X. p. 787.

Μαντικη] τεχνη, forsan ἰατρικη. Communem enim esse artem ἰατρικην et μαντικην

Μέτοικος καὶ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑπόφορος· Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.

Μεταβάλλεσθαι καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἑτεροιοῦσθαι διαφέρει. *i*) Μεταβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων· ὁ γοῦν *l*) Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ, παρισῶν τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησί·

— Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφοῦσθαι δὲ, μεταχαρακτηρισμός, καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα· Ἀλλοίωσις δὲ, ἐ μόνον μεταχηματισμὸς χαρακτήρων, (ὡς τὸ,

Ἀλ-

i) *Ammonius* videtur ſcripſiſſe: Μεταβολή μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν et mox Μεταμόρφωσις. Ea certe ratione h. l. legit *Euſtath.* ad Od. Π p. 601 [vid. ſupra not. in v. Ἀλλοίωσις.] Sin vero receptam in *Amm.* lectionem, velis tueri, tum ſcribas neceſſe eſt: καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ καὶ πράξεων κ. τ. λ. Sic etiam in Lexico poſuit *Cyrillus*. *Valck.* *l*) *Euſtath.* l. c. Εὐριπίδης οὖν παρισᾷ, τὴν τῆς λέξεως δύναμιν φησί. V.

τικην et ab *Aeſchylo* ἰατρον, μαντιν adpellatum, veteres contenderunt, monente *Euſtath.* ad *Il.* A. p. 36. Μαντεια, θεια μανια παρα τοις παλαιοις ἐδοξαζετο. *Idem.*

Μετοικος.] Vid. ſupra in v. Ἰσοτελης.

Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν)

ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας ὑπολήψεως m) ποίησις ἑτέρα· Ἑτεροίωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρᾳ σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

Μείραξ καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην· Μείραξ δὲ, ἡ θήλεια.

Μετρεῖσθαι καὶ Ἴσασθαι διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος,

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι n) παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

ἔχει

m) Eadem lectio etiam supra in v. Ἀλλοίωσις restitui debuisset. n) παρὰ γείτονος. Haec in *vett. edd.* non extant.

Ἑτεροίωσις.] *Eustath.* l. c. *Ammonianis* subiungit: καὶ τοιαυτη μεν ἡ εἰρημενη παραδοσις, μη ἀκριβωσαμενη. Sane quam prudenter. Mythographi certe istam legem plerumque migrant. In *Antonin. Liberal.* c. XXIII, Mercurius Battum perfidum baculo percutiens: μέτεβαλεν εἰς πέτρον. *Valck.*

Ἡσιοδος.] Ἐργ. v. 347. *Homeri* versus in *Il.* N. est 745. Quae *Homerico* versui subiiciuntur, e veteri Commentario desumta, postrema huius notae temere hic adiecta, totam vero obseruationem vitiosam putauit *Valckenarius*. Minus bene hic vidisse V. C. ex *Eustathio* patebit ad *Od.* M. pag. 498. et 499. quem, licet *Ammonium* expilauerit, exscripsisse tamen haud pigebit. Ἰστεον, ait, ὁτι Ὁμηρος μεν τα ἀνα-

ἐχὶ ἀργύριον, ἢ χρυσίον· ἐδέπω γὰρ οὐ ἐπὶ νομίσματος. Ἴσασθαι δέ. Ὅμηρος,

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν p) ἀποσήσωνται Ἀχαιοὶ Χρεῖος.

o) *Tusani* et *Frellonii* edd. ἐπὶ νομίσματα.

p) *Vett. edd.* ἀποτίσονται. quae lectio olim iam in Homero inualuerat. Vid. *Eustath. Valcken.* ed. cum *Phauorino* ὑποσήσονται. Reduxi ἀποσησ, ex *Homero* et *Eustathio*,

ἀναμετρησαιμι, ὡς ἐπί τινος ἔφη μιλιασμοῦ, οἷα τοῦ μετρεῖν, λαμβανομένου καὶ ἐπὶ ἐννοίας τοιαυτης· Ἡσίοδος δε, ἀλλως ἐχρησατο τῇ λεξει ἐν τῳ, ἐυ μεν μετρεισθαι παρα γειτονος, ἐυ δ' ἀποδουναι, αὐτῳ τῳ μετρῳ. Μετρον μεν εἰπων, το σκευος ὡ λαμβανομεν πυρον φασιν, ἠτι τοιουτον δανους λογῳ, ἱνα παλιν ἀποδωμεν· μετρεισθαι δε, το οὐτω λαμβανει δανειον καὶ που την δωρεαν. Ὑυπω γαρ φασιν ἐπενοηθη, νομισμα ἱσασθαι. [Hic ipse laborat *Eustathius*, nec habeo quo ei succurram, quamnis sensus ex *Ammonio* facile possit suppleri. Mallem οὐτω: nec tamen iam expedita videtur oratio.] ὁ δηλοι φασιν Ὅμηρος ἐν τῳ, το χθιζον Ἀχαιοι χρειος ἀποσησωνται, ἠγουν το γενομενον αὐτοις ἐν τῃ μαχῃ ἐλαττωμα χρεολυτησωσιν. ὡσπερ ὀφειλομενον δανειον. καὶ τοιουτον μεν το μετρειν καὶ μετρεισθαι το ἐπι δανους καθ' Ἡσιοδον. χρησασθαι δε φασι λεγεται τις ἱματιον ἢ σκευος. εἰ δε τουτο ἀληθες, ὁμως χρησις ἐν τῳ καθολου, ὁ ἁπλως δανειζων ἐυρηται. Μετρεισθαι itaque, secundum *Amm.* de frumento aliisque eiusmodi mutuatis a veteribus adhibitum est: de pecunia vero et de rarioribus metallis, quae libra pendebantur, ἱσασθαι

ρῖον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀντὶ q) τοῦ χρεολυτήσωσι καὶ ἀντισήσωνται, ὥσπερεὶ ὠφειλόμενον δάνος. Χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκεῦος.

Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις μέν ἐστιν ἀμελῶντος κατηγορία. ψόγος δ', ἐπονείδιστος.

Μινυρίζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μινυρίζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἠρέμα προσάδειν· Μινύρεσθαι δὲ, τὸ θρηνεῖν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασίν.

Μισητὴ

q) *Vett. edd.* fine τοῦ mox legunt ἀποσήσονται.

σθαι in vſu fuit. Inde *Heſychius*: ἰσασθαι, δανιζεσθαι. *Euſtathius* ad locum a Noſtro prolatum: ἀποσησωνται, ἀντι του ἀποσαθμησωσιν ἤγουν σαθμω ἀποδωσουσιν ἢ ληψονται. Γινεται δε ἡ λεξις παρα το ἴσαν, το ἐπι του ζυγου λεγομενον, ἐξ οὐ καὶ σατηρ το νομισμα: καὶ μετασησαι, το ἐν ἀλλαγη μετασαθμησαι. Aliter *Ammonii* locum accepit, addita Grammatici reprehenſione, *Salmaſius* de Vſur. c. XIX. p. 568.

Μινυριζειν.] *Euſtathius*: μινυον παρα τοις Ἀττικοις το μικρον, ἐξ οὐ καὶ μινυθω, το ἐλαττω καὶ σμικραινω, καὶ μινυρω καὶ μινυριζω, το ὑποκλαιω· τουτο δε καὶ κινυρεσθαι λεγεται. De h. v. vid. *Bion.* Id. I. v. 42. et *Moſch.* III. v. 44. *Idem* ad *Il.* E. p. 471. Μινυριζειν, το μινυον [quod male in μινυρον mutatum voluit *Valck.* Vid. obſ. *Euſt.* praec.] ἤτοι μικρον καὶ ἠρεμα κλαιειν· παλαιος δε τις γραφει οὑτω ῥητως. μινυριζειν το ἠρεμα καὶ λεπτον ᾀδειν. οἱ δε τινες το θρηνειν και ἀποδυρεσθαι.

Μισητὴ καὶ Μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς

προσω-

τ) Pro δευτέρῳ Ed. inc. praefert βῷ ex correctoris male ſeduli liberalitate, qui literam β in βιβλίῳ immutandam crediderat. Pro φασὶ in vltima nota *Valck.* mauult φησὶ, vt ad *Tryphonem* referatur.

ρεσθαι. V. μινυρσι, de pullis auium pipientibus et circa matris alas tenui voce reptantibus adhibet *Theocr.* Id. XIII. v. 12. V. Μινυρεσθαι in deſcribendis dulciſſimis luſciniae threnis vſurpat *Sophocles Oedip.* Col. v. 663.

Μισητὴ.] Si ſcribatur et pronuncietur Μισήτη, vocabulum ſignificat τὸν καταφερῆ πρὸς συνουσιαν, monente, quem hic rurſus ſequitur *Noſter*, *Tryphone*. *Cyrillus* in voc acc. diſt. μισήτη, *libidinoſa*. Eundem vſum tradiderunt *Suidas*, *Heſychius*, *Etymologus*, *Thomas M.* et alii, quorum plerique, iſtius, quae hic adnotatur, differentiae non videntur habuiſſe rationem. *Pollux* VI. 189. a Comicis μισητὴν dictam notat τὴν μαχλὸν, *nimis in Venerem pronam*. *Achilles Tatius* VIII. γυναικα μαχλον καὶ πρὸς ἀνδρας ἐπιμανῆ, *mulierem libidinoſam*, vocat et *virorum adpetentem*. *Homero* caſte θηλυτεραι γυναικες dicuntur *Il.* Θ. v. 250. *Schol.* αἱ πρὸς τὰ ἀφροδισια καταφορωτεραι· quas *viroſas* Latine dixeris. Hinc liquet, quam facile vocabulum μισητὴ in eum potuerit ſenſum flecti. quem *Suidas* memorat: μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπι της ἁπλῆσου κατα τροφην τιθεται ἡ λεξις. ita legendum pro τροπην, ſuadet etiam *Heſychius*. Notum illud *Catulli*: *Es impudicus et vorax et helluo*. Non aliam ab ratio-

nem

προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσθος· (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν, τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι.

Μισθὸς Μισθώματος διαφέρει. Μισθὸς μέν ἐστιν ὁ δίκαιος μισθός· Μίσθωμα δέ, τὸ ἐπονείδιστον.

Μνήμη

nem ſcortum Λαισιτος dicebatur. Iſtas vero mulieres eximie μισητας adpellaſſe videntur, quae illicita Venere erant famoſae. *Cratinus* apud *Heſychium* emendante ante alios H. *Stephano:*

Μισηται δε γυναικες ὀλισβοισι χρησονται.

Euſtath. ad *Od.* K, p. 386. το μισειν — ἡ κωμικη σεμνοτης ἐπι μιξεων ἐθετο ἀσεμνων. Ἀριστοφανης γουν μισητεαν [Scribe μισητιαν ex *Ariſtoph. Av.* v. 1621. coll. cum *Plut.* v. 990. ad quem l. vid. *Schol.* et *Ex Spanhem.*] ἐπι κατωφερειας ἐφη, ἠγουν ῥοπης ἀσχετου της περι μιξεις. ἀλλοι δε μισητην βαρυτονως προς διασολην της ὀξυνουμενης, την κοινην και ῥαδιαν, λεγοντες και χρησιν αὐτης εἰναι παρα Κρατινω και Σωφρονι. χρηται δε αὐτη και παροιμια ἐν τω, περι σφυρον παχεια μισητη γυνη. *Valck.*

Μισθος.] Differentiam, a *Caſaubono* ad *Sueton.* Caligul. c. XL. probatam clarius expreſſit *Thomas* M. Μισθος, ἀδιαβλητος. διαβεβλημενον δε Μισθωμα ἐπι πορνης λεγεται. *Valck.* Μισθον δουναι Athenienſibus εὐφημως dicebatur θαυμαζειν et ἀποθαυμασαι, ὡς ἀνελευθερον ὀν μισθαρνειν, vt *Euſt.* oſtendit ad *Il.* M. p. 876.

Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. ἔι τι μὲν γὰρ Μνήμη, τοῦτο ἀ πάντως καὶ Μνεία· ἔι τι δὲ Μνεία, τοῦτο εὐθέως καὶ Μνήμη· ἔςι δὲ Μνήμη, ε) γενικὴ τύπωσις ψυχῆς· Μνεία δὲ, λόγος κατὰ ἀνανέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μιμνησκόμενος, ἀ πάντως καὶ μνήσκεται· ὁ δὲ μεμνημένος, πάντως καὶ μιμνήσκεται. Ἄλλως, Μνήμη ἐσιν ἡ τῷ μνημονικῷ ἀεὶ ι) συνοῦσα· Μνεία δὲ προγεγονότος τινὸς ὑπόμνησις, ὥς τε ὁ τούτοις ἐναλλὰξ χρώμενος ἁμαρτήσεται.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τὰς τάφους. ια) Μνήμη μὲν γὰρ γίνεται νεκρῶ· Μνεία δὲ, ζῶντος.

ε) Lege γεννικὴ τύπωσις ψυχῆς. V. ι) *Phavorinus* habet συνοικοῦντα in v. Μνήμη. ια) Haec *Ammonio* ſunt abiudicanda, neſcio a quo huc temere delata. V. *Valckenario* adſentit *Oudendorp* ad *Thomam*: minus enim conueniunt cum iis, quae in nota anteced. poſt ἄλλως praecipiuntur.

Μνημειον,] παν μνημοσυνον. οὕτως Θουκυδίδης. *Photius* in Lex. MS. Μνημεια, τα εἰκαδε πεμπομενα ὑπο των ἐν πολεμω τετελευτηκοτων τοις οἰκειοις. *Heſychius*. Diſcrimen ab *Ammonio* traditum minus compertum habuit *Euſtath.* ad *Il.* Z. p. 491. vbi ſcribit: σημα, ὁ ταφος, ἐπει σημειον ἐσι του νεκρον αὐτοθι κεισθαι. ὡσπερ και μνημα, δια την μνημην ἀναχινειν του πιτε ζωντος. Το δε σημα σημειον λεγειν, καθα και το μνημα μνημειον, των μεθ' Ὁμηρον ἐσιν.

Μοχθηρὸς, Μόχθηρος καὶ x) Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός· λέγουσι δὲ ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ, Πονηρά. ὡς Θουκυδίδης, Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τῶ φαῦλα· Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος.

Μύριοι, ἐπὶ ἀριθμοῦ· Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος

x) *Vulcanius* monuit fupplendum: Μοχθηρὸς καὶ Μόχθηρος. Πονηρὸς καὶ Πόνηρος διαφέρει. Recte, [minus bene: nam hh. vv. difcrimen infra plenius exponitur v. πονηρὸς] fi ante vocem Πόνηρὸς inferatur ὡς. In *vett. edd.* pro Μόχθηρος bis legebatur μοχθῆρος. V.

Μοχθηρος.] Differentiam ab *Ammonio* praeceptam plerique negligunt Grammatici. Μοχθηρὸς, ἐπίπονος, πονηρὸς. *Hefych.* et cum eo *Suidas*, *Thom. Mag.* aliique. Auctor *Etymologici* M. in v. μοχθηρία. Μοχθηρὸς κυρίως, ὁ περὶ μοχθον ἀναστρεφομενος. καὶ πονηρὸς ὁ περὶ πονον. ἀπὸ δὲ του σωματος ἐπι την διανοιαν μετενηνεκται, ὅ τη διαθεσει κακος.

Μυριοι.] Conſentit *Euſtath* ad *Il.* A. p 12 μυρία δε ἡ ἀορισως τα πολλα λεγει, καὶ παροξυνεται ἡ λεξις προς διασολην ὡρισμενου ἀριθμου, του μύρια. Difcedit ab his *Etymologus*, deducta vocis origine ἀπο του μεμυκεναι τους δακτυλους ἐν τοις ψηφοις, quam contra *Euſtath.* ἀπο του μυρεσθαι deriuandam credidit. Sic optimi ſaepe Grammatici fomniauerunt. Μυρίοι ad mentem *Amm.* occurrit in *Eurip. Andromache* v. 702. οἱ δ' εἰσιν αὐτων μυρίοι σοφωτεροι. *plurimi eorum ſunt aliis ſapientiores.*

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει· Ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος, διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ· ὁ γοῦν λέγων, Εὖ πεποίηται ἡ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον, ἐκ ἄγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, Εὖ πεποίηται ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

N.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἔστι θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς, ἡρώων.

Μυθος.] Pertinent huc et ad notam *Amm.* v. λογογράφος, quae *Eustath.* adnotauit ad *Il.* A. p. 22. Σημειωσαι, ὁτι μυθον ἀει ὁ ποιητης ἁπλως τον λογον φησι. το δε ἐπι ψευδους λογον τεθηναι αὐτον, των ὑστερων ἐστι. παραμενει δε καὶ μεχρι νυν ἡ Ὁμηρικη χρησις, ἐν τε τοις παραμυθιαις καὶ τοις παραμυθητικοις λογοις· ὁ μεντοι λογος ἦν, ὁτε την της παρ' ἡμιν ψευδομυθιας ταξιν εἰχεν, ὡς ὁτε τον Αἰσωπον λογοποιον ἀκουομεν, ἀντι του μυθογραφον· παρα δε τοις ὑστερον ὁ μεν μυθος εἰς ψευδολογιαν ἐρριπται.

Ναος.] *Thomas Magister*, qui toties *Ammonium* descripsit, nusquam tamen eius facit mentionem, et vt furta sua tegeret, ad hanc, quae prae manibus est, differentiam adferendam *Pollucem* testem adnocare non dubitauit, Ναος vsu primario *domicilium* dicit. *Clinias* obseruat καὶ τον ναον ποτε εἰρησθαι ἐνναον [ita lego pro ἐνναιον] διὰ το ἐνναιειν ἐν αὐτω τους θεους apud *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 1087. Ab hac generaliori notione Ναος in istam significandi proprietatem deuenit, quae vulgo obtinet. Pari ratione σηκος *septum* qualecunque sed eximie partem templi

templi interiorem, ſiue iſtud ſeptum denotare coepit, quo Deorum ſimulacra concludebantur. *Suidas:* Σηκος, ὁ ἐνδοτερος οἰκος του ἱερου, ναου, οἰκος, ταφος. Probem legi: ὁ ἐνδ. τοπος του ἱερου ἡ ναου. In viis Deorum ſtatuae, σηκοις ſeptae fuerunt et incluſae. *Apuleius* in initio Florid. *religioſam moram viatori obiecerit — colliculus ſepimine conſecratus.* Eſt vero σακος ſ. σηκος, ἑρκος, *la baluſtrade.* Id ipſum pro Deorum templo fuiſſe vſurpatum, non eſt, quod dubitemus: loca producere nihil attinet. Eximie *heroum templa* ſiue potius *facella*, σηκοι ſecundum Grammaticos vocabantur. Σηκους Τροφωνιου et Θαλαμας Τροφωνιου permutat *Euripid.* Jon. v. 300. et 394. Illuſtriorum hominum ſepulcra *ſepto*, σηκω cingebantur. *Nicarchus* Anthol. III. c. 1. epigr. 1.

Αὐτον ἐχουσι θεοι, σωμα δε σηκος ὁδε.

Hinc petenda videtur ratio, cur in σηκοις culti fuerint, qui ob praeſtantiora merita poſt obitum in Deos referebantur. Iſtaec religio ad Chriſtianos etiam homines, a priſca ſimplicitate ſenſim delapſos, peruaſit. Hi ſummum Deum auguſtioris moliminis templis; eius veluti internuntios, heroas, excellenti morum puritate claros, ſacellis honorare coeperunt. Superſtitioni originem praebuere martyrum reliquiae, maxima cum cura cuſtoditae, et in σηκοις, eum in finem in templorum receſſu primum conſtructis, repoſitae. *Valck.* Quam *Valck.* ridiculam pronuntiat v. σηκος originationem ἀπο του ἱσασθαι, eam ab *Etymologo* traditam inuenimus v. σηκος, ἀπο του ἱσασθαι ἐν αὐτω τα θρεμματα. ὁθεν και οἱ νεωτεροι των ποιητων σηκον λεγουσι τον ναον, παρα το ἱσασθαι ἐν αὐτω το ἀγαλμα. et ab *Euſtath.* ad *Il.* I. p. 349. σηκος, περι ὁυς ἡ των ἀρνων και των ἐριφων ϛασις, ἀπο του ἱσασθαι, ἱνα ἑιεν οἱονει ϛηκοι τινες, ὁθεν και σηκιται ἀρνες.

οἱ

Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ γ) ναῦς κεκτημένοι· Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια ζ) κτήματα. καὶ Ναυκράρια, οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως α) Ναύκληροι καὶ οἱ μισθωτοὶ τῶν συνοικιῶν.

Ναυαγία

γ) *Vulcanius* a reliquis edd. ſecedens vulgauit: οἱ ναῦν κ. ζ) Χρήματα mauult *Hemſterhuis* ex *Thoma*, apud quem pro ναύκαροι et ναυκαρεῖα legendum ναύκραροι et ναυκραρεῖα. V. α) Vocem ναύκληροι delendam iudicabat *Hemſterhuiſius*: *Scaliger* eius loco ponendum ναύκραροι. V. Fundus coniecturae *Scalig.* eſt *Thomas*: ναύκαροι καὶ οἱ μισθωτοὶ. Genuinam eſſe *Amm.* lectionem monſtrabit *Heſychius* infra adlatus.

οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ ναοῦ τὴν λέξιν ἐθέντο. Σηκὸς γοῦν φασιν, ἡρῶον, οἷον. Ὅς τον δ' ἐχεις τον σηκον, ἵλεως γενου.

Ναυκραροι,] το παλαιον Ἀθηνησι, οἱ νυν Δημαρχοι. *Phot.* Lex. MS. Nomen prius a Solone acceperant ſocii magiſtratus Athenienſis, poſtea Δημαρχοι vocati. Munus eorum erat: τας ὑπογραφας ἐποιουντο των ἐν ἑκασῳ δημῳ χρεων. καὶ τα Ληξιαρχικα γραμματεια παρ' αὐτοις ἦν. συνηγον τε τους δημους, ὁτε δεοι, καὶ ψηφον αὐτοις ἐπεδιδοσαν καὶ ἐνεχυριαζον. teſte *Schol.* ad *Ariſt.* Nub. v. 37. Vid. *Heſych.* v. ναυκλαροι et *Photii* MS. quam *Alberti* V. C. ibi adſcripſit, obſeruatio.

Ναυκληρος,] ὁ συνοικιας προεστως. ἢ μεμισθωμενος [ſic enim lego cum VV. DD.] την ὁλην καὶ ἀπομισθων κατα μερος, καλουμενος Στάθμουχος. καὶ ὁ δεσποτης του πλοιου. *Heſych.*

Auctore

Ναυαγία μέν ἐστιν αὐτὴ ἡ τῆς b) νηὸς διαφθορά. Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβραδθέν.

Νεαρὸν

b) *Vett. edd.* νηὼς.

Auctore *Suida* Hyperides v. ναυκληρος de eo adhibuit, qui pensiones annuas pro locatis domibus atque vicis collegit. Ναυκληρειν και το οἰκιας δεσποζειν. *Photius.* Inde *Aeschylus* S. C. *Theb.* v. 658. ναυκληρειν πολιν, interprete Scholiast. περιπτειν, φροντιζειν της πολεως.

Ναυαγια.] Discrimen agnoscunt *Scholiastes Thucydidis*, *Kusterο* ad *Suidam* citatus, ad Lib. I. cap. L. Ναυαγιον παρα Θουκυδιδη ὁυδετερως μεν, ὁταν τι της νεως ἀποκλασθη, οἱον πηδαλιον ἡ τι τοιουτον. Ναυαγια δε, θηλυκως, ἡ της νεως ἀπωλεια. *Schol. Aeschyli* ad Pers. v. 420. et qui propius accedit ad *Amm. Thomas* M. Ναυαγια, συντριβη της νεως — Ναυάγια, πληθυντικως ἐπι ὁυδετερου, τα ἐξ αὐτης ὑπο της θαλασσης ἐκβρασθεντα. Optime finiuit *Moschopulus:* Ναυαγια ἡ θραυσις της νεως. Ναυαγια δε τα τμηματα αὐτης τα ἀπο της ναυαγιας. Ipsum *nauifragium* ναυαγια: at ναυάγια *fractae nauis tabulae*, siue τα ἐκβρασθεντα, *eiecta*. Ναυαγιον vero et Ναυαγιαν nunquam promiscue a Graecis scriptoribus fuisse vsurpata, haud facile dixero: et inter alia, quae contrarium suadeant, pauca dedit H. *Stephanus* Thes. T. II. pag. 998. Clarissime distinguunt, qui curatiorem scribendi legem sibi fixerant, et id Grammaticorum fidem liberat. Paucis defungar, quae hanc rem in clara luce collocent, et postea vsui sint futura. *Lucianus* Ver. Hist. I. p. 665. τραπομενοι προς τα ναυαγια. L. II. p. 685. ναυαγία χρησαμενον. *Herodotus* L. VIII. c. XII. οἱ δε νεκροι και τα ναυηγια ἐξεφε-

Νεαρὸν Νεαλῆς καὶ Προσφάτῳ διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ. ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Πρόσφατον δὲ τὸ κρέας· c) ἔγκειται γὰρ ἀπὸ τῶ φάσαι, ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ

c) Scribendum puto: ἔγκειται γὰρ αὐτῷ το φάσαι, ὅ ἐστι φονεῦσαι. V.

ἐξεφέροντο εἰς τὰς Ἀφετὰς, et eodem in capite: ἀναπνεῦσαι — ἐκτὸς τῆς ναυηγίης καὶ τοῦ χειμῶνος. Νῆες διαφθοραὶ, Ναυφθορίην dixit *Statyllius* Anthol. III. cap. XXII. ep. 17. Ναυάγιον, *tabula naufraga*, *Eurip.* Hel. v. 513. et ναυφθορος στολη, *veſtis naufraga*, v. 1398. *Naufragia* eodem vſu Latinis, quod ab aliis animaduerſum. *Apuleius* Met. IV. *paſſim per plateas plurima cerneres iacere ſemiuiuorum corporum ferina naufragia.* Caeterum diſcrimen certiſſimum ab interpretibus minus rite perceptum ſaepiſſime effecit, vt omnem nitorem veterum locis abſtulerint, et ad ναυαγιον tanquam ad ſcopulum ſemet adiiſerint. *Valck.*

Νεαλες,] το ἀλσι νεωστι πεπασμενον. Οἱ δε γε περι προσφατου και νεαρου και νεαλεως γραψαντες, και ἑτεροιον τι το νεαλες οἰδασι. πρόσφατον μεν κρεας φασι ἐνιοι, παρα το φασαι ἤγουν φονευσαι, ὁθεν και φασγανον. νεαρον δε ὑδωρ, του ἀρυειν ἐγκειμενον τῃ λεξει. νεαλες δε, το νεωστι ἁλωκος. *Euſtath.* ad *Od.* P. p. 642. In vocabuli φασγανον originatione diuerſae ſunt Grammaticorum ſententiae. Praeter eam, quam *Euſtathius* attulit, ſequentes etiam derivationes producit *Etymologus*: παρα το σφαζω, σφαγανον, και ὑπερθεσει. ἡ σπαγανον τι ὂν, παρα την σπασιν. De generaliori vſu v. προσφατος, quae proprie de *recens occiſo* adhibetur,

σὶ ἑαλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύναται δὲ δ) καὶ νεωσὶ ἁλὶ πεπασμένον.

Νηρεΐδες τῶν τῆ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδε ἐπινικίων·

δ) Sic nunc edidi. *Vett. edd.* non agnoſcunt καὶ, quod *Stephanus* poſuit pro δὲ. V.

betur, vid. *Phrynichus* p. 164.

Νηρεΐδες.] De *Nereidibus*, quarum nobilitata occurrit in vtriusque ſcriptoribus mentio, luculenta patet differendi materies, digniſſima, quam eruditior quispiam ſibi vindicet, et propter Veterum loca, in quibus Nympharum nomina non raro deprauata latitant, bonarum literarum ſtudioſis inprimis commendabilis. Si *Thomam Galeum* excipias, qui ad *Apollodorum* primas huius laboris lineas ducere incepit, quique pro inſigni doctrinae copia vnus omnium eundem etiam perficere potuiſſet, e Recentioribus, qui hanc rem pertractauerit, noui neminem: ex Antiquis, vnum *Ptolemaeum* Grammaticum, qui teſte *Suida* librum conſcripſit, περὶ Μουσων καὶ Νηρηίδων. Huius etiam fuit loci, quam tradit *Ammonius*, Νηρεΐδας inter et Νηρεως θυγατερας differentia, quamque ſub ejusdem *Bacchylidis* commentatoris teſtimonio adnotauit *Euſtathius* ad *Hom. Od.* Ω. p. 824. ita tamen, vt *Eudociae* Ἰωνιαν potius videatur habuiſſe ante oculos, quam *Ammonium*. Verba eius, etſi prolixiora, lectoris oculis ſubieciſſe non videtur inconueniens: Ἐνταῦθα δὲ ἰστεον ὁτι κοινως μεν Νηρηίδες, πασαι αἱ του Νηρεως θυγατερες. παραδεδοται δε ἀλλως, ὁτι ἐν ὑπομνηματι Βακχυλίδου του Λυρικου διαφορα Νηρεΐδων φερεται καὶ Νηρεως θυγατερων, οὑτως. εἰσιν,

πίων· φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν, Εἰσὶ τοίνυν οἱ φασὶ διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τῦ Νηρέως θυγατέρων· καὶ

εἰσιν, οἱ φασι διαφερειν τας Νηρειδας των του Νηρεως θυγατερων. και τας μεν ἐκ Δωριδος γνησιας αὐτου θυγατερας νομιζεσθαι. τας δε ἐξ ἀλλων κοινοτερων Νηρειδας καλεισθαι. Generaliori *Nereidum* vocabulo non ſolum e Nereo prognatas, ſed et Oceani filias, quarum numerus ter fuit millenarius, monente *Apollodoro*, et quasuis marinas Nymphas aliquando deſignari, verosimili ratione adſeuerari poteſt. Anthol. IV. cap. XV. ep. I.

Νυμφαι, Νηϊαδες, Δρυαδες.

Adde L. III. c. XXII. ep. 36. et *Schol. Pind.* ad Olymp. *Od.* VII. v. 24. *Ino* ſiue *Leucotheam*, ποντιαν ἁμοθαλαμον Νηρειδων vocat *Pind.* Pyth. *Od.* XI. v. 4. quam immortalitatem conſecutam ſcribit Olymp. Od. II. v. 52. μετα κοραισι Νηρηος ἁλιαις, vbi praeter alia haec inprimis *Scholiaſtae* verba, αὐτη δε ἡ Λευκοθεα Νηρηις γενομενη. conſiderari merentur. Ceterum filias Nereo ex Doride natas Veteres paſſim ſiue Νηρεως θυγατερας et κορας, ſeu Νηρειδας, et Ionica forma Νηρηϊδας, nullo habito ſignificandi diſcrimine, vocare conſueuerunt. Pro Νηρηις aliam formam patronymicam, Grammaticis notam, in νη, Latinis etiam Poetis hac in voce frequentatam, adhibuit *Oppianus* Hal. I. v. 386. Νηρηϊνην. *Nereidas* nullas niſi *formoſa Doride natas* nouit *Apollodorus* I, cap. II. §. 7. Νηρεως δε και Δωριδος της Ωκεανου, Νηρειδες. In *Nereidum* nominibus magna eſt apud ſcriptores differitas, vt adeo non iniuria mirari ſubeat, in numero quinquagenario finiendo tanta conſenſione Vetuſtiſſimos quosque conuenire. *Orpheum* et *Heſiodum* Θεογ.

v.

καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, γνησίας ἀυτῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, e) ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι· f) καὶ τὰς μὴ γνησίας, καὶ

e) Deeſt h. v. apud *Euſtathium*, ac proinde apud *Eudociam* et *Phauorin* V. f) Haec manifeſto mendoſa ita primum corrigenda cenſebam: καὶ τὰς μεν γνησίας, κε τὸν ἀριθμον. vt genuinae Nerei filiae XXV. ſpuriae numero plures fuiſſe traderentur, et ad eam coniecturam pluſcula notari poſſent: nunc verior videtur ſcriptura et Grammaticorum menti magis conueniens, quam reſtituendam monuit *Vulcanius* „*Locus eſt corruptus, quem ita corriges:* καὶ τὰς μὲν γνησίας ν εἶναι τὸν ἀριθμὸν.„ tametſi multiplicem hanc pellicum familiam, e quibus tot puellarum chorum, quinquagenarium numerum excedentem, procreare valuerit Nereus, mihi incompertam, lubentiſſimus fateor, neque diſcrimen hinc ortum inter *Nereidas* et *Nerei filias* magis perſpectum habeo. Eaedem corruptelae *Ammonii* codices iam *Eudociae*, *Euſtathii* et *Phauorini* temporibus inuaſiſſe videntur. *Valck.*

v. 242 ſeqq. quinquaginta, triginta *Nereidas Homerum* numeraſſe, ſcribit *Galeus*. De *Heſiodo* eſt res explorata, minus vero de *Homero*, qui dum XXXV. enumerat, plures fuiſſe declarat *Il.* Σ. v. 49. *Heſiodum* et *Homerum* quinquaginta agnouiſſe, innuit *Aelian.* H. A. XIV. c. 28. Quinquaginta agnoſcunt *Aeſchylus*, [vid. *Schol. Ariſt.* ad Achar. v. 883.] *Orpheus*, variisque in locis *Euripides*. Ab his non recedunt *Pindarus*, *Suidas*, *Seruius* et *Hyginus*. Minus

καὶ τὸν ἀριθμὸν, πλείας δὲ τὰς ἄλλας· ταῦτα φησὶ ff) Μυασέας ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον· εἶτα ἐκτίθεται διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει, πιθανῶς τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων ἔσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ, μόνον Νηρείδας.

Νῆες Πλοίων g) διαφέρει. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ἑητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν ἔτως, ὅτι διαφέρουσιν

ff) Sic ed. *Frellonii*. Vulgatam Μυασέων certatim emendarunt *Mauſſacus*, *Meurſius*, *Voſſius* et *Fabricius*. V. g) *Vulcan.* διαφέρουσιν.

nus perſpicue declarat Noſter, vtrum hauſerit hanc obſeruationem e *Didymi* commentario, num eius verba alterius fide retulerit, ex *Mnaſeae* libro deſcripta: poſterius vero videtur ſimilius. In libro ſuo Didymi verba, vt puto, protulerat et de *Nereidibus* copioſus egerat *Mnaſeas*. Pleraque omnia, quae ex eius libris Grammaticorum diligentia conſeruauit, ad fabularem pertinent hiſtoriam et ab aliis fuerunt adnotata. *Valck.*

Νῆες.] Totidem paene verbis poſterior pars huius obſeruationis legitur apud *Euſtath.* ad *Od.* A. p. 44. niſi quod ea, quae in *Ammonio Ariſtoteles* profert, ibi Didymo tribuantur, nulla *Ariſtotelis* facta mentione. Διδυμος γαρ, φασι, διαφεραν οιδε πλοιου και νηος, παραγαγων χρησιν ταυτην, Ἀλεξανδρος κ. τ. λ. Noſtrum cum *Euſtathio* comparauit et vtrumque emaculauit *Dukerus* V. C. ad *Thucyd.* IV. c. 116.

Νυν.] Conſentiunt in hoc diſcrimine conſtituendo omnes fere Grammati-

ὅτιν αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲν γάρ ἐσι στρογγύλα, αἱ δὲ, κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες. h) Ἀριστοτέλης δὲ ἰσορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν i) πολέμων οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς ὑπὸ ταυτὸν χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων, ἐπὶ τὸν πρὸς τὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ l) στρατηγικοῖς.

Νῆς

h) Prima editio MS. ductus adcurate repraesentans Ἀριτέλης exhibet. V. i) Hanc lectionem contra *Casaubonum*, qui πόλεων emendandum coniecerat, eximie tuetur *Valesius* in not. *Mauss.* ad *Harpocr.* v. Δρυμὸς, et ex fragmine, quod *Amm.* seruauit, libri *Aristotelis* argumentum subolfecit, et erudite declarauit. Nequidquam igitur πόλεων, pro πολέμων, *Meursio* placuit et *Fabricio* ad Ind. Auct. T. IV. pag. 176. *Valck.* l) Rectius apud *Eustathium* legitur στρατιωτικοῖς. V. cl, *Etymologus*, *Thomas* M. *Cyrillus*, et qui ad *Heraclidem* etiam pronocat, *Enstath.* ad *Od.* Σ. p. 659. Supereſt aliud νυν quod temporis quadam emphaſi pro δη accipitur. *Eurip. Hec.* v. 996. σῶσόν νυν αὐτὸν; ad quem locum *Scholiaſtes*: Το νυν οὐκ ἐσι χρονικον ἐνταυθα, ἀλλα συμπερασματικον, ἀντι του δη λαμβανομενον, ὡσπερ καὶ το νυ παραπληρωματικον. χρωνται δε τω νυ μονοι οἱ ποιηται, τω δε νῦν καὶ ποιηται καὶ λογοποιοι. Ἰσθι δε, ὁτι το μεν νῦν το χρονικον, ἀει μακρον ἐσι. το δε νὺν ἀντι του δη, ἀει βραχυ, καὶ ὀξυνεται μονον κειμενον, συντεθεν δε ἐγκλινεται, ὡς καταυθα. Cfr. *Schol.* ad *Arist.* Pl. v. 414 et praeter *Hoogeuenum*, *Viger.* de L. G. Id. ed. *Zeune* pag. 413 et 414.

Νῆς μέν ἐστιν ἀπόκρυφος λογισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει, φησὶ κατά τινας Ἡρακλείδης ἐν πρώτῃ περὶ καθολικῆς προσῳδίας, τὸ μὲν γὰρ Νῦν χρονικὸν ἐπίρρημα τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, παρῳχημένου, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅτι ἀγὼν νῦν ἐστι, m) νῦν ἔσαι. τὸ δὲ Νυνὶ, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

Νουθέστερος μὲν, ὁ βλακώδης· Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀῤῥενέστερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον·

m) Suſpicor excidiſſe hic, νῦν ἦν vel ſimile quid. *Euſt.* νῦν ἦλθεν ὁ ἀγὼν, νῦν παρῆλθεν ὁ ἀγὼν, νῦν ἔσαι ὁ ἀγών.

Ἄγαλμα,] παρὰ Ὁμήρῳ, παν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, τὸ ἡδυσμα καὶ ἀγαλλιαμα, καὶ θελκτηριον. [Eodem monente ſtellae ſunt ἀγαλματα νυκτος, volucrumque alae, ἀγαλματα, quia exultant pennas iactantes] παρὰ μεν τοις ὑστερον, τα ξοανα. *Euſtath.* *Ammonius* ſtatuam non ex quacunque materia, ſed ex lapide et quidem pretioſo conſtructam ἀγαλμα dici voluit. *Ptol. Aſc.* §. 193. Ἄγαλμα το Παριων, ſcr. Παριον. Λιθους πωρινους dixit *Ariſtoph.* apud *Poll.* X. 173. Prorſus ad mentem *Amm.* ἀντικεις του πωρινου Σειληνου *Plutarcho* reſtituit *Salmaſius* citatus *Gronou.* ad *Herod.* V. cap. LXII. *Valck.* Πωρωσις, ἀπολιθωσις. *Cyrillus* MS. Πωρινον, λιθινον. ὁ δὲ Πώρος,

νον n)· Βρέτας δὲ, τῷ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκῆν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφερῆς ὕλης πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρας λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ο) ξένως διαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ p) πρὸς Βοιωτόν.

q) Ξε-

n) *Etymologus* addit, ἢ ξύλινον. o) Forsitan scripserat ξενικῶς; *Didymum* secutus, qui τὸ Ἐξένιζε apud *Harpocr.* interpretatus: οὐκ Ἀττικῶς διελέγετο, ἀλλὰ ξενικῶς. V. p) Edd. *Stephano* anteriores omnes legunt: ἐν τῶ πρὸς Βοιωτούς. Putet quis, eam lectionem merito a *Stephano* mutatam: at in binis, quae exstant, orationibus, πρὸς Βοιωτὸν, non memini me legere verbum ξενίζειν. Statuendum itaque, orationem πρὸς Βοιωτοὺς intercidisse, aut quod malim, Grammatici memoriam vacillasse et scribendum fuisse: ἐν τῷ πρὸς Ἐυβουλίδην, seu ἐν τῇ πρὸς Ἐ. ἐφέσει. prouti extat apud *Harpocr.* in Ἐξένιζε et in Ξενίζειν. *Demosthenes* p. 538. A. τὸ ξενίζειν et natiuum Atticismi colorem ducere, diserte opponit, vt adeo causae nihil fit, cur *Didymo* obloquatur *Harpocration.* V.

ρος, ἢ παν λιθος. *Hesychius* ad quem DD. VV. obseruatt. videndae. Πωρον lapidem, *tofum*, *pumicem* esse volunt: sed tota res adhuc dubia.

Ξενιζειν,] ξενη χρησθαι φωνη, ἢ ξενικοις ἐπιτηδευμασι. δηλοι δε και ξενιας χαριν τινα ὑποδεξασθαι. *Suidas.*

q) Ξυσὸς, τό, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' r) Ἡροδότῳ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.

O.

Ὀβελὸς Ὀβολῷ διαφέρει, Ὀβελὸς μὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃν s) διαπείρονται τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι· Ὀβολὸς δὲ μέρος δραχμῆς.

q) Legendum est ξυσὸν. *Valck.* r) Pro Ἡσιόδῳ *Vulcanii* emendationem Ἡροδότῳ recepi, a *Iungermanno* etiam ad *Poll.* l. 136. probatam. V. s) Ex emendatione *Scaligeri* pro vulgata διαπειρῶνται.

Ξυσος.] Locus *Herod.* et *Xenoph.* extat Lib. I. c. 52. et *Oecon.* p. 850. D. Quod supra dicebam, pro ξυσος legendum esse ξυσον, cum verissimum sit et dubio vacuum, mirum videri potest, receptam lectionem *Iungermanno* non displicuisse ad Poll. l. c. Ξυσος, *xystus*, porticus dicebatur, in qua hiberno tempore sese exercebant athletae. Is vocis vsus V. C. permouit, vt receptam in *Ammonio* lectionem non sollicitaret. Ego vero confidenter adfirmare ausim, super ista porticu non cogitauisse Nostrum. Res ex ipso *Poll.* IX. 43. manifesta. Qui enim quaeso το ἀκοντιον dici posset ξυσος; Frequentissimus est vocis Ξυσον, hoc sensu, vsus, vt mirum etiam sit, eam in rem *Herodotum* adduci. *Eustath.* ad *Il.* Γ. p. 324. Ξυσον καταμονας αὐτο το ξεσον δορυ, οὐ ὡς ξεομενου ἐπιθετον ἐσι, το ξυσον. *Valck.*

Ὀβελος.] Dignus iterum videtur, quem describam *Eustathius* ad *Il.* A. p. 102. Ἐοικε δε παρα μεν

Ὅδε καὶ Ὁδὶ διαφέρει. Ὅδε μὲν γὰρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς· Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον κατ' ἐπέκτασιν.

Οἰκῆας καὶ Οἰκείους διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γὰρ, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες· Οἰκῆες δ', ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι· Φησὶ γὰρ Ἕκτωρ,

— — — ὄφρα ἴδωμεν
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.

καὶ

Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρει.

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ

Κήδετο οἰκήων οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

t) Οἰ-

μεν τῳ ποιητῃ [Homero, vt notum.] ταυτοδυναμα εἶναι ὁ ὀβολος καὶ ὁ ὀβελος, σκευος τι μαγειρου, ἐν τῳ ἀκρῳ ὀξυ, καὶ βαλλειν δυναμενον καὶ βαλην ὡς βελους ποιειν. παρα μεντοι τοις ὑστερον μεγαλην ἐσχον διαφορὰν, οἱπερ ὀβέλον μεν διὰ του ε τον αὐτον λεγουσι τῳ ποιητῃ, τον μαγειρικον. ὀβολον δε σιδηρου τι ἐλασμα του ὀβολου, ὡς τε ὀβολοι ἓξ την δρακα ἐπληρουν, καὶ τουτο ἐλεγετο δραχμη, ὀβολων τοιουτων ἓξ, ὅσων ἐπιδεδραχθαι δυναται χειρ κ. τ. λ.

Διαφέρειν φασιν.] Recte: valde enim incerta eſt iſtaec differentia. Οἰκῆας, interpretatur *Euſtath.* τους ἐν τῳ οἰκῳ ἢ τους οἰκειους, cum *Homerus* non ſeruos ſolum, ſed amicos atque ſocios etiam οἰκῆας adpellauerit. Bene *Heſych.* Οἰκῆας, οἰκειους. παντας τους κατα γενος προσηκοντας. καὶ τους δουλους. καὶ παντας

t) Ὠικίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Ὠικίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν συνοικητόρων ἀθροίσεως καὶ καθιδρύσεως· Συνοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τὸ πλείονα δύναμιν ϰεῖν. Διοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθει ἰϰυόσης εἰς πολλὰ ϰαταδιαιρεμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀθενὴς γέ-

 νηται.

t) Reſtituendum videtur: Ὠικίζεται, Συνοικίζεται καὶ Διοικίζεται διαφέρει. V. Nollem aliquid mutari: conſtituto enim aliquo diſcrimine, adfine vocabulum adhuc adiicere adſueuit *Ammonius*. Vid. v. c. n. ὅινη.

παντας τους κατα την οἰκιαν. Loca *Homeri* leguntur in *Il.* Z. v. 365. *Il.* E. 413. et *Od.* Ξ. v. 4.

Ὠικίζεται] Huius obſeruationis, ſanequam elegantis et eruditae, ignoratio interpretes non raro egit praecipites. Συνοικισμον commemorat *Schol. Pind.* ad Pythion Od. II. v. 1. vbi propterea Syracuſas a Poëta μεγαλοπολιας dici obſeruat, quod *Archias* τεσσαρας πολεις ϰαταϛρεψαμενος εἰς μιαν συνηγαγεν. Poſterior notae *Ammonianae* pars lucem accipiet ab *Harpocr.* Διοικιειν, ἀντι του διαιρησειν, ὡϛε μη ἐν ταυτω παντας οἰκειν ἀλλα χωρις ϰαι ϰατα μερος. Δημοσθενης ἐν πεμπτω Φιλιππικων. Quod de Lacedaemoniis in vltima nota ſcribit *Ammonius*, perhumaniter per literas me edocefecit P. *Weſſelingius*, Vir maximus, cuius verba verecunde ſubiiciam: *In eam vrbem* [*Megalopolin*] *Spartanis inuitis, Arcadum plures commigrauerant: quam ob rem magno ſtudio egerunt, vt ſinguli ſuos in vicos ſedesque priſtinas compellerentur*,

BODLEIAN OXFORD MUSEUM

νηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν υ) διώκισαν.

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ x) διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν· Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν y) Οἰκεῦς κέκληται ὁ οἰκότριψ.

Οἶμος

υ) Vulgatam διῴκησαν eo mutaui, ne vna macula elegantiorem notam deformaret. Διῴκισαν etiam legit *Phauorinus* in οἰκίζω vbi integrum describit *Amm.* obseruationem. V. x) *Valck.* διατριβόμενος, ex coniectura. y) Suspicor fere pro οἰκεῦς legendum οἰκέτης. Neque enim si vulgatam retineas, quidquam reperitur, cur *Solonem* aduocaret *Ammonius*, cum et *Sophocles vernam* οἰκέα

tur, vt Demosth. Orat. de Megalopolit. extremo innuit: quae res per gradus quosdam tandem ab aliis perfecta est. Vid. Diodor. XV. et Pausan. VIII. Valck.

Οἰκοτριβες,] οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι οἴκῳ καὶ κατατετριφθαι. *Eustath.* Vocantur praeterea, οἰκοτραφεῖς, θρεπτοι, τροφιμοι, ἐντροφοι. lat. *alumni, vernae. Hesychius:* Οἰκοτριψ, ὁ θρεπτος. διαφερει δε οἰκετης οἰκοτριβος. ὁ μεν γαρ οἰκοτριψ ἐκ γονεων δουλος. ὁ δε οἰκετης, οὐ παντος, ἀλλα και αἰχμαλωτος, και ὁ ἐν οἰκῳ ὠν. His verbis tres modos, quibus serui adquirebantur, complexus censeri potest. *Valck.* Notandum est ex Photio MS. contemtos fuisse οἰκοτριβας, seruitio a iuuentute adsuetos, prae emtis seruis, qui casu plerumque libertatis iacturam fecerant.

Ὄιμος Οἰμης διαφέρει. Ὄιμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς, ἡ ὁδός· Οἰμη δὲ, ἡ ᾠδή.

Οἰκτος καὶ Οἰκτισμὸς διαφέρει. Οἰκτος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζομένου ἔλεος· Οἰκτισμὸς δὲ ὁ λόγος τῦ οἰκτείροντος.

Οἰνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἰνη μὲν γὰρ, ἡ ἄμπελος· Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις· z) Οἰναρίαι δὲ, τὰ φύλλα.

Οἰκαδε

οἰκία vocauerit Oed. Tyr. v. 766. et ne emtum aut bello captum intelligeremus, effecit v. 1135. Ἦν δοῦλος ἐκ ἐωνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς. Probabile itaque *vernam* a *Solone* οἰκέτην nuncupatum, idque *Amm.* videtur hauſiſſe ex Veterum, qui in *Solonis* axes olim ferebantur, commentariis, a *Fabricio* in B. G. II. c. XIV. §. 17. memoratis. *Valck.* Οἰκεὺς pro οἰκέτης ſaepius vſurpari, paulo ante ipſe *Ammonius* commonſtrauit, et vel hac ratione poſſit defendi lectionis vulgatae veritas. Sed nonniſi temere hic v. οἰκεὺς mutari poſſe, clarius patet ex *Euſtath.* ad *Od.* E. p. 64. Οἰκεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις, ὁ οἰκογενὴς οἰκότης [leg. οἰκέτης.] καὶ οἰκέται οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν πάντες. z) *Valckenaer* corrigit ὄιναρα. Sane

Ὄιμος [ὁ καὶ ἡ], ἡ ὁδος παρα το οἰμω το σημαινον το ὁρμω — και ἡ ῥαβδος οἰμος λεγεται — Οἰμη, ἡ ᾠδη, παρα το ἐν ταις οἰμοις, τουτεστι ταις ὁδοις ψαλλεσθαι. *Etymologus.*

Apud *Suidam* et *Heſychium* etiam οἰμη eſt ὁδος. Meliora ſunt, quae ſequuntur. Οἰμη, ᾠδη. ὁθεν Περοιμιον τι προ της ᾠδης.

Οἰναριων,] *villum.* Quantum οἰναριον ab οἰναρον diſtet,

Ὄικαδε τοῦ Ἐις οἶκον διαφέρει. Ὄικαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν. Ἐις οἶκον δὲ, καὶ a) ἐφ' ἕτερον.

b) Ὄικος, Ὀικία, Συνοικία, Ὀικίσκος, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Ὄικος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία· Ὀικία δὲ, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ c) ὑπὸ δευτέρου κατοικουμένη·

Sane quidem: sed forsan etiam legi posset οἰνάρεα. *Schol. Theocr.* ad Id. VII. v. 134. οἰνάρεα κυρίως τα φύλλα τῆς ἀμπέλου. a) Legendum potius: ἐφ' ἑτέρου. V. b) *Ammonius* ni fallor scripserat: Ὄικος, Ὀικία, Συνοικία, Ὄικημα, Ὀικίσκος καὶ Δωμάτιον διαφέρουσιν. Pro Δῶμα ponendum, Δωμάτιον, suadet superior *Amm.* nota in v. Δῶμα — Δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος. *Porphyrius* in *Schol.* inedito ad *Hom.* Il. I. Δωμάτιον δε, οἱ Ἀττικοὶ τὸν ἀφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον. V. c) In libro meo emendaueram, ὑπὸ δύο. Supra

stet, in *Diphili* versu e Parasito, quem inter alios retulit *Athenaeus* X.

— ἐμβαλεις —
Ὀιναριον εἰς λαγυνον, ἀλλ' οὐ καραβον.

nemo non videbit. Ὀιναρα, *pampinos*, siue τα της ἀμπελου φυλλα, interpretantur *Timaeus* S. *Suidas* et *Hesychius*. Quod a reliquis discernit *Ammonius* Ὀινανθη, in *Cyrilli* Glossario redditur το ἀνθος της ἀμπελου. *Suidas*, ἡ πρωτη ἐκφυσις της ἀμπελου. *Valck.*

Ὀικαδε.] Το οἰκονδε ταυτον ἐςι τω οἰκοι καὶ οἰκάδε, ὡς ἐπιῤῥημα. et alio loco: Ἰςεον δε καὶ ὁτι τε εἰς οικον ἰεναι, ταυτον ἐςι τω οἰκουρειν. ὀθεν καὶ οἰκουρια οἰκοφυλακια, τα ὑπο μητερων παιδιοις ὑπολειπομενα παιγνια. *Eustath.*

μένη· Συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθωμένη· Οἴκημα δὲ τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ

Supra in v. Ἐμπειρία e MS. vulgaui ἢ δευτέρου pro ἢ δύο. *Dukerus* ad *Thucyd.* III. c. 74. ex *Amm.* adducit, ἢ ὑπὸ ἑτέρου κατ. non memorans vulgatam. Ad *Amm.* egregie facit nescio cuius Scholion, quod in *Aeschinis* orationem contra Timarch. loco satis alieno irrepsit: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἰκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν. ὅπου δ' εἷς ἐνοικεῖ, οἰκίαν. *Valck.*

Οἴκημα.] *Carcerem* eam ob rationem οἴκημα vocarunt Athenienses, vt rei horrorem verbi lenitate aliquantulum mitigarent: id enim Veteres et prae aliis Athenienses dabant operam, vt ne mali omnis vocabula frequentarent, obseruante *Helladio* in Chrestom. qui istiusce consuetudinis in hac voce exemplum proponens, διο καὶ, inquit, το δεσμωτηριον Οἴκημα ἐκαλουν. Altero sensu, quo *cellam* designat *meretriciam*, h. v. frequentarunt *Xenophon* Atheniensis et inprimis Ephesius. Primus *Solon.* effreni Atticae iuuentutis libidini meretrices publicitus obiecit: ἐζησεν ἐπι οἰκηματων γυναια πριαμενος, vti sub *Philemonis* testimonia scribit *Athenaeus* XIII. *Dinarchus* contra Demosth. την Ὀλυνθιαν παιδισκην ἐζησεν ἐπ' οἰκηματος. Sicuti ζηναι, pari ratione καθεζεσθαι ἐπ' οἰκηματος apud *Aeschinem* in Timarch. ὁρατε τουτουσι τους ἐπι των οἰκηματων καθεζομενους, *in cellis sedentes*, siue verbis *Martialis* IX. epigr. 59.

— *hos, quos primae prostituere casae.*

Latinis *Prostibula* et vsu minus vulgato *Prosedae* vocantur meretrices. *Valck.*

τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

Ὄλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δέ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμῶ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθες τάσσεται. d) Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείω,

d) Praestantis MS. partes egregie hoc in loco sustinuit Editio *Aldina*, e qua hiatum, qui recentiores omnes foedabat, inpleui. Pleraeque ante nostram edd. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχίου ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. Sic *Basil. Lugdun.* et *Parisinae*, quae tres tamen posteriores pro μικρὰν praeferunt μακρὰν. Μικρὰν reduxi ex *Basil.* quam expressit, nihil vitii suspicatus H. *Stephanus*. *Steph.* secutus est *Vulcanius*, ad cuius Ed. marginem *Scaliger* pro ἐκάλεσ'

Οἰκισκος, παρα Ἀριστοφανει, περδικοτροφειον. οἷον, τι δε τον ὀρνιθειον οἰκισκον φερεις; *Eustathius.*

Ὀλιγον.] Dici non potest, quanta cum venustate haec a poetis permutari soleant. *Eustath.* ad *Il.* E. p. 464. *Cyclops* ὀλιγον τον Ὀδυσσεα φησι, καὶ Ἡσιοδος δε πλοιον ὀλιγον το μικρον ἐν τω νη ὀλιγην αἰνεσιν [Ἐργ. v. 643.] ἠγουν μικραν. Ἀντικειται δε τω μεν μικρω, ὁ μεγας, τω δε ὀλιγω ὁ πολλος κ. τ. λ. Ὀλιγος κωρος, *Theocr. Od.* I. v. 47. quem Id. XV. 42. vocat μικκον. Ὀλιγη νησος *Rhod.*, *Apoll.* IV. v. 1712. *Valck.*

στοιχείᾳ, ὀλίγην νησίδα Καλυψοῦς, φασὶ δὲ ἄτω, ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμῷ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται, καὶ Ὅμηρος,

Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν τὴν μικράν.

Ὅλμος

λεσ' poſuerat ἐκάλεσεν. quod credulus ego, abſque *Aldina* fuiſſet, in textum recepiſſem. Tandem vero impetum repreſſit incerti ſcriptoris fragmentum: ὀλίγην νησίδα Καλύψους. In ἐκάλεσ' deliteſcit, ita auguror, libri index, quem commentario illuſtrauerit *Ariſtonicus*. Quid, ſi hac ratione priſtinam ſcripturam reprehenderemus? Ἀριστονικος ἐν ὑπομνήματι Ἑκάλης, ἐπὶ στίχου·

— — ὀλίγην, νησίδα Καλυψοῦς.

φησὶν οὕτως ὀλίγην, μικρὰν, ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν κ. τ. λ. Sed haec mera eſt et nullo argumento nixa hariolatio. Verum quidem eſt, magni olim nominis fuiſſe Grammaticos, qui *Callimachi* opera ſibi illuſtranda ſumſerant: neque dedecere, hos inter *Ariſtonicum* retuliſſe, qui in *Pindari* et *Heſiodi* ſcholiis ita citatur, vt vtrumque data opera expoſuiſſe credi poſſit. *Valck.*

Ἀριστονικος,] Grammaticus Alexandrinus, qui ſcripſit περὶ σημείων in Theogonia *Heſiodi* et περὶ ἀσυνακτων ὀνομάτων in *Iliade* et *Odyſſea*. *Suidas*. Cfr. *Fabric.* B. G. T. I. p. 332. et T. VII. p. 53.

Ὅμηρος.] *Il.* T. v. 259.

Ὅλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γάρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτοντας τὰ εἴδη τὰ e) μυρεψικά· Ὅρμος δέ ἐστι λιμήν.

f) Ὄρθρος καὶ Πρωΐ διαφέρει. Ὄρθρος μέν γάρ, ἡ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὥρα, καθ' ἣν ἀνασῴν-

τες

e) *Ald.* pr. μορεψικά. Male. V. f) Ὀρθ. κ. π. διαφ. Haec formula in *vett. edd.* deficit.

Ὅλμος. Sic dicebatur vas siue lapideum seu ligneum in formam globosam excauatum, quibuscunque demum rebus tundendo conterendis inseruiens. *Ligneum* ὅλμον ad vsum rusticum praescribit *Hesiodus* O. et D. v. 423. Propter figuram orbicularem ὅλμου meminit *Homerus Il.* Λ. v. 147. ad quem locum ita scribit *Eustath.* p. 770. Ὅλμος λιθος ἐστι στρογγυλος κυλινδροειδης, ἢ σκευος κοιλον ἐκ λιθου ἢ καὶ ξυλου, ἐν ᾧ πτίσσονται κοπτομενα ὀσπρια ἢ ἕτερα τινα. *Hesychius*: Ὅλμος, περιφερης λιθος, βαρβαρος, [l. μαρμαρεος] ἐν ᾧ τας βοτανας τριβουσι. *Mortarium marmoreum* olim ab vnguentariis non fuisse alienum hodiernus vsus declarat. *Cyrillus* in Lex. MS. Ὅλμος, ἐν ᾧ πτισσουσι τας κριθας, καὶ τα των μυρεψων, ἐν ᾧ καταλειαινουσι τα παχυτερα των μυρεψικων. το δε τυπτον ὑπερον λεγεται. vbi potius ὑπερος scribendum. *Pistillum* ὑπερον, Hesiodus fieri voluit τριπηχυν. In sapienti *Salomonis* dicto Pr. XXVIII. v. 22. *Aquila et Theodotion* ἐν ὁλμω ἐν ὑπερα posuerant. *Valck.*

Ὄρθρος] καὶ ἡρ, ἡ της ἡμερας ἀρχη, διὰ το ὀρθουν καὶ αἰρειν εἰς ἔργον. *Eustath.* Idem ad locum *Hom. Il.* Σ. v. 277. a Nostro prolatum: Το πρωϊ καὶ ἑως ἑκτης ὥρας δηλοι· διο πρόσω-

τες ἐξ ὕπνε ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωΐ δὲ, ἡ πρὸ τῦ καθήκοντος καιρῦ. Ὅμηρος,

Πρωΐ δ' ὑπ' g) ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσίοδος, τελευτήσαι τινὰ Πρωΐ μάλ' ἤιθεον, τῦτ' ἔστι πρόωρον.

Ὁρᾶν καὶ Ὑπεροράν διαφέρει. Ὁρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ θεωρεῖν· Ὑπερορᾶν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

Ὀρνιθευτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθευτὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας· Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ στέγη· Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γάρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ h) ὧν ἐφίεται καὶ ἔξεστι προσάψασθαι· Ἱερὰ

g) *Vett. edd.* legunt ἠοῖο neque v. θωρηχθέντες agnoscunt. h) Celeberr. *Dukerus* corrigit: ὧν ἐφίεσθαι ἔξεστι καὶ προσάψασθαι· id omnino probandum videtur.

πρόσεθηκε το ὑπ' ἠοῖσι [lege ἠοῖσι ex *Hom.*]

Ὀρνιθευτης,] ὀρνιθοθηρης. *Etymol.* Ὀρνιθας, τους οἰωνους, ἐξ ὧν οἱ κατα τεχνην οἰωνοπτολοι καὶ ὀρνιθοσκοποι λεγονται. *Eustath.*

Ὀροφη.] Ὀροφος καλαμικου εἰδος ὑδροχαρους ἐπιτηδειον εἰς ὀροφην, ὃς ἐν λειμωνι ἐπανθεις, δασειαν ἐπανθουσαν ἐχει λαχνην, ὁτε [l. ὁθεν] καὶ ἐστιν αἰγαθος ἐρεφειν. ἀπ' αὐτου δε διὰ την παλαιοτατην χρησιν, καὶ ἁπλως αἱ των οἰκιων στεγαι πασαι, ὀροφοι λεγοντο.

Ὅσιον et ἱερον teste *Ammonio* eodem modo differunt,

Ἱερὰ δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν θέμις ἔξεστι προσάψασθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους λέγει. Ὥστε τίθησι

runt, quo vv. ἀβέβηλα et βέβηλα ſenſu bono ſumtae. Ὅσιον proprie idem eſſe ac τὸ μὴ ἱερὸν, nemo ignorat. Χρήματα ὅσια, *pecunia profana*, oppoſita τοῖς ἱεροῖς. Ὅσιοι θαλαμοι, *non diuini*, ſed *humani*. Inde facilis tranſitus eſt πρὸς τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ, *quae tangere fas eſt*. In *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 744. mulier paritura ex acropoli educi cupit εἰς ὅσιον χωρίον. *Schol.* εἰς βέβηλον καὶ μὴ ἱερὸν, ἀλλ' ὅσιον εἰς τοκετόν. In *Pluto* v. 682. Curio ad ſacerdotis exemplum, aniculae in templo Aeſculapii pultem furatus, putauit eſſe πόλλην ὁσίαν τοῦ πράγματος. *optimo iure pultem tangi atque auferri potuiſſe*: atque ſic etiam Scholiaſten h. l. explicuiſſe deprehendo, ὁσία μὲν, τὰ πρὸς ἀνθρώπους, ὧν ἔξεστι θιγεῖν. Nollem cum interprett. hic de *ſanctitate* cogitare. Neglecta oppoſita v. ἱερὸν poteſtate, ſenſum a priori plane diuerſum ſortitur v. ὅσιον. Ὅσιος παρὰ τὸ ἀΐζω τὸ σεβομαι γίνεται, τροπῇ τοῦ α εἰς ο. ἀΐζω, ἁσῶ, ἅσιος καὶ ὅσιος. *Etymologus*. Inde ὅσια, τὰ, *omnia quae ad religionem pertinent*: ὁσία, ἡ, *pietas erga Deos*. Ὅσιος, καθαρὸς, δικαιος, εὐσεβὴς, ἱερητικὸς, ἁγνος. *Heſychius*. In *Ariſt. Theſmoph.* v. 683. iunguntur ὅσια καὶ νομιμα. Quomodo a δικαιος differat ὅσιος, docet *Scholiaſt. Euripid.* ad Hec. v. 788. Τὸ δικαιον, ὥσπερ γενος ὂν, διαιρεῖται εἰς ὅσιον καὶ δικαιον. καὶ τὸ μὲν πρὸς θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων γενόμενον, ὅσιον καλοῦμεν, τὸ δὲ πρὸς ἀνθρώπους δικαιον. LXX. interprett. certe ad mentem *Schol.* nunquam Ebraeorum צדק, ſed יך potius atque תם vertunt ὅσιος. Sed ipſe *Euripides* vv. ὅσιος et δικαιος promiſcue adhibet l. c. et *Heracl.* v. 719.

τίθησι i) τοῦτον τὸν νόμον, δι' οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ὑπασπιεῖ.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὅτι l) ὁτὲ μὲν αἰτίαν δηλοῖ, ὁτὲ δὲ βεβαίωσιν. τὸ δὲ Διότι αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, πάντες ἴσμεν. Διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὐκουν παροξυτόνως μὲν, ἀποφαντικὸν, ἴσον τῷ οὐχιοῦν. οἷον, Οὐκουν ἀπίσειν. περισπωμένως δὲ, συλλόγισμός ἐστι σύνδεσμος, καὶ σημαίνει m) κατάφασιν.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ', καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει. Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλου, ὡς φαμὲν,

i) Pag. 463. A. vbi rectius vulgatur τουτονὶ τ. ν. δι' οὗ ἱερῶν μὲν χρημάτων, et in fine ἀπεσπειεῖ. V. l) Binas voculas in vulgatis edd. omissas reduxi ex *Aldina*. V. m) Id ex *Frellonii* edit. in hanc recepi: in aliis fere ἀπόφασιν legebatur. V.

Οὐδεις, οὐδε εἷς.] *Hesychius*. Cum *Ammonio* consentit *Phrynichus* p. 76. *Photius MS.* Οὐδεις οἱ παλαιοὶ διὰ του δ, οἱ δε νεωτεροι καὶ διὰ του θ, οὐθεις. Repugnat *Eustathius* ad locum *Homeri* in Nostro obuium Od. Σ. v. 129. p. 661. qui frequentem fuisse apud Veteres Aeolicam transpositionem του θ et δ, exemplis probauit, nec *Zenodotum* ob discessionem a communi lectione reprehendit. Cfrtr. *Thomas* M.

μὲν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν. πᾶσα γὰρ n) ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βασάζεται. Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίσοιχον, σημαίνει τὴν τοῦ ἑνὸς ἄρσιν, καὶ ἐπιφορὰν ἑτέρας ἀρχῆς. Οὐθ' ἕν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

Οὐδὲν ἀκιδνότερον, γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἀμαρτάνει. διὸ καὶ Ζηνόδοτον o) ἐυθύνουσι γράφοντα,

Οὐθὲν ἀκιδνότερον.

Οὕνεκα καὶ p) Εἵνεκα διαφέρει. Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι. Εἵνεκα δὲ χάριν. Ὅμηρος διαφέλλει,

Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

n) Ponam I. I. *Reiskii* verba, quibus, a me rogatus, ſententiam ſuper hoc loco explicuit: *Legendum cenſeo* pro ἡ, ὑπὸ. *vt ſenſus ſit*, omnis enim a vacuo natura portatur [*quaſi a nutrice*] et ſuſtentatur. Φύσις et κενὸν *duo ſunt oppoſita. Illud omnia materialia complectitur: hoc* ἀσώματον, θεῖον, ἀγέννητον, *nominatur. Et ſiue Pythagoreus fuerit Ammonius, ſiue Stoicus, vtriusque ſententiam hic explicuit*, ſc. in mundo *non eſſe* vacuum, *ſed* extra mundum. *Valck.* o) Sic prima ed. reliquae ἐυθήνουσι. V. p) Ita *vett. edd.* et *Herenn. Stephanus* bis edidit ἕνεκα. Vtrumque probat *Thomas M.* tanquam Atticum. V.

Οὕνεκα] συνδεσμος ἐστιν αἰτιολογικος. γεγονε δε ἀπο του οὐ ἕνεκα. *Euſt.* vid. ſupra v. ἕνεκα. Verſus *Hom.* leguntur *Il.* A. v. 11. et *Il.* T. v. 325.

ἀντὶ τοῦ ὅτι

Εἵνεκα ξιγεδαιῆς Ἑλένης

Ἥμαρτεν οὖν Καλλίμαχος, εἰπὼν

Εἵνεκεν οὐχ' ἕν q) ἄεισμα.

ὅπερ ἄτοπον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὕνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι οὐχ' ἓν ἄεισμα.

Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον. τὸ δὲ Οὗτος δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν, δεικτικὸν μὲν

Οὑτός δὴ Διομήδης.

ἀναφορικὸν δὲ

Οὗτος μὲν παναέριος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ Τοῦτον καὶ Τουτονί.

Οὐλὴ καὶ Ὠτειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ μὲν ἐστιν ἡ ὑγιασμένη σάρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος. Ὠτει-

q) *Bentleii* emendationem in *Callim.* fragm. 287. in textum recepi. In Edd. *Amm.* pro ἄεισμα bis legebatur ἄλεισμα. V.

Οὗτος μεν.] *Hesiod.* Ἔργ. v. 291.

Οὐλη,] το ὑγιανθεν τραυμα· παρα το ὀυλαω, το ὑγιαινω. *Etymologus.* Διαφερει δε ὀυλης ὠτειλη. ὁτι ὠτειλη μεν ἀυτο τραυμα, ὀυλη δε, τυλος ἡ τυπος θεραπευθεντος τραυματος. *Eustath.* Cfr. supra v. ἰλχος. Qui adferuntur, *Hom.* versuum priot est ex *Od.* T. v. 393. alter, monente *Valck.* ex binis *Homericis*, siue *Ammonii*, seu librariorum incuria, in vnum coaluit. ex *Il.* P. 86. et *Il.* Δ. 140.

λὴ δὲ, τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ ὑτᾶσθαι. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν. ἐπὶ μὲν τῆς Ὑλῆς εἰπὼν,

— τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ἐπὶ δὲ τῆς Ὠτειλῆς,

Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κατ' ὐταμένην ὠτειλήν.

Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μὲν ὁ ἄνεμος. Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος, ἢ τὸ νεώριον,

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον.

Ὄφλειν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους. Ὄφλει μὲν γάρ τις, (φησὶν) ἐπὶ καταδίκῃ. Ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν γὰρ r) καὶ Ὀφείλημα, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. Χρέος δὲ, το ἰδιωτικὸν δάνεισον.

Ὄχθαι

r) *Pierſon* ad *Herodian.* pag. 471. voces καὶ ὀφείλημα vel plane delendas vel poſt Χρέος ponendas eſſe putauit.

Οὖροι] λεγονται οἱ τοποι, ὅθεν ἡ ναυς ὁρουει, τουτεστιν ὁρμα καθελκομενη εἰς θαλασσαν. *Euſt.* ad *Il* B. v. 153. cuius particulam textus habet.

Ὀφειλω,] συγκοπεν, ὀφλω γεγονε. Διαφορα δε φασιν αὐτων, ὁτι ὀφλει μεν τις ἐπι δικη, ὀφειλει δε, ὡς ἡ κοινη λεγει συνηθεια. ὁυκουν καὶ ὁ γελωτα ὀφλων, καταδικης λογω τουτο παθων λεγεται. *Euſtath.* ad *Od.* Ξ. p. 531.

Ὄφλημα καὶ ὀφειλημα διαφερει. Ὄφλημα γαρ το ἐκ καταδικης λεγεται ὀφειλημα

Ὄχθαι καὶ Ὀχθοὶ διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γὰρ εἰσι ποταμῶν χείλη Ὀχθαὶ δὲ, ἐπάρματα γῆς.

Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρας διαφέρει. Ἑσπέρας μὲν γάρ ἐστιν ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα. Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. ὡς Ὅμηρος,

Ὀψὲ δὲ, δὴ μετέειπε.

καὶ

Ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει.

ὀψαρότης γάρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροτριῶν.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐδήματα, ἢ ἐκπώματα· ἐπὶ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον s) προθυμίαν, εὔνοιαν. Θουκυδίδης, καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον

s) Sic emendauit *Fabricius* vulgatam ἐπιθυμίαν

λημα δε, ὁ ἐδανείσατο τις. *Herodianus*, cum quo conſpirat *Thomas*. *Ammonium* tuetur *Sallierus* ad Th. *Magiſtrum*.

Ὄχθας] apud *Homerum* etiam foſſa habet *Il.* O. v. 356. ὀχθας καπετοιο βαθειης. Vid. *Brunck* V. C. ad *Anacr.* ed. ſec. p. 114.

Ὀψε,] ἐπι της ἑσπερας, παρα το την ὡραν ἐπιτηδειαν εἰναι εἰς το ἀψ ἰεναι οἰκαδε. τροπη του α εἰς ο, ὀψε. *Etymologus*. Vid. ſupra v. ἑσπερα. Verſus *Hom.* eſt in *Il.* H. 399. alter *Heſiod.* in Ἔργ. 488.

Θουκυδιδης.] I. IV. c. 61. αὐτοι το δικαιον μαλ-

λον

παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν ι) παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρεσαὶ καὶ Παρεῖσαι διαφέρουσι. Παρεσαὶ μὲν γὰρ ἐξυτόνως, αἱ τῶ ἀνθρώπῳ· Παρεῖσαι δὲ προπεριισπωμένως, ὄφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖσα ἔχοντες·

— — ὡς παρείσας ὢν ὄφις.

Πάσασθαι, βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ· ἐν ἐκτάσει δὲ τούτῳ, τὸ κτήσασθαι. Πα-

ι) *Vett. edd.* παρεχόθα.

λον τῆς ξυνθήκης προθυμίας παρεχοντο. *Demosthenis* locum in Philippicis, quae quidem hodie extant, non memini me legere. V.

Ὡς παρεσας.] *Aristoph.* Plut. v. 690. ad quem conf. *Schol.* et *Spanhemium*. *Photius* MS. Παρεσαι ὄφεις, παρεσας ἐχοντες μεγαλας. ἰεροι, οὐ τους ἀνθρωπους, ἀλλα τους ἀλλους ὄφεις ἀδικουντες. Cfr. *Hesychium*, *Harpocrat.* ibique *Valesium*. Huiusmodi serpentum vsus quidam erat in Bacchanalibus.

Πασασθαι.] Huiusmodi Grammaticorum praeceptis semper est auscultandum. In πασασθαι, vbicunque *gustandi* et comedendi potestate pollet, prima syllaba brevis est, et vbi longam postulat versus, poetae πασσασθαι scribere consueuerunt. Contra πασασθαι pro κτησασθαι primam produci. Huius rei ignoratio non pauca veterum loca corrupit. Sicuti pro κτησαμενος offendas πασσαμενος, id continuo librariorum imperitiae tribuendum est, eiusque loco πασαμενος ponendum. Pristina forma fuit παω, quae e libris nostris exulat nisi quod apud *Etymologum* p. 681. legatur: πάω, πῶ,

sic

Παραβολὴ καὶ Παράδειγμα διαφέρει. Παραβολὴ μὲν γὰρ ἐςιν ἡ ὅιατε γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος· οἷον

Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών.

O 4 Πα-

ἐςι το κτωμαι. Proxime hinc deriuatum remànsit παος [ion. πηος, ὁ ἐξ ἀγχιςειας ἐπικτητος συγγενης. *Eustath.*] *adfinis. Eurip. Androm.* v. 641. γαμβρον πεπασθαι. A πεπαμαι vetus vocabulum παμα quod binis, quae mihi tantum innotuere, testimoniis confirmatum ibo. Prius suppeditabit *Theocriti* fistula:

Ὡι τοδε τυφλοφορων ἐρατον
Παμα Παρις θετο Σιμιχιδας.

Cui gratam hanc pastoritiam supellectilem sacram fecit Theocritus. Scholiastae inediti: παμα, το κτημα. His subiungam locum ex ara *Dosiadae* prima:

Μαυλιες δ' ὑπερθε πετρης
Ναξιας θουμεναι
Παματων φιδοντο Πανος.

quae ita latine reddo: *sacrae secures, quas Naxia cos acutas reddiderat, ouium tamen sanguine tingi timuerunt. Valck.* Ab *Ammonio* discedit, eoque nisi fallor, a veritate non parum aberrat *Eustath.* variis in locis, v. c. ad *Il.* Λ. p. 101. T. pag. 1243. qui, male deducta v. πασασθαι, το ἐμφαγειν, γευσασθαι, ἀπο του πῶ, το κτωμαι, origine, bene in sequentibus pergit: ἀφ ὁυ [sc. πῶ] πολυπαμμων, ὁ πολυθρεμμων. ἐιτ' ὁυν πολυκτητος. Πασασθαι enim το κτησασθαι, proprie de pecore vsurpatum, postea ad reliquas possessiones transferebatur Meliora debemus *Etymologo*: Ἐπασαντο, ἐγευσαντο, παρα το πατω, ὁ δηλοι το ἐσθιω. ἐξ ὁυ πατνη και φατνη, ἐν ἡ ἐσθιουσι τα ἀλογα. ὁ μελλων. πατησω, και συγκοπη πασω.

Παραβολη,] παραθεσις ὁμοιωματικη ἐπι σαφηνεια-

Παράδειγμα δὲ, γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις.

Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

Πάλτον καὶ Πέλτη διαφέρει. Πάλτον μὲν γάρ ἐστι τὸ δόρυ· Πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα.

Παρακέκρουσαι καὶ Παρακέκρουται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ, ἐνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

Παῖς, Ἀντίπαις, u) καὶ Βέπαις διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Ἀντίπαις

u) *Frellonii* editionem hic secutus a reliquis discessi, in quibus extabat: Παῖς καὶ Ἀντίπαις διαφέρει. V.

νεια των ὑποκειμενων. *Eust.* In prima *Iliade* solum nullam reperiri parabolam, Veteres obseruarunt. Versus *Hom.* leguntur in *Il.* Γ. v. 33. et *Od.* Φ. v. 295. vbi pro ἄλεσεν vulgatur ἄασεν.

Παρακρουεσθαι.] Verbum παρακρουεσθαι *decipiendi* notione πολυ ἐστι παρα τοις ἄλλοις Ἀττικοις καὶ παρα Δημοσθενει. vti scribit *Harpocration.* Metaphoricae significationis duplicem originem proponit *Etymologus*, quarum dum neutra abhorret, altera tamen videtur verior, qua huic verbo fallendi potestatem adhaesisse obseruat, ἀπο των ἐν τοις ζυγοις ἰσωντων, ὁι τοις σαθμοις παρακρουουσιν, ἵνα ὁ βουλονται μερος κατθελκη βαρυνομενων τη κρουσει. Id *Phocylides* vocat σαθμον κρουειν v. 13. *Hesychius* κρουσιδημων, κρουσιμετρων, ἀπο των ἐν τω μετρειν ἀπατωντων. *Valck.*

παις δὲ, ὁ ἐκβεβηκὼς τὴν παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρόσηβος· Βέπαις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπαινα δὲ, ἡ δέλη.

Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν ὅροις. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς· Παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις, x) καὶ ἐκ παιδὸς ἀρετὴ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα.

Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δέλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ,

y) Ἐπὶ τοῦδε δ' αὖθ' ἕτως ὁ κακοδαίμων ἔφη,
Ὡς ἐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενος,
Καὶ ταῦτα, πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

x) Haec neque in *Platone*, neque etiam leguntur apud *Thomam* v. Παιδεία. Ex *Asc.* §. 177. haec proferuntur: καὶ ἐκ παιδὸς ἀγωγῆς ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα. Vix aliter in *Amm.* videtur restituendum. V. y) *Menandri* versus a *Bent-*

Παιδίσκος,] ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. *Eustath.* ad *Od.* O. p. 585. conferendus cum iis, quae ex *Aristophane* protulit *Ammonius* in v. Γεφων.

Πλάτων.] In Platonis definitionibus legitur: Παιδεία, δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς. Παίδευσις, παιδείας παράδοσις. Cfr. *Fabric.* B. G. T. II. pag. 29. Ὅρους etiam conscripsisse perhibetur praeceptor *Platonis*, *Archytas*. V.

Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρονος. καθὸ ἡ μὲν Παρθένος σώφρων ἐστὶ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων οὐ πάντως παρθένος.

Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχων Συμπάσχοντος. z) ὁ μὲν γὰρ Πάσχων ἀλγεῖ· ὁ δὲ Συμπάσχων λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ πάσχοντος πάθει· οὐ μέντοι ἀλγεῖ καθάπερ ὁ πάσχων· οἷον, πυρέττει τὶς τῶν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάσχομεν τούτῳ πυρέττοντι, οὐ μὲν δὴ καὶ πυρέττομεν.

Πάτρια Πατρώων καὶ Πατρικῶν διαφέρει. Πατρῶα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· Πα-

Bentleio emaculatos in hanc editionem intuli, contentus hic posuisse vulgatam priorum edd. lectionem: Ἐπι τοῦ δ' ἄνθις [*Aldinae* δ' ἄντις] [E. i. δ' ἄνθις] ὑντοσὶ κακοδαίμων ἔφη [*Ald.* pr. ἔφυ] Ὅς οὐκ ἂν ἐκδύη [*Ald.* sec. ἐκ δ' ἔιη. *Vulc.* ἐκδύοιν] θυγατέρος μένος [*Aldinae*: θυγατέρας μένος.] K. τ. π. π. ε. Aliorum coniecturae notae sunt. Id subticeri non potest, *Scaligerum* in primo versu emendasse, ὑντωσὶ, et secundum ita refinxisse: Ὅς οὐκ ἂν ἐκδύη γε θυγατέρ' ἄσμενος siue ἀσμένως. Hinc parum discedit in nota *Vulcanius*. *Valck.* z) In re adeo explorata MSS. codicum consensus expectandus haud videbatur. In priorr. edd. hic locus ita reperiebatur: ὁ μέν γὰρ Πάσχων, λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ Συμπάσχοντος πάθει, οὐ μέντοι Συμπάσχων ἀλγεῖ καθάπερ ὁ Πάσχων. Turbatissimum locum ea ratione emendauit *Scaliger*, qua nunc vulgatur. Nemo, opinor, erit, qui hoc temerarium dictitet. *Valck.*

Πατρωα.] Το πατρωος, κτητικον ἐστι. *Eust.*

Πατρικοὶ δὲ a) ἢ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. Παιδίσκην μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν· Παιδισκάριον δὲ, τὴν δούλην.

b) Παῖδα, οὐ μόνον τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον.

Πελαστὴς καὶ Πενεστὴς c) διαφέρει. Πελαστὴς μὲν γὰρ, ὁ πρόσφυξ. Πενεστὴς δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον d) δωρηθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες.

Πένης

a) Ex *Aldina*. Edd. aliae οἱ φίλοι. b) Hanc notam, quae cum praecedenti minus recte plerisque in edd. coaluerat, ex *Aldina* separaui. V. c) Emendatius scribes: Πελάτης καὶ Πενέστης δ. Mox pro πρόσφυξ *vett. edd.* πρόσφυγξ legebant V. d) In tanta acutarum ad h. l. coniecturarum copia malui corruptam lectionem in textu relinqui, quam *Ammonio* alterius emendationem obtrudere. Vir quidam eruditus ex *Eustathio* δουλωθεὶς legendum credidit. *Meursius* Miscell. Lacon. II. c. VI. corrigit ζωγρηθεὶς. *Valck.* in animaduersionibus ex *Etymologo* v. εἰλωτεύειν asseruit, legendum esse χειρωθεὶς.

Παιδισκη.] *Amm.* obnititur *Thomas*. Παιδισκην, και την ἐλευθεραν και την δουλην Ἀττικοι. ὡσαυτως και παιδισκαριον. vbi videndus *Sallier* V. C.

Πενεσται.] Οἱ μενεσται, ὑστερον δε πενεσται — Λεγουσι και ὁτι Θετταλοι μεν πενεστας φασι τους μη γενω δουλους, πολεμω δ' ἡλωκοτας. τους δε αὐτων, και Θετταλοι-

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γάρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν περιζόμενος τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκώς. ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν.

Πτωχὸν ἀνιηρὸν ε) δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, καὶ ἐτυμολογιῶν φησίν,

— — ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον;
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἥν γαστέρ' ἄναλτον.

Περιμάξαι καὶ Ἐκμάξαι, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι, δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν.

Πε-

ε) Vett. edd. vitiose legunt δ' αἰτῶν. et mox ἀλλὰ πτώσσειν βούλεται αἰτίζων κατὰ δῆμον βόσκειν η. γ. ἀ.

ταλοικέτας. Κωμικὸς δέ τις, ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς δούλου τοὺς πενέστας τιθησιν. *Eust.* ad *Il.* P. p. 1120.

Εἵλωτες,] οἱ τὴν Μεσσηνιακὴν οἰκοῦντες Πελοποννήσου, οἱ μὴ γνησίοι δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλὰ πρῶτον χειρωθέντες. *Etymologus.*

Πένης,] ὁ χερσὶ πονούμενος καὶ οὕτω ζῶν. *Eust.* Πτωχὸς, παρὰ τὸ πτώσσειν πάντας. *Schol. Arist.* ad Pl. 548. quem adi. Versus *Hom.* sunt in *Od.* P. 220 et 227.

Περιμάξαι.] *Hesychius* v. Μαγμόν. Ἀπομάσσειν γὰρ λέγουσιν, ὅταν περικαθαίρωσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὶ παθεῖ. Quod *Ammonio* est ἀπολύειν, *Hesychio* ἀναλύσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι. *magicis obligamentis defixum soluere et liberare.* Commode succurrit

Πειρασὴς καὶ Πειρατὴς διαφέρει. Πειρασὴς μὲν γὰρ, ὁ πειράζων· Πειρατὴς δὲ, ὁ θαλάσσιος λῃστής, καὶ *f*) Νεῖλος, Τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειρατᾶις.

Πείρα

f) Non eſt, quod quis de *Nilo* quodam ſibi cogitandum putet. Cl. *Arnaldus* per literas me monuit, ſibi legendum videri: καὶ νηὸς τὰς διαλ. qua emendatione nullam veriorem, paucas elegantiores dari poſſe contendo. Adſcribam verba e *Xenoph. Epheſii* II. καὶ τῆς νεὼς διαρραγείσης μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινὸς ἦλθον. Ab hoc loco non longe is fuit diuerſus, e quo pauca produxit *Amm.* cuiuscunque demum ſint auctoris. *Valck.*

currit *Menandri* locus e Μητραγυρτῃ:

Περιμαξατωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κυκλῳ
Καὶ περί σε θεουτωσαν. *Valck.*

Πειρατὴς.] Vetuſtiſſimos Graeciae ſcriptores πειρατὰς *marinos* vocaſſe *praedones* haud dixero. Propterea ne crederem, huic voci adſerendae *Nilum* ab *Ammonio* aduocatum? Nihil minus. Cedo tu mihi ex *Leonis Allatii* Diatriba aut aliunde, *Nilum*, cui iſta in *Ammonio* ἦσις vlla poſſit ratione conuenire? neminem dederis, niſi infimi aeui homines, aut certe ad *Ammonii* antiquitatem neutiquam comparandos. Vetuſtiores et cultiores, *piratas* [quam vocem Latini poſt *Varronem* frequentarunt] generaliori nomini λῃσὰς adpellare ſolent, vel etiam τοὺς ἐν τῇ θαλασσῃ κακουργουντας. Neminem forſan habemus, qui πειρατὴς eo ſenſu adhibuerit, antiquiorem Graeco *Iobi* interprete c. XXV. v. 3. *Schol. Pindari* ad Pyth. *Od.* II. v. 62. Πειρατὰς, τοὺς κατὰ πέλαγος λῃσὰς λεγομεν. κυριως δε, τοὺς ἐν ὁδῳ κακουργουντας. κ. τ. λ.

Πείρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πείρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία· Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον, καὶ δέρμα τι ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν g) ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γάρ, νεώς. Πληθρίον δὲ, σχεδίας.

Πῆ καὶ Ποῖ, καὶ Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τόπον οἷον,

Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη;

τὸ δὲ Ποῦ, ἐν τοπῳ οἷον,

Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;

ὥσθ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, Ποῦ ἀπέρχη; δέον εἰπεῖν, Πῆ ἀπέρχη;

Πλεῖν

g) Sic *Steph.* correxit priorum editionum lectionem ἐπὶ τῶν νόμων. Facile quis ſuſpicari poſſet, *Ammonium* ſcripſiſſe: ὃ ἐπὶ τῶν νομῶν φέρουσιν οἱ ποιμένες. *quod longiuſcule, cum grege ad paſcua abituri ſecum ſumunt:* quam lectionem tantum non ſperno, vt vulgatae eam anteponendam cenſeo. *Valck.* Quid verum ſit, oſtendit *Euſtath.* ad *Od.* N. p. 524. πήρα, λέγεται οὕτω, καὶ ὃ φέρουσιν οἱ ποιμένες ἐπ' ὤμων, καὶ ἰατρικὸν δέ τι ἐγχειρίδιον.

Πειρα.] Ἀττικως, δολος και τεχνη. ὁθεν και πειρατας οἱ κατα την θαλασσαν κακουργους, *Schol. Soph.* ad Ai. v. 2. conferend. cum *Schol.* ad v. 290. et docta cl. *Brunck* obſeruat. ad *Anacr.* p. 130. Πηρα, δερμα τι ἀρτοφορον interprete *Thoma*, κατωμαδιη vocatur in dulciſſimo *Moſchi* epigrammate εἰς Ἔρωτα ἀρτοτριωντα, ed. *Harleſ.* pag. 301.

Πη.] *Ammonium* expilauit *Etymologus* v. πη. Cfr.

Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν διαφέρει. Πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' εὐθὺ πλέειν· Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· Παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι· Περιπλεῖν δὲ, τὸ *b)* περὶ σκάφος ἀναστρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

Πλέσιος, Εὐπόρου, Ἀφνειοῦ, Ὀλβίου καὶ Εὐτυχοῦς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολυούσιος, ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν· Εὔπορος δὲ, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας ἀνενδεής· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων· (ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός.) Ὄλβιος δὲ, ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων,

b) Legendum videtur: τὸ ἐπὶ σκάφους ἀναστρ. Vulgatam probat *Phavor.* in Περιπλεῖν. V.

Cfr. *Schol.* ad *Eurip.* Hecub. v. 1075. Ῥήσεις *Homericas* videſis in *Il.* Z. v. 377. et K. v. 406.

Περιπλειν.] *Suidas* addit adhuc differentiam v. διεκπλειν: *perrupta acie hoſtium in apertum mare euadere.*

Ἀφνειος.] Nominis ratio quaeritur in ἐνος, quam vere, nunc non diſputo, ὁ ἐνιαυτος. E Grammaticorum originationibus, quantumuis ineptis et falſis, plurimarum ſaepe vocum, quas absque iis ignorare-mus, percipi potest cognitio. *Etymologus:* Ἀφενος, ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτου συναγουμενος πλουτος. πλουτος δε, ὁ ἐκ πολλων — ἐστιν ἑνος ὁ ἐνιαυτος. Καλλιμαχος, Τετραενον Δαμασου παιδα. Bonae frugis plena eſt *Feſti* obſeruatio: *Annus ex Graeco venit, quem illi ἑνον dicunt: et quod nos trimum, illi dicunt* τριενον. *Heſychius:* Ἑπταενον, ἑπταετη. Dores, notante *Corinthio*, το τετραετες Τετραενες λεγουσι. *Valck.*

Ὄλβιος,] ὁ τον ὁλον βιον,

ἔχων, οἷον ὀλόβιος· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Πλῆμαι καὶ ἱ) Πλῆμναι διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν l) τροχῶν σύριγγες.

Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. Πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημά τινων· Ὄχλος δὲ, κυρίως ἡ ὄχλησις.

Πλούσιοι Εὐπόρων διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι ὲ πάντως m) εὐποροῦνται, ἀλλὰ ἔκ τινων περισάσεων καὶ ἀπορροῦνται ποτὲ χρημάτων, ἢ ἄλλου τινός· οἱ δὲ Εὔποροι, κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπορίαν μὲν τὸν μέτριον

i) Edd. bis πλῆναι. quam lectionem emendauit ad mentem *Scaligeri et Vulcanii*. *Ammonii* notam emendate legerunt *Moſchopulus* et *Cyrillus* in Lexico. *Valck.* l) Vett. edd. vitioſe τροφῶν. m) *Vett. edd.* ἐκπορροῦνται (*Steph.* edidit ἐνπορ.) et mox περισάσεως. *Frellonius* hanc notam poſuit ante eam, qua Πλῆμαι et Πλῆμναι diſtinguuntur. V.

βιον, ἤτοι τὸν τῆς ζωῆς παντὸς χρόνον ἐν εὐδαιμονίᾳ διαγων. *Euſtath.* Vid ſupra v. ὀλβιος.

Πλημη,] πλημυρὰ τῆς θαλάσσης. *Suidas*, in quo ſine cauſa *Kuſterus* maluit πλησμη. Vid. *Thomas*, et *Euſtath.* ad *Hom. Od.* I. p. 371. et ad Dionyſ. Perieg v. 202. *Etymologus*: Πλημναι, τοὺς τροχοὺς τὰς συριγγας. [leg. τοὺ τροχου τὰς συριγγας] ἃς ἐνιοι χοινικιδας καλουσιν, εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνεξιφεται. *Schol.* ined. ad *Hom. Il.* E. v. 726. Πλημναι λεγονται, διὰ τὸ πλησσεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄξονος. ταυτας δὲ ἐνιοι χηνας ὀνομαζουσι. *Valck.*

Πλουσιοι.] Vid. *Thomas* v. πλουσιος, ibique inter VV. DD. *Triller.*

τριον πλοῦτον ἡγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

Πολεμικὸς καὶ Ἀιχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Ἀιχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου. n) οἷον γαλακτοποτεῖν, καὶ ὑδροποτεῖν.

Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι· Πομπεία δὲ, ἡ λιδορία.

n) *Scaliger* in libri margine correxerat γαλακτοποτεῖν et ὑδροποτεῖν. Merito profecto. *Antipater* Anthol. II. c. 47. ep. 8. ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας. *Eurip.* Electr. v. 169. γαλακτοπότας αἰνῶ. Quid itaque faciendum *Ammonianis* ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου. Nonnulla ex hac nota exciderunt, quae ad hanc normam reuocanda esse censeo: Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου· ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον γαλακτοποτεῖν καὶ ὑδροποτεῖν. Qui aliquando fideliores membranas ad *Ammonium* comparabit, non aliter, vt auguror, scriptum offendet. *Valck.*

Ἀιχμηταὶ.] ἁπλῶς οἱ θωρηκται, καὶ ἀπὸ ἀσπιδων, ἀσπιδιωται καὶ ἀσπισται κ. τ. λ. *Eustath.* ad Il. A. p. 52.

δορίαν. Δημοσθένης, τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον.

Παῤῥησία καὶ Παρουσία διαφέρει. Παῤῥησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων πρός τινα οἰκείωσις. Παρουσία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

Πολίτης καὶ Πατριώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρῳ· Πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας. δοῦλος δούλῳ. ἡ γὰρ Πατρὶς καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τάττεται. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
o) Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

οὐ γὰρ πάντες ἐκ μιᾶς ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐκ μιᾶς χώρας.

Πόλις

o) Quae *Steph.* adiecit ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, ea fine vllo detrimento a *vett. edd.* aberant. V.

Δημοσθένης.] *Thomas* M. in Πομπή — Πομπείαι δὲ καὶ ἡ ὕβρις· ὡς Δημοσθένης, τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον. Locus eſt in oratione ὑπὲρ Κτησιφῶντος p. 314. B. τῆς δὲ πομπείας ταύτης τῆς ἀνεδην οὕτωσι γεγεννημένης ὕστερον, inquit, *meminero*. *Cyrillus* in Lex. MSS. Πομπεία, φανερὰ ὕβρις. μεταφορικῶς. *Valck.* Ad malum ſenſum detortum eſt vocabulum πομπεύειν, bona alias poteſtate notiſſimum, quia ἐν πομπῇ τοῦ Διονύσου, homines perſonati, Bacchanalium licentia freti, maximis conuitiis ſe inuicem proſcindebant. Inde πομπεία, ἡ λοιδορία.

Πολίτης.] *Photius.* Πατριῶται, οἱ δοῦλοι Ἑλλήνων. Πολῖται δὲ, οἱ ἐλεύθεροι. οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους Πατριω-

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἦγουν τὸ, συναμφότερον. Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος

Φεύγετε νῦν p) ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσης.

Ποιεῖν τοῦ Περιποιεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κατασκευάζειν τι· Περιποιεῖν δὲ, τὸ περικτᾶσθαι, ἢ κοσμεῖν.

Πόνηρον βαρυτονούμενον ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὀξυτονούμενον, ὡς κυδοιμὸν, φασὶ διαφέρειν, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρὸν. Πονηρὸς γάρ ἐστιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης· Πόνηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων,

q) καὶ

p) *Vett. edd.* ὅπως καὶ.

τριστας. Cfr. *Pollux* et *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 737. Locus *Hom.* legitur *Il.* B. v. 457.

Φεύγετε.] *Il.* P. v. 144.

Πονηρος.] De hac differentia non conſtat inter Grammaticos. Sunt enim, qui diſtinguant inter πόνηρος et πονηρὸς, ſeu inter πονῆρος et πονηρὸς, vt *Euſtathius*, cum alii plane nullam ſtatuant differentiam. Verum videtur, quod ſupra ad v. Μοχθηρος praecipientem vidimus *Etymologum*, qui alia tamen tradit v. πονηρευω. Πονηρὸς, εἰ μεν κατα ψυχην, ὀξυνεται. εἰ δε κατα σωμα, Πόνηρος, βαρυνεται.

Ἀτοπως φ. τ.] Poſtquam differentiam, prouti vulgo tradebatur, exhibuerat *Ammonius*, *Tryphonis*, cui ea minus probabatur, ſententiam et ipſiſſima verba ex Attica Proſodia decerpta ſubiungit. Ἀτοπως φησι Τρυφων, *temere iſta diſcerni inquit Tryphon.* tum bina adfert *Tryphonis* ad eam rem argu-

q) καὶ τὰ Φαῦλα μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμψύχων. μοχθηρᾶς γέ τοι τέχνης δεμιέργημα Φαμὲν εἶναι. εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπ8 r) κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει· καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης. πάν γὰρ παρώνυμον εἰς s) ρος λῆγον παραχηματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται· οἷον κάματος καματηρὸς, ὄλιθος ὀλιθηρὸς, t) μέλι μελιτηρὸς, τόλμα τολμηρὸς, νόσος νοσηρός· εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθηρος τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ζητέον ὀξυτόνως. εἴ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, ἐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. v) Ἀδελφε γουν λέγουσι τὴν πρώτην ὀξυτονοῦντες

q) Ita hanc notae partem corrigendam esse arbitror: καὶ γὰρ τα Φαῦλα, μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα (φησὶ) καὶ ἐπ' ἀψύχων. *Valck.* E. i. καθὰ δ' ὀξύτητα. quam lectionem in textum recepissem, nisi tota haec observatio mendis scateret, quibus nonnisi ex MS. efficax medicina adhiberi potest. r) Si haec sincera sint, recte est: mihi quidem inquinatissima videntur et in hunc modum emaculanda: Ἐι δὴ ταὐτοῦ πρωτοτύπου κεκοινώνηκεν, α. ο. Prp τύπου scripsi πρωτοτύπου. non magna, vt vides mutatione, siquidem in scriptis libris ατύπου extiterit. V.

s) *Vett. edd.* εἰς ρον λῆγον. t) *Vett. edd.* μέλη. v) Integer locus hac ratione, me quidem iudice argumenta, quorum primum ab vsu, alterum ab analogia est deriuatum. *Valck.*

τονξντες ὡς ἄπελθε· φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν x) Ἀιξωνέα, ὡς Θετταλήν, ὡς Μυρτάλην, καὶ χάριεν, τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξυτονξντες. ὥστε ἐκ εἰς διασολὴν (φησὶν) τοῦ σημαινομένε ἔυρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπληρξντες, οὕτω προηνέγκαντο.

Ποῖ καὶ Ποῦ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· Πῆ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· y) Πῶ δὲ, τὴν ἐκ τόπε.

iudice eſt legendus: Ἀδελφε γοῦν λέγουσι — ὡς ἄπελθε (φησὶν ὁ Τρύφων παρατιθέμενος Φιλήμωνα τὸν Ἀιξωνέα) καὶ Θετταλήν ὡς Μυρτάλην. V. x) Vnus *Frellonius* emendate in *Ammonio* vulgauit Ἀιξωνέα. In reliquis, quas vidi, edd. mendoſe extat τὸν Ἀγξωνέα. V. y) Reduxi πῆ ex *Aldinis* in locum lectionis priorr. edd. ποῦ. Totam notam ex vltima obſeruatione ab alio temere huc relatam, atque ſic ordinandam cenſuit *Valck.*: Ποῖ καὶ Πῦς et mox Πῆ μὲν τ. ε. τ. Πῶ δὲ τ. ε. τ.

Παρατιθεμενος,] *teſtem adducens.* Ita frequenter *Ammon.* et quotquot Grammaticorum curate ſuum cuique tribuentes ſcribunt, loqui ſolent. Vid. *Schol. Pindari* ad Ol. X. v. 83. et *Harpocr.* v. Γαμηλια, vbi plura notat ſuper hac locutione *Valeſius. Valck.*

Φιλημων,] Aexonienſis [v. *Ariſt.* Veſp. v. 890.] ſcripſerat Ἀττικας λεξεις, Ἀττικα ὀνοματα, Ἀττικας γλωσσας, vnum forſan opus, diuerſis tantum titulis inſignitum, teſte *Athenaeo.* Cfrtr. *Meurſii.* B. A.

Θετταλην.] Idoneus eſt ad hanc rem auctor *Steph. Byz.*

Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γάρ ἐςι τὸ ἐνεργεῖν· Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος βαρυτόνως καὶ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐςι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι· ὀξυτόνως δὲ, αὐτὸ τὸ ἔκπομα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος, Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

Πολύτιμος καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γάρ ἐςιν, ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωπος Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

Πρεσβέυεσθαι καὶ Πρεσβέυειν διαφέρει. Πρεσβέυεσθαι μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβέυειν δὲ, z) τὸ πέμπεσθαι πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Πρόξενος

z) *Vett. edd.* τὸ πέμπειν, atque ita etiam *Herennius*. V.

Byz. in Θεσσαλια. το Θεττάλη δραμα Μεναδρνου βαρυνεται παρα Ἀττικοις, Adde *Schol. Arist.* ad Nub. v. 747. *Valck.*

Ποτος.] Discrimen obseruant etiam *Etymologus*, *Suidas*, *Schol.* Luciani, *Eustath.* et *Phauorinus*. *Auctor* Ind. vocum acc. dist. Πότος, ὁ, *potus*, *conuiuium*. Ποτὸς, ὁ, *potulentus*, *potabilis*. Neque *Menandri* verba in fragment. neque *Demosthenis* memini me legere, in ea oratione, quae citatur. *Valck.*

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ. Ξένος δ' ὁ εἷς ἑνὸς· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς ἓν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ Πρόξενον εἶρηκε τὸν Ἰδιόξενον·

Κακός τις ἐστὶ προξένῳ σοι χρώμενος.

Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. a) ἀλεὲς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολε-

 μίε

a) Locus, vt nunc legitur, inextricabilis est. Iuuabit ex animaduersionibus *Valckenarii* VV. DD. in hunc locum emendationes atque coniectanea adponere. *Dukerus* V. C. ita h. l. constituit: ἀλοὺς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη. π. τ. π. λ. λαβόντος· μνᾶ δ' ἦν ἡ τεταγμένη. quae emendatio, si quid sentio, facile reliquis palmam praeripiet. *Matth. Roeuerus* maluit ἀλεὶς γὰρ καὶ ξ. τ. Cl. *Arnaldus*

Προξενοι, vt, quae a Grammaticis traduntur, vniuersa complectar, homines dicebantur priuati, quibus in patria vrbe degentibus honorificum hospitii ius cum alia ciuitate publicitus intercedebat: his id muneris erat praecipue iniunctum, vt sedulo prospicerent, ne quid publica istius ciuitatis res a ciuibus suis caperet detrimenti, legatos illinc venientes hospitio exciperent, ad populum deducerent, vtque iis bene esset, procurarent. Publica auctoritate constitutos declarat diuersi generis nomen Ἐθελοπροξενος, a *Polluce*, *Suida* et *Hesychio* expositum — *Ammonii* locum tangit I. *Wassius* ad *Thucyd.* p. 353. v. 52. *Valck.*

Δορυξενοι, proprie omnes, qui in bello amicitiam fecerunt, v. c. Glaucus

μίᾳ λύτρα λαβόντος μναδὴν ἡ τεταγμένη. Κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ Δορύξενος ἐκαλεῖτο.

Προτέρα καὶ Πρωτεραία διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ, ἐπὶ τάξεως· Πρωτεραία δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας.

Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ἐπὶ πολλῶν· Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὕστερος. καὶ Πρότερος μὲν, ἐπὶ τάξεως, Πρῶτος

Arnaldus solutionis pretium minus definiendum, ac proinde ita h. l. corrigendum credidit: ἄλους γάρ καὶ ξενίων τυχὼν ἀ. π. τ. π. λύτρα λαβόντος τινα δὴ τεταγμένα· ὁμόσας δὲ καὶ φυλάξας κ. τ. λ. Eruditiſſ. *Reiske*, vbi primum μνᾶν τὴν τεταγμένην legendum eſſe coniecerat, poſtea grauiori vulnere locum afflictum eſſe ſuſpicabatur, hac autem ratione corrigendum: ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου, λύτρου λαβόντος καταβολήν. τῇ τεταγμένῃ κομίσας ὕστ. καὶ τ. λ. vt ſcilicet ab hoſte dimiſſi, pro redemtionis ſuae pretio, poſtea adferendo, quaedam depoſuerint. Pro μναδὴν ἡ τεταγμένη *Scaliger* paulo ſubtilius correxerat μανδύην τεταμένην.

Glaucus et Diomedes. *Euripid.* Med. v. 687. Poſtea haec vox in ſpecie de legatis captiuorum redimendorum cauſa miſſis, et de captiuis ipſis interdum vſurpata eſt. Copioſe de variis hoſpitum nominibus egit *Euſtath.* ad *Il.* Γ. pag. 367. Cfr. *Plutarchum* in Quaeſt. Gr. ed *Reiſke* T. VII. p. 182. ſeq. *Euripidis* fragmen inuenies in ed. *Barneſii* Lipſ. T. II. p. 476.

τος δὲ, ἐπὶ Ποιότητος. ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γᾶν διαιρέμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν Πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως· δηλονότι ἡ μὲν πρωτεύει, ἡ δὲ ἕπεται. b) εἰ δέ τις εἴποι, Πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει· Πρῶτον γὰρ χρή.

Πρυτανεῖα, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν δικαζόντων τὴν δίκην· ἦν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τι-

 μήματος

b) Haec et reliqua neque *Thomas* M. agnouit, neque videntur ab *Ammonio* profecta. Interim ex *Afcalonita* §. 196. legi poterit: Πρώτως ἦλθον εἰς Ἀθήνας. *Valck.* Bene de hac obseruatione meruit cl. *Pierſon* ad *Moeridem*, cuius verba huc transferam. „In fine h. n. vel quaedam exciderunt, quae habet *Thomas*: καὶ πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, πρῶτος δὲ οὐ μόνον ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποιότητος, ὡς ὅταν λέγωμεν, πρῶτός ἐστι τὴν τέχνην καὶ πρώτως. vel quod mihi paene verius videtur, pro καὶ Πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, πρῶτος δὲ ἐπὶ ποιότητος, legendum: πρῶτον μὲν ἐπὶ τάξεως, πρώτως δὲ ἐπὶ ποιότητος, quando ſequentia optime cohaerebunt. Πρώτως autem pro πρῶτον adhibuerunt *Ariſtoteles* et *Chryſippus* propterea a *Phrynicho* reprehenſi pag. 138.„

Πρυτανεῖα,] *depoſitum litigantium in foro.* Πρυτανεία, *tempus* XXV. aut XXVI. [XXX. auctore *Etymologo*] *dierum per quos quaelibet tribus Athenis ſummae rerum praeerat.* Plura dabit, praeter *Thomam* M, *Suidam*, *Pollucem* et *Scholiaſten Ariſtophanis*

μήματος τῆς δίκης· Πρυτανεία δὲ ϑηλυκῶς, ὁ χρόνος. διήρητο γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ c) ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅϑεν καὶ τὰς μισθὰς καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, d) ἃ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών· Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

Πρεσβεύονται καὶ πρεσβεύουσι διαφέρει. Πρεσβεύονται μὲν γὰρ οἱ τὰς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες· Πρεσβεύουσι δὲ, οἱ χειροτονούμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν.

Πρέσ-

c) Sic emendauit *Scaliger* vulgatam ἐπρυτάνευσαν ἑκάστη φυλῇ. *Salmasius* maluit ἐπρυτάνευσεν. *Ald. edd.* ἐπρυτάνευον ἑκάστη φυλῇ. d) Hac in patte ab *Aldinis* edd. non receſſi, niſi quod voculam οὐ ex *Thoma* M. et *Salmaſii* emendatione in *Ammonii* textum reuocauerim. *Stephanus* et *Vulc.* vulgarunt: καὶ τὰς πρυτανείας κατὰ μῆνα ἐτέλουν. *Salmaſius* monuerat legendum: κατὰ πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν. V.

ſtophanis, *Petitus* in Comm. ad LL. AA. p. 487. ed. *Weſſeling*.

Οἱ χειροτονούμενοι.] *Moſchopulus* hanc notam aliquanto auctiorem proponit: οἱ χειροτονούμενοι καὶ οἱ πεμπόμενοι πρὸς τὴν πρεσβείαν. Multa notat *Thomas* v. πρεσβεύονται. V.

Πρέσβεις, οἱ Πρεσβευταί. e) Πρέσβις δὲ ἐδέποτε λέγεται. τὸ γὰρ ἑνικὸν Πρεσβευτὴς ἀνέγνωσαι.

Πρότερος καὶ Πρῶτος διαφέρει. Πρότερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος ἐπὶ Τληπολέμῳ καὶ Σαρπηδόνος,

f) Τῷ δὲ Τληπόλεμος πρότερος,

τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν·

Ὦρτο πολὺ πρῶτος ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ g) πρότερον τεχθείς· Πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἢ πρῶτον τεκοῦσα.

Προσπταίειν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ· Προσκρούειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

Πείθεσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πειθῆναι.

Πυθὼν

e) *Vett. edd.* lectio erat πρέσβης. In *Steph.* et poſtea in *Valck.* ed. vulgabatur πρέσβυς. Hoc in πρεσβεὺς refingendum autumauit *Valckenaer*, cum πρέσβυς a Tragicis frequenter vſurpetur. Sed a *D'Orville* V. C. ad *Charit.* iam monitum eſt, πληθυντικὸν h. v. non πρέσβεις fore, ſed πρεσβεῖς, veramque in *Amm.* lectionem eſſe πρέσβις, quae quidem vox non apud Atticos, ſed alibi ἑνικῶς occurrat. Veriſſimam emendationem, a *Suida* et *Etymologo* v. πρέσβις comprobatam in textum recipere nullus dubitaui. f) *Vett. edd.* τοῦ καὶ, lege τὸν καὶ ex *Hom.* g) Rectius *Thomas*, ὁ πρώτος τεχθείς.

Ὅμηρος.] *Il.* E. v. 632. et H. 163.

Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τάφος. Βαρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

Πῦς καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πῶ διαφέρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τὴν ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Πῶ, τὴν ἐκ τόπου. ὥσθ' οἱ Δωρίζοντες καὶ λέγοντες, Πεῖ πορεύῃ, ἁμαρτάνουσι· δέον γὰρ, b) Πῦς πορεύῃ· τὸ γὰρ Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ χέσιν δηλοῖ. Σώφρων,

Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος ἐλισκοπεῖται.

ἀντὶ τοῦ πῦ· ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ; ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχόν;

P.

i) Ῥάφανος καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ' ἡμῖν κράμβην· Ῥαφανίδα δὲ τὴν παρ' ἡμῖν ῥάπανον.

Ῥέφανον

b) Voculam πῦς e priscis edd. reduxi, in quibus legebatur πῦς πορεύῃ. In recentiores male irrepserat πὺ πορεύῃ. V. E. i. πῶ πορεύῃ et mox ἀντὶ τοῦ ποῦ praefert πῦ. i) Quod in *Frellonii* erat

Σώφρων,] Comicus Syracusanus, Xerxis et Euripidis tempore clarus. Scripsit Mimos viriles et mulierbres oratione soluta et dialecto Dorica, quos Platonem philosophum semper lectitasse ferunt, adeo vt interdum etiam iis *indormiret*. *Suidas*. Cfr. *Fabric.* B. G. T. I. pag. 788. Locus eius apud Nostrum in mendo cubat.

Ῥαφανος.] *Schol. Aristophanis*

Ῥέφανον, καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. *l)* Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν· Ῥάφανον δὲ, τὴν κραμβην.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, *m)* δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥᾴδιον μὲν τὸ εὐοδοῦν, τὸ ῥᾷσα τῇ ὁδῷ ἐπιτελέμενον· Εὐχερὲς δὲ, τὸ ταῖν χεροῖν ταχέως ἐπιτελεσθέν· Εὐπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς εὐμάρειαν.

Ῥὶς καὶ Ῥύγχος διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου· Ῥύγχος δὲ, ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

Ῥὶς

erat editione Ῥάφανος in hanc etiam recepi. Reliquae legebant: Ῥάφανον καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει, vitiose. Pro Ῥάπανον in *Amm.* scribendum censeo Ῥέφανον, permotus *Suidae* loco, quem ita legi in MS. *Vossiano:* Ῥαφανὶς. Ῥαφανίδα φασὶν Ἀττικοὶ, ἣν ἡμεῖς ῥέφανον φαμέν. In *Cyrilli* Lexico Ῥέφανον etiam reperire licet. Facile autem cur id mauelim, animaduertes ex sequenti *Ammonii* nota. *Valck.* Pro ῥάπανον legendum esse ῥάφανον suadet *Hesychius* v. ῥάφανις, ibique adlatus *Photius* MS. *l)* Legendum arbitror: Ῥέπανον μὲν [Ionες λέγουσι] ἣν καὶ ἡμεῖς φαμὲν ῥέφανον. Ionibus ῥέπανον tribuit *Thomas* M. V. *m)* In ed. *Vulc.* δι' ὃν Φ. perperam. V. *Piersonum* ad Moer. p. 244.

Stephanis ad Plut. v. 544. Ἀττικως ῥαφανίδα, ἣν ἡμεις ῥαφανον. παλιν δε ῥαφανον, ἣν ἡμεις κραμβην. εἰρηται δε ῥαφανις παρα το ῥαδιως φαινεσθαι. λογος γαρ, ὡς σπειρομενη θαττον ἀνεισιν. Cfr. *Thomam* ibique interpretes.

Ῥυγχος,] ἐπι ἀλογου ζωου,

Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους· Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, δι' ὧν ἕλκουσι τὸ ὑγρὸν π) ἀπομασσόμενον.

Ῥοιὰ μὲν μετὰ τοῦ ι δὸ δένδρον· Ῥοά δὲ, ὁ καρπός.

Ῥόδον καὶ ὁ) Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῆ διαφέρει. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἄνθος· Ῥοδωνιὰ δὲ, ὁ τόπος· Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος,

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,
Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Ῥύεσθαι

π) *Valck.* corrigit ἀπομυσσόμενον Nollem plane damnare vulgatam, quam vitiosam iudicauit V. C. ο) Sic *Scaliger* correxit priorum edd. ῥοδόνια. V.

ζωου, in specie de *porcis* et *canibus*. De *auium rostro*, quod proprie est ῥαμφος, frequenter ῥυγχος vsurpauit *Aristophanes* in Auibus.

Ῥοιὰ.] Discrimen non agnoscit *Thomas* M. et *Eustath.* ad *Od.* H. p. 274. Ῥοιὰ, νυν μεν το δενδρον. λεγεται δε ὁμωνυμως αὐτω ῥοιὰ καὶ το αὐτου καρποφορημα κ. τ. λ. Ῥοιὰ de fructu adhibuit *Aristoph.* in Vesp. v. 1260.

Ῥοδωνια.] Cum *Ammonio* consentit *Hesychius*: Ῥοδωνια, ὁ τοπος, ἐνθα φυεται τα ῥοδα. καθαπερ καὶ Ἰωνια, ὁπου τα ἰα φυεται. καὶ Κριωνια ἐνθα τα κριναι. δηλοι δε καὶ το ἀνδρος ἀιδοιον αὐτη. Saepius in auctoribus hanc differentiam negligi, commonstrarunt interpp. *Thomae* M. Quid sit λοπας τις, καλουμενη ῥοδουντια, ἡ ῥοδωνια ostendit *Eustath.* ad *Il.* Ξ. p. 962.

Ἔχουσα θαλλὸν.] Lucem

Ῥύεσθαι καὶ p) Ἐρύεσθαι διαφέρει. Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ τραγῳδοποιῶν περὶ νεωτέρων οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν. Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει πρὸς ἄλληλα· τὸ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, ἐκ θανάτου ἕλκειν· τὸ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ.

Σταθῆναι καὶ Στῆναι διαφέρει. Σταθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου, Στῆναι δὲ, το κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν. οἷον, q) Ἐσάθη ὁ ἀνδριὰς ὑφ' ἑτέρου, Ἐσάθη ἡ νόσος· Ἔστη δ' ὁ ἄνθρωπος δι' αὑτόν.

Στάχυς, r) βραχέως τὸ ἐνικόν· ἐκτεταμένως, τὸ πληθυντικόν.

Σταφυλὴν s) ὀξυτονητέον, ὡς ἀλκήν, καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολε-

p) Ex emendatione *Stephani*. In anteioribus edd. ter legebatur, Ἐῤῥύεσθαι. V. q) *Vett. edd.* ἐσάθην· et mox ἐσάθην ὁ νόσος, vbi ex *Moschopulo* legendum, ὁ νοσῶν. r) Edd. recentiores, ὁ, βραχέως. s) *Valckenaer* ὀξυτονητέον legit, ex coniectura.

cem huic versui accendit *Hesychii* obseruatio, qui moris fuisse refert, Μυρίνης κλάδον ἢ δαφνης παρα πότον διδοναι τοις κατακειμενοις ἐκ διαδοχης, ὑπερ του ἀσαι ἀντι του βαρβιτου. *Valck.*

Ἐρυεσθαι] pro σωζειν et φυλαττειν frequentauit *Homerus*. Cfr. *Il.* E. v. 344 et Σ. v. 403.

Πτολεμαῖος ἐν δευτέρᾳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ t) προσῳδιῶν. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν) ἔνομα ἐπὶ τῆς υ) καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρᾳ τῶν ἐν Ἰλιάδι προσῳδιῶν κατὰ λέξιν φησὶν ἔτως,

— σαφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔἰσας.

Σταφύλη βαρυτόνως, ὡς Νιόβη· ὃ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ συκῇ· τοῦτο γὰρ διαιρεῖται, συκέη· ἐκεῖνο δ' οὐ διαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμαρτῆθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοὔνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς x) η ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων

t) *Vett. edd.* περὶ τῶν ἐν Ὀδ. περὶ προσῳδειῶν. v) Vitiosam priorum edd. lectionem καθημένης μολίβδου ex *Eustathio* correxit *Stephanus.* Pro τίθεται paulo post in *Frellonii* ed. extat τίθεσθαι, quod non sperno. V. x) In corruptissimo

Σταφυλη.] Eruditam atque elegantem obseruationem a librariis vero, circa aliorum auctorum fragmenta inprimis haesitantibus, mirum in modum deprauatam et nonnisi ex MSS. penitus emaculandam expilauerunt *Etymologus* l, c. et *Eustathius* ad versum *Hom.* ab *Ammonio* prolatum, *Il.* B. 765. ex cuius scholiis quaedam decerpere fas erit. Σταφύλη ἐστι, ait, βαρυτόνως ὡς ἡ κοτύλη, πρὸς διαφορὴν τῆς ὀξυτόνου ὀπώρας, τέκτονικον ἐργαλεῖον, ἐξισαζον τὰ ὑποκειμενα. καὶ φασιν οἱ ἀκριβεστεροι, λαξοϊκον, ἤτοι λιθοξοϊκον καὶ λαξευτικον διαβητην εἶναι, μη σαφύλην. ὃς ἅμα πλατος καὶ ὑψος μετρει· ὁ δε ἑτερος φασι διαβητης

ὀνομάτων μετέχον γένους τοῦ οὐδετέρου, παρατελευτῶντος τοῦ υ, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται, y) κατὰ τὸ υ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχει· οἷον z) κοιδύλη, Δαμύλη, a) Φαισύλη. δοκεῖ δ' αὕτη

mo loco ad priſtinum nitorem reducendo nihil mihi iuris conceſſum credidi, tametſi praeſens huic corruptelae remedium Etymologicum M. ſubminiſtrabat, in quo non exiguam huius notae partem ex *Ammonii*, vt puto, libello deſcriptam, reperire licet p. 742. et 743. Indidem itaque ad hunc modulum *Heraclidae* verba reſtitues: οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς λη ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων, ἀμετόχων γένους κ. τ. λ. Eadem opera in *Etymologo* emenda ἀμετόχων et παραληγομένου. *Valck.* y) Κατὰ — Ἔχει. Non lubet haec cum *Valckenario* pro interpolatis declarare, quippe quae maiorem *Heraclidae* canoni, cuius etiam mentionem facit *Euſtathius*, lucem adfundant. Si quid mutandum, corrigendum cenſeo βαρύτονα aut βαρυτονούμενα pro βαρυτονοῦντα. z) *Euſtathius* κοτύλη. *Valck.* placuit κοντύλη ex MS. *Etymologi* M. Lugdun. quod vna voce editis auctius praefert κορδύλη, κονδύλη, et paulo ante pro κρυώλη emendatius κρωβύλη. a) Peſſime hoc in loco verſatus eſt H. *Stephanus*, edendo: φεσύ-

βητης μονον πλατος. vbi pro μη legendum την. Cfr. *Schol. Ariſt.* ad Ranas v. 812. et *Heſychium* v. σαφυλη.

Φαισυλη.] Quoniam hinc nondum liquido conſtat, φαισυλη mulieri fuiſſe nomen, quae Bacchum nutricata dicitur, alios defen-

ἅυτη μία τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον, ἃς ὁ Λυκοῦργος

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον.

b) ἐδύλη. ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονητέον. οἱ c) δ' ὀξυτονοῦντες φασὶν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτο-

φεσύλη, ἐδύλη, δοκεῖ κ. τ. λ. Ego vett. edd. auctoritate vocem ἐδύλη in proprium locum reieci, et pro φεσύλη ex *Scaligeri* emendatione prosui φαισύλη. Monente *Scaligero*, intermedia inter φαισύλη et ἐδύλη parenthesi sunt includenda. b) Lege Ἠδύλη, ex *Etymologo*. In *Frellonii* ed. pro ἐδύλη erat ἐσύλη. c) *Vett. edd.* non agnoscunt δ'. *Etymologns* paulo melius legit: Οἱ οὖν ὀξυτονοῦντες. Quae porro sequuntur, et emendatiora sunt, et *Heraclidae* pleraque omnia auctori accepta referenda. V.

fensores subiiciam, et ex historia fabulari paucula delibabo. *Phesyle* apud *Hygin.* fab. CXCII. et Poet. Astron. c. XXI. *Hesiodi* e deperdito libro fragmentum ex *Rheone* ad *Arati* Phaenom. v. 172. adscribam:

— — νυμφαι χαριτεσσιν ὁμοιαι
Φαισυλη, ἠδε Κορωνις, ἐϋςεφανος τε Κλεεια
φαιωθ' ἱμεροεσσα, και Ἐυδωρη τανυπεπλος
Ἁς Ὑαδας καλεουσιν ἐπι χθονι φυλ' ἀνθρωπων.

Vide n' inter Ὑαδας etiam φαισυλην; Iam vero *Pherecydes*, notante *Etymologo* in v. Ὑης. την Σεμελην Ὑην λεγει, και τας του Διονυσου τροφας; Ὑαδας. ita legendum, non ὑδας, aut cum MS. ὕας. idque eo potissimum notandum

ὀξυτονεῖται. ἢ, ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ d) ὀξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσεται. οἷον πόθος, ποθή· νόμος, νομή· ὦνος, ὠνή· τίμος, τιμή· φόνος, φονή.

— ἐν e) ἀργαλέῃσι φονῇσι.

καὶ τἔμπαλιν· Δαναὸς, Δαναή. ἐπεὶ ἂν καὶ ἐπὶ τούτου τὸ ἀρσενικόν ἐστι Στάφυλος, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱὸς) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθήσεται. πρὸς ὃς ζητέον, ἰδοὺ κόγχος, κόγχη, καὶ ἐκ ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη. καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλὸς, καλή· σοφὸς, σοφή· καὶ τὰ θήλυκὰ ἐ βαρύνεται; ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν ἐ παράδοξον καὶ ἀπὸ τοῦ Στάφυλος βαρυτόνου ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν Σταφύλη, ὡς ἐδύλη. Τινὲς δὲ βοηθοῦν-

d) E. i. ὀξυτονεῖται. e) *Ald.* pr. ἐν ἀργαλέῃσι Φρονῆσι. fec. t. a. καὶ φρονῆσι, τεὔμπαλιν. Mox accentum mutaui ſcribendo Δαναή pro vulgata Δαναὴ, ſecutus canonem paulo ante poſitum. V.

tandum duxi, ne quis *Sylburgio* crederet, qui vulgata lectione deceptus, in adcuratiſſimo indice poſuit Τδαι, *Bacchi nutrices*. Pro ἐδυλη ſupra monui legendum eſſe Ἠδυλη, cum *Hedyle* et *Hedylium* nomina mulierum fuerint olim ſatis frequentata. *Valck.*

Σταφυλος] Staphylus Bacchi ex Ariadne, a Theſeo derelicta, filius memoratur *Schol.* Apoll. *Rhod.* ad III. v. 996. Cfr. *Apollod.* I. IX. §. 16. et *Schol. Ariſtoph.* ad Plut. v. 1022. *Valck.*

τες τῇ συνηθείᾳ, καὶ ὀξυτονεῖν βελόμενοι, φασὶν ὅτι ὅσα τῶ αὐτῶ ἀπαραλλάκτως ἔχεται σημαινομένῳ, ὁμοτονεῖ· f) ὅσα δὲ διαλάσσει τῶν σημαινομένων, ἐκέτι. ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος καὶ ξένη, καὶ τὰ προκείμενα, ἀπαραλλακτά ἐσιν· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα, ἐκέτι. καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ τρόπος, τροπή· καὶ νόμος, νομή· γόνος, γονή· δόμος, δομή· σρόφος, σροφή· πόθος, ποθή· g) περὶ τέτῳ οὖν ἐν ἄλλοις ἐντελῶς εἴρηται ὅτι διαφέρει. εἰ οὖν ἐσι σάφυλος ἀρσενικὸν, διαφέρει δὲ τῷ σημαινομένῳ, ἡ σαφυλὴ, ὀπώρα δὲ, ὄντως ὀξύνεται. Τὸ μὲν τοι προκείμενον τῦ Ἡρακλείδες παρατήρημα ἰσχυρὸν, καθὰ παραγγέλλεται ὀξυτονεῖν, ἐ μόνον διὰ τὰ παρακολυθῆντα τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐσι συλλα-

f) Vti hanc ſcripturam non plane improbo, eam tamen ego quidem amplecti mauelim, quam ſuppeditat *Etymologus*: ὅσα δὲ διαλάττει τῷ σημαινομένῳ, καὶ τῷ τόνῳ διαλάττει. Quod ſequitur apud *Amm.* ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη leuiter corrigendum ex *Etymologo*. τὸ μὲν οὖν. Pro καὶ ξένος, ξένη, vti in vulgata erat, e *vett. edd.* poſui καὶ ξένος, καὶ ξένη. V. g) περὶ τούτων ſcribendum cenſet *Valck.* Eandem regulam in *Euſtath.* ſaepius legere memini.

Το μεν τοι προκειμενον.] Quae ſequuntur verba ſunt *Ammonii* a *Ptolemaei* et *Heraclidae* obſeruatis probe ſeiungenda, quorum huius ſententiam probat, alteram *Ptolemaei* damnat. *Valck.*

συλλαβάς· τὰ γὰρ προκείμενα, δισύλλαβα. ὥστε οὐδὲ τὴν ὀπώραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ἐπιτρέπει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαΐδι ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν b) διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοὔνομα καὶ τῷ σημαινομένῳ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ, i) τὰ παρεισχόμενα σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις.

Σισύρα καὶ l) Σισύρνα διαφέρει. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίη-

τον

h) *Vulcan.* ed. διαφέρουσιν. *i*) *Antiphontis* verba integra conſeruarunt *Herennii* membranae, e quibus in *Amm.* corriges: τὰ παρεισχημένα σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις. V. *l*) Obſecutus ſum Scaligero, eiusque emendationem reſtitui *Ammonio* pro Σίσυρμα, quod hia textum occupauerat. V.

Ἐν τῃ τεχνῃ.] *Antiphontis* Ῥητορικαὶ τέχναι citantur a *Poll.* VI. 143. V.

Σισυρα.] Differentiam praeter *Heſych.* adnotauit *Etymologus* pag. 714. nam cum priori obſeruatione altera in MS. coniungitur: Σισυρνα δε ἐστι παχυ περιβολαιον ἢ διερματινον ἱματιον. Cfr. *Spanhemium* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 10. In Lexico *Cyrilli* Σισυρα exponitur τραχυ και παχυ ἱματιον δουλικον. *Corinthius* de Dial. Ion. Σισυρνα, βαρβαρικος χιτων. Verba *Henr. Stephani*, quia huc pertinent, ſubiiciam ex Indice Theſ. Gr. ad v. Σισυρα. In v. l. eſt etiam Σισυρμα, [Σισυρνα] το ἐκ κροκιδων ρ. ά. i. e. *Ex flacculis lanae concinnatum amiculum: vel ex aſſutis pannis reiicula, lacera penula.*

Sed

τον στέγαστρον. Σισύρνα δέ, τὸ ἐκ τῶν m) κροκύθων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκὸς δύο σημαίνει, θεῶν τε ναὸν, καὶ προβάτων περιφράγματα.

Σίκελος καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὢν, τὴν δὲ χώραν n) αὐτὴν οἰκῶν.

Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· Σιγὴ δὲ, o) στέρησις λόγου.

Σκήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι διαφέρει. Σκήπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι, Σκέπτεσθαι δὲ, τὸ βουλεύεσθαι.

Σκῶμ-

m) *Vett. edd.* κορκύδων. *Valcken.* placuit κροκίδων ex *Stephani* Ind. n) Legendum forsan τάυτην ex *Thoma* M. ad quem videndus cl. *Hemsterhuis.* o) *Valckenarius* primum scribendum cogitauit σίξις: postea maluit στέρησις probante *D'Orvillio* V. C. ad *Charit.*

Sed illa expositio Graeca hanc interpretationem admittere non videtur. Valck. Notandus est *Schol. Aristoph.* ad Vesp. v. 737. et *Ran.* v. 1507. ex qua posteriori adnotatione pauca decerpam: ἐν τισι καὶ Σισυρα, Σισυρνα. ἐκ τριτου το αὐτο, πλην ὁτι ἡ μεν Σισυρα δοκει βαπτη εἰναι ἐκ δερματων αἰγειων. ἡ δε χλαινα ἀπο ἐριων.

Σηκος.] Cfr. super v. Ναοι et *Schol. Eurip.* ad Phoeniss. v. 1017.

Σκῶμμα, Γελοίȣ, Ἐυτραπέλȣ, καὶ p) Γεφυριασμȣ̃ διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐςι, τὸ ἐπὶ

p) I. *Meursius* et S. *Bochartus* Γεφυρισμοῦ et Γεφυρισμὸς legendum esse contendunt, sed *Thomae* M. qui vulgatam tuetur, non meminerunt. V.

Γεφυριασμος.] Γεφύρισμος in *Amm.* legendum suadet saltem cognita forma verbi Γεφυριζειν. quod cum denotet *scurrili et petulanti ioco petere et obtrectare*, cum Latino *carinari* pulcre contulit *Scaliger* ad *Fest.* in v. *carinari*. In veteris auctoris loco apud *Suidam*, ab aliis forte praetermisso, Sylla Athenienſibus iratus fuisse narratur, δια τα σκωμματα, ἁ δη πολλα κατ' αὐτου Γεφυριζων και ἐπικερτομων ὁ Ἀριςων παρ' ὁλην ἀπερριπτε την πολιορκιαν. Vnde verbum Γεφυριζειν in eam defluxerit significandi potestatem, non aliunde mihi videtur repetendum, quam ab hominibus nequam et desidiosis, qui nihil agendo in pontibus diem conterebant. Si non similis, finitima certe est ratio verbi λεσχαζειν a λεσχη deriuati: itaque cum nihil sit, quod porro de verbo γεφυριζειν notem, vocis λεσχη, secundum Veteres vsum declarare, libitum est. *Casaubonus* in Anlmadu. in *Athenaeum* V. c. IV. p. 337. Λεσχη *antiquissimis Graecis dicebatur otiosorum hominum conuentus, vt senum et mendicorum, qui ad blatterandum congregari amant.* Ita *Homerus*, *Hesiodus*, *Herodotus*. Ibidem loci vocem λεσχη peregrinam esse submonuit *Casaubonus*, eique Hebraeam etiam radicem substituit, aliam *Bochartus*. Quo autem constet, quam facile sit et nullius operae in huiuscemodi vocibus fallaces litterarum tractus aucupari et doctioribus obniti, in hac voce exemplum ponam. Est in Hebraeo Codice superstes

διασυρμῷ τὸ πέλας λεγόμενον, q) οἱονεὶ σκέμμα· Γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν, χωρίς τινος

q) Apage nugas, quae apud *Thomam* non reperiuntur et in *Ammonium* temere ſunt introducta. [Σκέμμα, διάνοια ſeu διανόημα interprete *Stephano*. Non prohibet analogia, quin *illuſionis* notione olim polluerit vocabulum: quapropter plane damnandas eſſe binas vocalas οἱονεὶ σκέμμα, temere non iudico.] Quae ad Γελοῖον et Εὐτράπελον notantur, totidem verbis ſupra ad v. Γελοῖον a non nemine relata, qui literarum ordini inſeruire voluit. *Valck.*

ſies verbum שׂוח, quod Alexandri fere per ἀδολεσχῆσαι reddiderunt: erunt itaque ſuſpicor, qui hinc loca, in quae garruli homines conueniebant, לשׂוח *ad confabulandum*, λεσχαι Graecis denominari potuiſſe arbitrabuntur. *Neoptolemus* in Gloſſario apud *Proclum* ad *Heſiod.* Ἐργ. v. 493. λεσχην fuiſſe ſcribit, ἐνομα αὐλης, ἐν ᾗ πυρ ἐστι. Nimirum λεσχαι *aedificia* proprie dicebantur, *pauperibus veſpertino tempore excipiendis et aduerſus aëris intemperiem tutandis publicitus conſtructa. Schol. Hom.* ad *Od.* Σ. v. 328. λεσχην interpretatur δημοσιον οἰκημα, ἐιον λεσχην, παρα το ἐν αὐτω τους μη ἐχοντας οἰκηματα λεσχην ποιεισθαι. [*Euſtath.* ad eundem l. p. 672. λεσχη δημοσιον ἀθυρωτον οἰκημα, ἐνθα οἱ ἐπαιται συναγομενοι, ὡς λεσχος δε αὐτο ἐιχον, καὶ ἐλεσχαινον δε, ὁ ἐστιν ὡμιλουν τα δοκουντα δηλαδη αὐτοις. Inde mox pergit ἀδολεσχειν et ἀδολεσχος.] Horum aedificiorum ingentem Athenis fuiſſe numerum, docuit *Meurſius* Athen. Att. III. c. VI. Quod porro ſcribit *Caſaubonus: poſtea de ſapientum congreſſibus id verbum cepit uſurpari,*

τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ r) ταῖς Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐκιγράφειν ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, s) διασυρμοὺς τινῶν.

Σοφὸς καὶ Συνετὸς διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετός· ὁ δὲ Συνετὸς ἐ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας διαφέρει. Σοῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία. οἷον,

Μνήσεο πατρὸς σοῖο.

ἡ δὲ Σεῖο ἐ σύναρθρος,

Σεῖο δὲ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα.

r) In priorr. edd. vulgabatur τοῖς. *Valck.* corrigendum credidit τοὺς. Nunc textum occupauit facilis celeberr. *Oudendorpii* emendatio. s) *Ammonio* reddes ex *Thoma* διασυρμοὺς τινῶν ἔχοντα.

pari, firmat *Hierocles* apud *Apostolium* XI. 90. olim inquiens, οἱ τοτε, ἐν οἷς ἐιωθεσαν ἀθροιζομενοι φιλοσοφειν, λεχαι ἐκαλουντο. tametsi de iis potissimum conciliabulis videtur vsurpatum, in quibus non homines prudentes paucis et sobrie differtabant, sed in quibus garruli sophistae de rebus nihili aut humanae menti praeclusis, multis temere philosophabantur. Aristophanes vocat λεπτολογειν et περι καππου ξενολεχειν. A λεχη descendunt λεχαινειν et λεχαζειν, quod vltimum ad Γεφυριζειν proxime accedit. *Valck.*

Μνησεο.] Μνησαι legitur in *Il.* Ω. v. 486. et supra

ἀντὶ τȣ̃, Σȣ̃ ζῶντος καὶ τρὶς τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα, ȣ̓κέτι Σȣ̃ ζῶντος· καὶ φυλάττεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

Σπονδαὶ καὶ Συνθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ ἃς ἐκ πολέμȣ συντίθενται πρὸς ἀλλήλȣς, ἃς ἀναγράφονται, ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν μηδ' ἀδικήσειν ἀλλήλȣς· Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλȣς t) καὶ τὸ παρὰ ταύτας πραχθὲν ἀρχὴ γίνεται πολέμȣ.

Σπȣδάζειν καὶ Σπέυδειν διαφέρει. Σπȣδάζειν μὲν γάρ ἐςι u) τὸ ἐναντίον τȣ̃ παίζειν· Σπέυδειν δὲ τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι.

Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν ὁ τόπος ἐν ᾧ ςρατεία· Στρατὸς δὲ, τὸ ςρατιωτικὸν πλῆθος.

x) Στρα-

t) Primae ed. lectionem reuocaui, postea pessime deprauatam: κατὰ (*Frellon.* καὶ) τὸ π. τ. προτεθὲν legitur in edd. *Tusani*, *Stephani* et *Vulcanii*: e quibus *Vulc.* πραχθὲν in notis correxerat. V. u) Perperam *Vulc.* ed. τὰ ἐναντίον παίζειν. V.

supra in v. Ἐμειο. *Phauorinus* tamen Μνησεο posuit, hanc notam describens in Σοιο. Alter locus est ex eadem Iliade v. 686. V.

Στρατοπεδον] λεγεται και το πληθος των ςρατιωτων. λεγεται δε και τοπος ἐν ὡ ἀθροιζεσθαι· ἀυτους ἐπιτηδειον. *Timaeus.* S.

x) Στρατεία ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατιὰ συνεσαλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

Στρατὸς καὶ Στράτευμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρατὸς μὲν γὰρ καὶ Στράτευμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται· Στρατόπεδον δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγεσι τὸ σὺν y) ἑαυτοῖς, φησὶ Δίδυμος, εἶτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἶθ ἕτεροι ἐπιστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ἐπιόντας z) ἀμύνονται μόνον. διέσαλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ, λέγων, Κερ-

x) Haec nota, male in *vett. edd.* cum praecedenti coaluerat. V. y) Fluctuant interpretes. Locum mendosum ita sanandum puto: σὺν ἑταίροις, φ. Δ. εἶτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν π. εἶθ' ἑτέροις ἐπιστρατεύοιεν. Ἑτέροις legendum pro vulgata ἕτεροι, iam eruditiss. *Dukerus* coniecerat. Reliquae ad h. l. coniecturae a vero abesse videntur.

Στρατεια.] Conferendus *Timaeus* hh. vv. cui ex *Ammonio* medicinam adhibuit *Ruhnken* V. C. Στρατεια, το ἀξιωμα καὶ ἡ ἐκστρατευσις. στρατια και κοινως το πληθος των πολλων, καὶ των ἀγγελων ὁμοιως. *Etymologus.*

Ἐν τῃ πρωτῃ.] Cap. XLIV. vbi Athenienses narrantur constituisse, Κερκυραιοις ξυμμαχιαν μεν μη ποιησασθαι, ὡστε τους αὐτους ἐχθρους καὶ φιλους νομιζειν — ἐπιμαχιαν δε ἐποιησαντο, τη ἀλληλων βοηθειν. *Ammonius* videri equidem posset non legisse apud *Thucyd.* verbum ἐποιησαντο, quod, si si totius orationis structuram consideres, sine vllo detrimento abesse etiam poterit. *Valck*

Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν ἐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

Σύνεργος καὶ Συνεργὸς διαφέρει. Σύνεργος μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ περί τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν. Σύνεργος δὲ, a) περισπερξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ μετιὼν οἷον σύντεχνος.

Σύγγραμμα b) Συντάγματος διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός· Σύνταγμα δὲ πολεμικόν τι σύστημα. ἀφ' ἧς καὶ Συνταγματάρχης, ὁ τῆς συστήματος αὐτῆς ἄρχων.

Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος· Σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

Συμ-

x) Aliquanto rectius cum *Phauorino* leges, ἀμύνονται. Mox pro Κερκυραίοις ante *Stephanum* Κερκυραίους vulgabatur. V. a) Sic *Stephanus*. *Vett. edd.* παροξυτόνως. V. b) Ita corrigendam esse vulgatam, quae male ex sequenti nota irrepserat, iam *Sallierus* monuit ad *Thomam*. Priores edd. omnes Συντάξεως.

Σύνεργος] μεν, ὁ συγκαμνων τεχνιτης. Συνεργὸς δε, ἡ (leg. ὁ) βοηθος. *Eust.*

Συνταγμα] numerus militum CCLI, ab aliis etiam parataxis siue xenagia vocatus, quorum dux Syntagmatarches siue Xenagus adpellatur Vid. *Suidas*.

Συμβελὴ Παραινέσεως διαφέρει. Συμβελὴ μὲν γάρ ἐστιν εἰσήγησις. ἀντιλογίαν c) ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἄδηλον τῶ ἐκβησομένω. καὶ γὰρ ἐάν τις συμβουλεύσῃ πόλεμον, ἀμφίβολον d) εἰ συμφέρει. διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐνισχάμενον. Παραίνεσις δέ ἐστι συμβελὴ ἀντίῤῥησιν οὐκ ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς e) λεγόμενον πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθὸν, ὡς ἔι τις παραινέσει σωφρονεῖν. ὅπερ ἐστὶν ὡμολογημένον ἀγαθόν.

Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ f) θυμιάσαι· Σφάξαι δὲ, τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῶον. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, ὅτως μὲν Θῦσαι εἰπὼν,

— θε-

c) Neſcio, an non praeſtaret legi ἔτι διχομένη. Non diſſimile vitium ſupra indicani in voce Ἀγνοεῖν. V. d) Ab hac *Aldinae* editionis lectione perperam fuit poſtea diſceſſum. Itaque priſtinam ſcripturam εἰ συμφέρει, in *Ammon.* reduxi, pro εἰσεμφέρει, quod vulgatas edd. occupauerat. V. e) *Vett. edd.* λέγομεν et in fine ὁμολογημένον. V. f) Ita *vett. edd. Aldinae.* Recentiores cum *Stephano* θυμιᾶσθαι. V.

Σφαξαι.] *Cyrillus* in Lexico: Θυσαι καὶ Σφαξαι διαφερει. Σφαξαι μεν ἐπι του ἱερουργησαι τι ζωον. Θυσαι δε, (ἐπι) του θυμιασαι. Apud *Homerum* obtinet haec differentia: non aeque apud ſcriptores recentiores, qui non raro Θυσαι pro σφαξαι vſurpant. Loca *Homeri* leguntur *Il.* I. v. 219 et A, 459.

— θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει,
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

ἐπὶ τῆ σφάξαι,

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἐδειραν,

Στύραξ θηλυκῶς μέν, θυμίαμα· ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον τῆ ἀκοντίῳ.

Σχισαὶ, τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις Φίλοις,

g) Οὐ δεινὰ ταῦτα γ'. Ἀργείας φέρειν
Σχισάς; ἐνεργεῖν;

Σχισὸς δὲ ἀρσενικῶς, χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος ἐν Ἐφήβοις,

b) Σχι-

g) *Euripidis* verſiculos ita vulgani, vti illos in libri ſui margine poſuerat *Scaliger*. In edd. reperies: Οὐ δεινὰ, ταῦτα δὲ ἀργείας φέρειν, Σχισὰς ἐνεργεῖν. Ex *Aſcal.* §. 210. enotatur: χιτὰς ἐνεγκεῖν. V.

Στυραξ, *capulus*, ἀντικείμενος τῇ ἀκμῇ, vt ait *Euſtath.* alias etiam ἐυριαχος et σαυρωτης vocatus. Plura dabunt *Etymologus*, *Thomas* atque *Moeris*.

Ἀπολλοδωρος.] Tres fuere *Apollodori* inſignes antiquitatis Comici, Athenienſis, Caryſtius et Gelous. Primo, teſte *Suida* XLVII. dramatum auctori, et quinquies victori, Ephebos tribuendos augurant. Sed res adhuc dubia. Vid. *Fabric.* B. G. T. I. p. 745.

b) Σχισὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυκας.

Σχολῇ τὸ ἠρέμα, καθὸ φαμὲν, Σχολῇ βαδίζω· καὶ τὸ *i*) ἐν καιρῷ, καθ' ὃ λέγεται· Οὐκ εἶχον σχολήν. καὶ ἡ διατριβὴ, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ φαμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τ.

Τάλαν διὰ τοῦ ν, τὸ ἐπίρρημα· διὰ δὲ τοῦ σ, ὁ ταλαίπωρος.

Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους *l*) μαλλὸν ἔχοντες· Ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

Ταυροκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθείς· Ταυροκτόνος *m*) δὲ παροξυτόνως, ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη

h) In *Apollodori* verſu pro τινὰ cum *Scaligero* poſui τιν'. *Iungermannus* ad *Poll.* VII. 54. n. 90. corrigebat: τινὰ δεδυκώς. Altera ſcribendi ratio magis placuit. V. *i*) Frellonii editio ἐν τῷ καιρῷ. Forte quis legendum putet ἐυκαιρῷ V. *l*) Ita correxeram ex *Thoma* M. quod *Ammonii* edd. occupauerat μαλακὸν: poſtquam autem id a cl. *Hemſterhuiſio* ad *Ariſtoph.* notatum percepi, genuinam lectionem laetus in textum intuli. V. *m*) Bina vocabula δ. π. quae in edd. deerant, ſubminiſtrauit MS. V.

Ταπητες] καὶ δαπίδες, παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ ϛρωννυσθαι. *Euſtath.* ad *Il.* Ω. p. 1479. Multas alias vocis origines reperies l. c.

et apud *Etymologum* v. ταπης. *Heſych.* Ἀμφιταπης, χιτων ἑκατερωθεν ἐχων μαλλους, et Ἀμφιταποις, ταπητιοις ἀμφιμαλλοις.

Τέχνη Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικὴ, ῥητορικὴ· Ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χηρεῦον, οἷον χαλκευτικὴ, τεκτονική.

Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάναυσος δὲ, ὁ n) δι' ἀλόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος.

Τέ-

n) *Aldus* ex MS. vulgauerat διαλόγου, cuius loco poſtea poſuerant, διὰ λόγου. *Scaliger* recte ſeparauerat δι' ἀλόγου, idque in textu reſtitui. V.

Βαναυσος.] In praecedenti nota Τεχνην et Ἐπιτηδευμα ita diſcernit, vt *artes liberales* τεχναι, *ſellulariae* ἐπιτηδευματα ſint vocandae. Dubium autem non eſt, quin haec vocabula promiſcue ſint a Veteribus vſurpata, e quibus neſcio, an facile quisnam dari poſſit, qui *artes illiberales*, ἀλογους nuncupauerit. Verum quidem eſt, vulgo Βαναύσους τεχνας dici, atque ab iis diſtingui τας λογικας, veluti *artes liberales a ſellulariis*, neque tamen hae propterea ἀλογοι. Placet inprimis *Scholiaſtae* ad *Dionyſ. Thracem* inediti obſeruatio, qui *ſellularias artes* vocat πρακτικας, et eatenus eas diſtinguit a λογικαις. Grammatici verba producam: των δε τεχνων διαφοραι εἰσι δυο. αἱ μεν γαρ αὐτων εἰσι λογικαι, αἱ δε πρακτικαι. καὶ λογικαι μεν εἰσιν οἷον γραμματικη, ῥητορικη, φιλοσοφια. πρακτικαι δε, οἷον τεκτονικη, χαλκευτικη, και αἱ τουτοις παραπλησιοι. Βαναυσος Grammatici veteres de iis proprie adhibitum volunt, qui per ignem operentur. *Etymologus*: Βαναυσος, πας τεχνιτης, κυ-

Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων o) δραχμῶν.

Τέρας Σημεῖα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνεται· τὸ δὲ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν.

Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρουσι. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

p) Τείχη καὶ Τειχία διαφέρει. Τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πόλεων· Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

q) Τήθη καὶ Τηθὶς διαφέρει. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῦ παιδὸς τροφός· (ταύτας δ' ἔνιοι Μαίας καὶ

o) Vſurpauit h. l. *Scaliger* de re nummar. p. 2. reprehenſus a *Salmaſio*, qui in *Ammon.* legendum eſſe monuit τῶν δεν. δρ. ἄξιον, de Modo Vſ. c. VI. p. 264. V. p) *Vett. edd.* ita hunc locum praeferebant: Τείχη καὶ τειχεῖα διαφέρει. [*Vulc.* διαφέρουσι] τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πολεμίων. τειχεῖα δὲ τὰ τῶν οἰκιῶν. *Stephani* lectionem haec ed. repraeſentat. V. q) *Scaliger* in

πυρίως ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζομένος. Βαυνος γὰρ ἡ καμίνος εἴρηται. Cfr. *Euſt.* ad *Od.* E. p. 241. Vulcanum τεχνην ἔχοντα facete ridet *Lucianus* Deor. Dial. XV. Inde, quod in talibus fieri adſueuit, quidquid minus liberale et indoctum habebatur, vſu frequentiſſimo βαυνευειν dicebatur. *Valck.*

Τηθη] γινεται κατα τους παλαιους, ὡς λεγουσα τω

καὶ Μάμμας καλῶσι.) Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι Θείαν καλῶσι.

Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθηνὸς διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γάρ ἡ μαζὸν r) παρέχουσα· Τροφὸς δὲ καὶ s) Τιθηνὸς, ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τῦ παιδὸς, καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν.

Τιμω-

in *Amm.* corrigi voluit: Τίτθη καὶ Τιτθὶς διαφέρει, In *vett.* autem *edd.* τήθη legebatur, ſed pro τήθης, τηθὶς. V. r) Ita recte priorr. edd. lectionem ἡ μαζὸν ἔχουσα correxit *Stephanus*. V. s) Perperam in quibusdam edd. τηθηνὸς. et in fine μετὰ ἀπογ. V.

βριφει, τη, θη, τουτεστι πηλασον. Hanc huius vocis originem cum *Etymologo* tradit *Euſtath.* qui facta anonymi auctoris, qui περὶ συγγενικων ὀνοματων adcuratius egerat, mentione, multus eſt in eiusmodi nominum expoſitione ad *Il.* Ξ. p. 957. Iuuat quaedam ex ſcholiis eius delibare: τηθη, ἡ της μητρος και του πατρος μητηρ. ἐπιτηθη δε, ἡ ὑπερ αὐτην καθ' ὁμοιοτητα του παππου — Θειος, πατρος ἢ μητρος ἀδελφος, ὁ και νεννος — περὶ δε τηθης και ὁυτω φασι. Τιθην οἱ Ἑλληνες, την πατρος ἢ μητρος μητερα. οἱ δε παλαιοι ἀχυρως μαμμην και μαιαν. Μαμμην γαρ Ἀττικοι και μαμμαιαν, την μητερα καλουσι, ἣν δε οἱ πολλοι τηθην, τηθιδα. μαιαν δε, ὡς ἡμεις, την ὑπο Ἰωνων ὀμφαλητομον. Τηθις, eodem interprete, *patris* aut *matris ſoror*, alias etiam πατραδελφος, μητραδελφος, Θεια, ſiue πατρως et μητρως vocata.

Τιτθη και τ.] Etiam *Euſtathius* hanc differentiam ad *Il.* Z. obtinuiſſe ait παρα τοις πενιχροις: τίτθαι αἱ τους τιτθους παρεχουσαι,

Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

Τίθησι καὶ Τίθενται διαφέρει· Τίθησι γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης· Τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

Τοὔνεκα καὶ Ὅυνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τοὔνεκα, ἔστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Ὅυνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν t) Ἑκάλῃ κατὰ δύο τρόπους, λέγων,

Τοὔνεκεν Ἀιγεὺς ἔσχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Ὅυνεκα, Τοὔνεκεν εἶπε· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ υ) κα, κεν εἶπεν.

x) Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι·

R 2 Τιμω-

t) *Vett. edd.* ἐν Ἀικάλῃ, quam lectionem a *Stephano* non emendatam correxit *Vulcanius*. *Frellonius* tamen etiam ἐν Ἑκάλῃ ediderat. In verbis *Callimachi* pro Ἀιγαῖοις reposui Ἀιγεὺς, obsecutus, vti par erat, *Bentleio* ad *Callim.* L. III. V. υ) Placuit haec *Aldina* lectio prae vulgata, quae Grammatici sensum nonnihil obscurabat: ἀντὶ τοῦ Ὅυνεκα Τοὔνεκεν. V. x) Hanc notam, cum ea, quae proxime sequitur, ego quidem *Ammonio* abiudicandam arbitror, qui differentias has paulo ante indicauerat. V.

σαι, ὅπερ ἐστι μαστους, ἐξ ὧν καὶ βρεφος ὑποτιτθιον, το ὑπομαζιον. τιθηνοι δε καὶ τροφοι, ὧν το ἀρσενι-

κον

Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάττουσι, Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ· Τιμωροῦμαι τὸν ἐχθρὸν, ἀντὶ τοῦ κολάζω.

Τίθεται νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων· Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τρίετες βαρυτόνως, καὶ Τριετὲς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητής φησιν.

Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ·

ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν Τριετὲς, ὡς εὐφυὲς, ἔσται ἐπὶ ἡλικίας. οἷον, τριετὲς τὸ παιδίον· ὅθεν τὸ,

Ἑξετέ', ἀδμήτην.

χρὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης.

Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ

κον οἱ τροφεις, αἱ τον ἄλλον φασι πονον μετα τον ἀπογαλακτισμον ἀναδεχομεναι κ. τ. λ. Cfr. Thomam v. τιθην, ibique interpp.

Τριετες.] Verissimam obseruationem confirmatam reperies *Eustathii* auctoritate ad *Od.* B. p. 84. *Homeri* verba petita sunt ex *Od.* B. 106. et *Il.* Ψ. v. 266.

Τρόχος] κατα τους παλαιους ὁ ἀγγελος ἐτι δε καὶ ὁ δρομος. τροχὸς δε, ἐπι ἁρματος. *Eust.* Cfr. *Etymo-*

τέρα περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· Τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκωμεν γάρ, ὥς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδᾳ,

Ὁρῶ y) μὲν ἀνδρῶν τόνδε z) γυμνάδα σόλον
Στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος διασύλλαβα, παρατελεύτᾳ ὄντος τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόχος. ἔτω καὶ Τρόχος, καὶ ἔτι τὰ παρὰ ῥήματος εἰς ω βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα, οἷον πλέκω, πλόκος. σπείρω, σπόρος. λέγω, λόγος. φέρω, φόρος. ἔτω καὶ τρέχω, τρόχος.

Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας. Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

y) Ex emendatione Meurſii. Priorr. ed. Μέναν δρον. V. z) E. i. γυμνάδας. Praecedens μὲν ἐν Ἀλόπῃ *Valck.* mutari poſſe coniecit in ἐν Μεναλίππῃ.

Etymologus. Euripidis fragmen ita latine vertitur in ed. *Barneſ.* Lipſ. T. II. p. 421. *Video quidem coetum virorum gymnaſia frequentantium, a curriculi exercitio reuerſum, ad haec ſpectanda properantem.*

Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔτασσον. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσῳ, *a*) Τυράννῳ δ' ἐθνέων, καὶ προβὰς, Τελευτήσαντος δὲ *b*) Ἀλυάττεω, διεδέξατο τὴν βασιληίην. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν *c*) Δημνίαις, Ἐντᾶυθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βραδύτερος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν. Ἔθ' ὅτε καὶ τὸν τύραννον Βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολις *d*) ἐν Δήμοις ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

Τήθη μὲν ἐστιν ἡ μάμμη· Ἐπιτήθη δὲ, ἡ προμάμμη· Τιθὴ δὲ, ἡ θεία· Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ. Ὑμνος

a) Lege Τύραννος δὲ ἐθνέων ex *Herod.* l. c. VI. qui locus obuerſabatur *Max. Tyr.* XII. p. 74. Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, Τύραννος δὲ ἐθνέων. V. *b*) *Vett. edd.* vsque ad eam *Steph.* omnes legebant: δ' αὐτέω δ. τὴν βασιλείην. *Stephanus Herodoti* ſcripturam reuocauit e Libr. l. c. XXVI. vbi tamen pro διεδέξατο ſenſu non diuerſo vulgatur ἐξεδέξατο. V. *c*) *Vett. edd.* ἐν λιμνίαις. Mox pro ἔσθ' ὅτε καὶ malim ὅτε δὲ καὶ, prouti apud *Amm.* legiſſe videtur *Etymologus* p. 772. V. *d*) Ita eorrexerunt vulgatam ἐν Δόμοις praeter *Fabric.* ad Ind. Auct. I. *Voſſius* et I. *Meurſius.* V.

Τυραννος.] Nomen *tyranni* Homeri aeuo plane fuit incognitum et apud Graecos Archilochi demum tempore vulgatum. In *Od.* Σ. v. 84. et 115. Echetus, rex Epiri crudeliſſimus, non τυραννος ſed βασιλευς adpellatur. Bonos reges primum tyrannos eſſe vocatos, tritum eſt et vel ex *Sophoclis* Oedipo Tyranno notum. V. ſupra in v. βασιλευς.

Τηθη.] In vocibus τηθη, τιθη, τιτθη, τηθις, τιτθις

Υ.

Ὕμνος Ἐγκωμίῳ διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὕμνος ἔστι θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὕπαρ Ὀνείρατος διαφέρει. Ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὀδῷ λέγεται. Ἀπαντῆσαι δὲ τὸ περιτυχεῖν δίκῃ. ἔστιν, Ἀπήντησε κατὰ τὴν δίκην, ἀντὶ τοῦ περιέτυχεν.

Ὑπόχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπισχνεῖταί μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν δίδοναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως ε) παρέχειν βουλόμενος.

ε) *Valck.* τι ante παρέχειν inferendum putat ex *Aſcalonita* §. 147.

τιτθὶς temere permutandis tantum ſibi librariorum libido permiſit, vt ſinceram earundem ſcripturam vix ad liquidum conſtituas. *Valck.*

Ὕπαρ Ὄν.] Dum in his diſcernendis alii ſtrenue nugantur differentiam optime conſtituit *Ammonius.* Ex veterum vſu Ὄναρ *fallacem* et *obſcuram* φαντασιαν, quales fere in ſomniis nos deludunt, Ὕπαρ *exploratam rei veritatem* deſignat. *Pindarus* Olymp. Od. XIII. v. 94.

ἐξ ὀνείρου δ' αὐτικα
ἦν ὕπαρ·

[quem locum veriſſime vertit Gedicke V. C. in Olympiſchen

Ὑποψίας Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι f) καλῶ τις ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Ὑπάρξαι, τὸ, τε γενέσθαι, καὶ τὸ καταρξασθαι.

Ὑπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ Πορεύεσθαι μέν ἐστι τὸ βαδίζειν· Ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἤ τι τῶν τοιούτων· ὡς Ὅμηρος,

— ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν. ὥσπερ Ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης,

Ἐγὼ

f) Lege: καλοῦ τις ὑπον. *Herennius*: ὑποψία μὲν γὰρ ἐστι καλοῦ τινὸς ὑπόνοια. V.

pischen Siegshymnen p. 130. Plötzlich ward sein Traumgesicht in Wahrheit gewandelt.] Formula loquendi prouerbiali perquam frequenter ὑπαρ et ἔναρ sibi inuicem solent opponi. *Valck.* Ὑπαρ, ἐγερσις, ἔπτησια ἀληθης, οὐκ ἐν ὀνειρῳ. ἀληθης, οὐκ ὀνειρος, ἐων, Ὑπαρ οὐκ ἔναρ φαινομενον. *Etymologus.* Ὑπαρ, quasi ὑπαρχον. *Suidas.* Cfr. *Od.* T. v. 547.

Ὑποψιας.] Ὑποψιος, ἡ τον ἐπονειδιστον δηλοι καὶ ὑποπτον, ἐν τισιν ὑποβλεπονται ὑποδραι ὁρωντες δια το μισος, ἢ τον τους ἀλλους ὑποβλεπομενον δια δειλιας. *Eustath.*

Ὑπαγειν.] Recepta erat *Amm.* aeuo consuetudo, verbum ὑπαγειν vsurpandi pro πορευεσθαι. quam loquendi rationem, a Grammaticis plerisque damnatam, alii tamen hoc argu-

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω.

οὕτως οὖν καὶ Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν, g) τοῦτ' ἔστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ἐν Βάπταις,

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.

Φ.

Φακοὺς Φακῆς διαφέρειν φασί. Φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ, οὐχ ἑνικῶς· Φακὴ δὲ, ἡ ἑψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

g) Quae sequuntur — πορεύεσθαι non agnouit *Thomas* M. *Eupolidis* verba emendatius scribit *Moschopulus*: Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τοὔμπροσθεν. V. Verba *Aristophanis* praecedentia praeter *Valcken.* etiam *Oudendorpio* obscura et minus sincera visa sunt ad *Thomam.* Prior in animaduersionibus „primum hanc ῥῆσιν e deperdita comoedia decerptam esse auguror, hoc autem modo corrigendam: Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον — ἀντὶ τοῦ προερῶ. *praeibo verba iurisiurandi.*„

gumento tuebantur, vt ὑπαγειν dici posset ἀντι του προαγειν. *Valck.*

Φακαι, το ἑψημα του φακου. θηλυκως, ἡ ἡψηθεισα. ἀρσενικως δε, ἡ ἀνεψητος — φακος, το ὠμον ὀσπριον. *Suidas*, et cum eo *Etymologus* et *Phrynichus*. Differentiam, quam *Amm.* tradit, minus obseruasse veteres, praeter *Valck.* ostenderunt docti interpp. ad *Thomam.*

Φαυλίαι καὶ Φυλίαι διαφέρει. Φαυλίαι μὲν γάρ, εἶδος ἐλαίας. Φυλίαι δὲ, ἡ σχῖνος.

Φάκελος καὶ h) Σφάκελος διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης, i) Φα-

h) Nescio, quo casu vulgatas edd. pro. Σφάκελος bis φάκελον occupauerat. Priſtinam lectionem ex *Thoma* reuocauit *Leopardus* Emendatt. XI. quam in textum etiam reduxi, praeſertim cum in principe ed. *Aldina* reperirem: φάκελος καὶ Σφακέλη δ. et mox recte Σφάκελος. V.

Φαυλη,] ἐλαια μικροκαρπος, ἡ καὶ Φαυλια. *Euſtathius* ad *Il.* Ω. p. 1492. conferend. cum *Heſychio* et *Etymologo*. Sed idem doctiſſimus *Homeri Scholiaſtes* ad Od. E. p 240. ἡ δὲ Φυλια, εἶδος καὶ αὐτη ἀγριας ἐλαιας ἐχουσης Φυλλα ὁμοια μυρρινη, Φυλαττουσα μεχρι του νυν παρα πολλοις τὸ ὄνομα. Φαυλιαν et Φυλιαν etiam confundit *Heſychius*, immerito hanc ob rem reprehenſus a *Pierſonio* ad *Moerin.* v. Φαυλια.

Φακελοι,] τα βαρεα καὶ συνδεδεσμενα φορτια των ξυλων. *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 863. Occurrit etiam ὑυδετερως, φακελον. In expoſitione v. σφακελος multus eſt *Galenus* et qui opera eius vſus eſt, *Foëſius* in O.H. p. 603. „In genere σφακελος omnem partis corruptionem et ſiderationem indicat, ſiue carnis, ſiue neruorum, ſiue oſſium. *Verum in carnoſis partibus aliis nominibus vtuntur. De oſſis autem tota ſubſtantia corrupta et vitiata* σφακελον *infert* [*Hippocrates*]. „ *Schol. Aeſchyli* ad P. V. v. 877. Σφακελος, σπασμος του ἐγκεφαλου. *Heſychius*: Σφακελος, ἡ των ὀστεων σκηψις: et σφακελισμος, παραπληξια.

i) Φακέλεις ὕλης ἀγγείας· Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ Φλεγμονῆς σπασμός.

l) Φάσκωλος Φασκωλίου διαφέρει. Φάσκωλος μὲν γὰρ ἐστιν ἱματιοφορίς· Φασκώλιον δὲ ἐστι δερμάτιον.

Φαρμακείαι Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ *m*) δηλητηρίου τινὸς

i) *Thucydides* II. c. 77. φορούντες δὲ ὕλης φακέλλους. quam ob rem *Dukerus* et *Valck.* VV. CC. fequentem vocem delendam iudicarunt. Cl. *Sallier*, medicina *Ammonio* paulo vehementiori adhibita, voces Θουκυδίδης et ἀργ. recidendas exiſtimauit. Cum plane videatur indubium, *Ammonium* ſiue iam interpolatum, ſeu, quod malim, memoriae vitio lapſum et de ſuo aliquid addentem, expilatum eſſe a *Thoma*, genuinam *Thomae* ſcripturam ἀγγείας, a ſummo *Oudendorpio* ex MSS. reuocatam, iure etiam in Noſtri textum reducendam credidi loco priorr. edd. ἀργείας. *l*) Sic ex VV. DD. emendatione vulgatam Φάσκαλος correxit *Valck.* Mox ἱματιοφορίς ex *Euſtathio* reſtituit *Hemſterhuis* in locum vulg. ἱματιοφορία. *m*) Sic vulgatam δηκτηρίου certatim ex *Thoma* emendarunt *Hemſterhuis*, *Sallier* et *Valck.* *Frellonius* antea iam ediderat δηλητηρίου.

Φασκωλιον,] δερματιον βαλαντιον, οἷον θυλακιον. Φασκωλος, ἡ ἱματιοφορις. Sic ex *Aelio Dionyſio Euſtath.* ad Od. B. p. 96. cum quo conſentit *Suidas*.

Φαρμακειαι.] Licebit *Suidae* obſeruationem ex *Aem. Porti* verſione adfer-

νὸς γινομένη Φαρμάκῳ. Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς,

η) Φαρμακεύς. — Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος.

Φάσ-

η) In prima ed. vocabulum Φαρμακεὺς adhaesit praecedenti adnotationi, quacum reliqua etiam sequentibus, in edd. male coaluerant. Quae etsi hac in ed. a priori nota diuulsa, sine scriptorum Codd. auxilio persanari non potuerunt. Quid si tamen, quae perierint, hac ratione reprehenderemus? Φάρμακος προπαροξυτόνως ὄνομα κύριον. Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ. ἑ. Multa sunt in *Etymologo*, qui hanc coniecturam subministrauit, et in *Harpocrat.* [quibus addatur *Suidas*] deprauatissima. *Valck.* Nisi obstaret v. ὀξυτόνως, mallem lacunam ita expleri ex *Eustathio*: Φαρμακεὺς, ὁ Φαρμάκοις διαφθείρων.

ferre. „Γοητεία, Μαγεία et Φαρμακεία differunt, quae tria Medi et Persae inuenerunt. Μαγεία enim est euocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi causa. Γοητεία vero est, per quam animae defunctorum ab inferis euocantur, sic dicta ἀπο των γοων, ab eiulatibus qui circa sepulcra audiuntur. Φαρμακεία, veneficium, quo alicui pharmaca, letalia vel philtra praebentur.„ Apud *Timaeum* S. est Φαρμακεια fons letalis, atque locus, vbi pharmaci supplicio adficiuntur. Δηλητηριον, Φαρμακον ὀλεθριον, βοτανη θανασιμος, ἀντιδοτος. εἰρηται δε παρα το δηλησασθαι καὶ βλαψαι. *Cyrillus* in Lex. MS.

Φαρμακοι,] οἱπερ καθαιρουσι τας πολεις τω ἑαυτων φονω. *Schol. Arist.* ad Ran. v. 1133. Eiusmodi homines nullius frugis, qui

Φάσμα μέν ἐστι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ. Φάντασμα δὲ, τὸ ἑτερόμορφον. Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ. Τέρας δὲ, ἐναργὲς σῶμα ἑτερόμορφον· Βρέταρ δὲ, τὸ ξόανον.

Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία. o) Φαγέδαινα δὲ, Φῦμα ἀνήκεστον.

Φεύγει καὶ Ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος. (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

Φθῖοι

o) *Vett. edd.* Φαγαίδαινα et φαγαίδινα. *Steph.* cum *Frell.* φαγέδαινα.

qui publico victu aliti, peſte, ſiue alia communi calamitate ſacrificabantur, audiebant δημόσιοι et καθάρματα, de quibus ſupra v. καθαρσια.

Βρετας,] ἄγαλμα, παρα τω βροτω ἐοικεναι. *Suidas.*

Φάγαινα.] Non ſolum Medici, quibus tamen huiuscemodi in rebus credendum, verum etiam alii, quos inter *Aquila* Graecus antiqui foederis interpres, id morbi genus, quod πολυφαγια dici ſolet, φάγεδαιναν vocarunt. In Lexico veteri apud *Montfauc.* Bibl. *Coiſl.* p. 476. Φαγέδαινα exponitur νοσος λιμικη. Inſanabilis morbi grauitatem et immane dolorum pondus luculenter deſcripſit *Sophocles* in *Philoctete*,

Cui viperino morſu venae viſcerum
Veneno imbutae taetros cruciatus cient.

Accii verba ſunt e cognomine Trogoedia conſeruata apud *Nonium* pag. 324. Taetram gangraenam

Φθῖοι καὶ Φθιῶται διαφέρουσι. Φθῖοι μὲν γάρ, οἱ p) ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ. φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

— πρὸ Φθίων τε q) Μέδων τε.

οἷον, ἐκ ἀπὸ πόλεως, ἐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίης. Φθιῶται δὲ, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου,

Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα

r) ἠγνόησεν ὃν Καλλίμαχος, εἰπών,

Οὐδ' ἔτι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Φι-

p) *Vett. edd.* οἱ ἀπὸ τῷ Π. et mox οἷον δ' οὐκ.
q) Apertum librarii errorem tollere non dubitaui et pro μέδονται vulgaui Μέδων τε ex *Hom.* V.
r) Ita edidit *Frellonius.* Aldus: ἠγνώησεν. ἠγνοίησεν *Steph.* In *Callim.* fragm. ſcriptura ſecutus ſum *Bentleium.* V.

nam quae miſerrimi hominis pedes inprimis erodebat, proprio nomine dixerat *Aeſchylus* in Philoctete:

Φαγέδαιναν, ἡ μου σαρκας ἐσθίει ποδός.

ad quem videndus *Stanleius* p. 883. Interior vocabuli vis ex alio nomine ἑδηδών ſatis etiam percipi poteſt. Apud *Heſychium* Ἐδηδὼν redditur Φαγέδαινα. His addenda ſunt, quae notauit *Foeſius* O. H. in Φαγέδαινα. *Valck.*

Φθῖοι,] οἱ ὑπο Πρωτεσιλαω τεταγμενοι. *Heſychius.* Diſcrimen agnoſcit *Euſtath.* variis in locis. *Homeri* verſus leguntur *Il.* N. 686. et A. 169.

Φιλεῖν καὶ Κυεῖν διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Κυεῖν, τὸ τοῖς χείλεσιν s) ἀσπάζεσθαι. Φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γάρ, κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, t) οἱ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἐν τῇ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόρος καὶ Φορὸς διαφέρει. Φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων, u) ὅπως καὶ Φόρος ἡ αἱρέσις· Φορὸς δὲ, ὁ τόπος τῆς ἀναιρέσεως, καὶ Φορὸς ὁ φερόμενος.

Φράσον

s) *Frellon.* ed. *ἀσπᾶσθαι.* t) Supra in Ἑταῖρος paulo melius legitur καὶ ἐν absque οἱ. Pro συνεργίᾳ *vett. edd.* συνεργείᾳ. V. u) Nihil egeris, nisi mecum cenſeas, ab aliena manu adſuta fuiſſe: Οὕτως καὶ Φόνος ἡ ἀναίρεσις. Φονὴ δὲ ὁ τοπος τῆς ἀναιρέσεως. nisi fortaſſe verosimilius videatur, binas adnotationes a librario in vnam temere fuiſſe reductas. *Amm.* in v. Σταφυλὴν, Φόνος et Φονὴ diſcernit, atque ita paſſim Grammatici. *Valck.*

Κυειν.] Non male ſcriberetur cum *Phauorino* κυεῖν. *Moſchopulus:* Κυέω, κυῶ, το ἐγκυμονω καὶ συλλαμβανω. Κύω δε, το φιλῶ. Eandem inter φιλειν et κυειν differentiam aliis verbis declarat Grammaticus Biblioth. *Coiſlin.* p. 484. Φιλειν φασι δειν λεγεσθαι το κατὰ ψυχην. Καταφιλειν δε καὶ Κυσαι το διὰ τοῦ στοματος. *Valck.*

Φράσον καὶ Φράσαι διαφέρει. Φράσον μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰπέ. Φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι. — σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.

Φριμάττεσθαι καὶ Φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γάρ τὸν τράγον φαμέν. (καὶ x) Φριμαγμὸς ἡ τῆ τράγε φωνὴ, ὥσπερ Φρυμαγμός.) Φρυάττεσθαι δὲ, τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ y) γαυρώμενον.

Φρονεῖν τῆ Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λογίζεσθαί τι καὶ ἐνθυμεῖσθαι. Καταφρονεῖν δὲ, τὸ ἐυτελίζειν καὶ ὑπεροράν.

Φερνὴ

x) *Vett. edd.* Φρυμόγμος. Audiendus non eſt *Vulcanius* qui reponi volebat Φρύαγμα, cum alteram formam, Φρυμαγμὸς ſeruauerit *Etymologus*. Credibile interim *Amm.* ſcripſiſſe: ὥσπερ Φρυμαγμὸς, ἡ τοῦ ἵππου. V. y) Lege γαυριώμενον, aut cum *Scalig.* γαυρούμενον V.

Συ δε.] *Il.* Α. v. 83.

Φριματτεσθαι.] *Herodotum* III. c. 87. de equi hinnitu Φριμαξασθαι vſurpaſſe, monuit *Suidas*: Φριμαξασθαι παρα Ἡροδοτω, το φρυαξασθαι, ἡ πεφυσησθαι. *Schol. Theocriti* Id. V. v. 140. Φριματτεσθαι, μετ' ἡδονης σκιρταν, φυσαν τοις μυκτηρσι. ἀπο του ἠχου των αἰγων· λεγεται δε τουτο και ἐπι των ἱππων. et mox Φριμαγμος, κυριως ἡ των ἱππων, vbi reſtituendum videtur φωνη. Vtrumque verbum Φριματτεσθαι et Φρυαττεσθαι pulcre, ſiue ad *iracundiam*, ſeu ad *ſuperbiam* transferri ſolet, poſterius quidem vſu peruulgato, cum alterum Φριματτεσθαι minus ſit frequens. *Valck.*

Φερνὴ μὲν ἡ προῖξ· z) Φέρνιον δὲ, τὸ ἁλιευτικὸν σπυρίδιον.

Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου· Φῦλον δὲ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται. Ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ, ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἑκάστῳ. ὅτι Βλῆχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων. Μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ η· Μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν διὰ τοῦ υ· Βρωμᾶσθαι, ἐπὶ ἵππων· Βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων· Χρεμετίζειν δὲ,

z) Rectius φερνίον ſcribitur, *ſporta in qua aliquid fertur*. V.

Φερνὴ,] ἡ προῖξ, ἣν καὶ φέρνην τινες φασι βαρυτόνως. *Euſt.*

Φωνειν.] In propriis verbis, quibus quadrapedum volucrumque voces olim deſignabantur, enotandis et in vnum colligendis, Grammaticorum veterum opera enituit, quam ne quis male ſedulam fuiſſe aut inutilem arbitretur, *Caſaubonum* dabo et *Bochartum*, quorum neutrum in eadem materia elaboraſſe puduit. Varios, qui de animalium vocibus egerint, ſcriptores indicauit *Fabricius* B. G. T. I. pag. 445. atque iſtic etiam loci exhibuit Διαφόρων φωνῆς ab *Aldo* primum vulgatam, ita tamen, vt neſcio quo pacto, vv. φειματτεσθαι et φρυαττεσθαι non tetigerit. *Valck.* Subiunxit V. C. in animaduerſionibus *Zenodoti* atque alius anonymi Grammatici περὶ φωνῶν ζώων ſcriptiunculas ex veteriſſimo Biblioth. *Leidenſis* codice membranaceo,

δὲ, ἐπὶ ἵππων· Ἀραρίζειν δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς ἀρ Φωνῆς, παρ' ἡμῖν δ' Ὑλακτεῖν λέγεται.

Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει· Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν ζητέον τὸ Φωλεύειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν· ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνέων, τὸ Νοσσεύειν. ὁ γὲν λέγων a) Νοσσιὰν τῶν τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ, ἀνθρώπων· Νοσσοὶ δ' ὀρνίθων· Νεβροὶ δ', ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

Χά-

a) Vulgatior ſcriptura requireret νοσσιάν. Mox etiam in *vett. edd.* legebatur νοσσοὶ δ' ὀρνίθων. V.

ceo, quas, cum minus trita atque vulgata contineant, in fine poſt *Ammonium* ſubiiciendas curaui.

Ἀραρίζειν.] Cur in Ind. Theſ. Gr. *Amm.* reprehenderet *Stephanus*, nihil erat cauſae: id enim ſignificare voluit Grammaticus, ſonum, quem *irritata canis* emittit, vulgo generali verbo ὑλακτεῖν, Athenis proprio vocabulo Ἀραρίζειν fuiſſe deſignatum. Pro ἀραρίζειν, vocem non minus rabioſae cani congruam, ἀῤῥάζειν poſuit *Aelianus* de Nat. Anim. V. cap. LI. Apud *Pollux.* V. 86. Ἀράζειν: ſed Latinorum *hirrire* caninae literae duplicationem manifeſto poſtulat. *Nonius Marcellus* p. 31. *Irritare proprie eſt dictum prouocare, tractum a canibus, qui cum prouocantur, irriunt.* l. *hirriunt. Valck.*

X.

Χάραξ θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παραδεσμουμένων b). ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων· ἀφ' ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράγματα.

Χαρὰ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι. Χαρὰ μὲν γὰρ ἐστι προσφατος ψυχῆς ἔπαρσις και διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, πάθος c) χρόνιον μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δὲ, d) οἱονεὶ τρέψις, καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον. Εὐθυμία δὲ, βραχεῖα ψυχῆς χαρά. Ἡδονὴ δὲ, ἐκ ψυχῆς ἀρεστία. Ἀπόλαυσις δὲ, ἕξις κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως τασσομένη, ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν. ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

b) Ῥάβδων addit *Ptol.* Asc. §. 39. c) Ita vulgatam χρονίου corrigebat *Vulcanius*. Vid. *Amm.* in Ἕλκος. V. d) Edd. *Aldinae*: οἱονεὶ τέρψις et mox ἀπώλαυσις. V.

Χαραξ, ἡ,] *vallus in vineis*. Χαραξ, ὁ, *vallum in bello*. Auctor ind. acc. dist. Την χαρακα Dores οἰνωτρον dicebant, teste *Hesych*. Οἰνωτρον, χαρακα ἡ την ἀμπελον ἱστασι. Δωριεις. V.

Χλαῖναν καὶ e) Χλανίδα διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα. Χλαίνας μὲν γὰρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων. διὸ καὶ Ὅμηρος φάναι·

f) Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' ἐυνήν,
Δέμνια καὶ χλαίνας, καὶ ἐήγεα σιγαλόεντα,

Χλανίδας δὲ, τὰς φορουμένας, καὶ μαλακωτέρας. ἀντιπίπτει τῷ παρατηρήματι,

Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπιχών.

μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων, καὶ φορουμένων. Χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων.

Χλα-

e) *Vett. edd.* Χλαμίδα. f) *Vett. edd.* vsque ad eam *Steph.* legebant ἐνδάδε τ' ἐκθ.

Χλαῖναν καὶ Χλ.] Quam a *Tryphone* minus bene traditam esse reprehendit *Ammonius* hh. vv. differentiam, eriam in Etymologico M. inuenimus v. χλαῖνα. Sed *Eustathius* ad mentem Nostri observat ad *Il.* Ω. p. 1479. περιβλήματα τῆς κλίνης fuisse χλαῖναι adpellatas, quo sensu χλανὶς vix occurret. Loca *Hom.* sunt desumta ex Od. Ψ. v. 179 et 180. et Od. Δ. v. 115.

Χλαμύς καὶ Χλαῖνα διαφέρει. καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν Χλαῖνα ἡρωϊκὸν φόρημα. Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν, μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα. g) Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς Χλαμύδος. διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ χήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον. b) ἡ δὲ

g) Vulgatam lectionem, Σαπφὼ [αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος] διαφέρειν Φ. prouti edidi, correxit cl. *Hemsterhuisius*, cuius verba, cum Grammatici mentem clarissime patefaciant, e Comment. in *Poll.* perlibenter describam: posita prius recepta *Amm.* scriptura, *locus ille*, inquit, *non parum afflictus est, tui pro viribus medelam ferre constitui. Sic scribe posteriora:* Σάπφω πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμυδός. διαφέρειν Φ. [*scil.* Didymus, *quem antea nominauerat*] καὶ τῷ χ., etc. *Meorum hoc vsus erat argumento Didymus, cum chlamydem sexcentis post heroum tempora bellumque Troianum annis sic dictum adseruisset, quod prima meminerit eius Sappho: tot enim annis circiter haec celeberrima poëtria vixit post bellum Troianum.* Ratione nonnihil diuersa *Ammonii* verba refingenda censuit *Salmasius*, hac videlicet: Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν μετὰ ἑξακόσια ἔτη, τῶν Τρωικῶν ὀνομασθεῖσα Σαπφοῖ, αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος. Cur alteram emendationem probauerim, ratio non est obscura. *Valck.* h) Haec vti mendosa esse non diffiteor, valde tamen dubito, an genuinam lectionem nobis repraesentauerit *Vulcanius* scribendo: ἡ δὲ χλαμὺς εἰς τὸ λεῖον π. τ. κ. σ.

Χλαμὺς εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνῆκται· καὶ τοὺς χρησαμένους πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγεται Ἀριστοτέλην, i) Φύλαρχον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών. Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν,

Ἀκούε-

σ. καὶ τοὺς θυσάνους ἔχει πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτας. *Scaliger* pro καὶ τοὺς χρησ. in libro suo emendauerat ὥστε τοὺς χρησαμένους. quod si vel probes, aliquid tamen hoc in loco remanebit, quod minus videatur expeditum. *Valck.* i) Sic *Gett. edd.* Recentiores φίλαρχον.

Φυλαρχος,] Historicus, scripserat expeditionem Pyrrhi Epirotae in Peloponnesum Lib. XXVIII. Polemon, a Didymo laudatus, Xenocratis discipulus Platonisque in Academia successor fuisse videtur, qui Homerum in deliciis habuit, eumque Sophoclem epicum adpellare consueuit.

Χιτωνιον.] Adcuratius de harum vestium discrimine egerat *Aelius Dionysius*, ex quo pauca, quae huc spectant, nobis seruauit *Eustathius* ad *Il.* Σ. p. 126. Χιτων, ὁ ζωστος καὶ γυναικειος. ὁ δε ἀνδρειος Χιτωνισκος, ὁν τινες ἐπενδυτην. το δε βραχυ Χιτωνισκαριον. Χιτωνιον δε καὶ Χιτωναριον, λεπτον ἔνδυμα γυναικειον καὶ πολυτελες.

Χοες,] ἀρσενικως et θηλυκως monente *Phauorino*. festum Athenis in genere

Ἀν-

Ἀκούετε λεὼς κατὰ τὰ πάτρια της χόας —
Χοᾶς δὲ περισπωμένως ἐπὶ l) μέτρων τοῦ οἴνου.

Χορήγιον καὶ Χορηγὸς διαφέρει. m) Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον, καὶ Χορηγὸς ὁ διδασκαλὸς. Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.

Χολάδες καὶ Χόλικες διαφέρει. Χολάδες μὲν γὰρ, τὰ ἔντερα,

l) Vulg. μέτρου. In docta obſeruatione, ſi modo recte intelligatur, nemo profecto iure aliquid mutandum exiſtimabit. Lapſus DD. VV. in hac nota et *Ariſtophanis* verſiculo adcuratius expoſuit *Valcken.* in animaduerſionibus. m) Lege, χορηγεῖον. *Epicharmus* χορηγεῖον τὸ διδασκαλεῖον ὠνόμασεν, teſte *Polluce* IX. 42. *Valck.*

Ἀνθεστήρια dictum, cuius partes Πιθοίγιαν, Χοας atque Χυτρους fuiſſe, oſtendit *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 960. vbi origo huius feſti copioſius exponitur. Certabant potatores de ebibendo congio: victor frondibus coronabatur et vtrem vino plenum praemio accipiebat. Χοευς autem, interprete eodem *Schol.* ad Nub. v. 1240, ἐστιν εἶδος μετρου, ᾧ μετρουσιν τον οἰνον, ὁ καλειται χοευς — ἐνταυθα δε το χοᾶς, ἐι μεν περισπαται, ἐκ του χοευς ἐστιν, κατα ποιητικην ἀδειαν. Χοῆς γαρ ὠφειλεν εἰπειν, ὡς ἱππῆς. εἰ δε βαρυνεται ἐξ ἑτερας ἐστι, ἥτις ἐστιν ἡ χοη, θηλυκως κλινεται, της χοῆς. Probe itaque ab his diſcernendum eſt χοη ἡ σπονδη ἡ ἡ λοιβη, et χοαι, αἱ σπονδαι των νεκρων. de qua voce videndus *Euſtath* et *Schol. Eurip.* ad Medeam v. 535.

Χύντο χαμαὶ χολάδες

n) Χόλικες δὲ, αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις

Ἢ ο) βοϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος χολίκων ἐπιθυμᾶν.

Χρήσας καὶ p) δανείσας λεκτέον, καὶ τοὺς χρεωφειλέτας.

Χρησήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερὸν.

Χύτραι καὶ Χυτρεῖα διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐταὶ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα. Χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄσρακα.

Ψ. Ψάλ-

n) Sic *vett. edd.* Vulgata, χόλικες δὲ τῶν. o) *Vett. edd.* βοϊδαρίων et βοηδαρίων. p) Lege καὶ τοὺς δ. V.

Χυντο χαμαι.] *Hom. Il.* Δ. v. 526. *Schol. Voss.* interlinearis: ἐξεχυθησαν εἰς γην τα ἐντερα. marginalis: χολαδες καλουνται τα ἐντερα, ἐπειδη εἰς αὐτα χειται ἡ ξανθη χολη, et reliqua, quae sunt in edito. *Valck.*

Χρησηρια,] παρα το διαχρησασθαι *trucidare, pecudes caesae* apud Sophoclem, monente *Suida*. Inde χρησηριον, *victima*. *Pind.* in Olymp. Od. VI. v. 119. χρησηριον θεσθαι, i. e. μαντειον: vix enim hic de *victima* cum *Valck.* cogitari poterit.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου. Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. οἱ Δωριεῖς q) Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγομένην προσῳδίαν, Ψιλὴν ἐκαλέσαμεν ὥς φησι Τρύφων.

Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον·

— ἐπὶ Ψαμάθοις ἁλίῃσιν.

Ἄμαθον δὲ, τὴν κόνιν.

— τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείας.

Ω.

Ὥρα δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας. ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς.

q) Cl. *Pierſon* ad *Moeridem* p. 420. „lege Ψιλίον. *Heſychius*: Ψιλίον, πτερὸν, μακρόν. l. ἄκρον.„

Ψελλιον,] το τοις ἀκροις βραχιοσι των γυναικων περιτιθεμενον χρυσουν κοσμημα. Ψαλλιον δε, το τοις ἱπποις περιτιθεμενον ἐν τω σωματι. *Ptolem.* Aſc. §. 100. Emendationem ſcripturam eſſe Ψαλιον, praeter *Valck.* probarunt VV. DD. ad *Moerid.* et *Thomam.*

Τυχε γαρ.] *Il.* E. v. 787. vbi tamen vulgo editur Ψαμαθοιο βαθ. Patebit vero vel ex ipſa *Euſtath.* ad h. l. adnotatione, genuinam lectionem eſſe γαρ ῥ' ἀμαθοιο β. Praecedentis verſus hemiſtichium legitur in Od. Γ. 38.

Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γὰρ ἐστι τὸ πρίασθαί τι τῶν πωλουμένων. Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίψαι.

Ὠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. Ὠτειλὴ μὲν γὰρ ἐστι τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ ἐυτᾶσθαι. Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος,

Οὐλὴν, τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

Περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων Λέξεων

ΑΜΜΩΝΙΟΥ.

Οὐλην.] *Hom. Od.* τ. in v. ὐλὴ. v. 393. Plura vide supra

1) ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ.

Ἐπ' ἀνθρώπων κεκραγέναι· ἐπὶ κυνῶν ὑλακτεῖν. ἐπὶ προβάτων βληχᾶσθαι. ἐπὶ βοῶν μυκᾶσθαι. ἐπὶ ἵππων χρεμετίζειν. ἐπὶ ὄνων βρωμᾶσθαι, λέγουσι δὲ ἄλλα σκάνιον. ἐπὶ λεόντων βρυχᾶσθαι. ἐπὶ ἄρκων καὶ παρδαλέων ὀμάζειν. ἐπὶ αἰμαξῶν τετρηγέναι. ἐπὶ ὄφεων συρίττειν. ἐπὶ αὐτῶν καγκλάζειν. ἐπὶ ἀλεκτρυόνων ᾄδειν. ἐπὶ κορακῶν κρώζειν. ἐπὶ τεττιγῶν τερετίζειν, ἠχεῖν. ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν καὶ γρύζειν. ἐπὶ περδίκων κακκαβάζειν. ἐπὶ γλαυκῶν κακιβάζειν. ἐπὶ ὀρνίθων τῶν κατ' οἶκον ὠοτοκουσῶν κακάζειν. ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνή, καὶ ὠρύεσθαι, ὡς λύκος ὠρυόμην, παρὰ Καλλιμάχῳ. ὠρύεσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπεν.

ΙΕΤΕΡΟΣ

1) ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ. Huic nomini in MS. adiectum erat φιλέτερος. quod forsan in φιλεταίρου demutandum, vt *Zenodoti Philetaeri* huic homini fuerit nomen, nisi tamen tractatum huncce antiquissimo *Zenodoto*, qui *Philetae* fuit discipulus, adscribi voluerint. *Valck.* Plura de *differentia vocum animalium* et de hoc *Zenodoto* vide in *Iriarte* Regiae Bibliothecae *Matritens.* Catalogi Vol. Imo p. 306-313.

ΕΤΕΡΟΣ ΠΕΡΙ ΦΩΝΩΝ ΖΩΩΝ.

Ἄνθρωπος βοᾷ, λαλεῖ, λέγει, κράζει, φθέγγεται.
Ἄρκος καὶ παῤδαλις ὀμάζει.
Ἀλεκτρύων ᾄδει, κοκκύζει.
Ἀετὸς καὶ γέρανος καγκλάζει.
Αἴξ ἢ αἶγα μηκᾶται.
Ἀηδὼν τερετίζει.
Ἀμαξα τέτριγεν.
Βοῦς μυκᾶται.
Γλαῦκος καὶ πέρδιξ κακκαβάζει.
Δράκων καὶ ὄφις συρίττει.
Ἱεραξ κρίζει.
Ἵππος χρεμετίζει.
Κίχλα κιχλάζει.
Κορώνη καὶ Κόραξ κρώζει.
Κύκνος ᾄδει.
Κύων ὑλακτεῖ, βαβίζει.
Κώνωψ σφηκᾷ.
Μέλιττα βομβεῖ.
Κάμηλος μωκᾶται.
Κόσσυφος πιπίζει.
Λέων βρυχᾶται.
Λύκος ὠρύεται.
Νυκτερὶς τρίζει.
Πρόβατον βληχᾶται.
Ὄνος βρωμᾶται, τινὲς λέγουσιν ὀγκᾶται.
Περιστερὰ λαρύνει.

Τέττιξ

Τέττιξ ἠχεῖ, τερετίζει.

Ποταμὸς καὶ ἄνεμος ψοφεῖ.

Χοῖρος γρυλλίζει.

Χελιδὼν τετιβίζει.

Ὄρνις δὲ ἡ κατ' οἶκον Ὠοτοκοῦσα κακάζει.

INDEX

INDEX

AVCTORVM

AB AMMONIO CITATORVM.

Aeſchines ἐν τῳ κατα Κτησιφωντος pag. 176
. . . ἐν τῳ κατα Τιμαρχου 148. 152
Aeſchylus . . . 116
. . . ἐν Ἀμυμωνῃ . . . 51
Alcman . . . 133
Alexion ἐν Ἐπιτομῃ των Διδυμου Συμμικτων 48
Ammonius ὁ Λαμπρευς ἐν πρωτῳ περι Θυσιων 44
Anacreon . . . 51
. . . ἐν δευτερῳ . . . 59
Antiphanes ἐν Ἀφροδιτης γονευσι . 173
Antiphon ἐν τῃ Τεχνῃ . . 245
. . . ἐν τοις Φονικοις . 80
Apollodorus ἐν Ἐφηβοις . . 254
Apollonides ὁ Νικαευς ἐν τῳ τριτῳ περι Κατεψευσμενων . . 139
. . . ἐν ὑπομνηματι περι παρεπρεσβευσας Δημοσθενους 212
Archilochus . . 10. 238
Ariſtocles ὁ Ῥοδιος ἐν τῳ περι Ποιητικης 83
Ariſtonicus ἐν Ὑπομνηματι . . 204
Ariſtophanes [Grammaticus] . 33
. . . περι Ἀνθρωπου γενεσεως και Αὐξησεως ἀχρι γηρως [vid. nota] 49

Ariſto-

Ariſtophanes - -- 15. 142. [214.] 264
- - - Ἀχαρνευσιν - - 279
- - - Βαβυλωνιοις - 280
- - - Κωκαις - - 58
- - - ἐν Λημνιαις - - 262
- - - ἐν Νεφελαις - 67. 158
Ariſtoteles -- - - 41. 278
- - - ἐν Δικαιωμασι των πολεμων 194
Ariſtoxenus ἐν τω περι Ὀργανου - 151
- - - ὁ Μουσικος ἐν τω πρωτω νομω Παιδευτικων - - 9
- - - ἐν τω πρωτω Τραγωδοποιων περι Νεωτερων - - - 239
Aſcalonita - - 260
Aſclepiades - - 19
Caecilius [*ſub teſtimonio Lyſimachidae*] 116
Callimachus - - 11. 36. 53. 211. 270
- - - ἐν Ἑκαλη - - 259
Demoſthenes - - 226
- - - ὁ Ῥητωρ - - 12
- - - ἐν τω κατα Ἀνδροτιωνος 230
- - - ἐν τω προς Βοιωτον - - 196
- - - ἐν τω προς Πανταινετον - 210
- - - ἐν τω περι Στεφανου - - 40
- - - ἐν τω κατα Στεφανου ψευδομαρτυριων - - 242
- - - ἐν τω κατα Τιμοκρατους 208
- - - ἐν Φιλιππικοις - - 214
Didymus - - -
- - - ἐν ὑπομνηματι Βακχυλιδου Ἐπινικιων 190
- - - ἐν ὑπομνηματι δευτερω Ἰλιαδος 168
- - - ἐν ὑπομνηματι τω πρωτω των Παιανων Πινδαρου - 120
- - - ἐν δεκατω Ῥητορικων ὑπομνηματων 193

Diphilus ἐν Πυῤῥα - - 99
Ephorus ἐν τη δευτερα - - 121
Eubulus ὁ της μεσης κομωδιας ποιητης ἐν Καλαθηφοροις - - - 76
Eupolis ἐν Βαπταις - - 265
- - ἐν Δημοις - - 262
- - ἐν Ταξιαρχοις - 17
- - ἐν Φιλοις - - 254
Euripides - - 34. [116.]
- - ἐν Ἀλοπη - - 261
- - ἐν Ἀντιοπη - - 159
- - ἐν Ἡρακλειδαις - - 76
- - ἐν Ὀρεςη - - 177
- - ἐν Πλεισθενει - - 47
- - ἐν Τηλεφω - - 231
Heraclides - - - 129
- - ὁ ἡμετερος - - 240
- - ἐν πρωτη περι Καθολικης Προσωδιας - 195
Herodotus - - 128. 176. 262
- - ἐν τω πρωτω - - 197
- - ἐν τη τεταρτη - - 55
Hesiodus 10. 46. 105. 111. 178. 207. [211. 213.]
Homeri loca pagg. 4. 8. 13. 16. 18. 19. 27. 33. 35. 37. 46. 51. 55. 56. 57. 58. 69. 74. 77. 78. 84. 90. 91. 93. 95. 97. 111. 112. 113. 122. 129. 130. 137. 138. 130. 154. 160. 163. 167. 177. 170. 198. 205. 207. 210. 211. 212. 213. 215. 216. 220. 222. 226. 227. 235. 240. 249. 253. 254. 260. 264. 270. 272. 276. 280. 281. 282. - - -
Hyperides ἐν τω κατα Ἀρχεςρατιδου 129
Incertorum fragmenta. 14. 24. 60. 87. 95. 102. 140. 150. 169. 200. 204. 210. 231. - - -
Lysimachides ἐν τω προς Καικιλιον περι των παρα τοις Ἀττικοις ῥητορων 116
Lucius ὁ Ταῤῥαιος ἐν τω πρωτω Παροιμιων 10

Menan-

Menander - - - 31. 150. 230
- - - Ἀδελφοις - - 58
- - ἐν Δακτυλιῳ - - 217
- - ἐν Δυσκολω - - 99. 101
- - ἐν Ἡνιοχω - 31. 275
- - ἐν Ἡρωϊ - - - 137
- - ἐν Νομοθεταις - - 173
- - ἐν Παιδιω - - 57.
- - ἐν Παρακαταθηκη - - 124
- - ἐν τω Ὑμνιδι - - - 8
- - Ὑποβολιμαιοις - - - 166
- - ἐν Ψευδηρακλει - - 112
Mnaseas ἐν τοις περι της Ἐυρωπης - 193
Neanthes ὁ Κυζικηνος, ἐν τριτω των κατα πολιν [*vid. nota*] - - 46
Nilus [*vid. nota*] - - 221
Philemon ὁ Ἀιξωνευς *a Tryphone citatus* 229
Philosophi - - - 90. 163
Phylarchus *sub teste Didymo* - 278
Pindarus - - - 57.
Plato - - - 233
- - ἐν Ὁροις - - 217
- - ἐν Πρωταγορα - 95. 103. 133
- - ἐν Σοφιστῃ - - 163
Polemo *sub testimonio Didymi* - 278
Posidippus [*ex coniectura*] - - 39
Potamo - - - 91
Ptolemaeus ἐν πρωτω περι Ἡρωδου του Βασιλεως 129
- - ὁ Ἀσκαλωνιτης - 260
- - ἐν δευτερα των ἐν Ἰλιαδι Προσωδιων 240
- - ἐν δευτερα περι των ἐν Ὀδυσσειᾳ Προσωδιων - - *ibid.*
Pythia - - - 162
Sappho - - - 32

Sappho a Didymo laudata - - 277
Solon ἐν τοις Ἄξοσιν - - 200
Sophocles ἐν Ἠλέκτρᾳ - - 77
- - - ἐν Τραχινιαις - - 75
- - - ἐν Χρυσῃ - - 47
Sophron - - - - 236
Theopompus - - - 62
- - - ἐν εἰκοστῃ ἕκτῃ - - 129
Thucydides - - 4. 184. 213. 231. 266
- - - ἐν τῃ πρωτῃ - - 251
Trypho - - - 56. 83. 227. 281
- - - ἐν πεμπτῳ περι Ἑλληνισμου 56. 276
- - - ἐν δευτερῳ περι Ἀττικης Προσωδιας 82. 114. 181. 260
- - - ἐν τῳ τριτῳ περι Ἀττικης Προσωδιας 30
Xenophon *Tryphoni laudatus* - 276
- - - ἐν τῃ Ἀναβασει - - 27
- - - ἐν Οἰκονομικῳ - - 197
Zenodotus - - 210

INDEX
VOCVM
AB AMMONIO EXPOSITARVM *).

Ἄβαξ 3
ἀβακιον 3
ἀβεβηλα 3
ἀβεβηλον 3
ἀγαθος 147
ἀγαλμα 195
ἀγγελος 4
ἀγειν 4
ἀγνοειν 6
ἀγόραιος 7
ἀγοραῖος 7
ἀγορασαι 282
ἀγρεῖος

*) Voces ſuſpectas aſteriſco notatas inueniet L. B.

ἀγρεῖος 6
ἄγριος 6
ἀγροῖκος 5
ἄγροικος 5
ἀγρονόμος 6
ἀγρόνομος 6
ἀγχισεις 5
ἀγχιστικαι δικαια 5
ἀγωνοθεται 6
ἀδαιης 7
ἀδεης 7
ἀδελφε 228
ἀελλαι 7
ἀθηναι 8
ἀθλοθεται 6
ἀθλον 7
ἀθλος 7
ἀιδεται 9
ἀιδως 8. 9
αἰθε 12
αἰκιαι 12
αἶνος 9. 10. 11
αἰπολος 12
αἰχυνεται 9
αἰχυνη 9
αἰτουμαι 8
αἰτω 8
ἀκαιριαι 13
ἀκακος 147
ἀκαρη 13
ἀκαρης 13
ἀκοντιον 13
ἀκται 13
ἀλγειν 230
ἀληθὲς 14
ἄληθες 14
ἀλιπαστον 15
ἀλισπαρτον 15
ἀλλοιωσις 15. 177
ἄλλος 16. 97
ἀλοαν 14
ἀλοιαν 14
ἅμα 17
ἀμαθος 20
ἀμαρταναει 19
ἁματροχιαι 16
ἀμητος 19. 20
ἄμητος 19. 20
ἀμυγδαλῆ 17
ἀμυγδάλη 17
ἀμυνειν 19. 42
ἀμυνεσθαι 19
ἀμφαγνοειν 6
ἀμφιπολος 122
ἀμφιταπητες 255
ἀμφοτεροι 19
ἀναβαλλεσθαι 21
ἀναβατης 23
ἀναγκαζειν 24
ἀναγομενοι 24
ἀναιτιον 24
ἀνακεισθαι 20
ἀνακρισις 92
ἀνακωχη 21
ἀναλγης 23
ἀνάλγητος 23
ἀναμνησις 21
ἀναρχον 24
ἀνασηναι 23
ἀναφορα 29
ἀναχθεντες 24
ἀνδραγαθημα 20
ἀνδριαι 20
ἀνεση 108
ἀνεψιοι 24
ἀνηρ μεσος 50
ἀνοητος 25
ἀναιαι 25
ἀνοκωχη 21
ἀνοχη 20
ἀντικρυ 23
ἀντικρυ 23
ἀντιπαις 49. 216
ἀντιπηξ 151
ἀντιπολιτευεσθαι 62
ἀντρον 24
ἀξιαι 25
ἀξιοπιστος 25
ἀξιοχρεως 25
ἀξιωμα 25
ἄξονες 25
ἀπαντησαι
ἀπεθανε 30
ἀπειθης 65
ἀπελευθερος 27
ἀπηντησε κατα την δικην 263
ἀπο 27
ἀπογονος 69
ἀποδοσις 30
ἀποδραναι 27

ἀποδρεμοι 49
ἀποκαταστασις 30
ἀποκηρυκτος 26
ἀποκηρυξαι 150
ἀποκεκριθηναι 29
ἀποκεκινᾶσθαι 29
ἀπολαυσις 275
ἀπολογιζεσθαι 26
ἀπολογεισθαι 26
ἀπονιψασθαι 29
ἀποπλειν 223
ἀποστασιου δικη 25. 26
ἀποφασεις συμβολικαι 91
ἀποφευγειν 27
ἀποφευγειν δικην 269
ἀποφορα 29
ἀπροστασιου δικη 25. 26
ἀρ 274
ἄρα 31
ἄρα 31
ἀραριζειν 274
ἀραχνη 32
ἀραχνης 32
ἀραχνιον 32
ἀρματροχια 33
ἀρνειοι 33
ἄρνες 30
ἁρπαγη 16
ἁρπάγη 30. 31
ἀρρωδειν 33
ἀρρωστειν 33
ἀρρωστος 33
ἀρρωστων 33
ἀρτι 32
ἀρτιως 32
ἄρχειν 30
ἀσκησις 54
ἀσειος 35
ἀσης 35
ἀσικος 35
ἀσσαρ 35
ἀσυ 227
ἀσφάδελος 35
ἀσφοδελός 35
ἀσχολια 13
ἀτελες 36
ἀτελεσον 36
ἀτέχνως 35
ἀτεχνῶς 35
ἀτιμαζεται 36
ἀτιμουται 36
ἀτμενος 123
ἀττα 36
ἀττα 36
ἀττικη 8
αὐθι 36
αὐθις 36
αὐταγγελος 4
αὐτις 36
αὐχην 36
ἀφικεσθαι 129
ἀφνειας 223
ἀφροσυνη 25
ἀφρων 25
ἀχρι 37
ἀχρις 37

B.

Βαναυσος 256
βαραθρον 38
βαραθρος 38
βαρβαρικον 38
βαρβαρον 38
βαρις 39
βασσαρος 39
βασίλειαι 39
βασίλεῖαι 39
βασιλευς 37
βασκαινειν 40
βεβηλα 3
βεβηλον 3
βεβληθαι 40
βιαζεσθαι 24
βιος 41
βιοτευειν 41
βιουν 41
βιωναι 41
βλεπειν 41
βλεφαρα 42
βλεφαριδες 42
βληχασθαι 273
βλυειν 44
βοειος πους 42
βοηθειν 42
βοος πους 42
βουκολειν 43
βουλες 42
βουλη 42

βουλεθαι 43
βουλευσαι 43
βουλευσαθαι 43
βουπαις 49.216
βρεταις 196.269
βρεφος 49
βρυειν 44
βρυκειν 44
βρυχαθαι 273
βρυχειν 44
βρυχεσθαι 44
βρωμαθαι 273
βωμος 44

Γ.

γαλακτοποτειν 225
γαμηλιος 47
γεγενησθαι 47
γεγονεναι 47
γελοιον 50.247
γελοιος 50
γελοῖος 50
γενεθλιαι 48
γενεσιαι 48
γενησεται 94
γερων 48
γεφυριασμος 249
γημαι 51
γημασθαι 51
γηρᾶν 51
γηρας 51
γηρασις 51
γηρασκειν 51
γινου 76
γοητεια 267
γραμμαι 52
γραμματικη 75
γυμναθαι 53
γυμναθηναι 53
γυμνασια 54

Δ.

Δαι 54
δαιτυμων 95
δαμαλις 54
δαμαλης 54
Δαματερ 56
Δαμυλη 241
δε 55
δεος 55
δεξασθαι 164
δερη 36
δεσποτης 55.160
Δημητερ 56
δημιος 55
δημοκοινος 55
δῆμος 56
δημός 56
διαβοητος 59
διαγγελος 4
διαιτητης 57
διακρινειν 159
διαλεγεται 63
διαλεγεσθαι 163
διαμαρτανει 19

διαπολιτευεσθαι 62
διδαξομαι 61
διδαξω 61
διδασκαλος 62
διεφθαρται 58
διεφθορε 58
διηγημα 61
διηγησις 61
δικαστης 62
δικη 63
δικικιζεται 199
διοκωχη 22
διορθουν 62
διοτι 209
διπλασιον 60
διπλουν 60
δισκος 56
διφθερα 61
διχότομος 61
διχοτόμος 61
διωκει ὁ κατηγορων
δοασσατο 63
δοιασσατο 63
δοξα 65
δορυ 13
δορυξενος 231
δουλοι 64
δυναμις 65
δυσμενης 104
δυσπειθης 65
δωμα 65.204
δωματιον 65
δωροδοκια 65

E.

Ἐγγυα 66
ἐγγυαται 66
ἐγερθηναι 23
ἐγκτηματα [157]
ἐγκωμιον 263
ἐγχρισαι 66
ἐδεατρος 72
ἐδιδαξε 67
ἐδιδαξατο 67
ἐιδωλον 269
ἐικοτα 83
ἐικων 67
ἐιλωτες 219
ἐινεκὰ 210
ἐισβολη 140
ἐις οἰκον 202
ἐισποιητος 26
ἐισφορὰ 29
ἑκατεροι 19
ἐκγονος 69
ἐκει 68
ἐκεισε 68
ἐκκλησια 67
ἐκμαξαι 220
ἐκμαρτυρια 71
ἐκποιητος 26
ἐκπολεμησαι 69
ἐκπολεμωσαι 69
ἐλεατρος 72
ἐλεγχος 175
ἐλεοι 78
ἑλκος 71
ἐλυτρον 149
ἐμβαδες 73
ἐμβατα * 73
ἐμειο 74
ἐμοιο 74
ἐμμελεια 154
ἐμπειρια 74
ἐναλειψαι 66
ἐνδον 75
ἐνδοξος 80
ἑνεκα 81
ἐνθα 78
ἐνθαδε 76
ἐνθυμημα 78
ἐνθυμιον 78
ἐννεος 160
ἐννοειν 81
ἐννοεισθαι 81
ἐνος 223
ἐνταυθα 76
ἐνταυθοι 76
ἐξαγγελος 4
ἐξανεψιοὶ 24. 82
ἐξανέψιοι 82
ἐξαπαταν 43
ἐξελευθερος 27
ἐξοσου 82
ἐξοτου 82
ἐοικοτα 83
ἐπαγγελια 263
ἐπαγγελλει 85
ἐπαγγελλεται 85
ἐπακτηρες 149
ἐπακτροκελης 148
ἐπανορθουν 62
ἐπηλπισαν 109
ἐπιβατης 23
ἐπιβοητος 59
ἐπιδοξος 80
ἐπιδοτικος 89
ἐπιθαλαμιος 47
ἐπικηδειος 83
ἐπικηρυκεια 20
ἐπικηρυκευσασθαι 86
ἐπικηρυξαι 86
ἐπικουρειν 42
ἐπικουροὶ 84
ἐπικτηματα 157
ἐπιμαχειν 251
ἐπιςειλαι 84
ἐπισκηψαι 84
ἐπιςατης 62
ἐπιςραφης 84
ἐπισφατον * 59
ἐπιτηδευμα 256
ἐπιτηθη 262
ἐπιτιμησον 88
ἐπιτιμιον 85
ἐπιτιμιος 88
ἐπιτιμον 85
ἐπιτιμος 88
ἐπιχαιρειν 88
ἐραν 93
ἐρισαι 105
ἐρυεσθαι 239

ἐρως

ἐρως 92
ἐρωταν 89
ἑσπερα 95. 213
ἑσαθη ὁ ἀνδριας 239
ἑσαθη ἡ νοσος 239
ἑσαι 94
ἑστη ὁ ἀνθρωπος 239
ἑσια 44
ἑσιατωρ 95
ἑσχαρα 44
ἑσω 75
ἑταιροι 96
ἑταιρος 95
ἑτεροιωσις 15. 178
ἑτερος 16. 97
ἑτεροφθαλμος 96
ἐυ 104
ἐυειδης 100
ἐυεργεσια 103
ἐυθεως 100
ἐυθυ 100. 104
ἐυθυμια 225
ἐυθυς 100
ἐυμαθης 98
ἐυμορφος 100
ἐυνη 166
ἐυπετες 237
ἐυπορια 224
ἐυποροι 224
ἐυπορος 223
ἐυρειν 99
ἐυρεσθαι 99
ἐυσταφης 84
ἐυτραπελον 247 seq.
ἐυτραπελος 50
ἐυτυχης 204
ἐυφραινεσθαι 103
ἐυφροσυνη 275
ἐυφυης 98
ἐυχερες 237
ἐφη 113
ἐφηβος 49
ἐχθρος 104

Z.

Ζηλοι 105
ζηλος 104
ζηλοτυπει 105
ζηλοτυπια 104
ζηλου τρια ειδη 106
ζηλωσαι 105
ζην 41
ζυγος, ἡ 106
ζυγος, ὁ 106
ζωη 41
ζωνη 108
ζωνιον 109

H.

Ἡ pro ἐφη 113
ἡγεμων 37
ἡγεσθη 108
ἡδεσθαι 103
ἡδονη 275
Ἡδυλη 243
ἡθος 109
ἠλπισαν 109
ἠως 109
ἡμερος 109
ἡς 112
ἡσθαι 112
ἡσυχια 113

Θ.

Θαλαμαὰς 114
Θαλάμαις 114
Θαρσος 123
Θαυμαζω 114
Θεασασθαι 116
Θεασθαι 41
Θεατης 114
Θεημαχια 114
Θεια 258
Θελειν 43. 120
Θεομαχια 114
Θεραπαινα 217
Θεραποντες 118
Θεριζειν 120
Θεσθαι 119
Θετταλην 229
Θεωρειν 118
Θεωρησαι 116
Θεωρικον 118
Θεωρος 114
Θεωροι 118
Θηβαγενεις 120
Θηβαικι

Θηβαιοι 120
Θης 122
Θινες 13
Θρασος 123
Θρεπτος 200
Θρηνος 83
Θριπες 130
Θριπηδεσατα 131
Θυελλα 7
Θυεσθαι 124
Θυμος 126
Θυονται 125
Θυουσι 125
Θυρα 124. 126
Θυραι 126
Θυραια 124
Θυσαι 253

I.

Ἰδιοξενος 231
Ἰδουμαιοι 129
ἱερα 128. 207
ἱερειον 127
ἱερευσαι 127
ἱερωσαι 127
ἱκες 130
ἱκεσθαι 129
ἱμερος 94
ἱπες 130
Ἰουδαιοι 129
ἰδι 137
ἰδμος 136
ἰσοι 133
ἰσοτελης 134 177
ἰσασθαι 178
ἰσε 137
ἰσχυς 65
ἰσοδοκη 138
ἰσοπεδη 138
ἰσορια 185
ἰσοριογραφος 138
Ἰταλιωται 139
Ἰταλοι 109

K.

Καδισκος 142
καδος 142
καθαρματα 143
καθαρσια 143
καθιερευσαι 127
καθιερωσαι 127
καθησο 147
καθισον 147
καιρος 146
κακοηθεια 148
κακος 147
κακοτροπια 148
καλαια 147
καλη 147
καλως 104
καματος 228
καματηρος 228
κανθαριζειν 144
καρδαξ 153
καταβολη 140
καταγμα ἐκτεταμενως 140
καταγμα βραχεως 140
κατακεισθαι 20
κατακλησις 67
καταντικρυ 23
καταφρονειν 272
κατα χειρος ὑδωρ αἰτησαι 29
καταχυματα 141
καταχυσματα 141
κατοικησις 139
κατοικισις 139
κεας 39
κεδρος, ὁ 150
κεδρος, ἡ 150
κελης 148
κελυφανον 149
κελυφος 149
κηρυξαι 150
κιβωτος 151
κιες 130
κιθαρα 151
κιθαρις 151
κιθαριστης 152
κιθαρωδος 152
κιση 151
κλημα 153
κληρωσασθαι 163
κλησις 152
κλιμα 153

κλυσαι

κλυσαι 153
κοινοι 133
κοιρανος 37
κοιταζειν 274
κοιτη 274
κομαν 154
κομιδη 154
κομιδῆ 154
κονις 157
κονὶς 157
κοπτει 154
κορδαξ 153
κορδυλη 241
κορυδος 156
κορυδαλος 156
κοσμος 157
κυριαν 154
κραιπαλη 158
κρατειν 30
κρινειν 159
κτημα 157
κτηματα 157
κτησις 157
κυβευειν 159
κυειν 159
κυεῖν 271
κυπταζειν 158
κυπτειν 158
κυρβεις 25
κυρειος 55. 160
κωμωδοι 261
κωμωδοποιοι 261
κωμωδοποιος 162
κωμωδος 162
κωφος 160

Λ.

Λαβειν 164
λαγχανειν 163
λαλει 63
λαλειν 163
λαμπτηρ 172
λατρις 122
λεγειν 163
λεγει 63
λειαι 167
λεμβος 165
λεμφος 165
λέπας 164
λεπὰς 164
λεχος 166
λημαι 167
λημμαι 167
ληνις 139
ληιτον 169
ληιτουργειν 168
λιειν 167
λιβανος 171
λιβανωτος 171
λιτουργειν 169
λογιζεσθαι 27
λογισαι 27
λογογραφος 171
λογοποιος 171
λογος 172
λυρωδος 152
λυσσα 176
λυχνιον 173
λυχνος 173
λυχνουχος 172

Μ.

Μαγος 176
μαζος 175
μαια 257
μακαρισμος 106
μακρολογος 174
μαμμη 258
μανια 176
μαντεια 176
μαντικη 176
μαρτυρια 71. 175
μαρτυς 175
μαστος 174
μαχαιρα 173
μαχαιρις 173
μαχη 175
μεθη 158
μειρακιον 178
μειρακισκος 178
μειραξ 178
μελι, μελιτος 228
μελοεφηβος 49
μεμφις 180
μεταβαλλεσθαι 177
μεταδοτικος 89
μεταμορφουσθαι 177
μετοικιον 136
μετοικος 134. 177
μετρεισθαι 178
μηκασθαι 273
μηλωτη 61

μητραλοιας 15
μικρον 204
μινυρεσθαι 180
μινυριζειν 180
μισητη 181
μισήτη 181
μιθος 182
μιθωμαι 182
μνεια 183
μνηματα 183
μνημεια 183
μνημη 183
μονοφθαλμος 96
μορφαζειν 100
μοχος 54
μοχθηρα 228
μοχθηρος 184
μόχθηρος 184
μοχθος 228
μυθος 185
μυκασθαι 273
μυκτηρ 238
μύριοι 184
μυρίοι 184

N.

Ναος 185
ναυαγια 188
ναυαγιον 188
ναυκληροι 187
ναυκρατια 187
ναυκραροι 187
νεαλες 189
νεανιας 50.
νεανισκος 50
νεαρον 189
νεβροι 274
νηες 193
Νηρειδες 190
Νηρεως θυγατερες 190
νιψαι 153
νοσει 33
νοσος, νοσηρος 228
νοσσευειν 234
νοσσια 274
νοσσοι 274
νους 195
νυν 195
νυνι 195
νωθεξερος 195
νωχελεξερος 195

Ξ.

Ξενιζειν 196
ξενος 231
ξοανον 195
ξυσος 197

O.

Ὀβελος 197
ὀβολος 197
ὀδε 198
οἰπαδε 202
οἰκειοι 5. 198
οἰκεται 64
οἰκετης 200
οἰκευς 200
οἰκηες 198
οἰκημα 203
οἰκια 202
οἰκιζεται 199
οἰκισκος 202
οἰκος 202
οἰκοτριψ 200
οἰκουμενη 157
οἰκτισμος 201
οἰκτος 201
οἰμη 201
οἰμος 201
οἰναανθη 201
οἰναρα 201
οἰνη 201
οἰξερος 176
οἰκῶχη 22
ὀλβιος 204. 223
ὀλιγον 204
ὀλιθος, ὀλιθηρος 228
ὀλμος 206
ὁμου 17
ὀνειρον 263
ὀρεαν 207
ὀργη 126
ὀρθον 104
ὀρθοπυγιον 34
ὀρθρος 206
ὀρμος 206
ὀρνιθευτης 207
ὀρνιθοσκοπος 227
ὀροπυγιον 34
ὀροφη 207
ὀρρόπυγιον 34

ὀρρος 33
ὀρρωδειν 33
ὁσια 207
ὁτι 209
οὐδεν 209
οὐθεν 209
οὐκουν 209
οὐκοῦν 209
οὐλη 211
οὑνεκα 210
οὖρος 212
οὐρὸς 212
οὐταθαι 40
οὗτος 211
οὑτοσι 211
ὀφειλειν 212
ὀφειλημα 212
ὀφλειν 212
ὀφλημα 212
ὀχθαι 213
ὀχθοι 213
ὀχλος 224
ὀψαροτης 213
ὀψε 95. 213
ὀψε της ἡμερας 95

Π.

Παιδα 219
παιδαριον 49
παιδεια 217
παιδευσις 217
παιδιον 49
παιδισκαριον 219
παιδισκη 217. 219
παιδισκος 49. 217
παις 49. 216. 217
παλλαξ 49
παλτον 216
πανος 173
πειρα 27
παραβολη 215
παραδειγμα 216
παραινεσις 253
παρακεκερουσαι 216
παρακεκρουται 216
παραπλειν 223
παρεισαι 214
παρεῖσαι 214
παρεχειν 213
παρεχεσθαι 213
παρθενια 218
παρθενος 218
παροιμια 9 sq.
πασουσια 226
πασῤῥησια 226
πασασθαι 214
παχεια 218
παχων 218
πατραλοιας 15
πατρια 218
πατρικοι 219
πατρις 226
πατριωτης 226
πατρωα 218
πει 236
πειθαρχειν 235
πειθεσθαι 235
πεῖρα 74
πειρα 222
πειρασης 221
πειρατης 221
πελασης 219
πελτη 216
πενεσης 219
πενης 220
περιβοητος 59
περιπαπετηκε 30
περιεπατησε 30
περιμαξαι 220
περιπλειν 223
περιποιειν 227
περιφορα 151
πεσσευειν 159
πεῦσις 92
πη 222
πηδαλιον 222
πηρα 222
πλειν 223
πληθος 224
πληθριον 222
πλημαι 224
πλημμαι 224
πλοια 193
πλουσιοι 224
πλουσιος 223
πλουτος 225
πλυναι 153
ποθειν 93
πόθος 92
ποι 229. 236

ποιειν

ποιεν 227
ποιημα 61
ποιησις 61. 172.
ποιμην 12
πολεμικος 225
πολεμος 175
πολεμιος 104
πολις 227
πολιτης 226
πολυλογος 174
πολυτιμητος 230
πολυτιμος 230
πομα 225
πομπεια 225
πομπη 225
πονεειν 230
πονηρα 184
πόνηρον 227
πονηρὸν 227
πονηρὸς 147
πόνηρος 184. 227
πονος 228
πορευεσθαι 264
πορθμος 136
πότος 230
ποτὸς 230
που 229
πρεσβεις 235
πρεσβευειν 230
πρεσβευεσθαι 230
πρεσβευουσι 234
πρεσβευονται 234
πρεσβυτης 50
προβεβηκος 50
προκλησις * 152
προ μοιρας 234
προξενος 231
προσκλησις 152
προτερα 232
προτεραια 232
προτερος 232
προσκρουειν 235
προσπταιειν 235
προσφατον 189
προτομη 67
προ ωρας 234
πρυτανεια, τα 233
πρυτανεια, ἡ 234
πρωϊ 206
πρωτος 232
πρωτότοκος 235
πρωτοτόκος 235
πρωτως 233
πτωχος 220
πυθων, ἡ 236
πυθων, ὁ 236
πυνθανεσθαι 89
πυς 236
πω 289. 236
πωμα 225

P.

Ῥαδιον 237
ῥαπτανος 236
ῥαφανις 236
ῥαφανον 237
ῥαφανος 236
ῥειθρον 237
ῥευμα 237
ῥεφανον 237
ῥις 237. 238
ῥοα 238
ῥοδη 238
ῥοδον 238
ῥοδωνια 238
ῥοια 238
ῥυγχος 237
ῥυεσθαι 239

Σ.

Σειο 249
σηκος 185. 246
σημειον 245. 257
σιγη 246
σικελιωται 246
σικελιωτης 246
σικελος 246
σικινις 154
σισυρα 245
σισυρνα 245
σιωπη 246
σκαφηφοροι 136
σκεπτεσθαι 246
σκηπτεσθαι 246
σκυλακες 274
σκυμνοι 274
σκωμμα 247
σοιο 249
σολος 50
σοφος 249

σπευ-

σπευδειν 250
σπηλαιον 24
σπονδαι 250
σπουδαζειν 250
σαθηναι 239
σαφύλη 239
σαφυλη 240
σάφυλος 243
σαχυς 239
σηναι 239
σοιχειον 52
σρατεια 251
σρατευμα 251
σρατοπεδον 250
σρατος 251
συραξ, ἡ 254
συραξ, ὁ 254
συγγενεις 5
συγγραμμα 252
συγγραφευς 138
συγχαιρειν 88
συμβολικαι ἀποφασεις 91
συμβουλη 253
συμμαχειν 251
συμμαχοι 84
συμπαχειν 218
συμπαχων 218
σύνεργος 252
συνεργός 252
συνετος 249
συνθεσις 252
συνθηκαι 250
συνοικια 202
συνοικιζεται 199
συνταγμα 252
συνταγματαρχης 252
συνταξις 252
σφακελος 266
σφαξαι 253
σφαττεσθαι 124
χισαι 254
χισος 254
χολη 255
σωφροσυνη 218
σωφρων 218

T.

Ταλαν 255
ταλας 255
ταυθαρυζειν * 144
ταπητες 255
ταυροκτόνος 255
ταυρόκτονος 255
ταυρος 34
τεγος 207
τεθνηκε 30
τειχη 257
τειχια 257
τεκμηριον 245
τεκνα 274
τερας 257
τερψις 275
τετραδραχμον 257
τετραχμος 257
τεχνασματα 257
τεχνη 256
τεχνηματα 257
τεχνιτης 256
τηθη 257
τηθις 257
τιθενται νομον 259
τιθηνος 258
τιθησι νομον 259
τικτειν 159
τιμωρειν 259
τιμωρεισθαι 259
τιτθη 258
τολμα, τολμηρος 228
τόμος 260
τομὸς 260
τονθοριζειν 144
τοὐνεκα 259
τουτον 21[1]
τουτονί 21[1]
τραγωδοι 26[1]
τραγωδοποιοι 261
τραγωδος 162
τραγωδοποιος 162
τριακαποι 49

τρίετες 260
τριετὲς 260
τροπος 109
τροχος 258
τροχοὶ 260
τρόχοι 261
τρύγητος 20
τυραννος 262

Υ

Ὑβρεις 12
ὑδροποτειν 225
ὑλακτειν 274
ὕμνος 263
ὑπαγειν 264
ὑπαιρω * 266
ὑπαντησαι 263
ὑπαρ 263
ὑπαρξαι 264
ὑπερμαχειν 42
ὑπεροραν 207
ὑπερτιθεσθαι 21
ὑπιχνειται 85
ὑπογραμμος 264
ὑποθεσθαι 119
ὑπομνησις 21
ὑποχεσις 263
ὑποψια 264
ὑςατος 232
ὑςερος 232
ὑςερως ἐχειν 233
ὑφηγητης 264
ὑφορασις 264

Φ.

Φαγαινα 269
Φαγεδαινα 269
Φαισυλη 241
Φακελος 266
Φακη 265
Φακοι 265
Φανος 172
Φανταςμα 269
Φαρμακεια 267
Φαρμακευς 268
Φαρμακος 268
Φασγανον 189
Φασκωλος 267
Φασκει 63
Φασκωλιον 267
Φασμα 269
Φαυλια 266
Φερειν 4
Φερνη 273
Φερνιον 273
Φευγει δικην 269
Φθια 270
Φθιοὶ 270
Φθιοι 270
Φθιωται 270
Φθονος 105
Φιλειν 271
Φιλοι 271
Φιλος 271
Φονος, Φονη 243
Φόρος 271
Φορὸς 271
Φρασαι 272
Φρασον 272
Φρενες 195
Φυιμαγμος 272
Φριματτεσθαι 272
Φρυαττεσθαι 272
Φρυμαγμος 272
Φρονειν 272
Φυλια 266
Φυλλον 273
Φυλον 273
Φωλεος 274
Φωλευειν 274
Φωνειν 273

Χ.

Χαρα 275
χαρακωματα 225
χαρακωσαντες 275
χαραξ, ἡ 275
χαραξ, ὁ 275
χαριεν 229

χαριν 81
χαρις 103
χειμαζειν 120. 275
χιτωνιον 278
χιτωνισκος 278
χλαμυς 276
χλαινα 275
χλαινιδες 275
Χόας 278
χοᾶς 278
χολαδες 279
χολικες 279
χορηγειον 279
χορηγος 279
χρεος 279
χρεμετιζειν 273
χρεος 212
χρησασθαι 180
χρηστηριον 127. 280
χρονος 146
χυτραι 280
χυτρεια 280

Ψ.

Ψαλλιον 281
ψαμαθος 20
ψελλιον 281
ψιλη προσωδια 281
ψογος 180
ψοφει 154

Ω.

Ὡμογερων 50
ὠνησασθαι 282
ὡρα 281
ὡρα 281
ὡρειν 118
ὡρυεσθαι 273
ὠτειλη 71. 211. 282
ὠφελον 12

INDEX

AVCTORVM

QVI IN NOTIS AD AMMONIVM EXPLICANTVR ET EMENDANTVR.

Aristophanes Comicus . pag. 208
Aeschines Rhetor . . 152
Cyrillus MS. . . . 206
Etymologus . . 224. 241. 242
Eustathius 179. 182. 201. 207. 215. 241. 252
Fabricii B. Gr. in praef. et . 67
Hesychius . . . 144
Marcus Euang. . . 148. 162
Nonius Marcellus . . . 274
Pindarus . . . 280

INDEX

INDEX
VOCABVLORVM
IN NOTIS AD AMMONIVM EXPLICATORVM.

Α.

Ἀγειν 141
Ἀγμα 141
Ἀδολεχειν 248
Ἀδολεχος 248
Ἀιαγμα 141
Ἀμφαμιωται 119
Ἀναλυσαι 223
Ἀνεψιαδαι 82
Ἀποβουκολειν 43
Ἀποθαυμασαι 182
Ἀπομασσειν 220
Ἀπομυξαι 165. 166
Ἀσκοφοροι 136
Ἀσπιδιωται 225
Ἀφενος 223
Ἀφεται 119

Β.

Βυυκολημα 43
Βρεφος ὑποτιτθιον 259
Βωμοι ἱεροι 45

Γ.

Γεφυριζειν 247
Γεφυρισμος 247
Γραμματικη 53
Γρωνη 138

Δ.

Δαπιδες 255
Δεσποσιοναυται 119
Δηλητηριον 268
Δηλω, ησω 69
Δηλω, ωσω 69
Δημαρχοι 187
Δημοκοινος 56
Διαιτα 52
Δικη ἀνακρισεως 92
Δραχμη 198
Δυσκολος 99

Ε.

Ἑβδομαι τομαι 112
Ἑβδομευομενα 112
Ἐδηδων 270
Ἐθελοπροξενος 231
Ἑιλωτες 220
Ἐλεον 72
Ἔμετος 20
Ἐμετὸς 20
Ἐνος 223
Ἐντελλεσθαι 84
Ἐντολη 85
Ἐπακτρεις 149
Ἐπειπω 94
Ἐπερωτω 94
Ἐπιβουλευω 43
Ἐπιγελασταρ 89
Ἐπικηρυκεια 87
Ἐπικηρυξις 87
Ἐπιστολη 85
Ἐπιστροφος 84
Ἐπιτελλειν 84
Ἐπιχαιρεκακος 89
Ἑρκιται 119
Ἐρυκτηρ 119
Ἑταιρα 95
Ἐυληματειν 231

Ζ.

Ζηλοτυπειν 105
Ζυγομαχειν 107
Ζυγος 107

Θ.

Θαλαμακες 114
Θαλαμιται 114
Θαλαμος 114
Θαυμαζειν 182
Θεα 116
Θειος 258
Θετταλοοικεται 220
Θεωρικα χρηματα 118
Θεωρικον ἀργυριον 118
Θεωρις 115
Θρασυμεμνων 124
Θριπηδεςα ξυλα 132
Θωρυκται 225

Ι.

Ἱερον ὀςουν 128
Ἱςαν 180
Ἰσθμιον 136

Κ.

Καθαρισμος 143
Καλλαϊνος χιτων 147
Καρδακες 153
Καταφιλειν 271
Κατορθωσαι 62
Κεδρια 150
Κεδρις 150
Κλαρωται 119
Κορυζωδης 166
Κρουσιδημων 216
Κυβεια 159
Κωφωσις 161

Λ.

Λαισιτος 182
Λαχειν 164
Λειτον 170
Λειτουργια 171
Λεμβαρχοι 165
Λεχαζειν 247
Λεχη 247
Ληματια 169
Λημαtιαν 169
Ληνις 138
Ληνος 138

Μ.

Μαδα 174
Μαμμη 258
Μαντεια 177
Μαθος 174
Μαχαιριδιον 174
Μεμψις 106
Μενεςαι 219
Μηνις 126
Μητρως 258
Μινυθω 180
Μινυον 180
Μνοια 119
Μνωντες 119
Μυθος 9

Ν.

Ναυκληρειν 188
Ναυφθοριη 189
Νοω, ησω 69
Νοω, ωσω 69
Νυ 294
Νυν 194

Ξ.

Ξεναγια 252

Ο.

Ὀικοφυλακια 202
Ὀικουρειν 202
Ὀιναρον 201
Ὀιςρος 176
Ὀλβιος 224
Ὀνειδος 75
Ὀροφος 207
Ὀφειλημα 212
Ὀφλημα 212

Π.

Παμα 215
Παρακρουεσθαι 216
Πατνη 215
Πατρως 258
Παω 214

Παλα-

Πελαται 122
Πεττεια 159
Πηος 215
Πιθοιγια 279
Ποιησις 61
Ποιημα 61
Πολεμοω, ησω 69
Πολεμδω, ωσω 69
Πολυπαμμων 226
Πορίες 54
Πορτακες 54
Πορτιες 54
Προοιμιον 201
Προσεπειπω 79
Προσεπερωτω 79
Προσηλυτος 28
Προσροπαιος 79
Προσφατος 189
Πτερνα 138
Πυανεψια 142

P.

Ῥαμφος 238
Ῥοδωνια 238

Σ.

Σημα 183
Σης 131
Σινδρωνες 119
Σκωπτικος 98. 98
Στραγγευεσθαι 158

T.

Ταινθαρυζειν 144
Ταινταλιζειν 146
Τεχναι λογικαι 256
Τεχναι πρακτικαι 256
Τιθη 258
Τυραννος 262

Υ.

Ὑαδαι 242
Ὑπερος 206
Ὑποψιος 264

Φ.

Φαισυλη 241
Φακαι 264
Φαρμακοι 268
Φασγανον 189
Φασκωλιον 267
Φατνη 215
Φαυλη 266
Φεγγιον 272
Φριματτεσθαι 271

X.

Χοευς 279
Χολος 126
Χυτρα 279

Reliqua vocabula, quae in notis adhuc tanguntur, in Indice IIdo facile reperiri poterunt.

ΤΕΛΟΣ.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN IPSIS AMMONII VERBIS

p. 25 Ἀξίωμα l. Ἀξίωμα
157 κλῆμα l. κτῆμα
195 νουθέτερος l. νωθέτερος

IN NOTIS:

10 b. l. Ξυνωνίην
11 b. l. fabulam
23 b. l. 7. adde: Od. Σ v. 262.
24 a. l. ſchedis
33 b. l. g. l. ὄρος et l 13. ὀρθοπύγιον.
34 b. deleatur punctum poſt *infelicium*.
41 a. l. τινα.
42 b. l. nota.
43 b. l. 10. l. βουλευω.
44 a. l. ποιου.
70 b. l. 10. adde: Notandum eſt contra *Ammonium*, *Homerum* adhibuiſſe v. ἐκγονος pro ἀπογονος Od. Ο. v. 225.
116 a. l. 5. l. increpitauit.
122 b. l. cenſebantur.
185 a. l. Ὁμηρικη.
192 b. l. *Pindarus*.
201 b. l. Ὀνειριον.
206 b. l. 4. l. ὁλμος.
207 b. l. ὁθεν.
243 a. Adde: ἐν ἀργαλ. *Il.* K. v. 521.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

Ush
1699/62